DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"Erin Quinn tutkuyla, kudretle ve yüreğiyle yazıyor."
New York Times

Erin Quinn

Kayalımdeki Yürek

ve Rüyalarım...

Roman

sonsuz kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayalimdeki Yürek

ve Rüyalarım...

Unutamadığı bir geçmiş.

Rory MacGrath'in hayatı, babasının Fennore Kitabı'nın sırlarını ortaya çıkardıktan sonra gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasıyla değişti. Bu travma Rory'yi masum bir çocuktan sorunlu, kuşkucu bir adama dönüştürdü. İrlanda'dan ayrıldıktan sonra ailesinden, mirasından ve yüzyıllardır halkını saran sihrin kendisinden kaçtı.

Görmezden gelemediği bir rüya.

Sonra rüyaları başladı... Dokunuşları yaşadığı her şeyden daha gerçek olan güzel bir kadına dair rüyalar. Ve bu rüyalarda, kadının bir çağrısı vardı... Rory'yi, onu hayal ettiği her şeyin ötesine taşıyacak bir kadere, evine dönmeye çağırıyordu.

Karşı koyamadığı bir kadın.

Babasının kaybolduğu kale harabelerinin çağrısına dayanamayan Rory, geçmişe doğru bir zaman yolculuğuna çıkar ve başka bir adamın bedeninde hayat bulur. Rüyalarındaki kadının nişanlısı olan adamın bedeninde... Kadın, Rory'nin geçmişine, ailesine ve kimliğine dair gizli sırlara sahiptir ve Rory ondan uzak duramaz. Çünkü o Rory'nin lanetidir. Kurtuluşudur. Kaderidir.

"Şiddetle tavsiye edilir!"

USA Today

"Erin Quinn, komplike ve esrarengiz olayları anlatmada inanılmaz bir yeteneğe sahip."

Diana Gabaldon

www.yakamoz.com.tr

ISBN 978-605-384-425-9

9 786053 844259

20 TL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonsuz Kitap: 53
1. Baskı: Eylül 2011
ISBN: 978-605-384-425-9
Yayıncı Sertifika No: 16238

Hayalimdeki Yürek ve Rüyalarım

Yazar: Erin Quinn
Çeviri: Merve Duygun
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Alev Aksakal
İç Tasarım: Tuğçe Gülen
Baskı: Melisa Matbaacılık
Çifte Havuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa/İSTANBUL

YAKAMOZ KİTAP © ERIN QUINN, 2009

Orijinal Adı: Haunting Warrior
Copyright © 2009, Erin Quinn. Yazarla anlaşmalı olarak basılmıştır. c/o Folio Literary Management, 505 8th Avenue, Suite 603, New York N. Y. 10018, U.S.A. Kitabın hakları Aslı Karasuti Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya edilemez ve yayınlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayalimdeki Yürek ve Rüyalarım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZAR HAKKINDA

Erin Quinn (Erin Grady olarak da yazmıştır) ödüllü bir yazardır. Kitapları "sürükleyici", "dâhice kurgulanmış", "çok güzel yazılmış" gibi övgüler toplamış; Tarihi Kurgu WILLA Ödülü, The Orange Rose, Golden Quill, Best Books, Book Buyers Best ve Award of Excellence ödüllerine layık görülmüştür. Erin Quinn, kocası, iki kızı ve üç köpeğiyle Arizona, Gilbert'te yaşamaktadır. Okurlarıyla ve kitap gruplarıyla iletişim kurmayı çok sever. write2erinquinn@aol.com adresinden ona e-posta atabilir, www.erinquinnbooks.info adresini ziyaret edebilirsiniz. *Hayalimdeki Aşk(Haunting Beauty)* yazarın dördüncü, *Hayalimdeki* serisinin ilk kitabıdır.

Hayalimdeki Serisi:

Hayalimdeki Aşk, Şubat 2011, Sonsuz Kitap

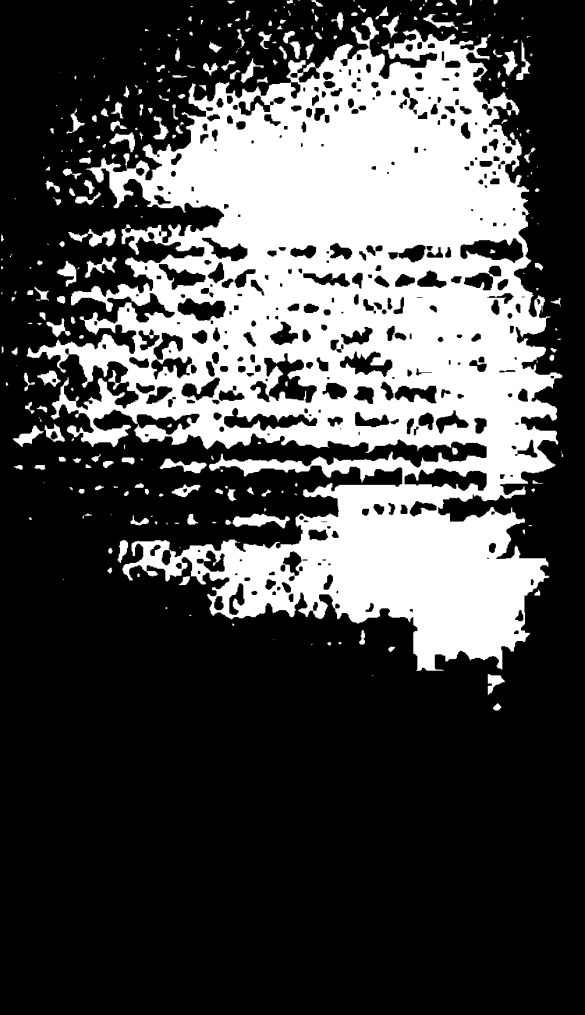
Hayalimdeki Yürek ve Rüyalarım, Eylül 2011, Sonsuz Kitap

Hayalimdeki Arzu (yakında çıkacak)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Desteğiniz, mektuplarınız ve dostluğunuz için okurlarıma çok teşekkür ederim. Siz kendinizi biliyorsunuz ve yolumuz kesiştiği için kendimi çok şanslı hissediyorum!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teşekkür

Herşeyden evvel editörüm, Kate Seaver'a ve kusursuz menajerim Paige Wheeler'a, destekleri ve inançları için teşekkür ederim. Sizlerle çalışma şansı yakaladığım için çok şanslıyım.

Bu romanın taslaklarıyla ilgili düşüncelerini sunan yazarlar Lynn Coulter ve Kathryne Kennedy'ye destekleri ve en önemlisi dostlukları için sonsuz teşekkürler. Kitabımın tanıtım partisi için deliler gibi çalışan kız kardeşim Bev Moriarty ve annem Betty Grady'ye (ve saatlerce kadınların sohbetlerine tahammül eden babama!) çok teşekkür ederim. Judi Barker'a yanımda olduğu için teşekkürler. Rebecca Goude, Julie Mahler, Jennifer Springer ve Jodi Springer; tashih okumalarınız ve milyonlarca yazım hatamı bulduğunuz için teşekkür ederim. Calista Fox ve Sherri Knauss, rahatlamam için düzenlediğiniz kızlar geceleri için; *muchas gracias*.

Bana ve kariyerime olağanüstü desteklerinden ötürü Borders Books'tan Sue Grimshaw'a sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Ne kadar teşekkür etsem az!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bölüm Bir

"Acele et, Ruairi. Acele et."

Bu fısıltılı emir, bir tüy gibi Rory MacGrath'in kulağını gıdıkladı. Rory elini kulağına götürüp o hissi defetti ve o anda farkına vardığı şeyi engellemeye çalışarak yattığı yerde döndü. Yine o rüyayı görüyordu... bir rüya olamayacak kadar gerçek olanı. Birazdan gözlerini açacak ve yanında duran kadını görecekti. Hayal mi gerçek mi bilemeyecekti, hayali gerçekten ayıramayacaktı. Gün ışığında bile.

Düşündü; kendini, bunun zihninin yarattığı bir rüyadan öte olduğuna inanmadığına ikna etmeye çalıştı. Kendi yarattığı ve yarı uyku hâline gönderdiği bir fanteziydi. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti; nefes alıp verişi yavaşladı, derinleşti. Şok edici farkındalık karşısında mücadeleci belirtiler gösteriyordu.

Gözlerini açtığını düşündü; ama artık emin olamıyordu. ESPN kanalını seyrederken uyuyakaldığı koltuğun hemen kenarında onun sabırsızca beklediğini fark etti. Karanlık daire bir tek kadının arkasındaki televizyonun titreşen ekranıyla aydınlanıyordu. O loş ışığın altında kadın gri ve beyaz göl-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geler oluşturmuştu, sonra ekran kararda ve birlikte karanlığa gömüldüler.

Olacakların içinde bir tek bu, en nefret ettiğiydi. Zifiri karanlık uzun süre onu esir aldı.

Işıktan önce ses geldi. Gürlüyor ve uzaktan geliyordu ama bu, Rory'nin paniğe kapılan zihninin memnuniyetle karşıladığı duyusal bir girdiydi. Dışarıda bir şey vardı. Korkusundan öte bir şey. Uykuyla donuklaşan bedeninden de öte.

Titrek bir ışık, bir mum alevinin habercisiydi. Birkaç saniye sonra diğerleri de hayat buldu ve bir anda odanın sınırları o parıltıyla aydınlandı. Artık kendi dairesinde değildi.

Gözlerini kadının üzerine sabitlemeden önce etrafına çabucak göz gezdirdi. Ona bakmamak mümkün değildi ki! Dün gece olduğu gibi, ondan bir önceki gece gibi ve daha önce olduğu gibi görünüyordu. Koyu renk saçları vardı; siyah için fazla parlak, kahverengi için fazla yumuşak. Vizon gibi dolgun, ipeksi ve gösterişliydi. Mum ışığının titrek aleviyle parlayarak dalga dalga kalçalarına iniyordu. Gözleri kahverengiydi, gösterişli saçları kadar karanlık. Etrafında titreşen alevler gibi yanan altın gölgeler vardı. Rüyasındaki benliği bile o parlaklığa inanamıyordu. Dudakları dolgun ve yumuşak, bir kenarı dişlerinin arasındaydı. Esmer teni büyüleyici yüz hatlarıyla egzotik görünüyordu.

Üzerinde beyaz yakaları olan mavi bir elbise vardı... dikiş veya fermuar olması gereken yerlerin dantellerle süslendiği bir elbise. Kendini bırakmış, yuvarlak omuzlarından aşağı akmış, Rory'ye derin ve sürükleyici bir şekilde seksi düşündürten kalçalarını sarmıştı. Etek uçları zemindeki ot ve çalılara değiyordu. Ayakları görünmüyordu bile.

Kadın, üç taş duvarı olan bir odanın tam ortasında duruyordu. Rory'nin arkasında dördüncü duvar görevini gören kalın bir perde asılıydı. Dönüp bakmasa da orada olduğunu biliyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.gg

du. Kırmızı bir battaniyeyle örtülü yatağın hemen yanındaki köşede, üzerinde sürahi bulunan bir masa vardı. Oda rutubetliydi, duvarlardaki goblenleri havalandıran bir esinti vardı ama kadın soğuğa karşı kayıtsız görünüyordu.

Rory'nin bakışları arasında, kadın elbisesinin bağlarını çözmeye başladı, üzerinden akıp yere düşmesine izin verdi ve vücudunu saran beyaz bir gömlekle kaldı. Tam Rory ince kumaşın vücut hatlarını ortaya çıkardığını düşünüyordu ki kadın onu da çıkarmaya başladı. Bir yanı kadının gerçek olmadığını haykırsa da, Rory bu tahrike teslim oldu. Her zaman hayal ettiği, her zaman istediği fantezi, tam karşısındaydı.

Teni öyle pürüzsüzdü ki onun parıldamasını sağlayan bir mumdan yapılmış olabilirdi. Göğüsleri dolgun ve iriydi, kadın göğüslerini ortaya çıkartırken Rory ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. O anda kadın başını kaldırdı; her seferinde, her gece, tam o anda, sanki Rory'yi duymuş gibi. Yanakları kızardı. Gözleri meydan okuyordu. Gazaba yakın bir öfke derinliklerini doldurdu. Rüyanın büyük bir kısmı saçmaydı ama o kısmı; öfkeyle karışık ama uysallıkla yumuşamayan o bakış... Rory'yi en çok o çılgına çeviriyordu.

Kadın çırılçıplak kaldığında, titreyen ışığın önünde durdu ve Rory'nin hemen arkasındaki bir şeye baktı.

Rory döndü; artık bir yanı ne göreceğini biliyor olsa da, her seferinde döndü. Hemen arkasında upuzun saçlı, uzun boylu bir adam vardı. Üzerinde, sanki bir film setinden alınmış gibi duran tuhaf giysiler olan bir adam. Kadının üzerinden çıkardığı elbise gibi eski.

Adamın üzerindeki kürk, hayvan kürkünden yapılmıştı; olması gerektiği gibi sahte bir kürk değil, dört köşesinden sarkan hayvan pençeleri ve neredeyse yere kadar uzanan kalın kuyruğuyla gerçek bir kürk. Geniş omuzlarını sarmış, boynundaki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kitley.org

ağır, altın bir halkayla tutturulmuştu. Rory'nin düşüncelerinde belirsiz bir sözcük belirdi. *Tork*. Adı buydu. Rory'nin parmakları kadar kalındı ve üzerinde Keltik spiralleri vardı. Ağır görünüyordu.

Adamın gömleğinde başının geçmesi için geniş bir boşluk, dirseklerine uzanan yarım kollar ve önünde, etek ve dikiş yerlerine doğru mor ve altın renklerinde daha çok spiral ve semboller vardı. Elbise gibi bacaklarına uzanıyordu. Gömleğin bittiği yerde, dizlerinin hemen altında son bulan kısa bir pantolon giymişti ve güçlü baldırlarına kadar uzanan Roma tarzı deri sandaletleri vardı; ama adamın en tuhaf yanı, bu ilginç kıyafeti bile değildi. Rory'yi soluk soluğa bırakan şey daha somut, daha sembolikti. Bununla kaç kere yüz yüze kalmış olsa da her seferinde sarsılıyordu.

Adam tıpkı Rory'ye benziyordu. Benzemiyordu; benzer değildi. Rory'nin aynadaki bir yansıması gibiydi.

Rory ona bakarken perdeli duvarın arkasından gelen, şiddeti bir artıp bir azalan gürültülerin farkına vardı; kadının soyunmasını izlerken fark etmediği, şimdi kahkaha ve konuşmalara dönüşen seslerdi bunlar. Daha önce yalnızca kulaklarında yankılanan kalp atışlarını duymuştu. Şimdi sesler mumlarla aydınlanan odaya giriyor, konuşan adamların uğultusu tatsız yuhalamalar ve ıslıklara karışıyor, arada bir kadınlardan sevinçli bir feryat ya da kahkaha yükseliyordu. Bir adam Rory'yi gelip ona işin nasıl yapıldığını göstermekle tehdit ederken sözleri diğer adamların seslerini bastırdı. Adam, Rory'nin ismini kullandı; ama rüyasında kadının ona acele etmesi için seslenirken yaptığı gibi Galce aksanıyla telaffuz etti. *Ruairi*.

Rory kaşlarını çattı, adamın sesini tanıdığını fark etmişti. Bu sesi daha önce duymuştu, emindi. Yüz ifadelerine bakılırsa çıplak kadının ve ikizinin de bu sesi tanıdığı belliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kanteyin.org

Adamın tehdidinin ardından müstehcen haykırışlar yükseldi. Gönüllüler, adamın bu gayretine katılmaya hevesliydiler.

Hakaretler Rory'nin ikizini harekete geçirdi ve o da çevik, öfkeli parmaklarıyla tuhaf kostümünü çıkarmaya başladı. Boynundaki kürklü pelerini tutan altın zinciri gevşetti ve ağır kolyeyi çıkarıp yatağa attıktan sonra eğilip sandaletlerini çözmeye başladı.

Rory, kaşlarını çatıp bakışlarını tekrar kadına yönelttiğinde kadın da ikizini izliyordu. Dimdik, kibirli bir edayla durdu; çıplaklığını kapatmak için öne eğilmiyor, bedenini gözler önüne sermek için poz vermiyordu. Yüzü ifadesizdi ama gözleri, Rory'nin tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şeyle parıldadı. Bu özlem olamazdı. Öyle öfke doluydu ki özleme yer olamazdı aslında. Parmakları kıvrılıp bir yumruğa dönüştü, sonra kadın parmaklarını gevşetti, ardından tekrar sıktı; ama asıl tuhaf olan ikizinin üzerindeki bakışları, yumuşak bir nefesle dikleşen göğüsleriydi ve Rory'yi kendinden geçiren dili dudaklarını yalıyordu.

İçindeki o mesafeli farkındalık tekrar haykırsa da; ona gevşememesini, yükselip alçalan o güzel göğüsler karşısında büyülenmemesini söylese de, Rory gözlerini alamadı. Ona bakarken kendine hâkim olamıyor, dokunma arzusunu dindiremiyordu.

Bu rüyanın sona ermek üzere olduğunun farkındaydı. Her zaman bu noktada, Rory içinde yükselen arzu ve ihtiyaçla patlamak üzere olduğunu hissettiği anda bitiyordu.

Rory kendini, çılgınca olduğunu bilmesine rağmen bunun bir rüyadan öte bir şey olduğunu hissederek tek başına ve sancılı bir şekilde uyandığında olacaklara hazırladı. Sonrasında geçireceği uyanık saatlerde bu kadın ona ıstırap çektirecekti. Görüntüsü; dokunacak... koklayacak... tadacak kadar yakın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

duruşu. Rory, onun hem her yerde hem de erişemeyeceği uzakta olduğunu hayal edecekti.

Ama bu kez rüya, beklenmedik bir şekilde, Rory'yi şok ederek yön değiştirdi.

Rory aniden bilinmeyen sulardaki bu belirsizlik karşısında gerildi. Şimdi ne olacaktı? İkiz bedeni, gerçek Rory'nin özlem duyduğu şeyi mi yapacaktı? Kadını kollarına alıp kendini onun sıcak kalçalarına mı gömecekti? Onları izlemek, kadının gözlerindeki o ateşli bakıştan sonra neler olacağını merak etmekten iyi mi olacaktı, kötü mü?

Kadının bakışları ikizinin omuzlarındaki kaslara, karın kaslarının sıkılığına ve ardından belinin hemen altındaki o sertliğe odaklanarak bedeninde dolaştı. Yüzü kıpkırmızı oldu ve dönüp masaya doğru yürüdü, kendine bir kadeh şarap doldurdu ve hepsini bir dikişte içti. Rory, kadının omurgasının eğimi, kalçalarının kıvrımı, uzun bacaklarına yansıyan mum ışığıyla büyülendiğini fark etti. İkizi de aynı hayranlıkla izliyordu.

Kadın, Rory'nin ikizine dönmeden önce bir kadeh daha içti ama nasıl bir cesaret topladıysa, arkasını döndüğü anda kayboldu. İri ve yapılı ikizinin karşısında öyle savunmasız görünüyordu ki! Rory, rüyalarındaki bu kadın konusunda ikizine güvenmiyor, müdahale etmek istiyordu. O anda bile, bir yanı bu çelişkiye hayret etti. Rory, ona benzeyen bu yabancıdan daha güvenilir değildi.

İkisi odanın ortasında buluştuklarında, Rory giderek artan öfkesiyle onları izledi. İkizi uzanıp kadının tenine dokundu, omuzlarındaki elleri yavaşça kalçalarına ulaştı ve kadını kendine çekti. İzlemek, Rory'yi çılgına çeviriyordu. Allak bullak oldu; çünkü tuhaf bir şekilde bu etkileşimde yer aldığını hissediyordu. Aklına o eski *yağmurlukla duş almak* sözü geldi. Ke-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rarfiley.org

sinlikle böyleydi. İkizinin hissettiğini düşündüğü şeylerin bir kısmını o da hissetti; ancak arada kalın bir mesafe vardı.

İkizi ve kadın geriye doğru yürüdüler ve derme çatma karyolanın yanına gelip kendilerini yatağın üzerine bıraktılar. Uzuvları ve tutkuları onları bir araya getirirken Rory kasıldığını hissetti. Sevgi yoğun değildi, açıkça görülüyordu ama sessizlikte uğuldayan ve havayı parfüm kokularına boğan bir ateş ve ihtiyaç duygusu vardı. İkisi sanki bir kontrol mücadelesi içine girmişlerdi; ama ne o kontrolden vazgeçebiliyor ne de ona sahip olabiliyorlardı. Rory'nin zihni ve bedeni ikizinin yerini almayı, bu karmaşık ve ateşli ihtilafa karışmayı arzularken tek yapabildiği yavan ve yalnız bir hâlde sürüklenmekti.

Her şey sona erdiğinde Rory kasılmış, kaya gibi sertleşmişti. Hayatını yöneten bu rüyalar âlemine lanetler etti. Uyanmayı diliyor ama bilincini uyuyan bedenine döndürmeyi başaramıyordu.

Sağ tarafında bir ses duydu. Şaşkın bir hâlde taş duvara baktı ve ortasında bir arma bulunan bir afiş gördü. Bir adam belirdi, Rory'nin ikizi gibi giyinmiş ama o kadar parlak ve göz alıcı olmayan bir adam. Bu adamın giysileri gösterişten yoksundu ama aynı şekilde eskiydi. Elinde bir savaş aleti vardı; kılıç olamayacak kadar kısa, bıçak olamayacak kadar uzun. Duruşundan kullanmayı bildiği anlaşılıyordu.

Ardından yaşananlar bulanıktı; atlayıp duran, sonra hiç durmadan hızla ileri saran bir film şeridi gibi. İkizi yataktan atlıyor, kadın atmaya çalıştığı çığlığı engelleyen derin bir nefes alıyordu. Hepsinin yüzünde farkındalık vardı ve Rory, davetsiz gelen bu adamın yabancı olmadığını anladı.

Yeni gelen adam, elinde tuttuğu uzun ve keskin bıçağıyla ikizinin etrafında dönerken ikizi çıplaklığının getirdiği savunmasızlığı umursamadan kavga pozisyonuna geçip hafifçe çö-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

meldi. Sonra biri çıplak, diğeri giyinik, birbirlerinin üzerine hamle yaptılar.

Mücadele hızlı, sessiz ve vahşiydi. Rory'nin ikizi diğer adamı alt etti ama büyük uğraşlar sonunda. Adamı amansız taş duvara doğru savurup çıplak elleriyle boğazını sıkarak saldırganı hızla etkisiz hâle getirdi.

Dehşete düşen Rory önce yerde yatan ölü adama, ardından çıplak ikizine ve en son olup biteni parmaklarının arasından izleyen kadına baktı. Kadın yüzünde bir dehşet ifadesiyle ikizinin yanına koştu. Rory döndü ve ikizinin dizlerinin üzerine çökmüş olduğunu fark etti. Ellerini karnına götürdü ve parmaklarının arasından karanlık ve ağdalı bir sıvı aktı. *Kan.*

Kadın, ikizinin karnındaki açık yaraya bakarken Rory de onun yanına çömeldi. Yaradan kan fışkırıyor, kadının çıplak tenine bulaşıyor, yerleri kaplayan ot ve çalıların arasına sızıyordu. Çok kan vardı. *Çok.*

"Neden?" diye sordu kadın gözleriyle ikizinin yüzüne bakarak.

Evet, neden? Rory de bu sorunun yanıtını merak ediyordu. İşgalci neden sebepsiz yere onlara saldırmıştı?

İkizi ıstırap içinde iki büklüm oldu ve cevap vermedi. Kanlı elini kadına doğru uzattığında, Rory onun can çekiştiğini anladı. Kendi ölümünü izlemek gibiydi bu, tahammülü zor ve kaçınılmaz. İkizinin gözlerindeki bakış, onu diğer adamın bedenindeki kesik gibi yaraladı. Öfke ve ıstırap vardı. Kimsesizlik. Farkındalık. Ve çok daha derin, daha kederli bir şey. Ölümüne sebep olan o yaradan daha derin ve kederli bir yara.

"İkimize de ihanet etti, değil mi?" dedi kadın. Sesi öyle yumuşaktı ki Rory hayal ettiğini sandı.

İkizi gözlerini kapayıp bir kere başını salladı, sonra başını kaldırdı ve bir an Rory, direkt kendine baktığını hissetti. Bakış-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

larında anlayış vardı; anlayış ve şok, sonra bir rahatlama. Rory, adamın dudaklarında oluşan *nasıl* sözcüğünü gördü; ama burada, sembolikliğini yitiren ve dehşete düşüren bir gerçekliğe dönüşen bu kâbusta sesi çıkmadı.

İkizi sendeleyerek ayağa kalktı ve bu kez elinde bir şey tutuyordu. Rory, bu rüyalar âleminin dönüştüğü noktada sersemleyerek ona baktı.

Bu, Fennore Kitabı'ydı. Rory onu nerede görse tanırdı; burada, kaçamadığı bu tuhaf fantezide bile.

Kitabın, eşmerkezli spirallerle eğimlendirilmiş, değerli taşlarla, altınlarla bezenmiş ve kitabın kenar ve köşelerine doğru kıvrılıp dolanmış gümüş işlemelerle dolu siyah, deri bir kapağı vardı. Üç tel gümüş; kalın, krem rengi kağıdın kenarlarına uzanan gizemli bir kilide bağlanıyordu. Yer ve gök kadar eski olan bu kitap sıradan bir metin değil, kendine özgü arzuları ve sapkın ihtiyaçları olan bir varlıktı. Sırf ona dokunmak bile kalbe, zihne ve ruha erişmesini sağlıyordu. Çağrısı dayanılmazdı. Vaatleri ise hayal edilemez. Rory, bunu herkesten iyi biliyordu.

Üçünün etrafında tuhaf bir uğultu, midesine bıçak gibi saplanan ve perdenin diğer yanındaki sesleri bloke eden korkunç bir gürültü başladı. Rory terliyor, üşüyor... korkuyordu. Rüya, kâbus ve terör arasında kalan küçük bariyeri de yerle bir etti.

Uğuldayan inilti zonkluyor, bir kalp gibi çarpıyordu... duyulmayacak kadar kısık sesli, göz ardı edilmeyecek kadar ısrarcıydı. Makul, mantıklı bir yanı, o sakinleştirici sözleri mırıldanmaya başladı: *Her şey yolunda. Bu sadece bir rüya. Senin hayal gücün.* Ve bir kez daha, rüyanın içindeki Rory, bu tesellinin uyanık benliğinden geldiğini fark etti. Rüyadaki Rory, bu gerçek karşısında daha büyük şok yaşadı; çünkü bu, sembolik ikizinin de ötesinde bir çoğulluk anlamına geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Eğer ben tüm bunları düşünüyorsam, bu lanet olası bir rüya olamaz...

Her şey parıldamaya başladı, rüyaların olması gereken şeye dönüştü; saydam, sonra şeffaf ve en son fizikötesi... Düşünceleriyle buna yoğunlaşma fırsatı bulamadan kadın dönüp Rory'nin diz çöktüğü yere baktı. Yüzüne yayılan o çarpıcı korku, Rory'nin içinde tepki buldu. Kadın onu görüyordu.

Kadın onu görüyordu.

Kadın titreyen elini havaya kaldırdı ve Rory'nin somutluğunu test etmek istercesine göğsüne dokundu. Gözleri kocaman açıldı; dudakları hayretle açılıp "oh" şekline büründü.

Sıcak tenine değen o soğuk parmakların şoku, Rory'yi aniden uyandırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm İki

Ertesi gece - sabah - Rory'nin Palm ve Sonora'nın köşesindeki Low Down Bar'daki mesaisi bittiğinde saat 03:00'tü. Ve etraf zifiri karanlıktı.

Kulüp, kapılarını son sarhoşa da kapattıktan sonra Martina'nın etrafı toparlamasına yardım etmek için kalmıştı. Geceler boyu hayali kadını kovalamak onu uykusuz ve asabi yapıyordu. Kurşungeçirmez olduklarını düşünene kadar içen ve Low Down'a sık sık gelecek kadar aptal olan serserilere karşı hiç toleransı yoktu.

Tüm masalar silindi, yerler temizlendi ve bardaklar yıkanıp kaldırıldıktan sonra Martina'ya hurdaya dönmüş Toyota'sına kadar eşlik etti. Bu araba iki yüz yetmiş bin kilometreyi devirmiş bir metal ve lastik yığınıydı ama yine de Martina'yı işe getirip götürmeyi başarıyordu. Havada bir sonbahar esintisi vardı; çöp, sis ve yağ kokularına karışıyordu. Pasifik'in kokusunu alamayacak kadar içerilerdeydiler ama zaten okyanus esintisi de İspanyolların ağırlıklı olduğu bu mahallenin sınırlarından içeri nüfuz edecek değildi. Görünen her yüzde neon ışıklı duvar yazıları parlıyordu. Barın sahibi, duvar yazısı meraklılarıyla

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

uğraşmaktan ve sürekli tabela boyatmaktan bıkmış ve sonunda Low Down'un kapısında asılı olan tabelayı indirmişti. Şimdi müşteriler barı içgüdülerini dinleyerek buluyorlardı, hamam böceklerinin çöplüğü bulması gibi.

"Lastiklerin inik" dedi Toyota'ya yaklaşırken.

"Popom da yerlerde sürünüyor" dedi Martina iç çekerek.

Rory gülerek Martina'nın kalçalarına baktı. "Popon gayet iyi görünüyor."

Martina güldü ve İspanyolca, *"Seninki kadar değil"* diye mırıldanıp kalçalarını salladı. Rory'nin anladığını düşünmemişti ama Rory'nin yabancı dillere karşı tuhaf bir eğilimi vardı; bu yorumlamaya, hatta konuşmaya yönelik içsel bir beceriydi. Pek çok dilde akıcı falan değildi ama bir şekilde sesler ve sözcükler ona yabancı bile olsa anlamlarını kavrayabiliyordu. Böyle bir anlayışla yeni bir dili öğrenmesi de uzun sürmüyordu. Bu beceri ona pek çok defa, pek çok şekilde avantaj sağlamıştı ama bu başkalarıyla paylaştığı bir şey değildi.

"Neden bana gelip ne kadar iyi olduğuna bakmıyorsun, İrlandalı?" dedi Martina İngilizce.

Bu şakanın gerçeklik payı da vardı ve ikisi de bunun farkındaydı. Rory sırıttı ve kaşlarını kaldırdı. "Ah! Ama o zaman başka hiçbir erkekten zevk almazsın ki tatlım."

"Bence tam tersinin olmasından korkuyorsun, *mijo*. Baharatlı meksika fasulyelerinin tadına baktığında, sizin beyaz patateslerden sıkılacaksın."

Rory bunda doğruluk payı olabileceğini düşündü ama Martina'yı gözlerindeki davete yanıt veremeyecek kadar çok seviyordu. Ayrıca hayali kadın rüyalarına gelmeye başladığından bu yana, kendisinin başka hiçbir kadından zevk alamayacak olması da mümkündü ve bu, tam bir saçmalıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rahtey.org

Martina alaycı bir kahkaha attı.

"Endişelenme, İrlandalı, sabaha alyans ve üç çocuk istemeyeceğim."

Rory, Martina'nın elindeki anahtarları aldı, sürücü kapısını açtı ve Martina arabaya binince anahtarları ona geri uzattı.

"Dikkatli sür, Martina."

"Bir gün evet diyeceksin, İrlandalı."

"Eminim sen de o gün inadına hayır diyeceksin."

Martina güldü.

"*Si.*"

Arabanın motoru acınası bir hâlde öttü, sonra da Martina gaza basıp ıssız caddeye doğru yol alırken gönülsüz bir şekilde kükredi. Toyota gözden kaybolduğunda, gecenin karanlığında bir tek Rory'nin ayakkabılarının otoparkın çakıl taşlı zemininde çıkardığı sesler kalmıştı. Genelde sessizlikten hoşlanırdı ama bu gece sinirlerine dokunuyordu. Ürkek bir hâldeydi.

Otoparkta birkaç araba vardı. Polisler, saat 22:00'den bar kapanana kadar barın etrafındaki beş kilometrelik alanda turlardı ve hâlâ ehliyetlerini kaptırmamış olanlar, içtikten sonra eve yürüyerek gitmeyi öğrenmişlerdi. Gerçi çoğunun bırakın arabasını, içine sıçacak bir klozeti bile yoktu. Son paralarını da harcadıktan sonra kim bilir nereye gidiyorlardı...

Yeni boyadığı 81 model Camaro arabasına hayranlıkla baktı. Üç yıl boyunca gri renkte kullandıktan sonra nihayet eski arabayı yenilemeyi başarmıştı. Yeni parlak siyah, son rötuştu. Kimlikleri kontrol edip arıza çıkaranları ve zilzurna sarhoşları kenara ayırırken kulübün kapısından görebilsin diye ışığın altına park etmişti. Büyük olasılıkla hayatta en önem verdiği şey o Camaro'ydu. Lanet olası bir araba.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Tepedeki ışık, arabanın içini karanlıkta bırakıyordu ve Rory kapıyı açana kadar içerideki yaşlı kadını görmemişti. Afallamış bir hâlde bakakaldı. Beyni gördüğü şeyi bir mantığa oturtmaya çalışırken Rory dehşete düştü.

Kadın, Colleen Ballagh, Rory'nin büyük annesiydi ve sanki gayet normalmiş gibi yolcu koltuğunda oturuyordu. Rory küçükken büyük annesi doksan yaşlarında gösterirdi ve şimdi Rory otuz yaşındaydı ama o yine doksan gösteriyordu. Sakin bir şekilde oturmuş, elleri ağırbaşlı bir şekilde kucağında, gözleri sanki cehennem ateşleri yanıyormuşçasına parlayarak bekliyordu.

İlk bakışta, bunun hiçbir mantıklı açıklaması olmasa da, Rory anlamıştı. Hiçbir işaret, hiçbir uyarı yoktu ama gözlerinin inkâr ettiğini yüreği onaylamıştı.

Büyük annesi ölüydü. Camaro'sunda bekleyen bir hayalet. Rory'nin netliği eski ve doğaüstüydü ama tamdı.

Rory bunun farkına varmış olmasına rağmen gerçekliğin somut duvarı Colleen'i dışarıda tutmak için mücadele veriyordu. Ölüyse burada olamazdı. Rory onu göremezdi. Hayalet veya değil, koltukların siyah derisi ve ön paneldeki parlak krom topuzlar kadar somut ve gerçek görünüyordu.

"Böö!" dedi Colleen.

Rory bir anda geriye kaçtı ve eli kapıda olmasa kesin popo üstü düşerdi. Büyük annesi kahkahalarla güldü. Sanki bir oyunmuş gibi.

Rory bunun başka insanların başına geldiğini, ölüleri gördüklerini duymuştu. Tanrım, onun geldiği yerde insanlar sürekli tuhaf şeyler görürlerdi. Ballyfionúir'di orası... neredeyse Los Angeles'ın alışveriş merkezlerinden birinin içine sığabilecek kadar küçük bir kasaba. Uyuşuk bir hâlde İrlanda'nın güney sahilindeki Fennore Adası'na yayılmıştı. Gezegenin diğer ucunda... hatta evrenin diğer ucu bile olabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://anitey.org

Fennore Adası, izole olmuş bir topluluktan da öte, adalıların deyimiyle, "Geleneksel İrlanda'nın son kalesiydi." Yörüngesinden kurtulmuş ve şimdi olayların akışına doğru saatin aksi yönünde dönen bir uydu gibi dünyanın geri kalanından kopuktu.

Kendi ailesi, İrlanda'nın en büyük krallarından biri olan Brian Boru ile aynı soydan, Heber soyundan geldiklerini iddia ederdi; ama onların aile ağacında kraliyetten fazlası vardı. Fennore'daki pek çok insan gibi, Rory'nin ailesinin özel *yetenekleri* vardı. Böyle diyorlardı. *Yetenekler.* Bazen ziyaretçi daha kapıya ulaşmadan geldiğini görmek veya bir çocuğun okulu kırdığını bilmek ya da güneşli bir günde vefat etmiş bir akrabayla çay içip sohbet etmek gibi yetenekler Fennore ailesinde bir nesilden diğerine nehirler gibi akardı.

Dışarıdan insanların doğaüstü güçler olarak adlandırabilecekleri şeyler, Fennore Adası sakinlerine normal gelirdi. Medcezirin akıntısıyla Ay'ın yükselişi kadar normal, aynı yüce döngünün parçalarıydı. Fennore'da insanlar bilmemeleri gereken şeyleri bilir, görmemeleri gereken şeyleri görür ve sıradan insanların yapamadıklarını yaparlardı; ama Rory artık Fennore'da değildi, on iki yaşındayken annesi onu California'daki teyzesinin yanına gönderdiğinden beri Fennore'da değildi. Bir zamanlar o *yeteneklere* sahip olmuşsa bile öyle uzun zaman geçmişti ki; hatırlamıyordu. Hatırlamak *istemiyordu.* Bu yüzden asla dönmemişti Fennore'a; fakat şimdi büyük annesi, Los Angeles'ın güneydoğusundaki ıssız bir otoparkta, Rory'nin Camaro'sunun ön koltuğundan ona muzur bir şekilde gülümsüyor, çocukluğunda onunla vedalaştığı sırada göründüğü gibi görünüyordu; yine de Rory, onun ölmüş olduğundan emindi.

"Eblek gibi dikilip duracak mısın yoksa gelip merhaba diyecek misin?" dedi büyük annesi ve bu sesle, Rory'yi şiddetli bir anı ve ıstırap dalgası sardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Rory onu görmezden gelerek başını öne eğdi. Bu şekilde onu geldiği yere geri göndermeyi umuyordu. Bu yüzden Ballyfionúir'den ayrılmış ve bir daha hiç dönmemişti. Esnek, koşulsuz şartlar altında yaşadığı gerçekliğini seviyordu. Mirasındaki bu hilkat garibesini asla kabullenememişti.

"Korktun mu yoksa?" dedi büyük anne. "Herkül gibi cüssenle hiç aklıma gelmezdi."

Rory'nin ağzı kurumuştu ve büyük annesinin onunla alay ettiğini biliyordu. O her zaman Rory'nin zaaflarını, damarına nasıl basacağını, sigortalarını nasıl attıracağını bilirdi. Rory MacGrath'in nelerden korktuğunu ve başkalarının öğrenmemesi için ne büyük bir çaba vereceğini de çok iyi biliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Rory ve içten içe titremiyormuş gibi görünmeye çalışarak direksiyonun başına geçti. Karşısındaki *lanet olası bir ölüydü* ve Rory onunla konuşuyordu.

Büyük annesi leylak ve çörek gibi kokuyordu. Bu tanıdık koku karşısında Rory arabadan çıkıp koşarak uzaklaşmak istedi; büyük annesinin ne düşündüğü kimin umurundaydı. *Tanrı aşkına, hayaletlerin kokusu olmamalıydı.* Üzerinde ipeksi, çiçekli beyaz bir bluz, altında açık mavi pantolon ve ayaklarında parlak beyaz lastik ayakkabılar vardı. *Git, büyük anne, git,* diye düşündü.

"Seni eve götürmeye geldim, Rory" dedi büyük annesi ve sanki ona acımış gibiydi. Gözlerindeki o şiddetli alev kaybolmuştu.

"Ben evimdeyim."

"Ah! Evet, görüyorum." Pencereden dışarı baktı. "Zaten kim bu pis sisin ve asfaltın içinde yaşamak istemez ki?"

"Bir süre sonra normal geliyor."

"Tabii ama seni tüketiyordur da! Sakın aksini söyleme."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Rory hiçbir şey söylemedi. Doğruydu ve her ikisi de bunu biliyordu.

"Ve içini kemiren sadece bu değil, değil mi, Rory?"

"Ben burayı seviyorum" dedi Rory; büyük annesinin attığı oltaya yem olmayı reddediyordu. Colleen Ballagh yem ve tuzak konusunda ustaydı. Ona yalan söylemenin faydası yoktu ve yan çizmeye çalışmak da bir o kadar anlamsızdı.

"Açıkçası" dedi büyük annesi anlamlı bir iç çekişle, "her zaman tuhaf bir çocuk oldun. Daha önce bile."

Neden daha önce? California'ya gönderilmeden önce mi? Yoksa beş yaşındayken babasının kaybolduğu o geceden önce mi? Sormamak için kendini tuttu. Büyük annesi ona söylemeyi planlıyorsa söylerdi zaten. Planlamıyorsa hiçbir şey ona bunu zorla söyletemezdi.

"Ah! Bir de kendini zeki sanıyorsun, değil mi?" dedi kıkırdayarak. "Annene bir tilkiyi bile dize getirebileceğini söylerdim. Tabii onun tek görebildiği, gittiğin her yerde yaptığın yaramazlıklardı. Bu da annenin görevi herhâlde."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Benimle konuşurken laflarına dikkat et, Rory MacGrath. Ben hâlâ senin büyük annenim; ölü veya diri."

Bu komikti ama Rory gülmedi.

"Sana neler olduğunu merak etmiyor musun?" dedi Colleen yumuşak bir ses tonuyla.

Rory ona doğru döndü. Büyük annesinin yüzünü görmek istedi. Gerçi bu ona tuhaf duygular yaşatıyordu ama belki bu yüzden istemişti zaten. Belki de sadece hem kendine hem de ona korkmadığını göstermeye çalışıyordu.

"Bana hiçbir şey olmadı" dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"İnatçı!" diye homurdandı Colleen.

Rory'nin kime çektiği belliydi oysa.

"Her şeyi seninle teker teker tartışacak vaktim yok. Artık kendime göre bir zaman dilimi içerisinde değilim, belki fark etmişsindir. Ve ister inan ister inanma, görmem gereken yalnızca sen değilsin."

"Başka kimlerin kâbusu olacaksın?"

"Kâbus oluyorum, öyle mi? Neyse, daha kötülerini de duydum. Başka kimi ziyaret edeceğim seni ilgilendirmez. Zamanı gelince öğreneceksin; eğer olması gereken buysa! Şimdilik eve döneceğini bilmen yeterli."

"Ben eve..."

"Ahh! Yeter, söyleme. Evinden çok uzaklardasın, evlat. İnsanlarından ve amacından çok uzakta. Büyük kaslar ve taştan bir kalple erkek olunacağını mı sanıyorsun? Yaşamak hissetmektir. Risk almak, kaybetmek ve ruhunun parçalanmasıdır."

"Kulağa harika geliyor" dedi Rory.

"Ne kadar korktuğunu görmediğimi mi sanıyorsun?"

Rory büyük annesine soğuk bir bakış atarak dişlerini sıktı. "Sevgili büyük annemle konuşuyorum ve sarhoş bile değilim. Biraz korkmaya hakkım var, herhâlde?"

"Seni korkutan ben değilim." Colleen'in ses tonu öyle sertti ki Rory'nin aklındaki tüm hazırcevaplar bir anda yok oldu. "Sen kendinden korkuyorsun, değil mi, Rory? Babanı kaybettiğinde kendinden bir parçan gitti ve o gidenin daha iyi bir parçan olduğundan korkuyorsun. Sıkıysa inkâr et!"

Bir an Rory'nin tek yapabildiği öylece bakmak oldu. Büyük annesi bunu nasıl bilebilirdi? Colleen meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. Senin sırlarını *bilmeyeceğimi* mi sandın, diyordu bakışları.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ne peki?" diye sordu Rory. "Kaybettiklerimi geri vermek için mi geldin? Tüm parçalarımı toplayıp yapıştıracak mısın?"

"Tabii, yanında bir de dünyayı altın tabakta sunacağım." Colleen gözlerini devirip uzaklara baktı ve Rory tavrı karşısında utandı. "Sana buraya, karanlıktan korkan bir çocuk gibi davranmaktan vazgeçmen gerektiğini söylemeye geldim. Ballyfionúir'e dönüp işleri yoluna sokmanın zamanı geldi."

"Bazı yanlışlar düzeltilemez" dedi Rory sakin bir sesle. "Artık bunun için çok geç."

Colleen solgun ve kırışık eliyle Rory'nin direksiyonu sıkıca saran eline dokundu. Bu temasın hiçbir sıcaklığı veya ağırlığı yoktu ama bunca yıl sonra bile o el öyle tanıdıktı ki, Rory'yi rahatlattı.

"Hayır, evlat, çok geç değil; ama bu senin inkâr edebileceğin bir çağrı da değil. Mağaradaki o gece, Rory, eski kalenin harabeleri altında. Babanın kaybolduğu gece... Sen bir şeyi değiştirdin."

Büyük annesinin sözleri büyük bir çanın çınlaması gibiydi. "Ne?" diye sordu Rory. Bir anda ağzı kurumuştu. "Neyi değiştirdim?"

Colleen tereddüt etti ve Rory kapıyı açtığından bu yana ilk kez kendinden emin değil gibi görünüyordu. "Kaderi değiştirdin, Rory; ve sadece kendi kaderini değil."

Rory şaşkınlıkla ona baktı. Kuşkucu bir kahkaha patlatmakla kemiklerini donduran bir korku arasında kalmıştı; ancak büyük annesinin gözleri öyle tutarlı, ciddi ve söylediği sözlerle öyle tezat içindeydi ki, ikisini de yapamadı. Kaderini değiştirdiğini söylemişti. Bu, nasıl bir saçmalıktı böyle?

"Sana istediğim her şeyi söyleyemem" diye devam etti büyük anne. "Ah! Tabii; seninle dalga geçtiğimi düşünüyorsun

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ancak böyle bir şey yok. Keyifle geçireceğim yıllarım olacaktı; ama burada, senin yuva dediğin yer kadar ölüyüm işte! Hata bende tabii; çünkü başından beri kaderi oyuncak eden ben değil miyim zaten?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Rory daha fazla dayanamadı.

Sesindeki sertlik karşısında Colleen sarkık omuzlarını dikleştirdi ve yüzünü yukarı kaldırdı. O hararetli kıvılcımlar gözlerine geri dönmüştü. "Elbette sana söylediklerimi anlayacağını düşünerek aptallık etmiş oluyorum ama gerçek bu! Doğduğun topraklara geri *döneceksin*. Ve senden istenen şeyi *yapacaksın*. Başka bir şansın yok! Kaderini inkâr edersen, o kaderin bir gazap kamçısı olduğunu görürsün. Derini yüzer."

"Tanrım!" diye mırıldandı Rory. Büyük annesi yalnızca ölü değil, aynı zamanda deliydi de. "Uyardığın için sağ ol, büyük anne."

İşte onu şimdi kızdırmıştı. Büyük annesi gözlerini kısıp Rory'ye baktı. "Bu, bir oyun değil! İnsanlar ölecek, Rory MacGrath... önemsediğin insanlar... itiraf etsen de etmesen de."

Rory öylece baktı; yine gülmekle inlemek arasındaki o uçurumda kalmıştı. Büyük annesi söylediklerinde ciddiydi. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de inanarak söylüyordu. Bugün eve dönmesinin, babasının kaybolduğu o geceyle veya sevdiklerinin kaderiyle nasıl bir ilgisi olabilirdi?

"Oraya vardığında, senin için bir şey bıraktım. Onu al ve sakla. İhtiyacın olacak."

Her ne kadar Ballyfionuir'e dönmek gibi bir niyeti olmasa da, "Ne bıraktın?" diye sordu Rory.

Colleen, pantolonundaki hayali bir kırışıklığı düzeltti ve bu soruyu umursamadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kanitey.org

"Benden gitmek istemediğim bir yere gitmemi istiyorsun. İnanmam için 'kaderden' fazlasına ihtiyacım var."

Colleen, Rory'nin sesindeki samimiyeti tartarak bir süre ona baktı ve istemese de Rory, bir yanının bu durumu ciddiye almaya başladığını fark etti. Bunu da inkâr etmeye çalışabilirdi ama yanıtlar bekliyor, ne yapması gerektiğini bilmek istiyordu. Bunları öğrenmeye ihtiyacı vardı; çünkü büyük annesinin çılgın açıklamaları arasında, Rory soğuk gerçeği hissetmişti.

Her zaman babasının kaybolduğu gece olanlardan bir şekilde kendini sorumlu tutmuştu ama hiçbir zaman nasıl, neden, hatta *ne* yaptığını anlamamıştı. Yirmi beş yıl boyunca, içini kemiren bir bulmacanın yanıtlarının, nasıl açacağını bilmediği bir sayfanın üzerinde olduğu düşüncesi başlı başına bir azaptı.

"Harabelerin altındaki o geceyle ilgili neler hatırlıyorsun?" diye sordu sonunda büyük anne.

"Çok değil, birkaç parça ve görüntü."

"Ama kitabı unutmadın, değil mi?"

"Fennore Kitabı' mı? Bu mu yani konu?"

Colleen bir süre ona sessizce baktı; ama sessizliği yanıt olmuştu. Konu başka ne olabilirdi ki?

"Onu bulmak zorundasın, Rory."

"Neden?" Colleen cevap vermeyince Rory tekrar denedi. "En azından nerede olduğunu bulduğumda ne yapmam *gerektiğini* söyle?"

"Zamanı geldiğinde öğreneceksin." Colleen başını öne eğdi ve gülümsedi. "Yenilir yutulur cinsten bir durum değil, biliyorum. Peki; ya sana kızı da bulacağını söylesem?"

"Hangi kızı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi- https://rantey.org

"Rüyalarında gördüğün kızı tabii."

Rory'nin *buna* tepki vermesine fırsat kalmadan Colleen elini havaya kaldırdı.

"Gitmeden önce yarım kalmış işlerini halletmen en iyisi. Bardan birlikte çıktığın o hoş kadının güvenebileceği bir arabaya ihtiyacı var. Altındaki araba bir veya iki hafta içinde pes edecek ve onu öylece ortada bırakacak. Sana söylüyorum, o arabanın sonu iyi değil."

Rory konunun bir anda değişmesine şaşırmıştı. "Martina mı?"

Colleen elini arabanın deri koltuğunda gezdirdi. "Bu gayet güzel görünüyor, hem gittiğin yerde buna ihtiyacın olmayacak."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Tabii gitmiyorsun" dedi Colleen.

"Ben ciddiyim."

"Elbette, farkındayım." Ama yüzündeki tebessüm sözleriyle çelişiyordu. "Nerede yaşadığını gördüm. Nasıl yaşadığını gördüm, Rory."

Büyük annesi evine de mi gelmişti? Onun küçük odalarda gezinip ölü parmaklarını evdeki birkaç eşyanın üzerine değdirmiş olabileceği düşüncesiyle kaşlarını çattı. Salonda ağırlık çalıştığı aletler ve televizyon vardı; hatta bir koltuk ve ona yemek masası görevi gören bir sehpa dışında başka mobilyası yoktu.

"Evde pek zaman geçirmiyorum" dedi. "Ve evdeyken ya spor yapıp televizyon izliyorum ya da uyuyorum. Karışıklığın ne anlamı var?"

"Karışıklık mı?" Colleen bir kahkaha attı. "Öyle bir derdin olmadığına emnim. Bayan arkadaşların nasıl yaşadığını görünce ne tepki veriyorlar?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

"Nasıl yaşadığımı görmüyorlar. Dışarı çıkıyoruz, onların evine gidiyoruz. Bu kadar basit."

Büyük annesi buna gülsün mü, yüzünü mü assın, karar verememiş gibi göründü. "Ve neden bana bu kadar basit yaşamayı tercih ettiğini söyler misin?"

"Hayatımın daha karışık dönemleri de oldu. Bana göre değil!"

Colleen, Rory'yi küçümseyen bir kahkaha attı. "O zaman sanırım yeni bir plana ihtiyacın olacak; çünkü hayatın fazlasıyla karışacak, tatlım. Çok karışacak."

Ve bundan büyük bir keyif alıyormuş gibiydi. Belli ki Rory'nin kızaran yüzü onu yeterince tatmin etmişti. Ardından derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Peki, söyleyeceklerim bu kadar. Geldim, yapmam gerekeni yaptım ve şimdi gitme vakti. Nasılsa cenazede görüşeceğiz ama uyarmadı deme; o kadar iyi görünmüyorum. Elbisemi de üvey baban seçti." Colleen abartılı bir edayla omuz silkti. "Zavallı çocuk, ölümüm onu mahvetti. İyi geceler, evlat!"

Şaşkına dönen Rory, büyük annesinin gitmek üzere olduğunu fark etti.

"Bekle! Bu kadar mı? Hepsi bu mu?"

"Geç kalmadan gel. Cenaze perşembe günü. Eminim benim için bir ziyafet hazırlayacaklardır. Bunu kaçırmak istemezsin."

"Cenaze umurumda bile değil!"

Colleen bu tepkiye gücenmiş bir hâlde başını eğdi. "Nasıl istersen; ama yine de geç kalma. Kaderin bile bir programı var."

Bu sözlerle birlikte el sallayıp bir anda ortadan kayboldu.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum" dedi Rory, büyük annesinin bıraktığı boşluğu dolduran sessizliğe. "Beni duydun mu? Hiçbir yere gitmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Üç

Eski İrlanda

Saraid rüyasında yine o adamı gördü. Yüz hatlarını bir türlü seçemediği bir yabancıydı ama yine de tanıdık geliyordu ve bir yanı o adamı arzuluyordu; hava gibi, su gibi. Hiçbir mantığı yoktu ama öte yandan sadece bir rüyaydı.

İç çekti ve dönüp sırtüstü uzandı. Dört kardeşi gökyüzünün altında, küle dönmüş ateşin yanında sıralanmış uyuyordu. Yukarıda, ışıldayan yıldızlar gecenin yanıltıcı sükûnetinde kızgın bir parlaklık saçıyorlardı ve Ay, kadife gökyüzünde yavan ve bunaltıcı görünüyordu; ağaçlara ıstıraplı gölgeler savurmuş, en zararsız çalılara gözdağı vermişti.

Hiçbir sebebi yoktu ama içinde bir şeylerin kasıldığını hissetti. Yavaşça doğrulup oturdu ve gece bir kundağa dönüşüp onu korkularına sıkıca sararken kalbi bir *bodhrán** gibi çarpmaya başladı. Çalıların narin hışırtıları dışında hiçbir şey kıpır-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

* İrlanda'ya özgü, bendire benzeyen bir vurmalı çalgı.

damıyordu; ama yine de gökyüzünün karanlığı üzerine çöktü ve Saraid kaçmak istedi.

O anda olacakları anladı.

Onu köşeye sıkıştıran şeyin sadece korkuları olduğuna ikna olmaya çalışarak temkinli bir şekilde ayağa kalktı. Sessizce battaniyesinin sıcaklığından ayrıldı ve derin, gölgelerle dolu ormana doğru yürümeye başladı. Cathán Yarımsakal ile haydut ve İskandinavlardan oluşan ordusunun kurduğu küçük ve acımasız imparatorluk buradan çok uzak değildi. Huzur içinde yaşayan yerlileri, herkesi şok eden ve aciz bırakan bir vahşetle fethetmişti. Norveçlilerin taktiğini kullanarak ona sadakat yemini edenlere ise güvenli bir liman sunmuştu. Yenik insanlar ya kabul ettiler ya da katledildiler. Genel anlamda diğerlerinin başlarını öne eğip yenilgiyi kabul etmeleri uzun sürmedi.

Cathán Yarımsakal, Saraid'in halkına da aynı gazabı getirmişti. *Tuath** yerleşimlerini yakıp yıkmış, Saraid'in aklının almadığı bir terör dalgasıyla erkekler, kadınlar ve çocukları katletmişti. Bir an gülüp mutlu bir şekilde yaşarken hemen ardından kuşatma altında kalmış, canlarını kurtarma telaşına düşmüşlerdi. Cathán Yarımsakal'ın adamları ekinlerini talan etmiş, hazinelerini yağmalamış ve büyük baş hayvanlarını çalmıştı. Onlara ise yaklaşan kış mevsimine karşı korunacak hiçbir şey, bir barınak bile bırakmamışlardı.

Halkın bir kısmı Cathán Yarımsakal'la birlikte Karanlık Orman'a gitmişti ve hâlâ ona hizmet ediyordu. Saraid ve kardeşlerinin, bir grup sadık takipçiyle kaçmış olmaları onu çok sinirlendirmişti ve usanmadan onları arıyordu.

O gece, kardeşi Tiarnan'ın kamp kurmak için Yarımsakal'ın ormanına bu kadar yakın bir noktayı seçmiş olması Saraid'in hoşuna gitmemişti. Onu neden böyle bir şey yaptığını, hayatla-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - http://ayarpdf.org

* Eski Irlanda'da, küçük krallıklar hâlinde teşkilatlanmış kabileler.

rını neden riske attığını sorduğunda ise Tiarnan cevap vermeyi reddetmişti. Tiarnan onun ikiziydi ama aynı zamanda geriye kalan insanların reisiydi. Saraid'e hesap vermeyecekti.

Saraid hemen yakınlarda bir şeyler olduğunu sezdi ve durdu. Etrafı izlerken bir anda duman gibi bir figür şekil almaya başladı. Sanki bir kayanın üzerinde oturuyormuş gibi küçük bir bacak belirdi, ardından bir gövde, ince ve kısa, sonra kollar, boyun ve bir baş. Saraid kaşlarını çattı ve tanımadığı bu yaşlı kadının kırışık yüzüne bakakaldı.

Saraid daha önce de ölü görmüştü. Bu, hem bir lütuf hem de öyle bir lanetti ki; pek çok ölü onu bulmaya gelirdi. Birçoğu da ölüm onları almadan uğrardı. Bazıları onu uyarmaya, bazıları ise olacakları önlemesini istemek için gelirdi. Sebeplerin ne olduğu çok önemli değildi aslında. Sonuçta Saraid onlara yardım edemezdi. Ölümün sırlarını görmüştü ama asla engel olamamıştı.

Şimdi karşısındaki bu yaşlı kadına bakıyordu. Kadının yuvarlak ve derin çizgilerle dolu yüzünü çevreleyen kısa, koyu renk saçları vardı. Şakaklarını ise beyazlar kaplamıştı. Üzerinde, Saraid'in daha önce görmediği bir kumaştan yapılma tuhaf bir kıyafet vardı. Kalçalarına kadar uzanan kısa bir tuniğin üzeri çiçeklerle bezeliydi ve altında açık mavi bir tayt vardı.

"Sen kimsin?" diye sordu Saraid fısıldayarak. Onu asıl şok eden kadının ölü olması değil, tanıdık bir yüz olmayışıydı.

"Güzel soru, değil mi?" dedi kadın yüzünde bir gülümsemeyle. "Tüm sorularını yanıtlayacak zamanım yok, o yüzden adımı söyleyeceğim, sen de onunla ne yaparsan yap. Benim adım Colleen Ballagh."

Yaşlı kadın tuhaf bir şekilde konuşuyordu ama Saraid onu anlamakta güçlük çekmedi; hatta bir ruhla kendi dilinde konuşuyor olmak onu pek de huzursuz etmişti. "Ballaghlı Colleen" dedi Saraid. "Ballagh ne? Bir yer mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://kanteyabg

"Bir şey, sanırım" diye yanıtladı kadın. "Seçilmiş demek. Benim insanlarım seçilmişlerin evlatlarıdır."

Saraid anlamasa da başını salladı. "Neden geldin?" diye sordu. "Nedenini bilmiyorum ve bilseydim bile hiçbir şeyi değiştiremem."

Ballaghlı Colleen buna güldü.

"Ah! Değiştiremezsin, değil mi? Bana kalırsa sen sahip olduğun gücün yarısından bile haberdar değilsin, Ayrıcalıklı Topraklar'ın Saraid'i; ama böyle olması gerekiyor. İstenmeden verilen hiçbir armağan, ağırlığına değmez."

Bu yaşlı kadın adını nereden biliyordu? Saraid'in sormasına fırsat kalmadan Colleen Ballagh oturduğu kayanın üzerinden kalktı ve yaşını yalancı çıkaran bir şevkle ilerledi. Ayaklarında tuhaf, yanlarında parlak desenler olan bağcıklı beyaz ayakkabılar vardı. Saraid daha önce böyle giysiler görmemişti.

Bu dinç kadına bakıp kaşlarını çatarak sordu:

"O zaman sen öteki dünyadan mısın?"

"Büyük olasılıkla öyleyim."

"Öyleyse buraya bana ölümünü göstermek için gelmedin?"

"Ah! Bunun ne anlamı olacaktı? Ben çoktan siyah bir kutunun içine kondum bile! Ayrıca üzerimde de sevmediğim bir elbise var. Oğlum seçti, Tanrı onu korusun! Bu işi karısına bırakmalıydı, onun en azından biraz zevki var; ama ne yapacaksın? Öldün mü, öldün. Hayatın boyunca böyle zevksiz bir elbise giymemiş olman kimsenin umurunda değil. Hayır; zaten tüm ailemin ağlamaktan helak olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum." Yüzünde muzur bir tebessüm belirdi. "Büyük bir kayıp oldu açıkçası ama zamanı gelmişti ve zaten başka bir yolu yoktu."

Saraid bunlara nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Bu, yaşadığı en tuhaf karşılaşmaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Neyin başka bir yolu?" diye sordu.

"Torunumun eve dönmesinin" dedi Colleen sadece; sanki bu yanıtın her şeyi açıklaması gerekiyormuş gibi.

Saraid kaşlarını çatmış, bu tuhaf kadının söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

"Nereden dönüyor?"

"California."

Saraid'in boş bakışları karşısında Colleen bir kahkaha attı.

"Neyse, boş ver onu. Senin hayatın değişmek üzere, Ayrıcalıklı Topraklar'ın Saraid'i; ama herhâlde bunu benden duymana gerek yoktu. Biliyorsundur."

"Şu anda tek bildiğim, hayatın benim için daimi bir değişim olduğu" diye yanıtladı Saraid. Kadının ses tonu karşısında tüyleri diken diken olmuştu.

"Cathán yüzünden mi?"

Gönülsüzce başını salladı Saraid.

"Doğru; şeytanın tekidir o. Çocukken bile yarardan çok zararı olurdu ama hep düzelmesini umdum."

Colleen başını iki yana salladı ve Saraid'in kardeşlerinin uyuduğu kamp alanına doğru birkaç adım attı. Saraid ayağa kalkıp korumacı bir tavırla çocuklarla kadının arasında durdu.

"Bak şu hâline, küçük dişi aslan yavrularını koruyor" diye takıldı Colleen. "Onlar güvende, merak etme. Kendilerine göre rolleri var, tıpkı senin de olduğu gibi."

"Ne rolleri?" diye sordu Saraid.

"Birazdan söyleyeceğim. Sen onu dert etme. Birkaç saat içinde, kardeşin sana kötü haberler verecek, çocuğum. Duyduklarının hoşuna gitmeyecek, bahse girerim; ama seçeneğin olmadığını görecek ve doğru şeyi yapacaksın."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ne haberi?" Saraid, Colleen'in sorulara yanıt vermeden konuşmaya devam ediyor olmasına sinirlenmişti.

"Onu söyleyemem, kurallar işte, biliyorsun."

"Kurallar mı?"

Colleen başını yana yatırıp Saraid'e baktı.

"Hayatında hiç olacağını bildiğin bir şeyi değiştirmeye çalışmadın mı? Denediğini biliyorum. Öyleyse bir nehre taş koymanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorsundur. Suyu sadece başka yöne çevirir. Bir olayın gidişatını değiştirmek, yalnızca o olayın başka bir şekilde gerçekleşmesine neden olur. Bazen de işleri kötüye götürür."

Saraid, her ne kadar bu kadının söylediklerine aldırış etmemeye çalışsa da başını salladı.

"Sana söyleyebileceğim bu! Şimdi senin için hiçbir anlam ifade etmeyeceğini biliyorum ama sonunda anlayacaksın ve bu duydukların sana yardımcı olacak."

Colleen bir anda durunca Saraid sordu:

"Ne söyleyecektin?"

"Tamam, olay şu!" Colleen boğazını temizledi, ardından Saraid'e baktı. "Kılık değiştirmiş bir adamla karşılaşacaksın. Bu adam kitabı istiyor..."

Saraid araya girdi.

"Fennore Kitabı'nı mı?"

"Hakkında mesajlar aldığın başka bir kitap daha mı var?" Saraid'in sessizliği karşısında Colleen burnunu çekti ve devam etti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, izin ver de lafımı bitireyim. O adam kitabı istiyor; kitabı almalı. Tek başına senin halkını kurtarabilir, benim halkımı da; çünkü gelecekte bir gün ben de senin soyundan geleceğim dünyaya. Gözlerinin etkisini görmesini öğrenmelisin yoksa sen ve sevdiklerin tehlikede olacaksınız."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - http://ranter.org

Saraid şifreli sözcükleri çözmeye çalışarak zorlukla yutkundu ve Colleen'in bitirdiğinden emin olmak için bekledi.

"Kim bu gelecek olan adam?" diye sordu.

"Ah! Sana söyleyemem; fakat geldiğinde onu tanıyacağına eminim."

"Peki, ne zaman gelecek?"

"Çok yakında."

Colleen gülümsedi ve karanlık gözlerinde muzur bir ışık belirdi.

"Bu pek açıklayıcı olmadı" dedi Saraid. "Bunları söylemek için beni uyandırmana gerek yoktu herhâlde."

Colleen bir kahkaha attı.

"Sence de öteki dünyadan biriyle konuşurken biraz fevri davranmıyor musun?"

Saraid yanaklarının kızardığını hissetti. Kadın haklıydı. Ötekilerin saygısızlığa tahammülü yoktu. Öteki dünyada yaşayanları rahatsız eden ve ardından taşa, kurbağaya ya da kanatsız kuşlara dönüşen asi kahramanlarla ilgili hikâyeler duymamış mıydı?

"Ahh!" dedi Colleen. "Şimdi karşıma geçip paranoyaklık yapmayacaksın, herhâlde. Seni kuşa dönüştürmeye gelmedim. Elimde olsa daha fazlasını anlatmaz mıydım? Sana, herhangi bir şey söylemem bile tehlikeli aslında; ama bu riske değer, sadece sözlerimi hatırla! Sana, bunları söylemek için çok uzaklardan geldim, anlasan da anlamasan da."

"Bir adam gelecek. Kitabı istiyor ama kitap yerine beni mi alacak?"

Saraid duyduklarını tekrarladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Colleen gözlerini devirdi.

"Ben böyle mi dedim? Kılık değiştirmiş bir adam gelecek dedim. Bu önemli! Anladın mı?"

Saraid başını salladı.

"Ona kitabı veremezsin, Saraid."

"Kitap yok ki vereyim."

Colleen'in yüzüne yayılan tebessüm Saraid'i sinirlendirdi.

"Sen beni dinlemiyor musun? Ne bildiğinin yarısını bile bilmiyorsun; henüz bilmiyorsun."

Colleen ormanın derinliklerine doğru ilerledi ve Saraid de annesini izleyen bir ördek yavrusu gibi peşine takıldı.

"Fennore Kitabı'nın bende olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa sen Cathán Yarımsakal'ın casusu musun? Çünkü öyleysen ona söylediğim şeyi sana da söyleyeyim. Kitap bende değil. Hiç olmadı."

"Casus falan değilim, en azından Cathán'ın casusu değilim ama neye inanmak istiyorsan ona inan. Her şekilde doğru nasılsa."

"Neden lafı çevirip duruyorsun? Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum."

Colleen iç çekti ve dönüp küçük, kırışık elini Saraid'in yanağına götürdü. Saraid kadının elini hissetmedi ama yine de tuhaf bir şekilde rahatlamıştı.

"Keşke sana kılavuzluk edebilseydim" dedi Colleen yumuşak bir ses tonuyla. "Ama bu senin yolun ve yapabileceğim her şeyi yaptım zaten. Davan için verdiğin mücadelede o adamı da yanına almalısın. Beni anlıyor musun?"

Saraid yavaşça başını salladı.

"Bedeli ne olursa olsun, onun aklını çel, Saraid. Baştan çıkar, mümkünse ruzağa düşür. Senden başka hiçbir şey düşünemesin."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://fanfiy.org

"Büyüleyeyim mi yani? Bunu mu söylüyorsun?"

"Elbette! Onu kazanırsan en büyük destekçin olur. Kendi hâline bırakırsan gökleri sonsuza dek karanlığa gömer."

Saraid dudaklarını büzüp gökyüzünün sonsuza dek karanlığa gömüldüğünü hayal etti. Alay etmek istedi. Kaçmak istedi; ama öylece durup yaşlı kadının ona, gelecek bu adamı nasıl ikna edeceğini söylemesini bekledi. O adamı Fennore Kitabı'ndan nasıl vazgeçirecekti?

"O adamın rüyalarında gördüğün adam olduğunu söylesem yardımı olur mu?"

Saraid birden afalladı. "Rüyalarımı nereden biliyorsun?"

"Öteki dünya" diye hatırlattı Colleen yüzünde hınzır bir gülümsemeyle. Orası önemli değil ama doğruyu söylediğimi bil! Şimdi; bu sözlerim seni mutlu etmeyecek ama bana inan, doğru olduklarına yemin ederim. Kendine inan, Saraid. Senin yaşadığın hiçbir şey tesadüf değil! Hiçbir şey. Her armağanın bir sebebi var, nefret ettiğin bu becerinin bile. Sadece ölümde diriliş olacak. Sadece güvenirsen gerçeğe ulaşacaksın."

Saraid bu sözlerin onu bir odadaki yankı gibi doldurduğunu hissetti. Sadece ölümde diriliş olacak. Bu yüzden mi ölüleri görebiliyordu? Dirilenleri de mi görecekti? Yoksa bu kadın Tanrı adına mı konuşuyordu? Dinî bir mesaj veriyor olabilir miydi?

"Yanıtlarını zamanla bulacaksın" dedi Colleen. "Ve şimdi gün doğmak üzere. En iyisi sen kardeşlerinin yanına dön. Onlar erkek, birazdan kahvaltı etmek isteyeceklerdir. Bazı şeyler hiç değişmiyor." Tebessümünde hüzün, gözlerinde özlem vardı.

"Seni bir daha görecek miyim?" diye sordu Saraid.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Colleen bir an onu inceledi, ardından yanıtladı:

"Bir gün, bunun... bu iyiliğin karşılığını vereceksin. Benim sana geldiğim gibi sen de bana geleceksin. Ve emin ol, sen de aynı şekilde beni şaşırtacak, kızdırıp bir sürü soruyla bırakacaksın ama sana, senin bana söyleyeceğin şeyi söyleyeceğim. Sorular olmadan yanıtlar olmaz."

Colleen'in tebessümü tekrar değişti ve o muzur ışıltı gözlerine geri döndü. "Tavuk ve yumurta olayı işte!" dedi kahkaha atarak.

"Ne tavuğu, ne yumurtası?" diye sordu Saraid.

"Sen mi önce bana söyledin yoksa ben mi sana söyledim? Sanırım hiçbir zaman bilemeyeceğiz, değil mi?"

"Bu geceden sonra bilmediklerimin bir listesini yapabilirim."

"Hayır; bunları yazmaman daha iyi olur. Geçmişte bizim için pek hayırlı olmadı."

Bu da ne demek oluyordu? Saraid'in hiddetle iç geçirmesine fırsat kalmadan kadın gözden kaybolmaya başladı ve Saraid sormaya fırsat bulamayacağını anladı. Ölüler böyleydi. Kendi sebepleriyle gelir, giderken arkalarında bıraktıkları huzursuzluğu umursamazlardı. Saraid, karanlığın serinliğinde öylece dururken tuhaf ayakkabılar gözden kaybolana dek bekledi.

Kafasında binbir düşünceyle kampa ve uyuyan kardeşlerinin yanına döndü. Ballaghlı Colleen şifreli konuşmuş ama iki net mesaj vermişti: Bir adam geliyor, yanında değişimi de getiriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm Dört

Saraid, ateşe küçük dal parçaları ekleyip her bir ilaveyle hafifçe üflüyor, soğuyan korları alevlendirmeye çalışıyordu. Güneş çoktan ufukta yükselmeye başlamıştı. Colleen Ballagh'ın gelişi hâlâ bir rüya gibiydi; ama Saraid durumun bu kadar basit olmadığını biliyordu. Kehanet, kesinlikle meçhuldü. Saraid'in ziyaretçisi gibi, bilgiler de şifreli mesajlarla doluydu.

Serin sabaha karşı sade, yün elbisesini giydi. Tenini kaşındırmaması için ise altındaki geceliği çıkarmadı. Kolları ve elbisenin etekleri rüzgârla kabarıyordu. Saraid, kol altlarından ince bir ip geçirmiş, kollarını yukarı çekmesi için ensesinden bağlamıştı. Böylece kumaş, hazırladığı yemeğe girmeyecek veya - daha kötüsü- ateşte tutuşmayacaktı. Kardeşleri için kahvaltı hazırlarken sessizce çalıştı. Aklında, Colleen'in getirdiği mesaj vardı.

Kılık değiştirmiş bir adam gelecekti. Kimdi acaba? Colleen'in, Saraid'in gördüğü an tanıyacağını düşündüğü biri; ama kılık değiştirip kim gibi davranacaktı? Anlaşılan bu kişi kitabı arıyordu; ancak Colleen kitap yerine onu Saraid'e almasını gerektiğini söylemişti. Neden Saraid'in Fennore Kitabı'nın yerine

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rafmey.org

geçebileceğini düşünmüştü ki? -Kitap hakkında hiçbir şey bilmeyen Saraid.- Fakat Cathán Yarımsakal her zaman Saraid'in annesi Oma'nın kitabı ondan çaldığını iddia etmişti.

Parlak bir kıvılcım yandı, ardından alevler çoğaldı. Üvey kardeşlerinin en küçüğü olan Liam erkenden uyanmış ve iki tavşan avlayıp hazırlamıştı. Gece ise sadece bayat ekmek ve peynirle yetinmek zorunda kalmışlardı. Şimdi tavşanlar ortadan ikiye ayrılmış, ateşin üzerinde pişmek için hazır bekliyorlardı. Saraid'in karnı guruldadı.

"Saraid?"

Saraid, Tiarnan'ın sesiyle irkildi ve döndüğünde ikiz kardeşinin gölgelerin arasında durduğunu gördü. Üzerinde, geniş gövdesini saran ve neredeyse dizlerine kadar uzanan bir gömlek vardı. Kolları çıplaktı. Bir zamanlar teni safran renginde, parlaktı. Şimdi ise solmuş, hırpalanmıştı ve kahverenginin sevimsiz bir tonuna bürünmüştü. Deri ve yumuşak kemerinin üzerinde, bir kralınki gibi taşlı veya oymalı olmasa da, bilenmiş, bakımlı kılıcı asılıydı. Bu iyi bir kılıç, derdi Tiarnan ve kendi kolunun bir uzantısı gibi rahatlıkla kullanırdı.

Pelerini bir omzunun üzerinde sarkıyor, vücudunun sağ tarafını özgür bırakıyordu. Pelerin, başı veya sonu olmayan üç spirale bağlı bir broşla tutturulmuştu. Pantolonu dizlerinin hemen üzerinde son buluyordu ve kalçasına yakın bir yerde bir hançer saklıydı. Dışarıdan bakıldığında görünmüyordu ama Tiarnan gerektiğinde onu ustalıkla çıkarır ve kullanırdı. Ayaklarında deri sandaletler vardı. Soğuklar geldiğinde botlarını giyerdi ama artık botları da yoktu. Cathán Yarımsakal'ın barbar adamları kabilelerini yakıp yıktığında onları da yok etmişlerdi.

Tiarnan bir adım attı ve Saraid kardeşinin gülümsemediğini fark etti. Yüzündeki ifade onu huzursuz etmişti ama Saraid bunu fark ettirmemeye çalıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Gizlice gelip beni korkudan öldürmek mi istiyorsun?" diye takıldı Saraid zoraki bir kahkaha atarak. Kardeşinin beklenmedik sesiyle zıplamış olsa da, şafak vaktinden önce Colleen'in karanlığın içinden gelişi onu daha çok rahatsız etmişti.

"Konuşmalıyız, kardeşim" dedi Tiarnan. Yüzündeki ifade daha karanlık bir hâl aldı.

İkiz olmalarına rağmen birbirlerine pek benzemiyorlardı. Tiarnan, Saraid'in gördüğü her savaşçı gibi uzun boylu ve geniş yapılıydı. Saraid ise tam tersi, bir kadın için bile küçüktü. Annesi Sarazendi*, babası ise İrlanda krallarından doğma bir İrlanda kralıydı. Saraid daha çok annesine benzerdi ya da insanlar öyle diyordu. Oma'nın egzotik ve büyüleyici bir güzelliği olduğu anlatılırdı. Saraid, bu hikâyelerin gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Saraid ve Tiarnan daha bebekken annesi intihar etmişti.

Çocukluk dönemlerinde Saraid ve Tiarnan öyle yakınlardı ki birbirlerinin zihinlerine hitap edebilirlerdi. Aralarında nadiren konuşurlardı ve hiçbir duygu veya düşünceyi tek başına yaşamazlardı; ama Saraid en son ne zaman böyle bir paylaşımda bulunduklarını hatırlamıyordu. İsteseler yine yapabilirler miydi, emin değildi. Bu paylaşımı kaybetmiş olmaları Saraid'i üzerdi ama şu anda Tiarnan'ın onun şaşkın ve endişeli düşüncelerini okuyamıyor olmasına seviniyordu.

"Peki" dedi Saraid, Tiarnan konuşmaya devam etmeyince. "Seni dinliyorum. Ne konuşacağız?"

Tavşanları bir şişe geçirip ateşin üzerine bıraktı ve tüm dikkatini kardeşine vermek için döndü. Tiarnan, duygularını kolay kolay gösterebilen bir çocuk değildi; ancak o anda yüzün-

* Haçlı seferleri döneminde kendilerini Batı olarak lanse eden bölge insanlarının, müslümanlara verdikleri ad. Orta Doğu'da Arap olmayan ve Türkler de bu kümenin içindedir.

Lorensiz PDF Kitaplar Sitesi - http://lorensiz.blogspot.com

deki sıkıntı. Saraid'i iyice endişelendirdi. Colleen'in sözlerini hatırladı. *Kardeşin sana kötü haberler verecek...*

"Cathán Yarımsakal ile görüştüm" dedi Tiarnan.

Saraid kanının çekildiğini hissetti. Cathán'la mı görüşmüştü? "Neden böyle bir şey yaptın? Canından mı olmak istiyorsun? Öyleyse tavamla beynini ezip bu işi temiz bir şekilde halledebilirim."

Tiarnan'ın yüzünde beliren tebessüm keyiften yoksundu. O, kaya gibi sert kaslarıyla, büyük ve sağlam bir adamdı; ancak parlak sabah ışığının altında öylece dururken daha çok bir çocuk gibi görünüyordu.

"Sen ciddi misin? diye sordu Saraid.

"Buna bir son vermeliyiz, Saraid. Daha fazla savaşacak ne insanımız var ne de silahımız. Kış geldi sayılır ve açlıktan ölmezsek, donarak ölmeyi bekleyeceğiz."

"Peki, şimdi o canavarla konuşmanın bir şeyleri değiştireceğini düşünmenin sebebi ne?"

"Haberci gönderen oydu, görüşme sonrasına kadar tutacağım bir rehine."

"Bir köle yani!" dedi Saraid ama bir habercinin geldiğini nasıl görmediğini merak ediyordu.

"Oğlu" dedi Tiarnan.

"Kandöken mi?" Saraid şaşırmıştı.

"Evet!"

Aralarındaki bu konuşma giderek tuhaflaştı; ama en azından bir soru yanıtlanmıştı. Tiarnan'ın kamp kurmak için Cathán Yarımsakal'ın ormanını seçmesinin nedeni buydu. Bu şekilde aldığı risk, Saraid'in kanını donduruyordu, rehine olsun veya olmasın.

"Peki, nerede majestelerisi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu babasına geri gönderdim."

"Parçalar hâlinde, umarım."

Tiarnan cevap vermedi ve bu, iyiye işaret değildi. Colleen'in sözünü ettiği haber, bu muydu? Yoksa daha kötüsü olabilir miydi?

"Cathán Yarımsakal'ın neden seninle konuşmak istediğini söyle" dedi Saraid. "Ve halkımızın kanını pis sular gibi akıtan bir adamla konuşmayı nasıl kabul edebildin?"

"Bir ateşkes teklifinde bulundu. Onu dinlemek benim sorumluluğumdu."

Buna ne denirdi? Saraid'in nutku tutuldu.

"Ateşkes mi?" diye tekrarladı. Hem tepki veremiyor hem de her an gülecekmiş gibi hissediyordu. "O sözcüğü kullandığı anda dili taşa dönüştü mü?"

Yine kardeşi tepkisiz kaldı ve Saraid paniğe kapıldığını hissetti. Üzerlerinde sessiz bulutlar güneşin önünü kesmiş ve onları gölgeler içinde bırakmışlardı. Kardeşinin söyleyeceklerinin iyi olmayacağını anlamak için medyum olmasına gerek yoktu.

"O da bu katliamı bitirmek istiyor" dedi Tiarnan. Dikkatle Saraid'i izliyordu.

"Ya dölü? Kandöken?"

Tiarnan yutkunup başını öne eğdi. Saraid'in yüreğindeki korku kıvılcımları yangına dönüştü.

"Bir ittifak teklifinde bulundu" dedi Tiarnan yumuşak bir ses tonuyla.

"Nasıl bir ittifak? Seve seve önünde boyun eğip kellemizi uçurmasına izin vereceğimiz türden bir ittifak mı? Eminim, bu onu mutlu ederdi ama bunu kabul edecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum."

Bu sözler Tiarnan'ı sinirlendirdi ve zaten Saraid de bunu bekliyordu. Tiarnan, itiraf etmekten hoşlanmadığı pek çok şey

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yapabilirdi ama kendisine aptal denmesini hoşgörüyle karşılayacak türden bir adam değildi. Omuzlarını dikleştirdi, başını havaya kaldırıp kardeşine sert bir bakış attı. Evet; böyle bir duruşla en hırslı savaşçıları bile ürkütebilirdi ve onu böyle tahrik ettiği için aslında Saraid aptallık ediyordu ama ateşli bir savaşçıyı, belirsizliğe tercih ederdi. En azından bu kadarını biliyordu.

"Benimle bu şekilde konuşmana izin vermem, kadın" dedi sert bir ses tonuyla. "Kardeşim olman umurumda değil."

Saraid yanıt vermemek için kendine hâkim oldu. Tiarnan'ı kışkırtmayı sürdürdüğü takdirde, kardeşi arkasını dönecek ve konuşmayı yarıda bırakacaktı. Konuşmak için Saraid'e gelmiş olması bile olağandışı bir durumdu. Saraid başını öne eğdi ve uzlaştırıcı bir ses tonuyla sordu:

"Ne teklif ediyor, Tiarnan?"

"Bir evlilik."

Saraid bu duyduğundan hoşlanmamış bir hâlde kaşlarını kaldırdı.

"İki halkın birlik olmasını sağlayacak bir birliktelik" diye devam etti Tiarnan. "Sen ve Ruairi arasında."

"Kandöken mi?" Saraid bir anda nefesinin kesildiğini hissetti. Kısa kahkahası panikle doluydu; ama kendini kontrol edemiyor gibiydi. "Peki, sen ne dedin?"

Tiarnan sessizce baktı. Sessizliği de başlı başına bir yanıttı.

"Bana böyle bir şeyi kabul ettiğini söyleme? Yapamazsın. Tiarnan, yapmadığını söyle."

"Bu savaşı bitirecek, Saraid" dedi Tiarnan. Sesi derin ve öfkeliydi. "Bizi tamamen yok etmeden önce bu fırsatı değerlendirmekten başka şansımız yok. Ölümün eşiğine geldik, sen de bunu biliyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://fantey.org

Biliyordu; ama bilmek bu umutsuzluğu kabul etmesine yardım etmiyordu. Ruairi, Kandöken'e bağlılık yemini mi edecekti? Cathán'ın katil oğluna? Kadınları ve masum çocukları öldürürken izlediği o adama? Eline bir kılıç bile alamayan yaşlı adamları ve küçük çocukları katleden o adama...

"Bize barış getirecek."

"Buna inanıyorsan aptaldan da ötesin, Tiarnan" dedi Saraid.

"İnanmazsam neyim, peki? En fazla yirmi askerimiz var, hâlâ nefes alan müttefikimiz kalmadı. Bir sürü kadın, çocuk ve yaşlı... onlar da kış bitmeden ölecekler. Bunun nesini anlamıyorsun? Onun yanında yüzlerce adamı var. Güçlü ve etkili adamlar. Komşular ve müttefikler; İskandinavlar. Onun için savaşacak adamları..."

"Sırf korktukları için" dedi Saraid.

"Fark eder mi? Hangi el kullanırsa kullansın, kalbe dayanan bıçak bıçaktır. Hayvanlar gibi mağaralarda yaşıyoruz ve yine de bizi buluyor. Ya ona katılırız ya da yakalanana dek kaçak yaşarız. Hangisini tercih edersin?"

Saraid yumruklarını sıktı. Tiarnan doğru söylüyordu ama bu gerçekleri kabul etmeyi kolaylaştırmıyordu. Şeytanın ta kendisiyle evleneceğini söylemiş olsaydı, Saraid bir nebze daha mutlu olabilirdi.

"Neden Kandöken?" diye sordu.

Tiarnan şaşkın bir yüz ifadesiyle kaşlarını çattı.

"O barbarlara söyle, yalnızca Cathán Yarımsakal'ın kendisiyle evlenirim" dedi ve titreyen elleriyle eteklerini sıkıca tutup arkasını döndü. "Eğer düşmanla yatacaksam, bu onların reisiyle olacak, daha aşağısıyla değil."

"Cathán mı? O evli zaten. İkinci karısı mı olacaksın? Yoksa metresi olmayı mı düşünüyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Dul karısı olmayı düşünüyordu; ama bunu yüksek sesle söylemeyerek akıllılık etti. Kimin yaşayıp kimin öleceğine karar veremezdi, elbette; yine de sahip olduğu beceri -veya lanet!-, bir insan ölmeden önce bu gerçeği görebilme becerisi hafife alınacak bir şey değildi. Çocukluğunda, kaçınılmaz olanı engelleme çabaları, insanların onun yalnızca ölümün sırlarını bildiğinden değil, aynı zamanda bir şekilde ölümü kendine çağırdığından şüphelenmelerine neden olmuştu. Şimdi hiçbir şekilde ölümü dile getirmemesi gerektiğini biliyordu. Halkı, onun yalnızca ölümün sırlarını bilmekle kalmayıp aynı zamanda onları kontrol edebildiğinden şüphelendiği takdirde, bir kabile kralının ikiz kız kardeşi bile öldürülebilirdi.

İnsanlar koyun gibiydiler ve tek bildikleri ayaklarının altındaki toprak, başlarının üzerindeki gökyüzü ve sırtlarına vuran rüzgârdı. Ölümün karmaşıklığını anlayamazlardı ama bundan korkabilirlerdi; tıpkı Saraid'den, Saraid'in annesinden korktukları gibi. Yirmi beş yaşında hâlâ bekâr olması tesadüf değildi.

"Hangisi, Saraid?" dedi Tiarnan. Tüm heybetiyle Saraid'in üzerine yürüdü ama Saraid irkilmedi. "İkinci karısı mı, metresi mi?"

"Cathán'ın karısı aciz!" diye bağırdı Saraid. Öfkesi ve korkusu, onu kendi kuralını ihlal etmeye mecbur etmişti. "Dolunayda doğmamış bebeğiyle ölecek."

Tiarnan derin bir nefes aldı ve elini, şeytanı uzaklaştırır gibi savurdu.

"Beni Ruairi ile evlendirmeni teklif ediyorlar" diye devam etti Saraid soğuk bir ses tonuyla. "Neden sence, Tiarnan?"

Tiarnan'ın gözleri öfkeyle parladı ama cevap vermedi. Düşünmemişti ki! Hiç düşünmemişti. Kabilesindeki adamlarına tutkularıyla önderlik ederdi, mantığıyla değil. Bu kusuruna rağmen, belki de bu kusurundan ötürü insanlar onu severdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ben sana söyleyeyim, kardeşim. Onu veriyorlar çünkü o öyle aşağılık ve değersiz bir adam ki; Karanlık Orman halkı bile onu istemiyor. Ruairi Kandöken. Neden bunca yıldır sürgünde olduğunu sanıyorsun?"

"Sürgünde falan değil. Akrabalarının yanına, kuzeye gönderildi. Bizim de daha çok askerimiz olsaydı, biz de aynı şeyi yapardık."

Seni aptal, diye düşündü Saraid ama söylemedi. Tiarnan doğru kararı verdiğinden emin bir şekilde önünde durdu. Belki de doğru karardı, sonuçta söyledikleri gerçekti. Halkı; bir zamanlar babasının, İyi Kalpli, Adil Bain'in önderliğindeki halkı ölümün eşiğine gelmişti. Ayrıcalıklı Topraklar'ın Bain'i. Kılıcı taşıyacak çok az kişi kalmıştı; ve Cathán bir ateşkes önermişse, bu fırsatın geri tepilmemesi gerekiyordu. İçten içe, onu Kandöken ile evlendirme düşüncesinin Tiarnan'a ıstırap verdiğini biliyordu ama tek şansları buysa, yapacaktı ve yapmalıydı da!

Ama Saraid'in kaderi bu olmamalıydı, olamazdı; ve Colleen'in söylediği adam gelince ne olacaktı? Gelip onun Kandöken ile evlendiğini görünce ne yapacaktı? O zaman ne olacaktı?

"Ve neden Mauri ile evlenmeni teklif etmiyor?" diye sordu Saraid aniden.

Tiarnan gözlerini kaçırdı ama o gözler onu ele vermişti. Saraid anladı. Tiarnan Mauri'yi istemişti ve Cathán bu teklifi geri çevirmişti. Cathán değerli kızını Tiarnan gibi birine vermeyecekti ama Kandöken'i seve seve feda ediyordu. Saraid derin bir iç çekip arkasını döndü.

Dönüp kardeşine soğuk bir bakış attı ve "Kandöken bu *evliliğe* ne diyor?" diye sordu. Tiarnan'ın yanakları kıpkırmızı oldu ve Saraid dehşete kapıldığını hissetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"İstediğini söylüyor." Saraid'in yüzüne yayılan şok ve nefreti görmemek için gözlerini kaçırdı. "Seni istediğini söylüyor."

"Beni mi?" diye tekrarladı Saraid. "Gerçeği gayet iyi biliyorsun, Tiarnan. Onun istediği ben değilim."

"Güzelliğini hafife alıyorsun, kardeşim."

Saraid bu tartışmayı sürdürmek istemedi. Kardeşi, Ruairi'nin onu arzuladığına inanmak istiyordu; çünkü bu, işin gerçeğinden daha kolaydı.

"Peki, söyle bana, Tiarnan; evlendiğimde, bizi yemeğe davet edeceklerini mi sanıyorsun? Aramızdaki vadiyi dolduracak kadar kan dökmüş olmamıza rağmen yahni ve ekmeği paylaşan mutlu bir aile mi olacağız?"

"Seni uyarıyorum, Saraid. Diline hâkim ol!"

Olamazdı. "Şereften yoksun bir adam için mi çalışacaksın, Tiarnan? Çünkü böyle isteyecek, biliyorsun."

"Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yapacağım, tıpkı senin gibi!"

"Ah! Söylemesi kolay. Irzına geçilecek olan sen değilsin."

"Bunca insanın sorumluluğunu taşıyan da sen değilsin."

"Ama öyle hissediyorum ve bunun bedelini, bedenim ve ruhumla ödeyeceğim. Dilimi kes istersen; çünkü susmayacak."

"Kabilenin kralı olarak kalacağıma söz verdi. Evlerimize dönüp köyümüzü yeniden kurabiliriz."

Ama Saraid onların yanında olmayacaktı.

"O zaman sana mutluluklar dilerim, kardeşim! Sen onun sözünü al ve kardeşin sonsuza kadar ıstırap çekerken geceleri ayaklarını ısıtmak için kullan."

Tiarnan birden irkildi. "Laflarına dikkat et!" diye uyardı. "Her şeyi göremiyorsun."

Saraid soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Seni görüyorum" dedi.

Tiarnan geriye sıçradı. Elinde değildi. Saraid bunun farkındaydı ve birden kendini mahcup hissetti. Tiarnan, kardeşinin bu duruma düşmesini istememişti ama başka şansı yoktu. Hayatta kalmaları için tek bir seçenek daha yoktu. Saraid itiraz ettiği takdirde Tiarnan onu zorlayacaktı; ve Saraid kardeşini buna mecbur ederse kendi kanından olan tek insanı da kaybedecekti.

Tiarnan'ın koluna dokundu.

"Özür dilerim! Senin ölümünü görmedim, kardeşim, yemin ederim. Dilerim, asla görmem."

Tiarnan'ın pişmanlıkla dolu bakışları Saraid'in içini parçaladı. Tiarnan mahcup gözleriyle başını salladı. Öldüğü güne kadar bu vicdan azabını çekecekti ve bu, onun hem kurtuluşu hem de ıstırabı olacaktı; çünkü eğer bir barış olacaksa, büyük olasılıkla Tiarnan uzun yıllar yaşayacaktı.

Saraid derin bir nefes aldı. "Ne zaman?" diye sordu.

Tiarnan'ın bakışları şaşkındı, sanki kardeşinin isyanına çoktan teslim olmuş gibiydi.

"Üç gün sonra."

Çok yakında. Colleen'in sözleri, bir anda ortaya çıkan sessizlikte yankılandı. Kötü haberler, demişti. *İmkânsız, korkunç, katlanılmaz.* Bu sözcüklerden herhangi biri, durumu daha iyi anlatabilirdi; ama yaşlı kadın bir konuda haklıydı. Saraid'in tek bir şansı vardı, o da şans değildi.

Üç gün.

Bu düşünce karşısında midesi bulandı. Kardeşine baktı ve omuzlarını dikleştirdi. "O zaman hazırlanmalıyız."

Bölüm Beş

Uçak yere indiğinde Rory, "Yuvana hoş geldin!" karşılaması beklemiyordu.

İrlanda'nın küçük kasabası Ballyfionúir'den ayrıldığında bir çelişki, kargaşa ve trajedi fırtınası hâkimdi ve bu, çok fazla zamanı ve öfkesi olan on iki yaşındaki dertli bir çocuğun yaratabileceği türden bir fırtınaydı. O günden bu yana yirmi yılı aşkın bir zaman geçmişti ama zaman tüm acıları sarmayı başaramamıştı. Gerçek dünyada değil. Ve burası İrlanda'ydı; anıların, geçmiş günlerin de ötesine uzandığı yer. Büyük annesinin eve dönme vaktinin gelmiş olduğunu söylemesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Rory hazır değildi. Hiçbir zaman hazır olmayabilirdi.

Dublin Uluslararası Havaalanı'nın soğuk, samimiyetsiz terminaline çıkıp turistlerin ardından pasaport kuyruğuna doğru ilerlerken Rory, Edel teyzesiyle Amerika'da yaşamak üzere gönderilen o küçük çocuk gibi hissetti. Korkmuştu; şaşkın ve yalnızdı ve tüm bu olanlardan dünyayı suçluyordu. Bugün bunların bir kısmını hissetmese, insan olmazdı. Etraftan gelen sesler ve kokular, radyoda çalan eski bir şarkı gibi anıları geri getirirken Rory midesinin kasıldığını hissetti.

Hâlâ burada olduğuna inanamıyordu.

Yürürken etrafa bakmamaya özen gösterdi. Belki de yabancıların arasında onu bekleyen birileri olabileceğini umuyor gibi görünmek istemiyordu. Birden tanıdık bir yüzle karşılaşsa ne yapacaktı? Annesi aniden kollarını iki yana açmış, yüzünde mutlu bir tebessümle ona koşsa ne diyecekti?

Bilmiyordu. Ailesi, zamanın başlangıcından bu yana burada yaşıyordu, sanki mutlu sonlarla dolu bir hikâye kitabından fırlamış gibi. Sevgi dolu, ilgili, şefkatli insanlardı. Rory başına onca bela açtığında herkes öyle perişan olmuştu ki tek seçenekleri onu teyzesine göndermekti. Ve California'da geçirmesi planlanan yaz mevsimi -onu bu tuhaf durumdan uzaklaştırmak ve biraz rahatlamasını sağlamak için düşünülen bu tatil- haftalara, ardından da onu eve dönmeye ikna edemedikleri yıllara dönüştüğünde, herkes yıkılmıştı.

Ama şimdi buradaydı ve gelmeden önce aramamıştı bile. Annesinin telesekretere bıraktığı mesajı, büyük annesinin ölümü üzerine duygularla boğuşan sesini dinlemişti ama kimseye dönme planından bahsetmemişti. Bu, üzerinde düşünmek istemediği bir diğer belirsizlikti. Artık onu sevinçle karşılamayacaklarından mı korkuyordu ya da sevinçle karşılayacaklarından? Kim bilebilirdi?

Bagaj alanında, Rory sabırsızca yıpranmış sırt çantasını beklerken kalabalığı inceledi. Bir sürü yabancı yüze baktı, ardından uzaktaki bir duvarın yanında duran bir kadın gördü. Omuzlarının duruşundan çenesinin yapısına kadar İrlandalı gibi görünse de, uzun siyah saçları ve kahverenginin altın tonlarındaki teniyle bir yabancıyı andırıyordu. Gözlerinde öyle bir derinlik vardı ki samur rengi taşlar gibi parlıyorlardı.

Bu rüyalarındaki kadındı. Dolgun göğüslerini örterek dekoltesini açıkta bırakan beyaz bir bluz giymişti. Kadın, o ta-

nıdık, davetkâr ve aynı zamanda meydan okuyan bakışlarıyla Rory'yi izliyordu. Rory kanının çekildiğini hissetti. O buradaydı ve Rory rüya görmüyordu.

Gözlerini ovuşturdu ve yorgunluğunu hissetti. Tekrar baktığında kadın kaybolmuştu ama görüntüsü, parlak bir akşamüzeri güneşi gibi saat farkından dolayı afallayan beynine yazılmıştı.

Tanrı aşkına, Dublin Havaalanı'nda bir fili bile hayal edemeyecek kadar yorgundu. Başını iki yana sallayıp bandın üzerinden çantasını aldı ve kapıya yöneldi. Kapıdan çıkmak üzereydi ki tekrar arkasını dönüp baktı ve yine onu gördü. Kadın en fazla üç metre uzağında, gözlerinde öyle yoğun bir bakışla onu izliyordu ki Rory bir anda durdu. O anda arkasından gelmekte olan kel ve pis kokulu bir adam Rory'ye çarptı ve Rory öne doğru sendeledi.

"Dikkat etsene be adam!" diye bağırdı.

"Affedersiniz" dedi Rory yana çekilirken.

Kadının bir kez daha gözden kaybolduğu, yine rüyalarına dönüştüğü düşüncesiyle dönüp arkasına baktı; ama kadın bu kez gitmemişti.

Rory içinde derin ve sıcak bir şeylerin kızıştığını hissetti. Ona doğru, aslanın kan kokusuna çekildiği gibi ilerlemeye başladı. Kadın ise durmuş onu bekliyordu. Etraflarında bir sürü insan koşturuyor, saatlerine bakıyor, valizlerini çekiştirip gülümsüyorlardı. Kapıya doğru ilerlerken Rory'ye ve bu gizemli kadına çarpıyorlardı ama kimse durmuyordu. Kimse, onların azgın bir nehrin ortasındaki taşlar gibi durduklarını fark etmiyordu sanki.

"Kimsin sen?" diye sordu Rory. Kendini hem çaresiz hem de aptal gibi hissediyordu. *Nesin sen?* demek istemişti.

Gözleri hayretle açıldı.

"Beni tanımadın mı, Ruairi?"

Sesindeki bu cilve, rüyalarının her baştan çıkarıcı anını harekete geçirdi; oysa acele etmesi için onu çağırması dışında hiç konuşmamıştı.

"Rüyalarımdan" diye yanıtladı Rory. "Sadece rüyalarımdan."

"Evet, rüyalar!"

Kadın, sanki söylenende daha derin bir anlam saklıymış gibi başını salladı. Havaalanının parlak ışıkları kadının hareketlerini izliyor, griden beyaza dönüştürüyordu ama güzelliğinden, cazibesinden hiçbir şey eksilmemişti.

Soru ve vaatlerle dolu bakışlarıyla Rory'yi uzun uzun inceledi ve Rory, kadının eline uzanıp avuçlarının içine aldı; ama hiçbir temas hissi, hiçbir sıcaklık yoktu. Bu farkındalık onu şaşırtmamalıydı ama hazırlıksız yakalandığı kesindi.

Tanrım. Ölüydü. Tıpkı Colleen gibi.

Kadın, sanki düşüncelerini duymuş gibi başını iki yana salladı.

"Henüz değil ama yakında."

Rory ne kadar yakın olduğunu sormak istedi; ancak o anda havaalanının gri ve beyaz ışıkları, bir projektörün ampulüne yansıyan film makarasının sonu gibi yanıp sönmeye başladı, sonra bulanıklaştı ve salon, gişeler, ıssız dünyaya bakan pencereler, cana yakın uçuş görevlileri ve sert bakışlı güvenlik görevlileri, her şey arka fonda yok olana dek yayıldı.

Ama kadın hariç. O, bulanıklığın ortasında bir renk yağmuru gibi canlı ve baştan çıkarıcı bir şekilde duruyordu. Güneşin aydınlattığı o saçlar ve karanlık, arayış içindeki gözleri. Rory'yi kendine doğru çekti, ta ki belirsizlik bulutunun ortasında bir tek ikisi kalana dek.

Kadın, Rory'nin elini tuttu ve kalbinin üzerine götürdü. Rory, kadının göğüslerinin kıvrımına konmuş avucuna, tenine yayılmış parmaklarına baktı. Kadının teni, etraflarını saran bulanıklığın üzerinde sıcak ve egzotik bir ipek gibi parlıyordu ve Rory bunların hiçbirini hissedemiyordu.

Kadın mahzun bir ifadeyle gülümsedi ve diğer eliyle Rory'nin yüzüne dokundu.

"Acele etmelisin."

Rory sözcükleri duyabilmek için başını eğip ona yaklaştı. Hafif ve taze bir kokusu vardı ve Rory saçlarının ipeksi uzunluğunu alıp yüzünü içine gömmek istedi; onun içine solumak ve onu sıkıca sarmak. Kadını hissetmek isteyerek elleriyle yüzünü kavradı. Hayal gücünden daha ötesi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

"Sabah evleniyorum" dedi kadın. Sesi ıstırap doluydu.

Onun başka bir adamla evlenmek üzere olduğu düşüncesi Rory'yi derinden sarstı. Başka bir şey söylemesini beklemeden sadece hava hissedeceğini bilip bir yandan tatlı bir sıcaklık hayal ederek dudaklarını öptü; ama o sıcaklığı hissettiği anda şok oldu. Başını biraz geriye çekti ve kadının gözlerindeki kadife kahveliğe baktı. Kafasında bir sürü soru vardı ama yalnızca kollarına bıraktığı hissi, dudaklarındaki tadı umursuyordu.

"Acele et, Ruairi" diye fısıldadı kadın dudaklarının arasından, sonra gözden kayboldu.

Bölüm Altı

Rory, havaalanından ayrılıp trafiğin yoğun olduğu bu saatlerde havayı dolduran egzoz dumanlarının arasına çıktı. Taksi kuyruğuna doğru ilerlerken adını duydu ve birden rüyalarındaki kadının ona sesleniyor olabileceğini düşündü; ardından sesi tanıdı ama rüyalarındaki ses bu değildi.

Bir an duymamış gibi yapmayı düşünerek tereddüt etti. İlk taksiye atlayıp buradan uzaklaşmayı, tanıdığı biriyle karşılaştığında ne yapacağı sorusuna bu şekilde yanıt vermeyi düşündü. Kaç. Bu rahatsız edici görüntü karşısında dişlerini sıktı.

"Rory" dedi o ses bir kez daha ve Rory dönüp baktığında, havaalanına indiğinden bu yana görmeyi beklediği kişinin, kız kardeşinin yüzüyle karşılaştı. İçten içe, ne kadar inkâr etse de, onun burada olacağından emindi. Eve dönmek, o öteki dünyaya, gizemli İrlanda topraklarına uzanan kapıyı aralamıştı.

Rory derin bir nefes aldı ve arkasını döndü.

Danni MacGrath -*şimdi Ballagh* oldu, diye düşündü- atkuyruğu şeklinde toplanmış saçları, berrak ve ısrarcı gri gözleriyle krem rengi bir Volvo'nun yanında durmuş bekli-

yordu. Yüzünde tebessüm yoktu. Rory fark etmişti ama şaşırmaması gerekirdi.

"Ne işin var burada?" diye sordu, onları yakınlaştıracak adımdan uzak durmayı seçiyordu.

"Ben de sana aynı soruyu soracaktım" dedi Danni ciddi bir ifadeyle. "Ama ikimiz de bunun saçma olduğunu biliyoruz, öyleyse ne anlamı var?"

Danni gözlerini kıstı ve Rory'ye annesini hatırlatan bir edayla başını yana yatırdı. Yavaşça onu baştan aşağı, ağaran saçlarından yırtık, eskimiş kot pantolonuna kadar inceledi. Rory, kardeşinin onun hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. Umursamak istemedi. Onlar ikizdi ve yaşamlarının bir döneminde öyle yakınlardı ki birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyorlardı. Rory o bağı yıllar önce söküp atmıştı, önce öfkeden tabii. Sonra da öyle gerekmişti. Kız kardeşi yakınlardayken Fennore Adası'yla arasındaki mesafeyi koruması mümkün olmazdı. Danni onun ruhunun derinliklerini görürken Rory o özünü, gerçek benliğini koruyamazdı. Danni'yle iyi geçinmek ona acı verecekti, o da hiç geçinmemeyi seçmişti.

Ama Danni yine de onun geleceğini hissetmişti.

Anahtarlığındaki bir düğmeye bastı ve aracın bagaj kapağı açıldı. Tek söz söylemeden Rory'nin elindeki çantayı aldı ve boş alana fırlatıp kapağı kapattı. Ardından "Bin arabaya" emri geldi.

Rory huzursuz olmuş bir hâlde söyleneni yaptı ve aracın yanlış tarafında olmanın verdiği yersizlik hissiyle yolcu koltuğuna oturdu. Dünyanın yanlış tarafındaydı aslında.

Arka koltukta, araç koltuklarının üzerinde uyuyan iki çocuk -yeğenleri- vardı. Biri Clodaugh'ydu, şimdi iki veya üç yaşında olmalıydı. Diğer ise Raegan'dı, o da geçen şubat ayında doğmuştu. İkisiyle de daha önce tanışmamıştı ve şimdi

onların tatlı yüzlerine baktığında vicdan azabı duydu. Aralarındaki koltukta tuhaf ve çirkin bir köpek oturuyor, soğuk gözler ve kıvrılmış dudağıyla Rory'yi izliyordu. Etkileyici bir sesle hırladı.

"Sakin ol, Bean" dedi Danni direksiyonun başına geçip. "Rory o!"

"Bean mi?"

Danni köpeğe hoşgörülü bir bakış attı. "Uzun hikâye. Yabancılara kolay ısınamaz."

Buna karşılık köpek tekrar *hırladı*. Rory temkinli bir şekilde önüne döndü.

"Burada olduğumu başka kim biliyor?" diye sordu Danni motoru çalıştırdığında.

Danni omuz silkti. "Annemin hâlâ telefonun başında araman için dua edip etmediğini mi soruyorsun? Hayır! Hazırlık yapmalarının daha iyi olacağını düşündüm." Danni ona hem mazeret hem de serzenişle dolu karanlık bir bakış attı. Rory o anda yumruk yemiş gibi hissetti. Ailesini öyle yaralamıştı ki hayal bile edemiyordu, o bakıştan bunu anlamıştı. O da gözünü kırpmadan Danni'ye baktı. Sonunda Danni gözlerini devirdi ve trafiğe karıştı. Birkaç dakika sonra tekrar konuştuğunda, sesi daha sakindi.

"California sana iyi bakıyor olmalı" dedi ve Rory, Danni'nin konuşmasındaki bu tanıdık ahenk, İrlanda'da eşsiz olan bu Fennore Adası aksanı karşısında gülümsemek istedi. "Film yıldızları gibi görünüyorsun. Hiç bu kadar beyaz diş görmedim."

Konuşan da Danni'ydi. Danni, New York'taki Columbia Üniversitesi'nde okumuş ve parlak gülümsemesine ek olarak pek çok Amerikan tarzını benimsemişti. Güzelliğinin geri kalanı ise doğaldı. Anneleri, zamanının herhangi bir film yıldızına taş çıkartacak güzellikteydi.

Danni okula başladığı yıllarda birkaç kez onunla temas kurmuştu ama her görüşme, Rory'nin bildiği o gerçeği güçlendiriyor gibiydi. Artık Rory onun dünyasına ait değildi ve bu gerçekle yüzleşmek her ikisini de üzmüştü. Sonraki yıllarda ise, Danni'nin onu bir sanatçı gibi görme girişimlerinden sıyrılmayı başarmıştı. O günden bu yana Rory'yi uzak tutan şey pişmanlık değil, utançtı. Rory'nin kafayı sıyırdığı karanlık yıllardı ve Edel teyzesi bile ondan elini eteğini çekmişti.

"Frank amca yardımcı oldu" dedi Rory. Danni'nin çatık kaşlarını yanıtlıyor ama ses tonundaki o ıstıraplı soruyu görmezden geliyordu. "Beni adam etti ve saygıdeğer biri olmayı öğretti."

Danni, hayret belirten bir iç çekişle Rory'nin yakalayamadığı bir şeyler mırıldandı. Rory, Frank amcası ve Edel teyzesinin yanına gönderildiğinde, herkes Rory'nin adam olacağını ummuştu; ancak amcasıyla teyzesinin böyle bir cezayı hak etmek için ne yaptıklarını hiçbir zaman anlamamıştı.

Rory oraya gittiğinde kavgacı ve isyankârdı. Edel buna, başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde, onu sakinleştiren kendi karanlık tavrıyla karşılık verdi; ama Frank saygıdeğer bir diş hekimi ailesinden gelen bir ortodontistti ve geleneksel alanın dışına çıktığı için kendi babası tarafından da asi biri olarak kabul ediliyordu. Frank'in korunaklı yaşamı onu Rory'ye hazırlamamıştı ve yeğeninin agresif ve öfkeli tavırları karşısında hazırlıksız yakalanmıştı. Frank daha çok, kırık bir sandalyesi ve kullanacak kadar yürekli olmadığı yıpranmış bir kamçıyla beceriksiz bir aslan terbiyecisi gibiydi. Rory'nin karanlık ruhundan vazgeçeli uzun zaman olmuştu ama bir şekilde yeğeninin dişleri konusunda zafer kazanmayı başarmıştı. Rory'nin kusursuz bir gülümsemesi vardı.

Danni trafik ışıklarında durdu ve ona baktı. Rory, bu bakışların burnuna odaklandığını hissedebiliyordu. İlk kez kırıldığı

günden bu yana dümdüz olmamıştı ve üçüncüsünde yamuk kalmıştı. Danni sanki Rory'nin yüzünü inceliyor, tanıdığı özellikleri ayırt ediyor, tanımadıklarına ise açıklamalar getirmeye çalışıyordu.

Kaşında, Compton'da çıkan bıçaklı bir kavga sonucunda aldığı bir yara izi vardı. Rory hayatta kaldığı için şanslıydı ama kardeşinin bu hikâyeyi duymak istediğinden şüpheliydi; veya çenesinin altından kulağının kenarına kadar uzanan yarayı nasıl aldığını. İkisi arasında, ikincisi daha korkutucu görünüyordu ama bu on yedi yaşındayken aralarındaki en kötü, en isyankâr olanın kendisi olduğunu ispatlamak için oynadığı bir maçta olmuştu. Danni'nin bakışları, sanki daha çok iz görmeyi bekler gibi omuzlarına ve göğsüne kaydı. Belki oralarda da izler vardı, kim bilebilirdi?

"Büyük annem hâlâ Trevor'ın ölümü için kendini suçladığını söyledi. Doğru mu?"

Bu soru Rory'yi hazırlıksız yakaladı ve Danni'nin yüzündeki ifadeyi görmemesi için başını çevirdi. Üvey kardeşi Trevor on yedi yıl önce ölmüştü ama adını duymak Rory'yi bugün bile ürkütüyordu. Evet, Trevor'ın ölümünden dolayı kendini suçluyordu. Herkes onu suçluyordu. Rory'yi göndermelerinin başka bir sebebi olabilir miydi?

"Büyük annem deliydi."

"Hem de son nefesine kadar" dedi Danni. "Ama bu, onun haksız olduğunu göstermez. Onun ölümü senin suçun değildi, Rory."

"Sen öyle diyorsan."

Gerçek şu ki Rory California'ya sebepsiz yere postalanmamıştı. Yıllarca ayaklı bir bomba gibi dolaşmıştı ve etrafındaki herkes, içinden gelen o sabit, gürültülü takırtıyı duyabiliyordu. Sonunda Rory MacGrath'ten uzaklaşmanın en iyisi olacağına karar vermişlerdi yoksa Rory onları bitirecekti.

"Gerçek bu!" dedi Danni. "Kimse seni suçlamadı."

"Bak, bana bir iyilik yap. Bu kibarlıkları pas geçelim, olur mu?"

"O korkunç bir kazaydı, kendi düştü. Kimse bunu inkâr etmiyor ama *senin* hatan değil."

Rory hiçbir şey söylemedi. Bunlar, daha önce de duyduğu basmakalıp sözlerdi. Kalenin harabeleri arasında oynarken Trevor, Rory'yi takip ediyordu. Orası tehlikeli bir yerdi ama Rory kayalıklardaki bu tehlikeli duvarların üzerinde büyümüştü. Gösteriş yapıyor, yapmaması gereken atlayışlar yapıp Trevor'ı ona ayak uydurmaya mecbur ediyordu...

"Ve biliyorsun" diye devam etti Danni, "Büyük annem her zaman Trevor'ın bu dünyaya ait olmadığını ve o ilave yıllarda aramızda olduğu için şanslı olduğumuzu söylerdi."

Bu da ne demek oluyordu? Büyük annesinden ve onun şifreli sözlerinden bıkmıştı artık. "Bunu açıkladığın için teşekkürler, Danni. Şimdi her şey anlam kazandı."

Rory başını iki yana sallayıp pencereye doğru döndü; ama büyük annesini mutfak masasında oturmuş, bir yanında *Que sera, sera* yazılı, diğer yanında ise hızla giden bir otobüsün altında kalmak üzere olan sarkık vücutlu yaşlı bir kadın resmi bulunan en sevdiği fincanından soğuk çay yudumlarken hayal edebiliyordu.

Büyük annesini arabasının içinde görene kadar, onunla en son Ballyfionúir'den ayrılırken, on iki yaşındayken konuşmuştu; ama bu, *Colleen'in onunla* bir şekilde iletişim kurmaktan geri kaldığı anlamına gelmiyordu. Zaman zaman Rory'ye, onun ne yaptığını bildiğini söyleyen şifreli notlar gelirdi; oysa bilmesine imkân yoktu. Bir süre, Rory öyle gözden kaybolmuştu ki Edel bile onu nerede bulacağını bilememişti. Demir parmaklıkların arkasında yaşadığı dönemler oldu ama büyük annesi yine

izini bulmayı başardı. Ona en sevdiği bisküvilerden bir paket göndermişti. Paket geldiğinde bisküviler toz parçacıklarına dönüşmüştü ve paketin üzerindeki notta şöyle diyordu: *Sende bundan fazlası var.*

Danni'nin sesi, onu çınlayan demir parmaklıklardan uzaklaştırıp tekerleklerin asfaltın üzerindeki sessiz uğultusuna döndürdü.

"Ne kadar kalacaksın, Rory?"

Rory önce cevap vermedi. Bir gece önce Low Down'dan çıkarken Camaro'sunun ve evinin anahtarlarını verdiğinde, Martina'nın yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. Ona, bir ay içinde dönmediği takdirde her şeyi satmasını, parayı dilediği gibi harcamasını ama arabayı kullanmasını söylemişti. Büyük annesinin, Martina'nın Toyota'sının yolda kalacağına ve her şeyin kötü bir şekilde sonuçlanacağına dair uyarısı kulaklarında çınlamıştı.

"Başın belada mı, İrlandalı?" diye sormuştu Martina, anahtarlara zehir saçıyorlarmış gibi bakarak.

Rory gülmüştü. "Evet; hem de çok. Arabama iyi bak. Çizildiğini duymayayım."

Ardından Danni'nin sorusunu yanıtladı:

"Ne kadar kalacağıma karar vermedim. İşlerin nasıl gideceğine bağlı."

"Nasıl gidebilirler?"

"Kötü."

Danni başını salladı.

"Ben de öyle düşündüm."

Rory, Danni'nin hem düşüncelerini hem de istemeden de olsa ruhunun karmaşıklığını görebiliyor olması karşısında rahatsız olup gözlerini kapattı ve şu ana odaklanmaya çalıştı.

Açık pencerelerden Volvo'nun motorunun gürültüsüyle arabanın yapmacık sessizliğine karışan ayaz bir rüzgâr esti. Yavaş yavaş düşünceleri de gevşeyip akıntıya kapıldılar.

Havanın burada nasıl olduğunu, nasıl bir his verdiğini unutmuştu. Nasıl tattığını. Göğsüne baskı yapan nostaljinin ağırlığı onu şaşırttı. Eve dair hiçbir güzel anısı yoktu. Babasının kaybolduğu gecenin ardından, hayat Rory için cehenneme dönmüştü. Doğup büyüdüğü Fennore Adası'nı hatırladığında, bunu istemeden yapardı.

Ama şimdi burada, adanın havasını susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içiyordu.

Danni, Liffey nehrinden geçip şehir sınırlarından çıktı ve zümrüt yeşili vadilere ve tepelere doğru ilerledi. Uzakta yeşilliklerin üzerinde sivrilen Cashel Kayalığı göründü. Volvo kilometrelerce ilerleyip onları geniş, gösterişli Kildare otlaklarına taşıdı. Yolun iki yanında hâlâ parlak kapıları ve *Açık* tabelalarıyla dikkat çekici küçük kasabalar diziliydi. Burası ilmin toprakları yıdı ve bir insan gibi capcanlı nefes alıyordu.

Danni yolun geri kalanı boyunca sessizliğini korudu ve ana karada Youghal'dan feribota bindikleri sırada çocuklar arka koltukta sessizce uyumayı sürdürdüler. Danni arabada beklerken Rory indi ve tırabzanların yanına gidip sessizce çocukluğunun denizinin teknenin altında köpükler saçışını izledi. Yalnız bir martının gölgesi dalgaların üzerinde süzüldü, ardından bir balığın peşinde dalışa geçti.

Tuz ve deniz suyunu, feribotun motorundan gelen benzin ve yakıt kokularını içine çeken Rory denize baktı ve *onu* hayal etti. Adını hâlâ bilmiyordu ama kokusu, gözlerinin kadifemsi karanlığı, ipeksi saçları... hepsi hafızasına işlenmişti.

Kimdi bu kadın? Ve büyük annesi doğruyu mu söylemişti? Rory onu bulacak mıydı?

Bölüm Yedi

Rory'nin gidişinden bu yana Ballyfionúir'de çok az şey değişmişti. Buna şaşırmadı. Burada hiçbir şeyin değişmediğini düşünüp bu gerçek karşısında üzülerek büyümüştü. Şimdi ise içten içe, bu kasabanın artık tanıyamadığı bir şeye dönüşmemiş olması karşısında müteşekkirdi. Bu aynı kalmışlık ona bir teselli oluyordu ve Rory bu duygu karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

"Her şey aynı değil!" dedi Danni, huzursuz edici bir rahatlıkla onun düşüncelerini okuyarak. "Lisa Ballagh Sicilyalı bir adamla evlendi ve birlikte, eskiden Pete'in balık restoranının olduğu yere bir İtalyan restoranı açtılar."

"Pete'in yerine ne oldu, peki?" diye sordu Rory, istemeden de olsa. Kızgın yağdan gelen çıtırtıları, buharı tüten beyaz balığı ve yanında cipsi anımsadı. Öyle taze ve lezzetliydiler ki Rory'nin ağzı sulandı.

"Pete kızının yanına, Chicago'ya gitti. Orada bir yer açtığını duydum."

Rory tepkisiz kalmaya; Danni'den, bu haber karşısında tuhaf bir şekilde nasıl kendini ihanete uğramış hissettiğini gizlemeye ça-

lıştı. Ballyfionúir'in Pete'in restoranı gibi temel bir öğesinin aniden toplanıp gitmesi, hem de Chicago gibi bir yere, doğru değildi.

Geniş bir yoldan döndüler ve Rory pencereden hemen aşağıdaki kayalıkları ve dalgalı denizi izledi. Daha güneyde, üvey babasının ve diğer denizcilerin teknelerini demirledikleri körfez vardı. Ve tepenin hemen yukarısında, büyük annesinin yaşadığı sokak bulunuyordu. Rory göğsünde bir ağırlık hissetti.

"Gidip evine bakmak ister misin?" diye sordu Danni.

Rory başını iki yana sallamıştı ki durdu.

"Belki birkaç dakikalığına."

Danni küçük köy evinin önünde durdu ve birlikte arabadan indiler ama ikisi de ön kapıya doğru hareket etmedi. Kapı açık olacaktı, Rory biliyordu. Bu kadarı değişmiş olamazdı ama o eşikten içeri girecek kadar yürekli değildi. Bu ziyaret her ne kadar tuhaf olmuşsa da Rory'nin içinde başka anıların da canlanmasına neden olmuştu. Büyük annesi -teknik olarak üvey büyük annesi- Rory'nin gerçekten kim olduğunu bilen tek insan olmuştu, kendisi de dâhil; ve Rory onu koşulsuz sevmişti.

Çocuklar, başları yumuşak yastıklara dayalı bir şekilde araç koltuklarında uyumayı sürdürdüler ama tuhaf köpek arabadan indi ve Colleen'in verandasına koşup hüzünlü gözleri ve kederli uğultusuyla *Hoşgeldiniz* paspasının üzerine kıvrıldı.

"Bean, Colleen'i ilk görüşte sevdi" dedi Danni köpeği izleyerek. "Birbirlerine olan yaklaşımları çok tuhaftı."

Bu haber Rory'yi hiç şaşırtmadı. Büyük annesi bu küçük köpek kadar asabi olabiliyordu.

Rory, dün gece olduğu gibi titremekten korkup ellerini cebine soktu. "Beni görmeye geldi" dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Danni hızla dönüp ona baktı.

"Ne zaman?"

"Bir önceki gece." Bir yanı, bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyordu. Bir yanı ise, arabada kimin oturduğunu fark ettiği anda neler hissettiğini hatırlayarak kahkahalarla gülmek istedi. "İşten çıktığımda beni bekliyordu."

Danni duyduğu bu haber karşısında kısa bir kahkaha attı.

"Eminim, yüreğin ağzına gelmiştir."

Rory zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Peki, ne dedi?" Danni sanki süt ve yumurtaya gelen zamdan bahsediyorlarmış gibi doğal bir şekilde konuşuyordu. "'Ben öldüm, sen de eve dön' mü?"

"Öyle bir şey."

"Bir şey istedi, değil mi? Kitabı bulman için eve dönmeni istedi. Doğru mu?"

Rory, Danni'nin bu ayrıntıyı bilmesine şaşırmamalıydı ama şaşırdı. Gönülsüz bir şekilde başını salladı.

"Sana bunu yapmamanı söylemenin bir anlamı olmadığını biliyorum ama bulunmaması gereken bir şeyi aramak çok tehlikeli. Edel teyze buna ne dedi?"

"Ona söylemedim. Neden söyleyeyim ki?"

Danni şok olmuş gözlerle ona baktı.

"Yoksa bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum?"

"Edel kitabı kullandı, Rory. Gözlerinde görmedin mi? Ne kadar tuhaf göründüğünü fark etmedin mi?"

Rory, ağzı açık bir hâlde kardeşine bakakaldı. Edel kitabı kullanmış mıydı? Edel, evden ayrılacak yaşa gelene kadar birlikte yaşadığı teyzesi?

Birden her şey anlam kazandı. Birden, ailesinin onu neden karanlık gözlü, deli teyzesiyle yaşaması için gönderdiğini anla-

dı, neden teyzenin tek başına Rory'nin yüreğine korku aşılamayı başardığını. Onlar kan bağından öte bir şeyle bağlıydılar.

"Neden kimse bana söylemedi?" diye sordu Rory; öfkelenmişti.

Danni, Rory'nin eğitimindeki bu dev boşluk karşısında en az onun kadar şaşkın bir hâlde başını salladı.

"*Sana* kim söyledi?" diye sordu Rory.

"Bilmem. Hep biliyordum."

Rory de kendini bu kadar uzakta saklamasaydı, o da bilebilirdi belki.

"Rory" dedi Danni; sesinin tonu değişmişti. Rory ona baktığında, kardeşinin o ışıltılı, İrlanda denizi gibi gri ve fırtınalı gözlerine dalıp gittiğini fark etti. Bir an için ona sarılmak ve onu ne kadar özlediğini söylemek için yanıp tutuştu. Onun için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedi. Kendini özgürleştirirken onu bu kadar incittiği için özür dilemek ama yerinden bile kıpırdamadı ve hiçbir şey söylemedi.

"Sana bir şey vermem gerek" dedi Danni. "Belki daha sonra yalnız kalacak fırsatımız olmaz."

Cebinden küçük, yeşil bir kutu çıkardı. Rory merakla kutuya baktı ama almak için hamle yapmadı.

"Büyük annem bunu senin almanı istedi ama annemin engel olacağını biliyordu, o yüzden bana, bunu sana vereceğime dair söz verdirtti."

Kutuyu öyle gönülsüz bir şekilde uzattı ki Rory bile fark etti; ve aniden, Rory daha kutuyu açmadan içinde ne olduğunu, büyük annesinin bu kutunun Rory'nin eline ulaştığından emin olmak için ne sıkıntılar çekmiş olabileceğini anladı. İhtiyacı olacağını söylediği şey buydu belli ki! Yavaşça kutuyu kardeşinin elinden aldı ve büyük avucuyla kavradı. Önce tereddüt etti, ardından kutunun kapağını yavaşça kaldırdı.

İçinde, bir parça pamuğun üzerinde kolye duruyordu. Eski bir bozuk para boyutlarındaki bu mücevher, canlı bir şey gibi parlıyordu. Zümrüt bir çekirdeğin etrafına parlak elmaslar, opal ve yakut taşlar işlenmiş, hiçbir başı ve sonu olmayan eş merkezli spiraller, gümüş ve altınlarla bezenmişti.

"Bunun Fennore Kitabı'yla ilişkili olduğunu biliyorum, Rory ama nasıl veya neden olduğunu bilmiyorum." Danni dudağını ısırdı, ardından devam etti. "Bunun bir anahtar olduğunu düşünüyorum; kitabı bulmanın, onu kullanmanın bir yolu. Öyleyse, yapmamalısın. Sana yalvarıyorum."

"Kullanmak mı?" Rory bir kahkaha attı. "Nasıl kullanayım? Tanrı aşkına, *bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Henüz bilmiyorsun ama öğreneceksin."

Bu basit cümle, aralarında öylece asılı kaldı. Bir an için Rory nefes alamadığını hissetti. Düşüncelerini tıkayan şaşkınlık ve karmaşa yığının arasından tek bir soru bile çekip çıkaramadan öylece bakakaldı.

"Bu saçmalık, Danni!"

Ancak bu alayın altında şüphe, söndürülen bir mumun dumanı gibi yükseldi. Göğsünde, kalbinin hemen üzerindeki işaretleri düşündü. Bir dövme gibi derisine işlememiş, yakmıştı; çünkü dövme yeterince kalıcı olmayacaktı. On beş yaşındaydı ve bu izleri, bir çakmak ve metal bir giysi askısının ucuyla yapmıştı. İçki veya uyuşturucu kullanmamıştı ama çaresizliğe sürüklenmişti. Arkadaşları onun kendine zarar vererek rahatlamaya çalışan bir acı manyağı olduğunu düşünmüşlerdi. Kısmen haklıydılar.

Fennore Kitabı'nın kapağında ve sırtında da benzer spiraller vardı. Kitabın kapalı kalmasını sağlayan kilit... kolye onun birebir aynısıydı. Bu, geleneksel anlamda bir anahtar değildi ama Rory, eski kitabın içindeki sırları açığa çıkarmak için önem-

li bir araç olduğuna emindi. Bunlar bir bütünün parçalarıydı -Kitap, kilit ve kolye- tıpkı bir koca, bir eş ve yüzüğün bir evliliğin içsel parçaları olduğu gibi; ama kolyede, kitapta olduğu gibi bir güç değil, sadece tuhaf, baştan çıkarıcı bir ışık vardı.

"Kitap seni çağırıyorsa, bir sebebi vardır" dedi Danni yumuşak bir ses tonuyla. "Ve bu seninle ilgili bir sebep değil, sakın yanlış anlama."

Rory başını iki yana salladı ve bir adım uzaklaştı. "Ballyfionúir'i neden terk ettim, biliyor musun?" diye sordu.

"Trevor" dedi Danni tereddüt etmeden.

Sadece üvey kardeşinin adını duymak bile Rory'nin midesinin kasılmasına neden oldu. Danni haklıydı. Trevor, gidişinin kalbinde yatıyordu ama sebebi o değildi.

"Buradan nefret ettim" dedi Rory. "Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı bir dünyada yaşamaktan nefret ettim. Doğaüstü olan her şeyden... ve... ve..."

"Sihirden?"

Öfkeli bir şekilde devam etti:

"Ölü insanlar arabanda oturmamalı. Kız kardeşin gelecekte olacakları görmemeli."

Danni'nin gözlerinden gücendiği belli oluyordu ve Rory kendini kötü hissetti ama bu gerçekti ve söylenmesi gerekiyordu.

"Büyük annem ölmeden önce" dedi Danni, kısık bir sesle, "geçmişin, olabileceklerin sadece bir versiyonu olduğunu söyledi. Yaşamın, kolyedeki spiral gibi olduğunu söyledi. Başlangıcı, ortası veya sonu olmadığını."

"Böyle şeyler söylemeyi severdi."

"Orası kesin, biliyorum; ama yine de bu, söylediklerinde haksız olduğu anlamına gelmez, değil mi? Bence Trevor için

söylediği de buydu. Bir keresinde onun dört veya beş yaşlarındayken öldüğünü söylemişti."

Rory dönüp Danni'ye baktı.

"Trevor öldüğünde on beş yaşındaydı."

"Ama yaşadığı o ilave yıllar için şanslı olduğumuzu söylerken kastettiği buydu; bu dünyaya göre olmadığı. Belki de Trevor'ın on beş yıl yaşamadığı başka bir geçmiş biliyordu. Ben de bunları senden daha çok anlamıyorum ama bir yerlerde böyle bir şey var. Bence geçmişte olan şeyler, taşa yazılmıyor. Fennore Kitabı'yla değiştirilmeleri mümkün ama değişimin ne getireceğini bilmen mümkün değil. Sadece kaçınılmaz gerçeğin zamanını değiştiriyordur belki; ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Rory cevap vermedi ama içinde karanlık ve sinsi bir şey düşüncelerine ulaşıyordu. Onu yakınlaşmaya, daha derinlere bakmaya zorlayarak zihninin derinliklerinden bir ıslık yükseldi.

Colleen, Rory'ye kaderi değiştirdiğini söylediğinde, bahsettiği şey Trevor mıydı? Belki ama Rory emin olamıyordu.

"Fennore Kitabı, ona güvenilmez, Rory. Onu yok etmek için bulmak istediğini düşünüyor olabilirsin ama gerçek şu ki; sen onu düşünüyorsan, belki de bunun sebebi kitabın da seni düşünüyor olmasıdır. Bunu asla unutma!"

"O gece..." Rory söze başladı ama bu hatırasını paylaşabilir miydi, paylaşmalı mıydı, emin olamadı. "O gece ona dokunduğumu hatırlıyorum."

Danni, hatırladığını belirtmek istercesine başını salladı.

"Korkmuştum. Öyle korkmuştum ki altıma yapmak üzereydim; ama... ama ona dokunduğum anda, tüm o korkularım kayboldu. Bir tür, ne bileyim, huzur hissettim. Geleceğimi görebiliyordum ve resmen film gibiydi, anlıyor musun? Rüzgârla

dans eden çimenler, kahkahalar. Güneş ışıkları. Bir anda hepsini yaşadım ve hepsini istedim."

Kardeşine baktı ve başını salladı. Kendini aptal gibi hissediyor ama öte yandan duramıyordu. "Bir süredir diken üstünde yaşıyorduk, annem ve babam iki boksör gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Bu yüzden hissettiğim o huzur, donmuş yüzüme vuran ılık bir güneş gibiydi. Kendimi cennette hissettim ve oradan uzaklaşmak istemedim. O kitabı tutan benliğimin ne yaptığını bilmiyorum ama burada!" Kafasına vurdu. "Burada, mutluydum. Hiçbir endişem, sorunlu bir geçmişim, belirsiz bir geleceğim yoktu. İstediğim her şeye sahiptim."

"Seninle oyun oynuyordu, Rory."

"Biliyorum Danni ama bu ne yazık ki hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bu kitap hayatımı altüst etti. Önce babam, sonra..." Cümlesini bitirmeden sustu. Sonra kendisiydi; kendine ait değilmiş gibi hisseden kendisi. Yaşadığı korkudan nefret etmiş ama hiçbir zaman kaçamamıştı. "Babam nereye gittiyse onu da yanında götürdü. Belki kitabı bulursam, babamızı da bulurum." Kız kardeşine gözünün ucuyla baktı ama kitabı bulmak istemesinin ikinci sebebini itiraf etmedi. Rüyalarındaki kadından ve Colleen'in kitabın Rory'yi o kadına götüreceğini söylediğinden bahsetmedi. O kadını bulma ihtiyacı giderek artıyor; omuzlarında bir yük gibi baskı yapıyordu. Gerçek olup olmadığını bilmek istemesi yetmiyor, buna *ihtiyaç* duyuyordu. Ona dair düşünceleri Rory'yi tüketmeye başlamıştı.

"Kitabı etrafta bir yerlerde görmedin, değil mi?" dedi, ikisinin de komik bulmadığı bir espri yapma girişimiyle.

Danni uzun uzun kardeşine baktı. Sonra gözlerini yere eğdi ve başını salladı. "Kitabı bulmak zor olmayacak, Rory. O da seni arıyor."

Bölüm Sekiz

Volvo son kavşağı dönerken çocuklar da uyandılar. Danni'nin kızı sessizce esneyip gerindi ve utangaç bir şekilde "Merhaba" dedi. Danni'nin gözlerini ve gül yanaklarını almıştı. Erkek ise kulakları sağır eden bir inilti ve ardından gözyaşlarıyla uyandı.

"Onun nesi var?" diye sordu Rory hıçkırıklara boğulan çocuğa bakıp. Ufaklığın şişmiş yüzü, kırmızının endişe verici bir tonuna bürünmüştü ve küçük dili haykırışlarıyla sallanıyordu.

Arkaya, etrafa tekmeler savuran bir ayağa uzanarak, "Sanırım Raegan kâbus görüyor" dedi Danni. "Şuradan çantama uzanıp içindeki biberonu verir misin?"

Rory söyleneni yaptı ve Raegan biberonu bariz bir kuşkuyla aldı, sonra da biberonun ucunu ağzına dayayıp hırsla emmeye başladı. Rory kolunu geri çekerken köpek uyarırcasına hırladı.

"Diğer cepte Clodaugh için krakerler var" dedi Danni.

"Bir daha dönüp arkaya uzanırsam köpeğin pirana gibi yiyecek kolumu."

"Bean gibi küçük ve zararsız bir yaratıktan korktuğunu söylemeyeceksin, herhâlde?"

Tamam, buna cevap vermese de olurdu. Rory tedirgin bir şekilde krakerleri aldı ve hırlayan köpeğin üzerinden yeğenine uzattı. Clodaugh sevinçle gamzelerini ortaya çıkarıp köpeği azarladı. "Hayır, hayır!"

Sırıtmaya başlayan Rory tam önüne dönmüştü ki ilk kez evinin görüntüsüyle karşı karşıya geldi. Şok olmuş bir hâlde, uzun süre öylece baktı.

Bir sanat eserinin üzerindeki örtünün aniden çekilmesi gibi, her şey bir anda karşısına çıktı. Arka fonda haşin ve amansız deniz, bitmek bilmeyen tarlaların şiddetli yeşili. Toprağın yağına karışmış kahverengi, siyah ve sarı gövdeleriyle ağaçlar, zümrütten hakiye kadar onlarca tondaki yapraklar. Porsuk ağaçları ve akçaağaçlar, meşe ağaçları ve sarıçamlar. Renkler ve kokular ona hücum ediyor, coşkuyla karşılıyorlardı.

Ufuk çizgisindeki bir kayalığın uzak kenarında, bir zamanlar kalıntıların bulunduğu yerde şimdi bir kale yükseliyordu. Yıkılmış kuleler ve devrilmiş burçlar çocukluğunun oyun bahçesi olmuştu. Dikkatini içindeki şeytanlara yöneltmeden önce, o taş kalenin kalıntılarında bir sürü ejderhayla savaşmıştı.

Danni daha önce, kocası Sean ile birlikte Ballyfionúir'in kayalıklarındaki kaleyi onardıklarını söylemişti ama Rory'yi bu görüntüye hazırlamamıştı. Zamanında hiç şüphesiz görkemli bir kale olduğunun ipuçlarını veren taşların bulunduğu yerde, şimdi hayallerinde hep resmettiği gibi haşin ve heybetli, nefes kesici bir yapı yükseliyordu. Rory'nin bu şekilde onarılması mümkün değildi.

Bu Sinderella kalesi falan değil; insanları düşmanlarına karşı savunmak için inşa edilmiş bir sığınaktı. Duvarlarının ardındaki tüm sırları korumak için inşa edilmişti.

Danni, kaldırım taşlı yola girip aracı park etti. Rory önce derin bir nefes aldı, ardından kapıyı açıp arabadan indi. Bir zamanlar kalıntıların gölgesine tünemiş bir ev vardı. Hep akla sonradan gelmiş, ait olmadığı bir yere yapılmış, oradaki havanın mistikliğini yok etmiş gibi görünmüştü. Şimdi ise ev gitmişti. Bir zamanlar o olmadık yerde bulunduğuna dair tek bir ipucu bile kalmamıştı. Küçük bir çocukken o evde yaşamıştı. Belli ki ailesi başka bir yere taşınmıştı ama haberi bile olmamıştı.

Bu bilgiyi özümsemesine fırsat kalmadan, kalenin yan tarafında garip, küçük bir kapı açıldı ve içeriden bir adam çıktı. Rory zorlukla yutkunurken üvey babasını, Niall Ballagh'ı tanıdı.

"Ve Danni senin geleceğini söylemedi bile" diyerek Rory'ye doğru yürüdü ve onu kendine çekip sarıldı. Niall okyanus, tuzlu balık ve taze hava kokuyordu. Rory'nin olmadığı yıllarda, Niall'ın koyu renk saçları gümüşe boyanmış, gözlerindeki çizgiler, bir balıkçı teknesinde geçen yılların bakıra çevirdiği yüzünde oluklara dönüşmüştü; ama ne parlak gözlerinde ne de sevgi dolu tebessümünde bir fark vardı. Rory, boğazının beklenmedik duygularla düğümlendiğini hissetti. Planlarının bir köşesinde, bu ziyareti boyunca ilgisiz kalmayı hedeflemişti; ama şimdi -her zamanki gibi- aptallık ettiğini fark ediyordu.

"Bir bakalım sana" dedi Niall ve geri çekilip Rory'yi süzmeye başladı.

Nazik bir dev olan üvey babası ve onun derin, cezbedici sesi, Rory'yi saniyeler içinde mirasına döndürdü. Rory'nin gerçek babası ortadan kaybolduğunda ve Niall annesinin ve iki çocuğunun hayatına girdiğinde, Rory bu duruma çok gücenmişti. Niall kim oluyordu da Cathán MacGrath'ın yerini alabileceğini sanıyordu?

Rory onun denemesini bile istememiş, bu düşüncesini göstermekten hiçbir zaman çekinmemişti. Niall'a, sadece büyük

bir ıstırapla aşılabilecek bir hastalıkmış gibi davranmıştı. Şimdi bunun utancını yüreğinde hissediyordu ama karşı koydu. Buraya çocukluğunu ziyaret etmek ya da bir erkek olarak başarısızlıklarını analiz etmek için dönmemişti. Buraya büyük annesinin cenazesine katılmak ve ne olursa olsun, Fennore Kitabı'nı bulmak için gelmişti.

"Tanrım, erkek olacağını biliyordum ama bir yanım da içindeki çocuğu görmeyi diliyordu." Niall mutlu bir şekilde haykırdı. "Nasıl da film yıldızlarına benziyorsun!"

Rory bu detaylı inceleme karşısında kıvranmak istedi. Buradan gideli uzun zaman olmuştu. İrlandalı olduğunu unutacak kadar değil belki ama Amerikalılaşacak kadar uzundu. Saçları güneşin altında geçirdiği saatlerle beyazlaşmış, aynı şekilde teni de kararmıştı. Büyük olasılıkla herkesin tahmin ettiği gibi tam bir California çocuğuna benziyordu. Ya zamanının çoğunu dalgaları kovalamaktansa beladan kaçarak geçirdiğini bilmiyorlardı ya da ailesine geri dönen normal bir çocukmuş gibi davranıyorlardı. Parası ise sonraki konu olacaktı. Herkes rol yapma konusunda başarılıydı.

Niall keyifli bir şekilde omzuna vurdu. "Bay Hollywood olmuşsun. Öyle değil mi, Sean?"

Niall yanına gelen genç adama döndü. Rory ve Sean hem üvey kardeş hem de kayınbirader olmuşlardı. Kan bağı yoktu elbette ama Sean üniversiteye, Rory de California'ya gitmeden önce bir süre aynı evde yaşamışlardı. Sean da Rory gibi kaslı ve iri bir adamdı ama yüzünde samimi bir ifade vardı, Rory ile rokalaştılar.

Niall onlara gülümseyip parmaklarını Rory'nin pazılarına doladı.

"Steroit* mi kullanıyorsun?" diye sordu.

* Genellikle vücut geliştirmede performans arttırmak ve yorgunluğu daha çabuk atmak için kullanılan hapların bütününe verilen isim.

"Ne?" dedi Rory. "Hayır!"

"Bacaklarını şişireyim deme sakın" dedi Niall gülerek. "Şu Amerikalılar ve steroitleri nasıl sevdikleri hakkında neler duyuyoruz. Ya şu beyzbol oyuncusu?" Kaşlarını çatıp Sean'a baktı.

"Hangisi?" diye sordu Sean.

"Adını hatırlamıyorum ama steroitleri kahvaltıdan çok sevdiğini söylüyorlar."

Herkesin, Amerikalıların Mustang kullanıp pilot gözlüğü taktığını düşündüğü o eski, güzel günlere ne olmuştu?

"Ben..." diye söze başladı Rory ama Niall henüz bitirmemişti.

"Ve bir binayı yerinden oynatacak kadar iri görünmüyor mu, Sean?"

Sean, Rory'nin huzursuzluğu karşısında gülümsedi ama niyeti kötü değildi.

"Evet, öyle. Ona sataşıp durma, baba. Seni patates gibi ezer."

Rory kaşlarını mı çatsın, gülsün mü, bilemedi. Ortalarda bir yerde durma kararı aldı ve hiçbir şey söylemedi.

Danni kucağında Raegan ve bacağına dolanmış Clodaugh ile kocasının yanına geldi. Sean kızını kucakladı ve havaya kaldırıp güldürdü.

"Ah! Neyse, seni ve ailemi tekrar bir arada görmek güzel" dedi Niall. "Hadi gel, bakalım. Annen bekliyor."

Annesi. Rory, annesiyle buluşmasını hayal ederek iç geçirdi. Uzak durarak onu çok kırmıştı ve bunu gözlerinde görmekten korkuyordu. Edel onu, herkesi cezalandırmakla suçlamıştı; belki de haklıydı. Belki de onlardan biri olmadığı için sadece kendini cezalandırıyordu; babaların bir rüzgâr fırtınasındaki duman gibi kaybolabildiği ve kardeşlerin başkalarının düşüncelerini okuyabildiği bir dünyaya, korkuyla baktığı bir dünya-

ya ait olmak istemediği için. Bir ödlek gibi, sırf o dünyadan korktuğu için kendine ondan nefret etmeyi öğretmişti.

Mahkûm edilmiş bir adam gibi, Niall'ın peşinden kaleye doğru yürüdü. İçeri girdiğinde Rory kapının, kalenin kule kısmında durduğu için küçük göründüğünü fark etti; oysa en az üç metre yüksekliğindeydi. Kapı, iki yanında, altlarında botlar duran, üzerlerindeki askılarda ise yağmurlukların asılı bankların bulunduğu bir antreye açılıyordu. Kapının hizasında duvara dayalı bir tezgâhın üzeri saksı ve bahçe aletleriyle doluydu. Tezgâhın sonunda toprak ve çamuru yıkamak için bir lavabo vardı.

Rory, Niall'ın ardından, kalenin kalbine uzanan bir koridora girdi. Orijinal kalede, burası büyük olasılıkla ziyafet odası olmalıydı. Annesi büyük salonun ortasında durmuş bekliyordu. Çocukları bile artık birer yetişkin olmasına rağmen hâlâ genç görünen küçük ve narin bir kadındı. Her zaman zarif, tatlı dilli ve dengeli olmuştu. Çocukken bu, -annesinin sükûneti- Rory'yi sinir ederdi. Her fırsat bulduğunda onu kızdırmayı kişisel bir görev edinmiş ve birkaç durumda oldukça başarılı olmuştu; ancak kazandığı zaferler hiçbir zaman kendini iyi hissettirmemişti.

Rory'yi gördüğünde tek söylediği, "Şaşırdım" oldu.

Tepkisiz kalan Rory sessizce durdu ve büyük, rahat mobilyalar ve etrafı kitap raflarıyla sarılmış kocaman bir şömineyle büyük bir oturma odasına dönüştürülen dev salona göz gezdirdi. Ne kadar büyük olsa da, duvarlara asılı goblenler ve sehpaları renklendiren çiçeklerle sıcak bir odaydı. Başkası söylese inanmazdı ama gerçekten ev gibiydi. Başını geriye yatırdı ve dokuz metre yüksekliğindeki tavana baktı. Çinili bir mozaik. Kolyedeki, Fennore Kitabı'nın kilidindeki, hatta kalbinin üzerindeki spiral tasarımların aynısıydı.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu annesi ve Rory gözlerini gönülsüzce büyüleyici tasarımdan alıp ona baktı.

"Sadece birkaç gece" dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Sen deli misin?" diye bağırdı annesi. "Onca yolu sadece birkaç gece için mi geldin?"

O anda kendini deli gibi hissetti ama bunu kendine sakladı. Bu ani geri dönüşten fazlasını kaldıramayacağını, kimsenin de bundan fazlasını istemeyeceğini söylemedi; ama Danni dudağını ısırıyordu, annesinin ise gözleri dolmuştu.

"Tamam, Fia" dedi Niall, Rory'nin annesine. "Burada olduğu için mutlu ol, lütfen!"

Rory'nin daha önce fark etmediği bir kız gelip Fia'nın yanında durdu. Kocaman gri gözleri ve çatık kaşlarıyla Rory'yi izliyordu.

"Kardeşin Meaghan'ı hatırlarsın, herhâlde?" dedi Niall. Genç kızdan yayılan gerginliğe kayıtsız bir şekilde gülümsedi.

Rory evden ayrıldığında Meaghan sıska bacaklı ve ön dişleri olmayan küçük bir kızdı. Şimdi yirmi yaşında bir kadın olmalıydı. Tıpkı Danni ve annesi gibi güzeldi ama onda güzellikten ötesi vardı. Ruhani, gizemli bir şey. Nefes kesici ve öyle sevgi doluydu ki gerçek değil gibi görünüyordu; ama Rory bakışlarını üzerinde hissetti ve kaçmak istedi. Huzursuz olmuş bir şekilde hiçbir şey söylemeden o da genç kıza baktı.

"Kitabı mı arıyorsun?" diye sordu kız bir anda.

Niall nefesini tuttu ve annesi şişt diyerek kızını susturmayı denedi. Meaghan'ın sorusu kadar sesindeki hararet karşısında da şaşıran Rory kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. Meaghan, Rory'ye dair kötü anılara sahip olacak yaşta değildi, en azından kendi anılarına; ama yıllar içinde neler duyduğunu kim bilebilirdi. Çocukken tatlı ve normal bir çocuktu ve yalnızca o,

Rory'nin öfkesinden muaf kalmıştı. Sürekli Rory'nin peşinde dolanır, o da izin verirdi; ama şimdi onu izleyen kızın gözlerinde hiçbir hayranlık yoktu.

"Ben de seni gördüğüme sevindim" diye yanıtladı Rory yüzünde muzur bir tebessümle.

"Üç yılımı o kitabı arayarak geçirdim. Burada değil. Bulamayacaksın."

Sanki düello için ortaya bir eldiven atmış ve Rory'nin almasını bekliyormuş gibi yüzünde meydan okuyan bir tavırla ona baktı. Salondaki gerginlik hat safhada olmasaydı, Rory kahkahalarla gülebilirdi. Neden en küçük kardeşi Fennore Kitabı'nı arıyordu ki? Ve doğru bile olsa kitap ondan niye kaçmıştı? Danni, kitabın, kimin onu düşündüğünü, kimin aradığını bildiğini söylemişti. Sormak istedi; ama annesinin yüzündeki ifade sayesinde, büyük annesinin, bildiği takdirde annesinin Rory'nin kolyeyi almasına engel olacağını düşündüğünü hatırladı.

"Meaghan, onu rahat bırak" dedi annesi, Rory'nin sessiz sorularını yarıda bölüp.

"Ama..."

"Anneni duydun" dedi Niall. "Şimdi, kimler acıktı? En azından Rory'nin karnını doyurabiliriz, değil mi?"

"Sorun değil. Ben daha önce..." Annesinin yüzündeki ifadeyi görünce durdu. Gözlerindeki umutlu parıltıyı söndürecek cesareti yoktu. Bunun üzerine fikrini değiştirdi ve "Yemek harika olur. Uçuşta yediğim birkaç fındıkla duruyorum" dedi.

Annesi gülümsedi ve Rory içinin burkulduğunu hissetti. "Patatesli somon hazırlattım, yanında da en sevdiğin soda ekmeği."

Rory'yi bir diğer nostalji dalgası daha sardı. Niall balıkçıydı ve nasıl fast food Amerika'ya özgüyse, somon balığı da buraya

özgüydü. Onu California'ya gönderdiklerinde, balıktan nefret ettiğine karar vermişti; ancak mutfaktan gelen leziz kokular ve annesinin hazırlattığı bu yemeğin düşüncesi midesinin guruldayıp kalbinin sızlaması için yeterliydi.

"Tabii ne zaman geleceğini bilemediğimizden..." Ya da gelip gelmeyeceğini, diyordu Fia'nın sessizliği. "Ama şimdiye hazır olmuştur."

Fia'nın önderliğinde büyük bir mutfağa çıktılar ve mutfakta kocaman, hazır bir masa onları bekliyordu. Rory, büyük annesinin sesini duyduğunu hissetti.

Sevdiğin insanlar ölebilir.

Geldim işte, tamam mı? diye yanıtladı sessizce.

Kız kardeşleri ve annesi yemekleri fırından masaya taşırken Rory; Sean, Niall ve ufaklıklarla birlikte masaya geçti. Herkes oturduğunda, annesi bir elini tuttu, Niall diğer elini ve herkes hem tanıdık hem de tuhaf gelen bir şekilde el ele tutuşup dua etmeye başladı.

Annesi dua faslını oğlunu eve getirdiği için Tanrı'ya teşekkür ederek tamamladı. Sözünü bitirdiğinde gözleri dolmuştu ve herkes beklentiyle Rory'ye döndü.

"Harika kokuyor" dedi Rory ve annesi ona somon tabağını uzatırken gözleri parladı.

"Umarım çok yorgun değilsindir, Rory" dedi Niall yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Bu sırada herkes tabaklarına yemek dolduruyordu. "Daha sonra arkadaşlarımız ve dostlarımız Anneme saygılarını göstermek için uğrayacaklar."

Birden Niall'ın gözleri donuklaştı ve Rory, hâlâ başsağlığı dilemeyerek nasıl bir bencillik yaptığını düşündü; ama artık çok geçti. O anda cenazeden önceki tabut merasiminin bu gece olabileceğini düşündü. Bu kalenin içinde bir yerde, Col-

leen Ballagh bir tabutun içinde geleneklere uygun bekliyordu. Lanet olsun! Onu görmek için yakından ve uzaktan bir sürü insan gelecekti.

Rory, tüm o *arkadaşlar ve aileyle* karşılaşma konusunda neler düşündüğünün yüzündeki ifadeden anlaşıldığına emindi. "Görmek istediğim birileri olduğunu sanmıyorum" dedi.

Sean güldü. "Ballyfionúir'desin, Rory. Burada ne zaman birileri senin ne isteyip ne istemediğini umursadı ki? Kendi kasabalarının dışında böyle düşünceli davranışlar onların geninde yok."

Daha doğru bir şekilde ifade edilemezdi. Yine de, Rory denedi. "Şimdi kalkıp 'onu evde gördüğümüze sevindik' oyununu oynamayalım, olur mu? Kimse gittiğim için üzülmedi. Dönüşüm de büyük bir olaya dönüşmesin. Birkaç günlüğüne geldim, sonra sizi rahat bırakacağım."

"Ben üzüldüm" dedi Danni yumuşak bir sesle.

"Aynen, ben de" dedi Niall.

"Sen böyle mi düşünüyorsun..."

Annesi söze başladı.

Rory öyle ani bir şekilde ayağa kalktı ki sandalyesi yere devrildi. Hepsi şaşkın gözlerle ona baktı. Rory bağırmak, herkesin ona geri dönen bir mesihmiş gibi bakmasına son verecek ağır bir şeyler söylemek istedi. Bu şefkatle nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Herkes öyle iyi, öyle *ilgiliydi* ki! Neden Rory'nin onlardan farklı olduğunu göremiyorlardı? Onların yanına ait olmadığını? Onu California'ya göndermeden önce nasıl bir çocuk olduğunu unutmuşlar mıydı? Trevor'ı ve Rory'nin ihmalinin onu ölüme nasıl gönderdiğini de mi hatırlamıyorlardı? Ona biraz daha zaman tanısalardı, Rory sonunda kendini yok edecek ve gittiği yolda yanındakileri de sürükleyecekti.

"Ben onun döndüğüne sevinmiyorum" dedi Meaghan ve tüm masa şok olmuş gözlerle ona baktı. "Şu hâline bakın" diye devam etti. "Bütün arkadaşlarım onunla öpüşüp koklaşmak isteyecekler, değil mi? Ve lanet olası bir Süpermen gibi görünüyor olabilir ama bir gecede yirmisini birden becerebileceğini sanmıyorum."

Hâlâ kimseden ses çıkmıyordu. Rory'nin ağzı açık kalmıştı. Kapattı.

"Sadece söylüyorum işte. Şimdi hepsi üzerime gelecek."

Her ne kadar ciddi anlamda dirense de, ilk kahkaha atan Sean oldu. Rory'nin şaşkın bakışları arasında Danni de ona katıldı, sonra da annesi. Annesi, Tanrı aşkına! Niall öyle şiddetli kahkaha atıyordu ki öksürmeye başladı. Herkesin neye güldüğüne dair hiçbir fikirleri olmasa da, küçükler bile kıkırdamaya başladılar.

"Bu kadar komik olan ne?" dedi Rory, öfkeli görünmeye çalışarak; ama kahkaha bulaşıcıydı ve Rory, yüzünde şaşkın bir ifade ve aptal bir tebessümle öylece kalakaldığını fark etti. Çaktırmamaya çalışarak arkasını döndü, sessizce yere düşen sandalyeyi kaldırdı ve oturdu.

"Patatesi uzatır mısın, lütfen?" dedi ve bununla beraber Meaghan'dan neredeyse avizeyi yerinden oynatan bir feryat yükseldi.

Annesi ona patates tabağını uzatırken gülmekten gözleri yaşarmıştı ve eğilip oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu. Şaşkına dönen Rory tabağını yemekle doldurdu; ama yemeklerin boğazındaki düğümü aşabileceklerinden şüpheliydi.

Bölüm Dokuz

Gittiği günden beri yanına görmediği insanlar geldi. Bir daha asla görmek istemediği insanlar. Her yüz, unutmak için büyük çaba gösterdiği bir anıydı. Her samimi tebessüm, hak etmediği her şeyin zehirli bir hatırlatmasıydı. Her çatık kaş, belirsiz bir yoldaki dönüm noktasıydı.

Taziyelerini sunmak için aile üyelerinin karşısında kuyruk olmuşlardı. Özellikle Rory'yi arıyorlardı çünkü o yeniydi ve herkes ne kadar değiştiğini görmek istiyordu ya da ne kadar değişmediğini. Bir yas ve şaşkınlık sisinde, Rory duruma hâkim olmayı başardı. Neredeyse.

Ve o uzun saatler boyunca, *onu* görmüştü. Rüyalarındaki o kadın düşüncelerine girip çıkmayı sürdürdü. Havaalanında olduğu gibi, sürekli baştan çıkararak ama bir yandan hep ulaşılmaz bir şekilde matemli insanların arasında belirmişti. Başka kimse onu fark etmedi ve Rory'nin onun gerçekte orada olmadığını bilmesinin tek yolu buydu; çünkü en az diğerleri kadar gerçek görünüyordu. Onu perdelerin arasından izliyor, ardından derinliklerine kayboluyor ve onu yalnız bırakıyordu.

Rory gereğinden fazla içti ama hissizleşmek yerine kendini aptal gibi hissetmeyi başardı ve sabah olduğunda, korkunç bir baş ağrısı ve mide bulantısıyla uyandı.

Kolye için ödemesi beklenen bedeli öğrendiğinde kahvaltıda yediği birkaç şeyi neredeyse çıkarıyordu. Söz konusu büyük annesi olunca hiçbir şey o kadar basit değildi ve Rory'nin de bunu hesaba katmış olması gerekirdi; ama yine de, Rory'nin tabutu taşıyacaklardan biri olacağı yönündeki fermanı, Rory'yi hazırlıksız yakaladı. Rory'nin Tanrı'nın evine, çocukluğunda ve tövbekâr bir ergen olduğunda saatler geçirmeye zorlandığı yere girmesinin bedelinin ağır olacağını en iyi büyük annesi bilirdi. Hiç şüphesiz şu anda cennetteydi -ya da cehennemde, Colleen Ballagh'ı tanıyordu sonuçta- ve kahkahalarla gülüyordu.

Vaaz, cemaatin bir kısmını gözyaşlarına, hatta hıçkırıklara boğup bir kısmını da bastırmaya çalıştıkları esnemelere ve içmek için derin arzulara sürükleyerek saatler sürdü. Seremoni süresince Rory kendini, jiletlerin üzerinde dengede durmaya çalışan bir akrobat gibi hissetti. Sonunda Sean, Niall ve büyük annesi Colleen'le ilişkileri hep iyi olmuş Ronan McCourt ile ayağa kalktığında, kalbiyle boğazı arasına konuşlanan o netliğin ağırlığını hissetti. Omzunda bir ölü olmasına rağmen kiliseden çıkıyor olmanın mutluluğuyla tabutu kaldırma görevini büyük bir şevkle üstlendi. Tabut inanılmaz ağır, sanki Colleen'den geriye kalanlar yaşamın kendisinden de büyük gibiydi. Büyük anne böyleydi işte!

Küçük gruplar hâlinde, büyük annenin kocasının yanına gömüleceği mezar alanına doğru cenaze arabasını takip ettiler. Bu, düşünmek için uygun, sessiz bir andı. Rory düşünmek istemedi ama konuşmak zorunda olmadığı için de mutluydu. Şimdi ailesini amansız güneşten koruyan tentenin bıraktığı gölgenin dışında, diğerlerinden uzakta tek başına duruyordu.

İrlanda'da böyle günler olduğunu unutmuştu; güneşin beraberinde intikamı da getirdiği ve rutubetinin adımlarını ağırlaştırıp derisini kesen yanık yüne dönüştürdüğü günler. Sabah parlak ışıklar ve incecik bulutlarla doğmuştu ve Rory, bu kasvetli sıcağa son vermesi için yağmur yağmasını ummuştu; ancak grinin tonları, çırpıntılı denizlerin üzerinde bir çete gibi toplanmış, etkisini göstermek için daha iyi bir fırsat bekliyordu.

Bir fırtına, büyük annenin cenazesi için uygun bir hava olurdu. Kendi de çalkantılı bir kadın, bağlılığın ve coşkunluğun küçük bir patlaması olmuştu. Küçük ve dinç, asla mışşş üzerine çıkmayan, asla hıncın altına inmeyen bir kadındı. Rory en çok onu sevmişti. Büyük annesi Rory'yi onda şaşkınlık uyandıran bir şekilde anlamıştı, şimdi bile.

Basit düğmeli bir gömlek ve en sevdiği kot pantolonunu tercih edip aşırı titizliği geri çevirmiş olmasına seviniyordu. Niall takım elbise giymişti ve şu anda kendini kürklü bir battaniyeye sarınmış gibi hissediyor olmalıydı. Annesi, üvey babası, kardeşleri ve kayınbiraderi, tentenin sağladığı gölgede nispeten daha serin olan ön sırada oturuyorlardı. Her ne kadar Colleen, Niall'ın annesi olsa da Fia kontrolden çıkmış bir hâlde ağlıyordu. Niall kayıtsız bir şekilde küçük siyah tabuta baktı ama Rory yanağındaki gözyaşını ve gözlerindeki yakıcı kırmızılığı görebiliyordu. Onların yanında Danni ve Sean, kendi hüzünlerinde sessizce birbirlerine sarılmış, her ikisi için de büyük anlam ifade eden kadınla vedalaşıyorlardı. Rahip Lawlor kilisede kaldığı yerden devam etti ve Colleen Ballagh'ın erdemleri ve Tanrı'nın ona kucak açmış kolları hakkında konuşmayı sürdürdü.

Rory gülmek istedi. Büyük annesinin pek çok özelliği vardı ama o hiçbir zaman erdemli bir kadın olmamıştı ve hiçbir hareketi sebepsiz değildi. Çocukluğuna dair hatırladığı bir şey,

sadece büyük annesinin anladığı büyük ama zarif bir oyunda bir piyon olduğuna dair farkındalığa ulaşmış olmasıydı.

Cebine uzanıp kolyeye dokundu. Hayal edebileceği her şeyden daha eski olan bu tılsım, büyük olasılıkla binlerce dolar ederdi. Değerli taşlarla bezenmiş yüzüne, üzerinde asılı olduğu deri ipe dokundu. Cebinden çıkarma arzusuna hâkim olmaya çalışıyordu. Dönüp tekrar tabuta baktı. Büyük annesinin arzusunun bu olduğunu biliyordu. Mezardan bile oyunlar oynuyordu.

Rahip Lawlor kapanış duasına başladı. Birazdan güvercinler kafeslerinden özgür bırakılacak ve cemaat yiyip içmek ve Colleen Ballagh'ın yaşamı ve ölümü şerefine dün gece başladıkları kutlamayı sürdürmek üzere kaleye doğru ilerleyecekti. Rory tekrar ailesine baktı. Niall'ın ağırbaşlı soğukkanlılığı yok olmuştu ve şimdi ağlıyordu. Eşine sıkıca sarılıp ona doğru döndü. Sean, Danni'ye bir mendil uzattı ve Danni gözyaşlarını silerken yukarı baktığında Rory'yle göz göze geldi. Bir an -sadece bir an için- Rory, Danni'nin düşüncelerinin bir kez daha kendi düşünceleriyle buluştuğunu hissetti. Danni, Rory'nin ailenin yanında olmasını, tekrar onlara ait olmasını istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu, sonra Danni'nin bakışları, Rory'nin hemen arkasındaki bir şeye odaklandı ve o bağlantı kayboldu. Rory, Danni'nin gözlerinin kocaman açıldığını ve yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. O anda tüyleri diken diken oldu ve kardeşinin gözlerindeki korkunun sebebini görmek için arkasını döndü.

Rüyalarındaki kadın, aile mezarlığının arkasındaki yeşillikte öylece duruyordu. Hâlâ üzerinde bacaklarına uzanan beyaz pamuklu gömlek vardı ve bu hâliyle Ballyfionúir'e adını veren vadinin meşhur beyaz hayaleti olabilirdi; ama ruhani bir yanı yoktu. Hayalet olmak için fazla somuttu.

Danni'nin de kadını görüyor olması karşısında yaşadığı şokla tekrar Danni'ye baktı. Danni'nin dikkatini kadına verdiği açıktı.

Bu kez ortadan kaybolduğunu düşünerek rüyalarındaki kadına döndü; ama kadın hâlâ oradaydı. Uzun, koyu renk saçları, solgun, oval yüzüne incecik bir çerçeve oluşturuyordu. Bir elini havaya kaldırdı ve Rory'ye işaret etti.

Benimle gel...

Gözünün ucuyla Rory, Danni'ye baktığında kardeşinin panikle Rory'ye dönüp başını sallayarak kadınınkiyle zıt bir hareket yaptığını gördü. *Gitme.*

Ama Rory, Danni'nin ulaşamayacağı kadar uzaktaydı ve şu anda kardeşinin ya da bir başkasının yapacağı veya söyleyeceği hiçbir şey, Rory'nin kadına gitmesine engel olamazdı. Kimdi bu kadın? Sonunda öğrenecek miydi?

Tepeden aşağı yürümeye başladığında cemaatten seslerin geldiğini duydu. Rahip Lawlor durdu ve annesi, Rory'nin adını seslendi. Rory durmadı. Cevap vermedi. Kadın daha hızlı koştukça Rory de hızlanıyordu.

Bir anda güçlü bir rüzgâr çıkıverdi ve zümrüt yeşili çimleri yana yatırıp yüzlerce yıllık akçaağaçların ve salınan porsuk ağaçlarının yapraklarını hışırdattı. Rory çimenlerin üzerinde kadını kaleye doğru takip ederken yüzünü rüzgâra döndü ve alnındaki teri kurutmasına izin verdi. Arkasında Rahip Lawlor'un hükmeden sesi giderek azaldı ve sonunda tamamen kayboldu.

Kadın, denizin üzerine doğru sarkan kayalığın sivri kenarına ulaştı. Rory'nin sol tarafında, tüm görkemiyle adaya hükmeden kale vardı. Her zaman kalıntıların olduğu yerde şimdi kaleyi ayakta görmek optik bir illüzyon gibiydi. Kadın bir an durdu ve hayranlıkla yapıya baktı, ardından önce Rory'ye, sonra tekrar kaleye bakıp mağaraya inen merdivenlere doğru

koşmaya başladı; ya Sean henüz onları tamir ettirmemişti ya da taşlar ve sahile sürüklenen odun parçaları gibi dağınık bırakmak istemişti.

Bir tahmin yürütmesi gerekse Rory ikinciyi seçerdi. Merdivenler, uzun zaman önce mühürlenen bir yere iniyordu, korkuyla, dehşetle hatırladığı bir yere.

Kadın hızla merdivenleri inerken tedbirden eser yoktu ve Rory ona yetişmek için çabalıyordu. Büyük ayaklarıyla basacak güvenli yer bulmak zordu. Pek çok kez takıldı ve neredeyse tepetaklak yuvarlanıyordu. Sonunda deniz kabuklarıyla dolu zemine ulaştığında ayakkabılarının altında ezilen kabukların çatırtılarını duydu. Kızın mağara dışında başka bir yere gidiyor olmasını umduysa da, o anda vazgeçti.

Hava bir anda balık, tuz ve gizemin soğuk derinliklerine dair ağır bir koku taşıdı. Dalgalar içeri girip çekiliyor, kıyı çizgisine yapışıp kalan beyaz köpükler ve sis bırakıyorlardı. Esnek ve çevik yapısıyla kadın, buraya özgü tehlikeye karşı duyarsız, kayıtsız bir şekilde ilerledi. Burada insanlar ölmüştü, Rory biliyordu. Bazen kendisinin de onlardan biri olduğunu düşünüyordu.

"Bekle" dedi dalgaların gürültüsü arasında.

Kadın tereddüt dahi etmeden tırmanıp mağaranın girişini tıkayan yuvarlak kayaların etrafından dolandı. Rory bir yandan lanet ederek kadının peşinden gitti.

Gözlerinin kalenin altındaki mağaranın karanlığına alışması birkaç saniye sürdü. Akıntı şiddetliydi ve kabaran deniz neredeyse girişi kapatıyordu; ama dalgalar içeriye ulaştıkları anda dev kayalarla güçleniyor, ardından obsidiyen kadar siyah ve onların ardından içeri sızan güneş ışınlarıyla parlayan taş havzaya çarpıyorlardı. Her duvarda, Fennore Kitabı'nı kilitleyen spiral taşlar vardı. Havzanın kenarına çarpan sular kadar eski bu tasarımlar her yerdeydi.

Mağaranın diğer ucunda, kaleye çıkan merdivenler olduğunu biliyordu. En azından çocukluğunda vardı; ama Sean orayı kapatmış olabilirdi. Rory olsa kesin kapatırdı. Dev kayalar, gelgit havuzunun etrafında düzensiz bir koruma duvarı oluşturmuş, bazıları engebeli duvarlara yaslanmış, diğerleriyse kenarlara dizilmişlerdi. O kayalardan birinin yanında duran kadın, şimdi rüyasında olduğu gibi onu izliyordu.

Koyu renk saçları, ışık ve enerjiyle capcanlı, maden sodası gibi parlıyordu. Omuzlarının etrafında ve sırtına doğru ışıltılı bir perde oluşturmuştu. Rory, parmaklarının ucunda ipeksi bir his vereceğini hayal etti. Esmer teni, uzun ince boynu ve göğsünün gömlek çizgisinin üzerini açığa vuran çıplak genişliği karanlıkta ışık saçıyordu. Her zamanki gibi Rory ona dokunmak istedi. O ışığın bir kısmını ruhunun karanlığına çekmeyi arzuladı.

"Kimsin sen? Neden buradasın?" dedi, onu cevap vermeye mecbur bırakmak istedi ama bir meleği zorlayacak cesareti bile yoktu ve kadın, Rory için böyleydi; karanlık ve ışıltılı bir melek.

Rory'nin sesi mağaranın içinde yankılandı, sulara ve engebeli duvarlara çarpıp ona bir yabancının sesi gibi geri döndü. Kadın başını hafifçe yana yatırdı, neredeyse fark edilmesi güç bir hareketti ama saçları ele veriyordu. Rory gözlerini ondan alamıyor, başka bir yere bakmak istemiyordu.

Gömleğinin yakalarını birleştiren ip gevşekti ve her an düşecekmiş gibi duruyordu. Göğüslerinin şişkinliği Rory'yle alay ediyor gibiydi. Akıntıların buğusu kumaşı nemlendirmişti ve Rory göğüs uçlarının dikliğini, dekoltesinin karanlık gölgesini, kalçalarının baştan çıkarıcı hatlarını ve bacaklarının arasındaki nefes kesici v şeklini görebiliyordu. İçindeki her şey öyle sertleşti ve sıkılaştı ki Rory kendini yerinden kopmaya hazır bir yay gibi hissetti.

Kadın öylece dururken Rory onu izleyerek bir adım daha yaklaştı. Kadının gözleri iri, derin ve tahrik ediciydi ve Rory o girdabın içine çekiliyordu. Bir metre kala durdu, neredeyse dokunacak kadar yakındı. Neredeyse.

"Sen gerçek misin?" diye sordu.

Kadın sanki Rory'nin sözlerini duymaya çalışır gibi başını hafifçe yana yatırdı.

"Elbette değilsin" diye mırıldandı Rory.

Kadın bir adım daha yaklaşarak yanıt verdi ve aralarındaki mesafeyi azalttığında yakınlığıyla Rory'yi kendinden geçirdi. Deniz ve süpürgeotu gibi kokuyordu. Kokular teninde birbirine karışmış ve içtiği herhangi bir içkiden daha baş döndürücü, taze ve egzotik bir hâle dönüşmüştü.

Kendine hâkim olamadı ve uzanıp parmaklarıyla parlak saçlarına dokundu, avuçlarının arasında kaymalarına izin verdi. Kadının saçları ipek gibiydi, tıpkı hayal ettiği gibi. Vücudu gibi sıcak ve renklerle capcanlıydı. Işık koyu kestane ve samur, siyah ve kızıl kahve saçlarını aydınlatırken Rory büyülenmiş bir şekilde onu izledi.

Başını kaldırdığında kadının da, yüzündeki temkinli ve arzulu bir ifadeyle onu izlediğini fark etti. Bakışlarında Rory'nin cesaretini kıran, ona sanki içinin derinliklerini görüyormuş, Rory'nin görmek istemediği her şeye ışık tutuyormuş gibi hissettiren bir yoğunluk vardı. Bir an için Rory'nin eksiklerini görüp uzaklaşmasından korktu. Onu kim suçlayabilirdi. Rory MacGrath tam bir fiyaskoydu. Bu, bir sır değildi. Hayatı boyunca öyle olmuştu.

İkisi de, suyun yumuşak çırpıntıları ve nefesinin kesik sesiyle kesilen uzun saniyeler boyunca öylece durdular. Rory alt dudağını ısırdı. Her şeyden çok onu kalmaya razı etmek istiyor ve kalmayacağı hissiyle öfkeleniyordu.

Sonra birden kadın sanki başka bir şey duymuş, onu korkutan bir şeyle irkilmiş gibi arkasına baktı. Dönüp tekrar Rory'yle yüz yüze geldiğinde, yüzünü havaya kaldırdı. Meydan okurcasına değil, korkuyla değil, daha çok gururla bakıyordu. Yavaşça gömleğinin yakasına uzandı, ipi çekip açtı ve gömleği başının üzerinden çıkarıp yere bıraktı. Rory nefes nefese kaldı.

Rory her gece rüyalarında, her gün hayallerinde aynı şeyi görmüştü. Şimdi hangisinin rüya, hangisinin hayal ya da gerçek olduğunu ayırt edemiyordu. Bir önemi de yoktu. Kadın onun nefes alma, hareket etme, umursama becerilerini alıp götürmüştü.

Parlak saten teni, ince kolları ve zarafetiyle büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Giderek daha sık nefes almaya başladı ve Rory'nin bakışları altında göğsü hızla inip yükseldi. Rory gözlerini ondan alamıyor, her bir noktasını, her bir vadiyi ve tepeyi içine çekiyordu. Her gölgeyi. Dokunmak istedi. Tanrım, dokunmak istiyordu.

Cenazeyi, burada olma sebebini, içine soğuk terör aşılayan karanlık suları unuttu. Bildiği her şey, bir günahlar ve yanılgılar adasında, hayali bir netlik içinde kayboldu.

Kadın bir adım daha yaklaştı ve sıcaklığı davetkâr bir dokunuş gibiydi. Bir yandan birden kaybolabileceği, diğer yandan yanlış adamla ilgilendiğini fark edebileceği korkusuyla Rory kadının yüzüne dokundu. Parmaklarıyla çenesinin kıvrımını, yanağının yumuşaklığını hissetti. Bir an kadının kirpikleri titredi ve dudakları açıldı, sonra parmak uçlarında yükselip öne doğru eğilerek ellerini Rory'nin sert göğsüne dayadı. Dudakları birkaç santim uzaktaydı ve Rory bu mesafeyi kapadı; ama gözleri açıktı. Dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirirken yüzünün bulanıklaşmasını izledi.

Dudakları yumuşak, krema gibi tatlıydı ve Rory onları hissettiği anda ürperdi. Vücudundaki her kas, içinde yükselen sı-

cak arzuyla kasıldı. Yavaş yavaş dudaklarını onunkilere sürttü ve kadının verdiği havayı içine çekti. Diliyle kadının dudaklarını araladı ve yavaşça içeriye süzüldü. Hayatı boyunca, ağzının sıcak kadifemsi dokusu, öpüşünün karanlık baştan çıkarıcılığı kadar çarpıcı bir şey hissetmemişti. Bu yoğun temasta kendine dair bir şeyleri kaybettiğini; özleyebileceği, bir daha asla bulmak istemeyeceği bir şeyin gittiğini fark etti.

Kadın ona doğru yaslandı, dengesini kaybetti ve Rory bu fırsattan istifa edip onu kendine çekti. Vücudunu bastırdığında yumuşak göğüslerinin kaslarına dayandığını hissedebiliyordu. Onun gibi çıplak olmayı diledi. Kadının elleri Rory'nin boynunda dolaştı, parmakları saçlarına karıştı.

Tanrım, bu alev alev yanan bir cehenneme düşmek gibiydi. Parmaklarını, kalbini, ruhunu yakan ateşi dört bir yanında, içinde ve dışında hissetti. Kadın, Rory'nin kanını kızıştıran bir ses çıkardı, sonra biraz geriye çekildi, parmaklarıyla göğsünün sert kaslarına dokundu, bir an kalbinin hemen üzerindeki spiral yaranın üzerinde dolaştı, ardından karnının düz çukuruna doğru indi. Rory onun daha aşağı inmesini bekleyerek, inmesi için içten içe yalvararak nefesini tuttu; ama kadın elini Rory'nin cebine soktu ve büyük annesinin ona verdiği kolyeyi çekip çıkardı. Kolyeyi aralarında salladı, bedeni Rory'ninkinden uzaklaştı ve Rory'yi elinde tuttuğu nesneye bakmaya zorladı, ardından Rory'nin avucuna koydu ve parmaklarını üzerine kapadı.

Ve sonra, Rory'nin duymayı beklediğini bildiği sözcükleri fısıldadı. Rüyalarında duyduğu o sözler. Onu buraya, onunla birlikte bu mağaraya getiren sözcükler. Şimdi.

Dudaklarını bir kez daha Rory'nin dudaklarıyla buluşturup fısıldadı, *"Acele et, Ruairi. Acele et."*

Bölüm On

Rory havada süzüldüğünü hissetti. Ne oradaydı ne burada. İkisinin arasında sıkışıp kalmıştı.

Mağara kaybolmuştu, kadın da öyle; yine dışarıda, doğmakta olan güneşin altındaydı. Etrafı engin topraklar, yeşillikler ve verimli otlarla çevriliydi, yalnızca İrlanda'nın olabileceği gibi; ama deniz veya nemli kıyılara vuran okyanusun kokusu yoktu. Hâlâ İrlanda'ydı belki ama Fennore Adası'nda tuz ve dalgaların kokusunu alamayacağı tek bir yer yoktu ve etrafında gördüğü manzara öyle vahşi ve ilkeldi ki burası ada olamazdı.

İstikrarlı bir yürüyüşle ilerliyordu. *At üstünde miydi?* Belki de; ama beyni bu fikri hemen defetti. Hissettiği şey doğruydu ama açıklayamadığı tuhaf bir biçimde eksik gibiydi. Sol tarafına baktı ve daha önce pek çok kez rüyasında gördüğü ikizi bulanıklığını yitirip netliğe kavuştu; sanki netleşmesi için Rory'nin dikkatini vermesi gerekmiş gibi. Rory bunu, beyninin düşünmek-için-fazla-karmaşık bölümüne attı ve vücut ikizini inceledi.

Diğer Rory, yelesinde ve kuyruğunda kurdeleler olan, kürkü parlak ve ışıltılı ipek şallarla süslenmiş güçlü, siyah bir atın

üzerindeydi. Bir şey için özellikle giydirilmişti ve heyecanlıydı. At başını salladı ve şaha kalkıp toynaklarını havaya kaldırdı.

İkizi eyerin üzerinde kendinden emin görünüyordu. Kürklü pelerini omuzlarından arkaya savrulmuş, atın kalçalarını süslemişti. Kürkün derisine bağlı ölü pençeler rüzgârla havalanıyordu. Rüyalarında olduğu gibi, Rory'nin ikizi, etek ve dikiş yerlerine doğru mor ve altın renklerinde spiral ve semboller olan uzun mavi bir gömlek giymişti. Göğüs kısmında, tıpkı Rory'nin büyük annesinin verdiği kolyede olduğu gibi üçlü spiraller vardı. Rory başını öne eğdi ve kolyenin hâlâ elinde olduğunu fark etti. Parmakları deri ipe dolanmış, nemli avucu sert metal ve taşları kavramıştı.

Rory bu çılgın hayale dalmadan hemen önce rüyalarındaki kadının onu nasıl çekip çıkardığını ve avucuna koyduğunu hatırlayıp cebine geri koymayı düşündü.

Ancak o anda başka bir şey daha fark etti.

Cebi yoktu. Üzerinde giysi yoktu. Çıplaktı. Çırılçıplaktı ve sarayların tavanlarını süsleyen resimlerdeki melekler gibi ikizinin yanında yatıyordu. Rory'nin bedeni, atı sürme, ikizinin hareketlerini taklit etme hissiyle sallandı ama altında hayvan falan yoktu.

Neler hissettiğini, gördüğünü... yaşadığını anlamlandırmaya çalıştı. Güçlü hayvanın üzerindeki Rory değildi, o sadece bu hissi paylaşıyordu; adımlarının istikrarlı ilerleyişi, her büyük nefeste genişleyen göğsü, başını sallayışı. İkizinin bu enerji dolu hayvana karşı hissettiği hayranlığı hissetti; tek başına beygire boyun eğdirmiş olmanın memnuniyetini. Bu mutluluk, yüzeyin hemen altında kaynayan gerginlik ve öfkeye karıştı.

Kadına dair hayalleri hep tuhaf, egzotik, sersemletici olmuştu. Onlarda da benzer bir katılım hissi yaşamıştı ama bu... şu anda hissettikleri... bu tamamen farklı bir şeydi. Rory

nasıl veya neden olduğunu açıklayamıyordu ama öyleydi, kesinlikle öyleydi.

"Kara kara düşünmeyi bırak, evlat" dedi bir ses.

Rory afallamış bir hâlde dikkatini konuşan sese yöneltti. Görsel bir illüzyon gibi, konuşan adamın şekli ve formu bir renk bulutu arasında belirdi ve aniden netlik kazanıp canlandı. Öte yandan bu ses, zihninin yüzeyinde dolanan anıları harekete geçirdi; ama Rory'nin kavrayabileceği netliğe ulaşmamışlardı.

Adam, ikizinin sağ tarafında bir başka atın üzerindeydi. İkisinin arkasında, yalnızca Rory'nin bakışları üzerlerine yöneldikçe netleşen başkaları da vardı. Bir sürü atlı demek daha doğru olur. En az elli sıra, ikişerli ilerleyen adamlar. Öndeki ikili, kolyeyi ve ikizinin gömleğini süsleyen üçlü spiral şeklin bulunduğu bayraklar taşıyordu. Kafile, Rory'ye kusursuz bir nizamla ilerleyen Nazileri anımsatarak, zoraki bir itaat içinde iki atlının peşinden dağın eteklerine doğru ilerledi. Bir olmuş ilerlerken hiçbir şeyi sorgulamadıkları açıktı. Rory kendi düşünceleriyle boğuşurken adamların, gözlerinin onlara yön vermesi için en ufak bir hareket bekleyerek Rory'nin ikizinin yanında ilerleyen adamı izlediklerini fark etti.

Kimse Rory'nin orada olduğunu fark etmişe benzemiyordu. Görünmezdi, rüyalarında olduğu gibi; ama şimdi rüya görmüyordu, değil mi? Bu... bu vizyon veya her neyse onu aldığında uyanık, hatta ayaktaydı ve ardından gittiği kadın neredeydi? Bir kez daha kaybolmuş ve onu burada, cinsel organı rüzgârla savrulan bir palyaço gibi bırakıp gitmişti.

Rory kaşlarını çatıp dikkatini tekrar ikizinin yanında ilerleyen adama yöneltti. Sesi tanıdık geliyordu ama Rory nereden tanıdığını çıkaramadı. Rory'nin daha önce hiç duymadığı tuhaf, eski bir dilde konuşuyordu. İlk kez kendini bir dilin

anlamını kavrama becerisi için böyle minnettar hissetti. Bu, mirasının asla geri çevirmediği tek lütfuydu.

Adamın altın sarısı ve kırmızı saçları vardı ve şakaklarındaki aklar, bu genç yüzünde gizlenen yaşının göstergesiydi. Özenle şekillendirilmiş bıyığı ve keçi sakalı daha griye dönüktü; ancak güneşle kararan veya parlak mavi gözleriyle parlayan teninde kırışıklar vardı. Temiz yüzlü bir adamdı, cana yakın; ama yine de, grinin genç görünen yüzüyle oluşturduğu tezat gibi, yüzündeki ifadede bu izlenime ters düşen bir şey vardı. Rory ne olduğunu anlayamadı.

İri ve güçlü bir adamdı. Rory'nin ikizi gibi ön kısmında spiral işlemeleri olan parlak mavi ve mor bir gömlek giymişti. Rory bu süslemeleri yapmak için kaç hayvanın öldürülmüş olabileceğine dair bir tahmin yürütemedi. Boynunda altın bir zincir vardı ve yakalarını tutturan broşun üçlü spirallerle bezenmiş olması Rory'yi şaşırtmadı.

İkizinin bindiği siyah at başını tekrar salladı ve at huzursuzca şaha kalktığında Rory içgüdüsel olarak kalçalarını sıktı ve o anda yaptığının ne kadar aptalca olduğunu fark etti.

"Hayvanı kontrol et!" dedi yanlarındaki adam. Dönüp Rory'nin ikizine sert bir bakış attı ve insanın kafasını karıştıran tuhaf bir küçümseme ve saygı karışımı bu tepki Rory'yi şaşırttı; ve yine ilginç bir şekilde, o derin bakış, mutlak bir farkındalığı da beraberinde getirdi. Rory bu adamı yirmi beş yıldır görmemişti ama anında, şüpheye yer bırakmayacak şekilde kim olduğunu anladı. İmkânsız, inanılması güç ama bir o kadar da inkâr edilemez bir gerçekti. Bu adam Cathán MacGrath'tı. Rory'nin babası.

Rory inanmakta güçlük çekerken nefesi kesildi ve gözyaşları gözlerini yakıp görüşünü bulanıklaştırdı. Çocukluğunda kurduğu hayallerin kaç tanesi bunun gibi, Rory'nin herkesten çok

sevdiği bu adamı, kaybolmasından kendini sorumlu tuttuğunu babasını bulduğu anlar içeriyordu?

Anıları bir şaşkınlık fırtınası içinde ardı ardına patlayan yıldırımlar gibi gelmeye başladı. Babasını en son, kalıntıların altındaki o gece, birlikte Fennore Kitabı'nı tuttuklarında görmüştü; kitabı kontrol etmek için hem birbirleriyle hem de içlerindeki şeytanlarla savaşırken. Peki, Cathán buraya, izah edilmesi mümkün olmayan neticelere götüren bu tuhaf hayale nasıl gelmişti? Ve onun burada olması, kitabın da burada olduğu anlamına mı geliyordu?

"Bundan hoşlanmadım" dedi Rory'nin ikizi öfkeyle. "İsteğin buysa onları çağırıp derilerini yüzebiliriz ama bu gizli planların doğru değil."

"Tanrı aşkına, tıpkı annen gibisin." Cathán aynı tuhaf dille konuşuyor ama her zamanki gibi tane tane değil, hızlı konuşarak kendini ele veriyordu.

Görünüşe göre Rory'nin ikizi bu yoruma alınmıştı ve Rory'nin onda sezdiği öfke bir gazaba dönüşüyordu. "Adamların bu planlarını bilseydi, arkandan gelmezlerdi" dedi soğuk bir sesle.

"Bu yüzden bilmiyorlar zaten, seni aptal. On yıldır Bain'in lanet olası halkını yok etmeye çalışıyoruz ama yine de bize meydan okuyorlar. Giderek güç kazandıklarını, başkalarının sempatilerini bize karşı kullandıklarını görüyorum. Bu, onların ateşini söndürecektir. Aciz kalacaklar."

"Aciz bir şekilde öleceklerdi zaten" dedi ikizi.

"Hayır" dedi Cathán ama tek bir sözünden, sabırsızlanmaya başladığı anlaşılıyordu. Uzandı ve ikizinin gömleğinin yakalarını tutup kumaşı yumruklarıyla ezdi. "Şehit olacaklardı ve kazanabileceğin en büyük düşman, şehit olandır. Şimdi kapa çeneni ve sana söyleneni yap."

"Cadıyla evlen yani."

"Evet. Evlen ve yatağına sok, seni zavallı embesil. Onu hamile bırak ve elini çabuk tut; ancak o zaman ona sahip olacağız. Tanrım, keşke kendim yapabilseydim!"

Rory, babasının anısını bu keskin, sert kalıba oturtmaya çalışarak dehşetle ona baktı.

"Sana erkek olman için bir şans veriyorum, Ruairi. Bu şansı iyi kullan."

"Ben zaten erkeğim ve senin bana bir şey verdiğin yok" dedi Rory'nin ikizi öfkeli bir sesle.

Buna karşılık Cathán'ın tepkisi soğuk, acımasız bir kahkaha oldu. "Sen, ben ne diyorsam osun. Üzerinde oturduğun hayvandan bir farkın yok. Sana söylediklerimde ciddiyim, evlat. Ona zarar vermeyeceksin. Kırbaçlamayı denedik, şimdi ağzına bal süreceğiz."

Rory'nin ikizi bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama öfkesi etrafında sessiz bir rüzgâr fırtınası gibi titreşti. Rory anladı. Omuzlarının gergin çizgilerinde ve çatık kaşlarında gördü. O ifadeyi kendi yüzünde de görmüş, ateşlenip patlamak için bekleyen o kızgın gazabı hissetmişti. Şimdi onu ikizinde gördüğünde hem rahatladığını hem de gerildiğini hissetti.

Derin bir nefes aldı, ikizinin de aynısını yaptığını hissetti. Bunun... bu *bölümün* sona ermesini istedi ama kendini uyandıramıyor, bu yaşadığı her neyse ona son veremiyordu. İçinde boğulduğunu ve çıkışı bulamadığını hissetti.

"Bunun nasıl bir cevap olduğunu anlamıyorum" diye devam etti Rory'nin ikizi, sanki kendine hâkim olamıyordu. "Evlilik olsa da olmasa da, Bain halkı bizimle dost olmayacak."

"Hayır, dost olmayacaklar ama bir adam kendi ailesini öldürmeden önce iki kez düşünür ve bir anne bebeğini kurtar-

mak için her şeyi yapar. Sen kızı hamile bırak, evlat. Gerisini ben halledeceğim. Sence bunu becerilebilecek misin yoksa o konuda da yardım etmeli miyim?"

Bu hakaret ikizinin gözünden kaçmadı. Öne doğru eğildi ve Cathán'a ters ters baktı ve ilk defa Rory, o mavi gözlerde kendininkilere hem çok benzer hem bir o kadar farklı olan bir parıltı gördü.

"Kendine dikkat et, yaşlı adam." İkizinin sesinde aldatıcı bir yumuşaklık vardı.

Bir an için Cathán huzursuz olmuş -hatta korkmuş- gibi göründü ve Rory ikizine yeni bir gözle bakmaya başladı. İri cüsseli ve dişlerine kadar silahlıydı; ama aslında onu dehşet verici kılan, yüzündeki öfke ve gözlerinin dipsiz kuyusuydu.

"Kitabı aldığımızda bana teşekkür edeceksin" dedi Cathán ve atıyla hızlanıp cesur bir şekilde Rory'nin ikizine arkasını döndü.

Kitap...

Rory, babasının *K* ile başlayan o sözcüğü söylediğini duyduğu anda, bunun Fennore Kitabı'ndan başka bir kitap olamayacağından emindi.

İleride, Cathán yollarının bir başka yolla kesiştiği bir kavşağa geldi ve durdu. Onun ardından kafile de durdu ve Cathán'ın onlara ne yapacaklarını söylemelerini beklediler. Atlar kımıldanıp homurdanmaya başladı ve adamlar endişeli gözlerle her iki taraftaki boş arazileri ve ormanı taradılar. Rory midesinin kasıldığını hissetti. Ne bekliyorlardı?

O da ufku izlemeye, bir hareket aramaya başladı; ama bulamadı. Yolun sağ tarafında karanlık, yoğun bir orman başlıyordu ve dallar rüzgârla sallanırken yapraklar cıvıldayan kuşların sesini bastırdı.

Huzursuzluk bir dalga gibi adamları sardı ve Rory dikkatini, tepenin üzerindeki dört kişilik küçük bir gruba yöneltti. İkizinin atları gördüğünde gerildiğini ve küçük grup yaklaşırken beklenti içinde bir sessizliğe gömüldüğünü hissetti. Aralarında, rüyalarına giren, düşüncelerini meşgul eden, onu buraya getiren o kadın da vardı. Rory'nin nefesi kesiliyordu.

Rory'ye işkence ettiği her gece olduğu gibi, bu hayalde de son derece güzel ve baştan çıkarıcıydı. Şimdi üzerinde bir gömlekten fazlası, karmaşık bir örgü deseniyle bezenmiş ve başının etrafını saran mavi bir elbise vardı. Güneş ışınları elbisenin parlaklığında yansıdı. Teni altın gibi görünüyordu, gözleri ise neredeyse simsiyahtı. Burnu biraz uzun, ağzı biraz büyüktü; ama bu küçük kusurlar yüzünü bir şekilde dengeliyor ve her şeyi daha kusursuz bir hâle getiriyordu. Gül yatağındaki bir orkide kadar egzotik ve büyüleyiciydi.

Rory dudaklarına değen dudaklarını, vücuduna bastırdığı göğüslerini anımsayarak gözlerini kapadı.

O kadın gerçek değildi. *Bu* yaşadıkları gerçek değildi.

O anda, sanki Rory'nin düşüncelerini duymuş gibi yüzü kızardı. Rory'nin ikizi huzursuz bir şekilde kıpırdandı ve Rory yüzüne baktığında, büyük oranda kendi ifadesine benzer bir ifadeyle karşılaştı. Rory'nin aklına tek bir sözcük geldi. *Kara sevda.* İkisi de karas evdaya tutulmuşlardı.

Cathán'ın -*babasının*- evlenip yatağına sokmasını söylediği kadın bu muydu? Bu kadın mı? İçini tuhaf bir duygu kapladı, huzursuz edici bir kıskançlık, bu karara karşı çıkan bir sahiplenme hissi. O, *onun* rüyalarındaki kadındı, sahtekâr ikizinin değil.

Peri masallarına inanmazdı ama inanıyor olsaydı, onun büyüsüne kapıldığını söyleyebilirdi. İkizinin yüzündeki bakış da aynı şeyi söylüyordu. Rory'nin bakışları arasında ikizi öfkeli

bir şekilde gözlerini kısıp kıza baktı. İçgüdüsel olarak Rory, ikizinin aynı şekilde korktuğunu ve öfkenin tek savunması olduğunu anladı. Üzerinde bir başkasının, özellikle de bir kadının hâkimiyeti olmasından hoşlanmıyordu. Bu tavrında şüphe ve az da olsa bastırılmış bir şiddet vardı ve Rory bir anda, Rory gibi görünen, onun gibi konuşan bu adamın neler yapabileceğinden korktu. Korku, Rory'nin düşmanıydı ve ne zaman korkuyla köşeye sıkışsa şiddetle karşılık verirdi. İkizi de onun gibi miydi? Bu kadına zarar vermeyecekti herhâlde... değil mi?

İkizi atından indi ve Rory de ardından, var olmayan bir atın üzerinden bacağını çekip aşağı inerken kendini aptal gibi hissederek onu izledi. Bir anlamda çıplaklığı onu rahatsız ediyordu ama kimse fark etmişe benzemiyordu. Göz ardı ediliyor olması karşısındaki huzursuzluğu, görünmez kalma arzusu ve aniden herkesin karşısında çırılçıplak görünme korkusuyla ciddi anlamda çakışıyordu. Kadın ona doğru bakıp kafasını çevirdi, bir anda fark etti ve dönüp tekrar baktı.

Rory şok oldu. Onu görmüş müydü?

Bir an için bile olsa onu görmüş olma düşüncesi Rory'yi harekete geçirdi. Birinden yükselen hiddetle diğerinin terörünü hissederek ikiziyle kadının arasına girmeye çalıştı.

İkizine uzanıp yumruğunu sıktı. Pelerini süsleyen taşların güneş ışığındaki parlaklığı ona, diğer elinde hâlâ kolyenin ipini tuttuğunu hatırlattı. Kolye, hipnotik bir etkiyle ileri geri sallandı. Bir an için, Rory ona bakarken her şey dondu. Kadın, ikizi -diğer herkes- bir kez daha arkadaki orman resminin önündeki lekelere dönüştüler.

Rory bir anda ona doğru gelen, onu içine çeken bir girdaba kapıldığını hissetti. Göz açıp kapayıncaya kadar, zihni onu bu ana getiren tüm olayları birer birer sıralayıp kolyeyi tutan

elinin önemini ve kolyenin sallanırken yaydığı etkiyi gözler önüne serdi.

Rory kendini kontrolden çıkmış, akıntıya doğru sürüklenen bir tekne gibi hissetti. Bunun bir hayal, bir illüzyon olduğu hissi, kolyenin aniden zihninde yarattığı engeli yok edemiyordu; çünkü kolye *gerçekti* ve burada, yanındaydı.

Şimdi her nereye sürüklendiyse yanında başka hiçbir şey yoktu. Giysileri yoktu; saati, telefonu, cüzdanı ya da cebindeki bozukluklar; ama bu, bu kolye... bir tek bu vardı. Büyü kannesi, başka her şey gittiğinde, bir tek buna ihtiyacı olacağını söylemişti.

Peki, bu ne anlama geliyordu? Birazdan olacaklara dair ne anlam ifade ediyordu?

Başını kolyeden kaldırdı ve bir anlamda en başından beri bildiği şeyi tüm gerçekliğiyle kavrayarak kadının ve ikizinin donuk görüntülerine baktı. Öğrenmenin tek bir yolu vardı. Onu köşeye sıkıştıran bu arada kalmışlık hâlinden çıkmasına yardımcı olacak tek bir şey.

Yavaşça, sebebini açıklayamasa da, heyecan ve rahatlama duygularına karışmış önsezileriyle, büyük annesinin mezarının başında yapmak istediği şeyi yaptı.

Kolyenin deri kordonu başından geçecek kadar uzundu. Kulaklarından boynuna indirdi ve göğsüne bıraktı. Kolye, göğüs kemiği üzerine tüm ağırlığını vererek kalbinin üzerindeki aynı desenin yanında sallandı. Bir anda kolye irkilmesine neden olan bir şok etkisiyle öne fırladı, ardından bir patlamayla açıldı; gök gürültüsü gibi, sarsıntı gibi inledi.

Aniden her şey tekrar harekete geçti ve hepsi bir anda oldu. Kendini bilmediği bir şeye hazırlayarak ikiziyle kadının arasına geçti. Önce o ilk teması hissetti, ardından ikizi hızla içine girdiğinde mide bulandırıcı darbeyi. Bir anda Rory, içine giren

bu iri kütleye uyum sağlamak için genleştiğini, ikiye ayrıldığını hissetti; tıpkı ağzına kadar dolan ama yine de hava sıkışıp doku duvarlarını patlatıncaya kadar şişmeye devam eden bir ciğer gibiydi, sonra her şey eski hâline döndü, Rory ise kadının önünde kalakaldı. Kadın kocaman, şok olmuş gözlerle ona bakıyordu. Rory ne olduğundan emin değildi, kadının neler görmüş olabileceğine dair bir tahmin yürütemiyordu; sanki ikizi Rory'nin derisinin altına girmiş gibiydi. Şimdi onu içinde, çıkmak için mücadele ettiğini hissedebiliyordu; ama kadının yanında duran adamlar tepkisizdi. Rory, bu katı formunda tuhaf duygularla, başkalarının düşüncelerinin kendi düşüncelerine karıştığını hissederek arkasına doğru döndü. Babası umutlu gözlerle onu izliyordu.

Neyin gerçek neyin hayal olduğunu ve başka ne yapması gerektiğini bilemeden yüzünü tekrar kadına döndü. Kadın yüzüne, Rory'nin onun önceki tepkisini hayal etmiş olabileceğini düşünmesine neden olan soğukkanlı bir maske takınmıştı. Yavaşça atından aşağı indi.

Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve Rory'nin daha önce gördüğü bir edayla, yüzünü havaya kaldırdı; küstah ama savunmasız. Bir adım attı ve elini Rory'nin eline uzattı ve Rory o anda, bunun dönüşü olmadığını anlamıştı.

Bölüm On Bir

Saraid aciz, hasta ve öfkeli hissederek evlenmesi beklenen iri adama baktı. Kardeşi Tiarnan'dan daha uzun boylu, daha geniş değildi ama bir şekilde Kandöken onun iki katı büyüklüğünde gibi görünüyordu; belki de kaslarının sertliği, dev omuzlarının ve göğsündeki sert düzlükler ve çarpıcı yükseltiler, çıplak kollarının şişkinliği onu farklı gösteriyordu; belki de bakışlarındaki o soğuk boşluk ya da yüzündeki o alaycı ifade onu öyle iri ve heybetli gösteriyordu ki bir an için Saraid sadece bakakaldı.

Buğday teni, mavilik konusunda gökyüzüne meydan okuyabilecek gözleriyle belirgin ve dik bir çenesi, dolgun ama sert ve zalim bir ağzı vardı. Saraid'e baktığında gözlerinde hiçbir sıcaklık yoktu. Normal sanırım, diye düşündü Saraid. O da ona baktığında hiçbir sıcaklık hissetmiyordu.

Daha önce, küçük birer çocukken tanışmışlardı. O zamanlar ürkek ve korkak bir çocuğa benziyordu ve Saraid onun için üzüldüğünü hatırladı; ama şimdi, çok sert ve heybetli bir adam olmuştu ve Saraid'in duygularına ilham verecek bir yanı yoktu. Ona baktığında tek gördüğü katledilen insanlarının kanlarıydı.

Saraid'e bu ana hazırlanması için tanınan üç gün boyunca, Ballaghlı Colleen'in söylediği adamın -bir başkasının kılığına girmiş bir hâlde gelecek adamın- gelip onu bu kaderden kurtarmasını dilemişti; ama o adam gelmemişti ve şimdi Saraid burada, kötü kaderiyle köşeye sıkışmış bir hâlde duruyordu.

Tiarnan diğer kardeşlerine Saraid'i Kandöken'le evlendireceğini söylediğinde hepsi öfkeden deliye dönmüştü; ama Tiarnan halkının yok olmasını önlemeye çalışıyordu ve bu, bu şeytani evlilik için iyi ve asil bir gerekçeydi. Ne Saraid ne de kardeşleri Tiarnan'ın bu mantığına karşı çıkamadı ama Saraid buna inanıp inanmadığına emin değildi. Mutsuz ama teslim olmuş bir hâlde ona destek oldular ve Saraid, hissettiği mutlak terörü fark etmelerine izin vermeden başını dik tutmuştu. O gün Cathán Yarımsakal'ın ormanından ayrılmış ve sessizlik içinde, yaptıkları anlaşmayı insanlarına anlatmak için evin yolunu tutmuşlardı. İnsanların yüzlerindeki umudu ve gözlerinde parlayan dehşeti görmek, Saraid'in içini burkmuştu.

"Böyle bir adama kim güvenebilir?" demişti yaşlılardan biri.

Tiarnan sebeplerini ikinci kez açıklama gereği duymamış, ilkinde bile zorla anlatmıştı. Sadece, "Üç gün içinde evlenecekler. Kardeşlerim benimle birlikte gelecek; eğer bu bir tuzaksa, bu tuzağa bizler düşeceğiz" dedi.

"Peki, o zaman bize kim önderlik edecek?" diye sordu bir diğeri.

"Bu bir tuzaksa ölüm yolunda önderiniz ben olacağım" diye yanıtladı Tiarnan. "Tuzak değilse kurtuluş yolunda sizlerleyim."

Saraid, kardeşinin kendine biçtiği bu değer karşısında gözlerini devirdi. Colleen, hepsinin oynaması gereken bir rolü olduğunu söylemişti; belki de cehalet ve küstahlık Tiarnan'ın

rolüydü ancak o hükümdar tonundaki bir şey, yaşlıları sakinleştirmiş gibi görünüyordu.

"Ve hangisinin olacağını öğrendiğimizde, sizin için geleceğiz" diye devam etti Tiarnan. "O zamana kadar, kendiniz dışında kimseye güvenmeyin. Bir başkasının çağrılarına yanıt vermeyin ve onları bizim gönderdiğimizi söylerlerse inanmayın. Ya biz geleceğiz ya da hiç kimse."

Tiarnan her birinin gözlerine baktı ve herkes sessizce başlarını öne eğerek yanıt verdi.

"Hepsi bu! Üç gün içinde neticeyi öğreneceğiz."

Ardından her biri Saraid'in yanına geldiler. Ellerini öptüler, ayaklarının önünde diz çöküp şükranlarını fısıldadılar. Onun için ağladılar. Saraid her birini kararlılıkla karşıladı. Başka bir seçeneği var mıydı? Sonraki günlerde armağan olarak eski yaşamlarının kalıntılarından kurtarılan meyveler, sabun ve bir kurdeleyle beline takması için altın işlemeli bir broş aldı. Ellerinde bu kadar az şey kalmışken bu armağanlar birer hazineydi.

Saraid ve kardeşleri, Cathán'ın yıkımından yalnızca bir adet sandık kurtarmayı başarmışlardı; babasının kraliyet renklerinden yapılma gömleğinin ve şimdi Tiarnan'ın taşıdığı kılıcın bulunduğu bir sandık. Başka şeyler de vardı, bir zamanlar oldukları insanlara dair ufak tefek parçalar ama Saraid'in en çok değer verdiği, annesinin evlenirken giydiği mavi elbiseydi. Karşılaşacağı tüm alaylara rağmen kendi yeminini de bu elbiseyle yapacaktı.

Kardeşinin gerekçesini anlıyordu ama Cathán'ın -Ruairi'nin babasının- neden böyle bir birleşme teklifinde bulunduğunu anlayamıyordu. Bunun sebebi barış değildi; buna hiçbir şüphesi yoktu. Cathán Yarımsakal, kendi insanlarının yaşayıp yaşamamalarını önemsemezdi. Öldükleri takdirde daha az sorun çıkarırlardı. Öyleyse başka bir şey istiyordu ve Saraid bunun

kendisiyle ilgili olduğu kadar, Fennore Kitabı'yla da ilgili olduğunu düşünüyordu. Cathán her zaman, Saraid'in annesinin kitabı ondan çaldığına inanmıştı. Şimdi de kızının kitabı sakladığına inanıyordu. Saraid'i ele geçirdiği anda, kitaba da ulaşacağına emin olmalıydı.

Cathán aptalın tekiydi. Saraid kitabın nerede olduğunu bilseydi bile, ona vereceğine ölmeyi tercih ederdi.

Ne bildiğinin yarısını bile bilmiyorsun. Ballaghlı Colleen böyle söylememiş miydi? Anlaşılması zor bir kadındı.

O sabah, Cathán Yarımsakal onları sürmeden önce, çocukluklarında yaşadıkları yere gitmişlerdi. Orada, ormanla korunan bir şelale vardı. Kampta kalması ve sonucu beklemesi için seçilen Liam'ı orada bırakacaklardı. En küçük kardeş bundan hiç memnun değildi; ama karar verilmişti ve Saraid gibi ona da danışılmamıştı. Hiçbir haber gelmediği takdirde en kötüsünün olduğunu varsayacak, diğerlerini uyarmak için harekete geçecekti.

Saraid onunla vedalaşırken zavallı Liam dönüp ona bakamamıştı bile, üzüntüsü o kadar büyüktü. Tiarnan'ın Saraid'i Kandöken'le evlendirme kararıyla en çok savaşan oydu; ama Tiarnan kararından dönmeyecekti. Özellikle de bir çocuğun sözüyle.

"Endişelenme, Liam" demişti Saraid yumuşak bir sesle. "Her şey iyi olacak, göreceksin."

Liam ona inanmamış ama cesur bir tavır takınmıştı. Tüm kardeşleri aynı şeyi yapmıştı ve Saraid'in yüreği gururla kabarmıştı. Evliliği kabul etmesinin ilk gerekçesi de buydu zaten. Bu dört çocuk... dört adam olmuşlardı şimdi. Bir şekilde onların hayatta kalmasını sağlayabilirse geleceği onlar yaratacaklardı.

Liam'dan ayrıldıktan sonra sessizliğe gömülen Saraid ve kardeşleri, üç gece boyunca kamp yapıp kaderleriyle buluşmak üzere hazırlandıkları yere dönmüşlerdi. Saraid nehre gitmiş,

ona verilen lavanta sabunuyla ellerini ve yüzünü yıkamış ve yaptığı şeyi düşünmemeye çalışmıştı. Tek başına üzerindeki pis giysileri çıkarmış, ardından altına beyaz gömleğini, üzerine ise mavi elbisesini giymişti. Annesinin özenli dikişlerine ve yumuşak kumaşa hayranlık duyarak sevgi dolu parmaklarıyla elbiseyi düzeltti. Fistanı göğüslerini sarıyor, yumuşak bir şekilde ayaklarına uzanıyordu. Üzerine parlak iplikler dikilmişti ve elbise peri tozu gibi parlıyordu. O sabah oradan ayrılmadan önce, kadınlardan biri saçlarını örmüş, ardından başının etrafından dolamış ve tekrar arkasında toplayıp çiçeklerle süslemişti.

Ve sonra, *buinne** eşliğinde bir *cruit*in** rüzgârla gelen tanıdık melodisini duymuş ve vaktin geldiğini anlamıştı. Cathán ve Kandöken gelmişti. Tellerin ve flütün çıkardıkları sesler yüreğini yaralamıştı. Bunun, evleneceği günün, mutlu bir sabah olması gerekirdi; ancak Ruairi Kandöken ile evliliğin trajediden başka bir şeye dönüşmesi mümkün müydü?

Kardeşleri Tiarnan, Eamonn ve Michael ona eşlik ediyorlardı. Her biri banyo yapmış, en iyi gömlek ve pantolonlarını giymişlerdi. Bir de Tiarnan babasının kral cübbesini giymişti.

Kardeşleri çok yakışıklı görünüyorlardı. Kılık kıyafetleri ve gözlerindeki o karanlık bakışlar olmasa, Saraid onların bir zamanlar olduğu gibi kraliyet ailesinden olduklarını düşünecekti. Gözlerindeki korkuyu ve yüreklerindeki endişeyi yok etmek istercesine onlara bakıp gülümsedi. Kaderi her neyse mühürlenmişti.

Cathán ve Kandöken'i arkalarında bir asker ordusuyla tepenin eteklerinde gördüğünde az kalsın geri dönecekti. Korku onu bir lokmada yuttu ve geriye sadece eskiden olduğu insanın kabuğunu bıraktı.

* İrlanda'ya özgü, flüte benzer bir çalgı.
** Kemanı andıran, on telli bir çalgı.

Ve şimdi Kandöken'e dokunacak kadar yakındı. Kardeşleri kadar cesur olma ve onları utandırmama gayretlerine rağmen titriyordu. Kandöken onu sessizce süzerken yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve Saraid dehşetle bunun arzu olduğunu fark etti. Midesi, ellerinin ona dokunduğu düşüncesini kaldırmıyordu; ama gözünün ucuyla dikkatini çeken bir şey görmüştü ve bir an için sanki karşısında iki Kandöken duruyor gibiydi. Gözlerini kırpıştırdı ve bir tane olduğunu gördü; ama diğerinin var olduğu hissi kaybolmamıştı.

Kaygılı bir şekilde Kandöken'in kaba elleriyle elini tutmasına izin verdi. Eli büyük ve sertti, kendi eliyse avucuna yakalanan bir kuş gibi görünüyordu. Dokunuşları et ve kemik, kan ve kas gibi bir his veriyordu; ama Saraid aptal değildi. Ruairi Kandöken bir insan değil, canavardı.

Sallandığı takdirde onun Saraid'i kolayca sürükleyebileceğini bilerek yanına doğru ilerledi. Roma'da yaptıkları bu değil miydi? Gelinlerini kucaklayıp yeni evlerinin kapısına kadar kucaklarında taşıyorlardı, böylece düşüp kötü şans getirme riskini önlemiş oluyorlardı.

Kiliseye yürüyüş, âdet olduğu üzere, uzun sürecekti. Bir yanı gelini andırıyordu; ama etrafında, onu yolundan şaşırtmak isteyecek kötü ruhları kandırmak için benzer elbiseler giymiş nedimeler yoktu. Kendi halkında öyle az kadın kalmıştı ki böyle anlamsız bir şey için hiçbirini riske atamazlardı. Kötü ruhlar isteseler de Saraid'in mutluluğunu bozamazlardı zaten. Mutluluk yoktu ki! Bugün yoktu. Hiç yoktu. Birlikteliklerinin ilk ayını ve bir erkek evladı garantiye almak için bal likörü de olmayacaktı. Bu şeytani birliktelikten çocuk sahibi olmamayı umuyordu ama ne olacaksa olacaktı.

Saraid, adımlarının bir marşa, yüreğindeki dehşeti perçinleyen zahmetli bir yürüyüşe dönüştüğünü hissetti. İlerlerken

Kandöken'in gözlerini üzerinde hissetti ve ilk kez göz göze geldiler. Gözleri artık soğuk bakmıyordu ve dudaklarında o alaycı ifade yoktu. Aksine, yüzünde büyülenmiş, keyifli bir ifade vardı. Bir kez daha Kandöken'in gözlerinde o arzu ışıltısını gördü; ama bu kez gözlerinin berraklığına bulanmıştı ve bu Saraid'i heyecanlandırmadı.

Bu durum onu daha da huzursuz etti. Onu sahte bir şefkatle büyüleyebileceğini mi sanıyordu? İşe yaramayacaktı. Kalbinde zalimliğin ve acımasızlığın hüküm sürdüğünü biliyordu. Buna dair pek çok kanıt, ikiye ayrılmış vücutlar, bıçağıyla oyulmuş gözler, yerinden sökülüp kuşlara yem edilmiş bağırsaklar görmüştü. Bu adam bir hayvandı ve Saraid, onun art niyetsiz gözlerine her baktığında bunu hatırlayacaktı.

Sonunda, Cathán'ın *rath** halkasını çevreleyen ve köprünün üzerinde dairesel bir yerleşim oluşturan derin çukura vardılar. Cathán'ın, duvarları içinde yaşayan herkesi koruyacak taştan bir kale yapmak için kolları sıvadığını duymuştu. Şimdilik, bir zamanlar Saraid'in kuzeninin olan bu köyü ele geçirmişti. Saraid, aile ziyaretleri için buraya geldikleri mutlu günleri hatırladı. Şu anda pek değişmemişti ve Saraid, diğerleri için Cathán'ın işgalinin ne kadar yıkıcı olmuş olabileceğini düşünüp zorlukla yutkundu. Etrafta koşuşturan çocukların gürültülerine bir nalbandın çekicinin sesi karıştı. Kış için hazırlanmış tahıl ambarlarını ve hiç şüphesiz donanımlı donanma ambarlarını geçtiler.

Cathán Yarımsakal, İsa'ya ve Tanrı'ya inanırdı ve *rath* alanında bir peder bulundururdu; ama peder Tanrı'nın işi için uzaklara çağırılmıştı ve Cathán onun dönüşünü beklemek istememişti. Onun yokluğunda, temiz yüzlü ve yüzünde huzurlu bir tebessüm olan genç bir rahip seremoniyi gerçekleştirecekti.

* Eski İrlanda'da, daire şeklinde kale oluşumu.

"Peder döndüğünde pederin huzurunda evleneceksiniz" dedi Cathán. "O zamana kadar eski usul yapacağız."

Saraid ve kardeşlerinin bu konuda söz hakları yoktu ama Cathán, onların inançlarının eski usul olduğunu biliyordu zaten; toprak ve su, ateş ve hava Tanrılarına inanırdı onlar. Saraid için peder huzurunda evlenmek, basit bir seremoni altında edilen yeminlerden daha bağlayıcı olmayacaktı. Tek arzusu, bu evliliğin gerçekleşmesinden bir yıl, bir gün sonra özgürlüğe ulaşmış olmaktı; ama böyle düşünmekle aptallık ettiğini biliyordu. O güne kadar yaşarsa kendini şanslı ilan edecekti.

Cathán'ın halkı; erkekler, kadınlar ve çocuklar pasaklı, renksiz, gösterişsiz giysiler giymiş, küçük taş kilisenin yanında bekliyorlardı. Onlar bu evliliğe dair ne düşünüyorlardı acaba? Yüzleri parıltılı ve heyecanlıydı; ama bir düğün, ziyafet demekti ve bu bile, bu zavallı insanları mutlu etmeye yeterdi.

Küçük kiliseye sığamayacak kadar çok insan vardı, bu yüzden kiliseye giden yolda toplanmışlardı. Bir an için kimse yerinden kıpırdamadı, konuşmadı. Sonra Cathán gömleğinden mavi bir kurdele çekti ve bir adım öne gelip ikisine yüz yüze dönmelerini işaret etti. Titreyen bacaklarıyla Saraid evleneceği adama döndü. Uzun, bol cübbesi içindeki rahip küçük kalabalığın arasından çıktı ve Saraid'in sağ elini Kandöken'in sol eline koyması için sabırla bekledi. Saraid'in sol eli, Kandöken'in sağ elinde, bilekleri kenetli. Tatmin olduğunu gösteren bir homurtuyla Cathán kuşağı bileklerine bağlamaya başladı ve sonsuzluk düğümü tamam olana dek defalarca dolayıp düğümledi. Rahibin konuşması sırasında Saraid bileğini hissetmiyordu. Neredeyse Kandöken'in de aynı durumda olduğunu düşünecekti. O mavi, masmavi gözlerde paniğe benzer bir şey vardı. O da en az Saraid kadar korkuyor muydu? Ama o zaman bu, Ruairi Kandöken'in duyguları olduğu anlamına gelirdi ki bu doğru olamazdı.

Kandöken onu öpmek için başını eğdiğinde Saraid derin bir nefes aldı ve başının döndüğünü hissetti. Bir de tam olarak anlayamadığı bir şey daha vardı; sanki içinde kopan fırtınaları hissetmiş gibi, Kandöken onun bakışlarını yakaladı bir an, arayış içinde öylece baktı. Saraid, Kandöken'in sanki o şifreli gözleriyle bir şeyler söylemeye çalıştığını hissetti ve bir an için o maviliklerin arkasında başka bir şeyler olduğu hissine kapıldı. Bu adam ne korkutucu bir gizem, diye düşündü.

Ardından dudakları kendi dudaklarına değdi ve tüm bu düşünceler kayboldu. Saraid soğuk ve sert bir öpücük beklerken karşısındaki adam onu sıcak ve yumuşak bir şekilde öpmüştü. Saraid kendini sert ve duyarsız bir temasa hazırlamıştı; oysa dudakları nazik ve tatlıydı. Öpüşme kısa sürmüştü ama sanki o sırada zaman durmuştu ve Saraid her nüansı, her beklenmedik ayrıntıyı hissetme şansı yakalamıştı. Sanki önce geri çekilmek istemiş, ardından tereddüt edip Saraid'i içini yakacak bir ateşten sıçrayan sıcak bir kor gibi şok eden bir temas anına daha izin vermişti. Elleri bağlı ve bedenleri arasında sıkışmışken Saraid'in izin vermekten başka pek bir seçeneği yoktu. Daha sonra, yalnız kaldıklarında, çok daha fazlasına izin veriyor olacaktı.

Kandöken, Saraid'in gözlerine tekrar bakabileceği kadar kendini geri çekti ve o anda Saraid gözlerinde anlamadığı bir şey gördü. Onunkine benzer bir şaşkınlık. İhtiyaç; ama beklediği gibi değil. Şehvet değil, özlem vardı.

Sonra geri çekilirken yüzünü bir kez daha bir maske kapladı. Babası ona bir süre baktı, uyarıcı ve sert bir bakıştı bu; ancak o zaman Saraid, Kandöken'in kendisi gibi bir piyon olduğunu anladı.

Etraflarında Karanlık Orman halkı, Saraid'in kulaklarını kapatıp çığlık atmak istemesine neden olan tezahüratlar

etmeye başladılar. Kardeşleri ağırbaşlı ve sessizdi, gözleriyle neşe içindeki kalabalığı inceliyorlardı. Saraid bir kez daha onlara bakıp cesur bir şekilde gülümsedi; ama içten içe sarsılıyordu.

Seremoninin bu anlarının donuk ve duygusuz olacağını hayal etmişti, kendini, kendi nefretiyle saracağını hayal etmişti; ama Kandöken'in gözlerinde, ondan çalınmış bir şey gördü. Karşısında, bir kâbustan uyandığı anda gerçekten de hayatta kalmak için mücadele verdiğini ama bu kez ıstırabın gerçek olduğunu fark eden bir adam vardı. Bu, Kandöken'i onun gözlerinde kukladan öteye taşıyan bu anlayış, Saraid'i huzursuz etti.

Hâlâ kurdele ve sembolik sonsuzluğuyla bağlı olan çift, kafilenin arkasından sanki kilometrelerce yürüdüler; oysa uzak bile değildi. *Rath* alanının ortasında sazdan yapılma dev bir yapı vardı ve herkesi barındıracak kadar büyüktü. Onlar ilerlerken daha çok insan katıldı. Herkes gülüp kahkahalar atıyor, düğün ziyafeti için hazırlanan domuzdan, geyikten ve kuğulardan söz ediyorlardı; etli börekler ve turtalar, tatlılar ve şekerli meyveler. Her şeye rağmen ziyafetin düşüncesiyle Saraid'in ağzı sulandı. Bir de keşke, tıpkı bu insanlar gibi o da, bu evliliğin barış anlamına geldiğine inanabilseydi.

Uzun yapının içinde, üzeri tatlı kokular yayan çiçeklerle donatılmış temiz yolluklar vardı ve şimdi o çiçekler ayaklarının altında eziliyordu. Etrafta köpekler dolanıyor, çocuklar anne ve babalarından kaçıyorlardı. İnsanlar Saraid ve kardeşlerinin içinde giderek artan gerginlikten habersiz, yer bulduklarına seviniyorlardı. Tüm bu olanlar, birkaç gece önce Colleen'in ziyareti kadar tuhaf ve yersizdi. Etrafında umarsız sohbetler duymayalı öyle uzun zaman olmuştu ki şimdi bunların hepsi yapmacık ve garip geliyordu.

Hizmetkârlar ve köleler masalara, ortak yenecek büyük tabakları yerleştirip kavrulmuş et tabaklarını taşıyorlardı. Herkes kendi çatal bıçağını getirmişti çünkü Cathán Yarımsakal kadar zengin biri bile, böyle bir kalabalığa yetecek eşyaya sahip değildi.

Konuklar hızla yerlerini alırken Saraid boş sandalyelere baktı ve buraların, kendi insanları, Ayrıcalıklı Topraklar halkı için ayrıldığını fark etti. Öyleyse Cathán Yarımsakal, onlardan hâlâ bu kadar yeri dolduracak kadar insan kaldığını düşünüyordu. Sayıca ne kadar az olduklarını bilmiyordu. Bilse, bu evlilik teklifini yapmazdı bile.

"Sizin halkınız nerede? Kadınlarınız ve çocuklarınız?" diye sordu Cathán kardeşlerine doğru bir bira bardağı kaldırıp. "Yemeğim ve biram onlar için yeterince iyi değil mi?"

Eamonn ve Michael cevap vermeden öylece baktılar ve sözü Tiarnan'a bıraktılar. İkisi genç ve tecrübesiz görünüyordu ve bu durum Cathán'ın adamlarının gözünden kaçmadı.

"Gelecekler" dedi Tiarnan başını havaya dikip. Tiarnan'ın, hayatları sanki felaketin eşiğinde değilmiş gibi güvenle konuşması Saraid'i gururlandırmıştı. "Uzaktan geliyorlar ve çok kalabalıklar."

Yüreği korkuyla donmuş olmasaydı, Saraid buna kahkahalarla gülebilirdi. Tiarnan da boş sandalyeleri fark etmişti ve Cathán'ın cehaletinden faydalanacak kadar zekiydi. Düğün tamamlandığında hiçbir risk olmayacağına inanıyordu; ama güvende olacaklarından emin olmadan diğerlerini çağırmayacaktı. Saraid ise hiçbir zaman güvende olacaklarını sanmıyordu.

Cathán kaşlarını çattı ve bir an için kalabalığın kahkahaları ve keyfi kesildi. Bunu fark eden Cathán bardağını tekrar kaldırdı.

"Öyleyse onlar gelene kadar onların payına düşeni de sen içeceksin, değil mi?" dedi Cathán.

Tehdit pek de gizli değildi ama hakkını vermek gerekirdi; Tiarnan, Saraid'in bugüne kadar gördüğü en soğukkanlı ve endişesiz tavrı takınmıştı.

"Öyle olacak, Cathán Yarımsakal. Zevkle."

Tiarnan ve kardeşleri bir hizmetkârın servis ettiği bardakları aldılar ve kadeh kaldırdılar. Saraid kimsenin Tiarnan'ın gözlerindeki o ihtiyatlı titremeyi görmediğine emindi.

Bölüm On İki

"Mutlu çifte" diye seslendi Cathán ve tüm adamlar içkilerini kaldırdılar.

Cathán birasını içti, ardından oğluyla yeni eşinin birbirlerine bağlı ellerini yakaladı ve onları ayağa kaldırıp çekiştirerek ön masanın arkasındaki perdeli bir alana götürdü. Her adımda Saraid'in paniği arttı. Burada bir terslik vardı. Kandöken'e baktı ve onun da yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Arkalarındaki alanda insanlar toplandı ve sanki birazdan Kandöken'le birlikte maskaralık yapacaklarmış gibi onu izlemeye koyuldular. Saraid'in kardeşleri kuşkuyla etrafı kolaçan ederek huzursuz bir şekilde hareketlendiler.

Cathán, büyük bir dalgalanma ve yüzünde Saraid'in kanını buzlu suya dönüştüren bir gülümsemeyle perdeyi açtı. Saraid'in yanındaki Kandöken nefesini tuttu.

Perdenin arkasında, çerçevenin etrafına gerilmiş deri bir kumaşla ahşap bir karyola vardı. Üzerindeki parlak kırmızı battaniyeyle yeterince yumuşak görünen bir yatak duruyordu. Köşede, üzerinde iki bardak ve bir sürahi bulunan bir masa vardı.

Bir duvarda işlenmiş bir halı ve diğerinde Cathán'ın spiralli bayrağı asılıydı. Odada başka hiçbir şey yoktu.

"Bu da ne?" dedi Tiarnan öfkeyle.

"Artık bunun gerçek bir evlilik olmadığına dair kimse söz söyleyemeyecek" dedi Cathán. Otoriter sesi tüm salonda yankılanıyordu. O saf öfke ve gücüyle Saraid'e döndü. Bir parmağını Saraid'in çenesine dayadı ve Saraid onun gözlerine bakıncaya kadar çenesini havaya kaldırdı. "Anladın mı, Ayrıcalıklı Topraklar'ın Saraid'i? Karılık görevini yapacak ve oğlumdan hamile kalacaksın. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Tehdit apaçık ortadaydı.

"Ve sen" dedi Kandöken'e dönüp. "Sen de söyleneni yapacaksın. Kızı becereceksin, elini çabuk tut."

Kandöken'in yüzüne karanlık, koyu kırmızı bir renk yayıldı ama çabucak başını salladı. Tatmin olan Cathán toplanan gruba döndü ve sessiz olmalarını işaret ederek ellerini kaldırdı. Sözlerinin salondaki her kulağa ulaştığından emin olmak için yüksek sesle konuştu.

"Bu evliliği şimdi tamamlayacağım. Daha sonra yasal olmadığına dair tek bir laf duymak istemiyorum."

Kandöken babasına, ormanın karanlığından daha derin bir nefretle dolu bir bakış fırlattı ama Cathán Yarımsakal, düştüğü yeri yakan bu gözleri fark etmedi bile.

"İşe koyul" dedi sevinçle. "Dokuz ay sonra torunumu bekliyorum."

Bu, meraklı gözlerin kahkahalarla gülmesine neden oldu. Kandöken tek bir söz söylemeden, bağlı elleriyle olabildiğince hızlı bir şekilde Saraid'i perdenin arkasına götürdü. Cathán onların peşinden içeri girdi ve aralarına girip Saraid'in yüzüne öyle yaklaştı ki Saraid çığlık atmak istedi. Saraid'in çenesini

sert parmaklarıyla tuttu ve onunla burun buruna gelene dek sıktı. "Çarşafları almak için geri döneceğim ve sakın beni sahte kanla kandırmaya çalışma. Bir kadının gerçek kanı olup olmadığını anlarım."

Saraid soğuk gözlerle ona baktı ve hiçbir şey söylemedi; ama yüreği, kafese kapatılmış yaralı bir kuş gibi çırpınıyordu. Gerçekten de bir kadının bakire kanını anlayabilir miydi?

Cathán diğer tarafa geçip perdeyi kapattığı anda, erkeklerden boğuk kahkahalar yükseldi. Hiç şüphesiz Cathán aralarına edepsiz ve arsız bir tavırla dönmüştü.

Kandöken kendi kendine lanetler okudu ve ellerini düğümlü kurdeleden kurtarmaya çabaladı ama Cathán düğümü çok sıkmıştı. Sonunda düğümü gevşetmek için dişlerini kullanmaya karar verdi. Hassas bileklerine dokunan dudakları, Saraid'in içini ürpertti. Yakında o dudaklar Saraid'in başka yerlerine de dokunuyor, o eller dilediğince dolanıyor olacaklardı.

Saraid buna nasıl katlanacaktı?

Sonunda elini kurtaran Kandöken geriye çekildi, Saraid de uzaklaştı. Onların sessizliği, perdenin diğer tarafındaki hengameyi net bir şekilde duymalarını sağlıyordu. Ruairi sanki bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama konuşmadı. Aniden Saraid'in gözüne, kendi kadar kuşkulu ve genç göründü.

"Azgınlık sesleri duymuyorum?" diye bağırdı Cathán. "Yoksa size nasıl yapıldığını göstermem mi gerekiyor?"

Odadan müstehcen kahkahalar yükseldi ve bu hareketlerden keyif alanlar yalnızca erkekler değildi. Saraid, kadınların da bu kahkahalara katılması karşısında tuhaf bir şekilde ihanete uğramış hissetti.

"Anlaşmamız bu değil" dedi Tiarnan. Sesini duyurmak için bağırıyordu. "O bir kralın kızı, bir kralın kardeşi. O bir prenses ve prenses gibi saygı görmeli, sağılacak bir inek gibi değil."

"Bence bu akşam süt sağacak olan majestelerinin kendileri" dedi Cathán. "Ve o prenses elini çabuk tutsa iyi olur yoksa nedenini bilirim."

Bu sözler, Saraid'i ruhundan da derinlere inen bir dehşete sürükledi. Bu, onun kaderiydi. Biliyordu, kabul etmişti; ama bu birleşme noktasında kendini nasıl hissedeceğini anlamamıştı. Tercih olmayan bir tercih, demişti Ballaghlı Colleen; ama Saraid'in anladığı sadece bu andı.

Kandöken temkinli bir şekilde onu izliyor, ona uzanmak için hamle yapmıyordu; ama yakında uzanacaktı ve Saraid'in ona izin vermekten başka bir seçeneği yoktu.

Verdiği nefes ciğerlerinden boğazına yükselirken içini yaktı. Başını öne eğip elbisesindeki bağcıklara baktı ve yavaşça onları çözmeye başladı. Mütevazılığın soytarının keyfi olduğunu bilerek ona sırtını dönebilmeyi diledi; ama birazdan Kandöken onu tüm çıplaklığıyla görecekti ve Saraid korkmadığını göstermeye kararlıydı. Titreyen parmaklarının başkasına aitlermiş gibi hareket ettiklerine dikkat ederek nazikçe bağcıkları çözdü. İçini saran bu acizliğe lanet ederek dudağını ısırdı. O, Ayrıcalıklı Topraklar'ın Saraid'i, Bain'in kızı Saraid'di. Bir kabile reisinin kızıydı ve kendini utandırmayacaktı. Bugün asla!

Sonunda bağcıklar çözüldü ve bir daha geri kazanamayacağı bir parçasını teslim ediyor olma hissiyle elbisesini çıkardı ve beyaz gömleğiyle kaldı. Giderek azalan cesaretini toplayıp kafasını yukarı kaldırdı ve meydan okurcasına kocasının yüzüne, ruhunun her parçasıyla nefret ettiği adama baktı.

Kandöken hiçbir şey söylemedi ama nefesini tuttu; Saraid'in gergin sinirlerini yoklayan kısa, keskin bir ses. Saraid hem gururunun kırıldığını hem de vücudunun üzerinde gezinen bakışlar karşısında tuhaf bir şekilde heyecanlandığını hissederek

ürperdi. Kandöken'in gözleri Saraid'in gözlerinden kabaran göğsüne indi, göğüslerinin arasındaki gölgelerde gezindikten sonra kaburgalarına kaydı, belinden kalçalarına ve en son bacaklarının gölgeli çizgilerine uzandı.

Ballaghlı Colleen bir adamın geleceğini söylemişti. Başka birinin kılığına girmiş bir adam. Saraid, o adamın bu binanın kapılarından içeri girip onu bu kaderden kurtardığını hayal etti. Yaşlı kadın bu yüzden mi çıkmıştı karşısına? Bu karanlık zamanda ona yardım etmek için mi?

Saraid öyle olduğunu umarak korkuları ve kuşkuları yüreğinden uzak tutmaya yemin etti. Kandöken'e o gücü vermeyecekti; yine de, titreyen bacaklarıyla masaya doğru yürürken ağzı kurumuştu. Sürahinin içindeki şarabı bardaklardan birine doldurdu. Eli öyle titriyordu ki bardağı kaldırır kaldırmaz acıtatlı şarabın hepsini içti.

Arkasında, Kandöken aniden kıpırdandı ve bu ses Saraid'i korkuttu. Kıyafetlerini mi çıkarmıştı? Arkasını döndüğünde onu çıplak, hazır ve Saraid'in sahip olabileceği her türlü romantik illüzyonu yok etmek için beklerken mi bulacaktı? Öyleyse hayal kırıklığına uğrayacaktı, değil mi? Çünkü Saraid onun bir barbar olduğunu biliyordu ve onun ellerinden ıstırap ve kötülükten başka bir şey ummuyordu.

Döndüğünde, gözünün ucuyla bir şey gördü. Bir an için, onu bekleyen iki adam varmış gibi düşündü ve yüreği korkuyla sarsıldı; ama dönüp baktığında, odanın ortasında tek başına duran yapılı ve vahşi Kandöken'i gördü.

Aslında giysilerinin bir kısmını çıkarmıştı gerçekten. Belden yukarısı çıplaktı. Kuvvetli boynu, geniş omuzları sert ve yapılıydı. Altın sarısı bir tutam göğsündeki sert tümsekleri örtüyor, düz, sert karnına doğru azalıp pantolonunun içinde kayboluyordu. Çelik gibi bilenmiş, güçle dalgalanan bir savaşçı vücu-

duna sahipti. Saraid daha önce bir Romalı görmemişti ama Ruairi Kandöken'in o kıdemde olduğunu hayal edebiliyordu.

Kaburgalarının üzerinde uzun, çirkin bir yara izi vardı. Omzunda ise ipek gibi bir başka buruşukluk, hayatta kalmasını sağlayan savaş yaraları.

Saraid ürperdi ve yerlere daha çok şarap döktü.

Kandöken, gözlerini karartan bir kararlılıkla hızla ilerledi. Gözlerinde bir şey daha vardı ama Saraid anlayamadı. Öfke miydi? Onu kışkırtacak hiçbir şey yapmamıştı fakat düşününce, Kandöken'in zalimliğini sergilemek için sebebe ihtiyacı olacağını sanmıyordu. Buna defalarca tanık olmuştu.

Saraid'in çekilmesine fırsat kalmadan Kandöken ona uzandı ve Saraid korkuyla geri çekilmemeye, gözlerinde parlayan öfkenin sebebi her neyse onu daha da kızdırmamaya kararlıydı. Kandöken, Saraid'in elindeki şarabı aldı, ağzına dikti ve bardağı yere fırlattı.

"Sen bana büyü mü yaptın?" diye sordu kısık bir sesle.

Saraid gözlerine baktı, gözlerindeki azabı gördü ve bir yanı, o kadar da güçsüz olmadığı gerçeğiyle gururlandı. Bırak, cadı olduğunu düşünsün, dedi kendi kendine. Bırak, büyünden korksun.

"Evet, yaptım."

Kandöken canı yanmış gibi irkildi ve geri çekildi.

O anda perdenin diğer yanından Cathán'ın sesi gürledi. "Orası fazla sessiz. Kızı biraz ıslatmamı ister misin, evlat? Sevgili dostlarımdan ayrılmak büyük bir fedakârlık olur ama gerekirse yardımcı olurum."

Sakin bir sesle söylenmiş olmasına rağmen Saraid bunun alacakları son uyarı olduğunu biliyordu. Bu tehdit onu hareket geçirdi ve Kandöken'in yüzüne dokunup onu provoke etti.

Kandöken'in Saraid'in aklından geçenleri tahmin etmesine fırsat kalmadan dudaklarından öperek onu şok etti. Karşısındaki adamın dudaklarının kendisine verdiği şok da az kalsın Saraid'i taşa çevirecekti; ama Kandöken'le işi bitirmediği takdirde, Cathán Yarımsakal'ın söylediğini yapacağına emindi.

Kandöken'in yüzüne dokunan ellerini saçlarına götürdü ve parmaklarının ucundaki yumuşak his karşısında şaşırdı. Bu adamla ilgili her şeyin sert ve acımasız olması gerekiyor gibiydi ve ipeksi saçları Saraid'i sarsan bir tezat oluşturuyordu. Boynu kaslı ve sert, teni Saraid'in dokunuşları karşısında yumuşaktı ama Saraid aptal değildi. Ruairi Kandöken'in yakmayan hiçbir tarafı olamazdı.

Sanki kendi iradeleriyle, Kandöken'in büyük elleri Saraid'in beline dolandı. Saraid onun şokunu, direnişini, yenilgisini hissederek onu yatağa doğru çekti. Kandöken geri çekilmek istediğinde bile elleri omurgasından aşağı yumuşak ve hassas dokunuşlarla kayıyordu. Saraid'in bacakları yatağa çarptı, ardından birlikte yatağa düştüler ve bir kez daha Saraid iki erkek gördüğünü sandı; oysa tek bir adam vardı. Saraid'in keskin nefesi, Kandöken'in onu yumuşak battaniyenin üzerine bırakan ağırlığı karşısında sakinledi. Üzerinde sadece Kandöken vardı.

Kaymak, aralarına biraz mesafe koymak istedi ama bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Her an Cathán perdeyi açıp şansını denemek isteyebilirdi. Belki de Cathán'ın hedefi buydu çünkü kesinlikle bir hedefi vardı. Dalga geçerek onlara baskı yapmak... oğlunu aşağılayıp onu kocalık görevlerini yerine getiremeyecek hâle sokmak... yoksa bu ilkel koşullardan ötürü Saraid'in Kandöken'i evlilik haklarından mahrum bırakmasını mı umuyordu? Tüm alaylarına rağmen Saraid kocasıyla yatağa girmeyi reddettiği için evliliğin geçersiz kılınmasını mı bekliyordu?

Cathán böyle bir şeyi kanıtlayabildiği takdirde sonuçları korkunç olurdu. Kadınların da kendilerine göre hakları vardı ama eşiyle yatağa girmeyi reddeden bir karı veya koca, hem Hristiyan hem de pagan yasalarınca hor görülürdü. Başka türlü nasıl çocuk yapılırdı? Bu eylemi geri çevirmek günahtı.

Ve bu suçun işlendiğini kanıtlamak için hevesle sonucu bekleyen seyircilerden daha iyisi olabilir miydi? Cathán günah olduğunu iddia edecek, oğluyla birlikte sundukları barış teklifinin geri çevrildiğini söyleyecek ve insanlar da ona inanacaktı. Bir daha onları yok etmek üzere harekete geçtiklerinde, kimse onlara karşı koymazdı.

Kandöken biraz geri çekildi ve Saraid derin ve müteşekkir bir nefes aldı. Kollarını Saraid'in iki yanına yasladı ve yüzüne bakmak için yükseldi. Kol ve omuzlarındaki kaslar güç ve bastırılmış kuvvetle kabardılar. Saraid, gözlerini görmemesi için kirpiklerini aşağı çekti ama Kandöken ağırlığını dirseklerine verdi ve yüzünü avuçlarına alıp Saraid'i ona bakmaya zorladı. Saraid, parlak maviliklerde beklediği şeyi gördü. Acımasızlık, öfke ve saklayamadığı bir küskünlük.

Ama gözleri olmasa da, elleri bir o kadar nazikti ve parmakları Saraid'in yanağında ve boynunda yumuşak izler bırakarak ilerliyordu. Saraid yeni kocasının gözlerinde birbiriyle muhalif arzular sezdi; biri onu incitmek, diğeri ise okşamak istiyordu. Dokunuşları hassastı ama altında yatan şiddeti hissedebiliyordu.

Karşısındaki adam derin bir ses çıkardı -hırıltı değil, inleme değil ama her ikisinden de biraz- ve dudakları okşayan parmaklarını izledi. Saraid'i şaşırtmıştı ve şimdi Saraid onun yaşadığı bu çelişkinin içinde kalmıştı. Ona; sanki hayatı boyunca teninin yumuşaklığını hissetmek için beklemiş, onda ortaya çıkardığı acizlik için Saraid'den nefret ediyormuş gibi dokunuyordu. Saraid yine o ikilik hissine kapıldı ve bu, bu-

gün onun yüzüne baktığı andan bu yana ilk kez olmuyordu. O mavi, masmavi gözlerin ardında, birbirlerinden habersiz iki adam vardı. Her dokunuşla onların iç içe geçtiğini hissetti ve bu duygu sihrin, korkunun, anlayışın da ötesindeydi.

Kandöken soru sormuyor, tereddüt etmiyordu. Parmakları Saraid'in saçlarında, etraflarına çiçekler saçarak örgüleri açtı. Okşuyor, bir hale gibi havalandırıyordu, sonra ellerine sardı ve dudaklarını Saraid'inkilerle buluşturana kadar tutsak etti. Öpüşü şiddetliydi, Saraid'i tüketiyordu. Dişlerini ve dilini kullanıyor, yakınlığını bir silahmış gibi yönlendiriyordu. Direniş yoktu, teslimiyet yoktu.

Hücumun altında, Saraid yine o özlemi hissetti, bir arının vızıltısı gibi yaydığı o ihtiyaç duygusunu. Bu duygu onun içinde yer buldu, bir yanı hiç anlamlandıramasa da, diğer bir yanı bunu anladığını fark ediyordu. Saraid'i okşuyor, ikna ediyor, baştan çıkarıp karşılık vermesini sağlıyordu.

Saraid'in parmakları sırtını kavradı; düşüncelere yer bırakmadan, Kandöken'in hücumunu sertleştirerek hareket ederken bacakları birbirlerine sarıldı. Kandöken'in dudakları yumuşadı, cezalandırdığı yerleri baştan çıkardı. Onu öpüyor, nazik hücumuna karşı koymadan, kendini ona açana dek diliyle onu kışkırtıyordu. Elleri, sanki nereye dokunacağını, nasıl dokunacağını biliyormuş gibi dolaşıyordu Saraid'in vücudunda; sanki daha önce yüzlerce defa sevişmişler gibi. Parmakları gömleğinin altına girip onu yavaş yavaş yukarı çekti ve başının üzerinden çıkarıp Saraid'i tamamen çıplak ve savunmasız bıraktı. Hızla kendi giysilerini de çıkardı ve ardından vücudunu Saraid'in vücuduna bastırdı.

Saraid kendini de utandıran yumuşak bir ses çıkardı ama bir anda olmuştu ve durduramamıştı. Göğüs göğse yatıyor, Saraid'in karnı, Kandöken'in sertleşen eğimine yaslanıyordu.

Kalçaları Saraid'in bacaklarının arasında, Saraid bacaklarını kaldırmak, onun vücuduna dolamak istiyor, kıpırdamak, kıvranmak ve dudaklarını açtığı gibi bacaklarını açmayı arzuluyordu. Kendini şiddete ve ıstıraba hazırlamıştı. Bu tahrik onu tamamen silahsız bırakıyordu.

Saraid geri çekilip Kandöken'in yüzüne baktı ve bir kez daha gözlerinde bir başkasının gölgesini gördü ve aniden Colleen'in sözleri yeni bir anlam kazandı.

Kılık değiştirmiş olarak gelecek...

Sen kimsin? diye düşündü, çünkü gözlerinde gördüğü şeyin, Ruairi Kandöken'in ruhu olamayacağından emindi.

Kandöken kaydı, dudaklarını Saraid'in boynuna, ardından göğüslerine değdirirken parmak uçları nazikçe kaburgalarından iniyor, onu cesur ve talepkâr darbelerle okşamak için belinin yumuşaklığından aşağı kayıyordu. Saraid'in ıslak ve hazır olduğunu fark etti ve gözlerinde gurura yakın bir duyguyla ona bakmak için doğruldu. Saraid korkuyor, titriyor, şiddetle arzuluyordu.

"Sen kimsin?" Saraid'in ona sormaya cesaret edemediği soruyu o sordu.

Büyülenen Saraid miydi yoksa?

"Ben senin karınım" dedi Saraid ve bu sözcükler havadaki dumanı sarmış gibiydi.

Bu yalın gerçek, çelişkili tepkilere ev sahipliği yapan Kandöken'in gözlerinin ardında bir savaşı başlattı. Yüzünü sıkıca kavradı, tüm o yumuşaklık kayboldu. Hiçbir gayret sarf etmeden Saraid'in boynunu kırabilirdi ve ikisi de bunun farkındaydı.

O anda hızla içine girdi, hiçbir uyarı olmaksızın, umursamadan. Vahşi bir kuvvetle vücudunu Saraid'in derinliklerine

bastırdı. Saraid başını geriye attı ve bu işgal, bu haşin ihlal karşısında tiz bir çığlık attı. Gözleri, kontrol edemediği yaşlarla doldu.

Saraid'in acıyla çıkardığı ses içini sararken karşısındaki adam sakinleşti. Saraid'in derinliklerinde, yüzünü görmemesi için başını öne eğdi.

"Böyle olsun istemedim..." diye fısıldadı.

Nasıl olmasını istemediği meçhuldü ama tekrar, dokunuşları yumuşadı, dudaklarıyla boynunda atan damarı usulca öperken özür diler gibiydi.

Kendini tuhaf bir şefkat ve zalimlik birlikteliğinde zapt etmeye çalışırken tüyleri diken diken oldu. O anda Saraid'e baktı ve onu gökyüzündeki bir kuş gibi gözlerinin maviliğine çekti.

"Tanrım!" Kandöken inledi ve soluk soluğa başını öne eğdi. Saraid'in kasları yavaş yavaş ona, bu yabancıya, bu yağmacı savaşçıya açılırken göğüsleri de nefes alma gayretiyle kabardı.

Karşısındaki adam dikkatlice, yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Kalçalarını usulca ileri doğru ittirirken durması, devam etmesi, vermesi, alması için bir işaret bekleyerek Saraid'i izliyordu. Saraid'in olan biteni nasıl anladığı bir sırdı ama bir şekilde bu tuhaf eylemde bir anlayışa ulaştılar. Kendini kaba, yabancı fakat Saraid'i büyüleyen bir şekilde uygun hissetti.

Saraid, yeni kocası anlamadığı veya kabul etmediği bir bağın tohumlarını ekerek içinde kayarken gözlerini onun yüzünden ayırmadı. Ne görmezden gelebilir ne de bununla savaşabilirdi. Onun gerginliği artarken kendi içinde ona yanıt veren bir kasılma hissetti ve sonra kocası bir eliyle aralarına uzanıp içinde hızla gidip gelirken parmağıyla Saraid'i okşamaya başladı. Sa-

raid içinde bir şeyin, parlak, sert ve ışıltılı bir şeyin patladığını hissetti. Ve sonra Kandöken gerilip içine kayarken Saraid, Kandöken'in göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle inlediğini duydu. O ses öyle derindi ki sanki ruhundan geliyordu. Ardından yüzünü Saraid'in omzuna gömdü, sıcak havayla gelen nefesi, sıcak ve ateşli kokusu Saraid'i sardı.

Yavaş yavaş, tekrar Saraid'in gözlerinin içine bakarak geri çekildi. Yüzünde hem zalim bir tatmin hem de anlayamadığı başka bir şey vardı ama bunu düşünecek zaman yoktu çünkü o sakinleşip Saraid'in üzerinde yükseldiği anda, yatağın karşısındaki duvarı örten halının arkasında ani bir hareket oldu.

Duyguları hayret verici bir hayranlık ve nefrete karışırken Saraid bulanıklığın gri odada cisimleştiğini gördü. Daha gördüğü şeyin ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan yüzü maskeyle saklı bir adam elinde uzun keskin bir bıçakla onlara doğru yürüdü.

Bölüm On Üç

Rory *algısal bir* bombardıman altındaydı. Altlarındaki kadının bedeninin ateşiyle ikizinin içine girmenin verdiği bir baş dönmesi vardı. O, çaresizce rüyalarındaki kadının her bir parçasını yaşamak isterken onu o vücuttan ayıran karmanın insanı çıldırtan duygusuyla boğuşmak zorunda kalmıştı; ayrıca manevi ve gerçek dışı bir yer ve zamanda olmanın yoğun farkındalığıyla düşüncelerini ve duygularını yabancı ikiziyle paylaşmanın tuhaf hissi vardı. Her algı, sürtüşmeyle dolu her hareket, üstesinden gelmeyi başaramadığı çıldırtıcı bir mesafeden geliyordu.

İçindeki karmaşık duygulara dair bir şey -herhangi bir şey- söylemek isteyerek kadının yüzüne baktı. Ona Saraid diyorlardı. Kadın da, hiç şüphesiz onun bu iki kutuplu davranışları karşısında şaşkındı; yine de söyleyeceklerini duymak istiyor gibiydi.

Sonra bir sesle dikkati dağıldı ve Rory göz ucuyla bir renk cümbüşü gördü. Rory'nin gördüğü şeyi anlamasına fırsat kalmadan ikizi yataktan kalktı.

Dev duvar halısıyla gizlenmiş bir oyuktan bir adam belirdi. Batılı bir haydut gibi yüzünün yarısı bir eşarpla gizlenmiş adam ahşap karyolanın ayak ucunda durdu. Kirli gözleri önce odaya baktı, ardından temkinli bir şekilde Rory'yi inceledi.

Bu, rüyalarında gördüğü adamdı...

Bu farkındalıkla birlikte, ortaya çıkışının ne anlam ifade ettiğini anladı. Rüyalarında, bu adam Rory'nin ikizini öldürüyordu ve şimdi, o ikiz Rory'nin içindeydi veya tam tersi. Rory emin değildi ama sonuçta ikiziyle Rory bir bedeni paylaşıyordu ve bu adam bu bedeni öldürmeyi başardığı takdirde Rory'ye ne olacaktı? Her zaman yaptığı gibi, yanıp sönen televizyonun karşısında, şaşkın ve korkmuş ama yine de bir bütün olarak uyanacak mıydı? Yoksa Saraid'i ne yerini ne de zamanını bilmediği yere doğru takip ettiğinde karşılaştığı o çıplak, belirsiz mevcudiyete mi dönecekti?

Yoksa o da ikiziyle birlikte ölecek miydi?

Adam Rory'ye, ardından Saraid'e, sonra tekrar Rory'ye baktı. Saraid, çıplak göğüslerini battaniyeyle örtmüş, yatağın içinde oturuyordu. Gözleri hem korku hem de başka bir duyguyla kocaman açılmıştı. Rory o anda anladı. Saraid bu davetsiz misafiri tanıyordu.

"Neler geçiyor aklından, Stephen?" Rory, babasının ve diğerlerinin kullandığı dille adama seslendiğini fark etti. "Beni öldürmek mi istiyorsun, bu mu niyetin?"

"Sen de bunun olacağını göremedin mi?" dedi Stephen küçümseyen bir edayla ama öte yandan bu sert çocuğun sesinden bir anlamda boş tehditler savuracağı da anlaşılıyordu; öyleyse Rory'nin ikizinden korkuyordu, korkmalıydı da. Rory ikizinin içinde biriken gerginliğin, her an patlamaya hazır bekleyen öfkenin farkındaydı. Paylaştıkları beden, Rory'nin kalenin

altındaki mağarada bıraktığı kadar büyük ve sertti, bedenini bıraktığı yer orasıysa tabii...

Perdeli duvarın arkasından gürültülü bir tezahürat ve ardından kahkahalar ve alkışlar yükseldi, sonra canlı müzik başladı ve herkes müziğe eşlik etti.

"Bu iş bittiğinde babamın seninle ne yapacağını sanıyorsun?" dedi ikizi Rory'nin dudaklarından.

Söylediği şey Rory'yi derinden sarstı. *Babası mı? Cathán mı?*

Bu çoğulluk hissi Rory'nin başını döndürdü. İçinde bir başkasının olması... kendisinin bir başkasının içinde olma hissi. Bir an için ikizinin de böyle hissedip hissetmediğini merak etti. İçinde Rory'nin hareket ettiğini hissediyor muydu?

"Babam sana ne söyledi?" İkizi devam etti.

"O benim de babam" diye yanıtladı Stephen denen adam öfkeyle.

"Ve eminim seni de en az beni sevdiği kadar seviyordur."

Onlar aralarında konuşurken Rory, bu Stephen'ın bu noktaya kadar düşünmediği bazı şeylerin farkına vardığını hissetti; ama Rory hâlâ A noktasından B noktasına giderken konunun babasına nasıl geldiğini anlayamamıştı. Cathán, Stephen'ın Rory'yi öldürmeyi planladığını biliyor muydu?

Hayır. Biliyor olamazdı.

İkizi derin bir nefes aldı ve gülümsedi; ancak bedenindeki gerginlik bir diş daha yükseldi. Konuştuğunda sesi kaba ve alaycıydı. "Beni öldürdüğünde, seni ödüllendireceğini mi sanıyorsun?"

Stephen başını havaya dikti ve Rory, genç adamın neler düşündüğünü gayet iyi biliyordu.

"Böyle olacağını düşünüyorsan tam bir aptal olmalısın. Bir oğluna ihanet etti, değil mi? Diğerine de sırtını dönmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Stephen'ın maskenin ardındaki yüzü kıpkırmızı oldu ve Rory daha kendi dudaklarından dökülen sözcükleri anlayamadan Stephen hamle yaptı. Kıvılcımlar saçan bıçağıyla koştu. Rory bunu beklemiyordu ama ikizi anlamıştı. Öyle çevik bir hareketle yana kaçtı ki Rory ne olduğunu ancak olup bittikten sonra anlayabildi, ardından Rory'nin ikizi, maskeli adamın bıçaklı elini bileğinden yakaladı ve Stephen'ın omurgasına dirseğiyle sert bir darbe indirip adamı yere fırlattı.

O anda Saraid, Rory'nin dikkatini dağıtan bir sesle inledi. Başını kaldırıp baktığında, Saraid üzerinde kırmızı battaniyeyle yataktan uzaklaşmış, bir köşede onları izliyordu.

"Dikkatli ol!" dedi Saraid ve Rory döndüğünde Stephen elinde kılıcıyla yerden kalkıyordu. Stephen, bu kez Rory'nin kaçmasına fırsat vermeden kılıcı sapladı. Zarif değildi belki ama isabetliydi. Bıçak saplandı ve Rory kalçasından bağırsaklarına doğru keskin bir acı hissetti, ardından çıplak bacaklarından aşağı sıcak kanlar boşaldı. Kesik derindi. Rory'nin bunu anlaması için yaraya bakmasına gerek yoktu.

Bir an için görüşü bulanıklaştı ve başı ağırlaştı. Aniden canlı bir fantezi, er ya da geç uyanacağı bir üç boyutlu illüzyon gibi görünen şey gerçek oldu ve oracıkta ölebileceği düşüncesi onu derinden sarstı.

Bu iyiye işaret değildi.

İkizinin refleksleri yavaşladı ve yalpalamaya başladı. Rory, ikizinin bilincini yitirmeye başladığını, paylaştıkları beden üzerindeki kontrolünü yitirdiğini hissetti. Bir anda panik oldu.

Bu, hiç iyi değildi.

Hadi ama, dedi Rory sessizce. *Kendine gel. Savaş.*

Ama ikizi bocalıyordu ve Rory tek başına kaldığını anladı. Derin bir nefes aldı, kendini hazırladı ve sonra, kendi bile nasıl yaptığını anlamadan, kontrolü ele geçirdi.

Hazırlıksız yakalanmış, bilmediği bir dünyada saldırıya uğramıştı ama Rory de süt çocuğu değildi. Kılıç kullanmayı, artistik ayak hareketleriyle savaşmayı bilmiyor olabilirdi ama hayatı boyunca nasıl kavga edileceğini bilecek kadar mücadele yaşamıştı.

Rory'nin kalçasındaki yara, biri vücuduna yanan bir meşale saplamış gibi acı veriyordu; ama kollarında Saraid'i tutarken hissettiği ve onu öfkelendiren o mesafe hissi şimdi işine yaramıştı. Bir de yaşamının samanlarla kaplı zemine aktığı korkusuyla arasına aynı mesafeyi koymayı başardığı takdirde, onu kimse durduramayacaktı.

Stephen elinde hançeriyle yere çömeldi ve zayıf bir anını gözleyerek etrafında dönmeye başladı.

"Hiç sanmıyorum, dostum" diye mırıldandı Rory seçeneklerini gözden geçirirken. Stephen ona yüzünde şaşkın ve şok olmuş bir ifadeyle baktı. O anda Rory İngilizce konuştuğunu fark etti. Belli ki bu, Stephen'ın anlamadığı bir dildi. Rory düşmanının dikkatini dağıtmıştı.

Rory gülümsedi. "Uyuz oluyorsun değil mi, ne dediğimi bile anlamıyorsun." Rory bir adım attı ve Stephen telaşla geri kaçtı. "Belki de şu anda sana ne yapacağımı söylüyorum." Rory tekrar hamle yaptı, Stephen'ın savunmasını izlerken sırıtıyordu. "Şimdi bu hançeri alıp kıçına sokacağım. Şu anda sana nasıl yapacağımı bile söylüyor olabilirim ve sen sadece suratında o aptal ifadeyle bön bön bakarsın, değil mi?"

Stephen tam da bu şekilde karşılık verdi ve Rory, Stephen'ın dehşetle açılmış gözleri karşısında kahkaha attı. Stephen, sanki "Bu da ne?" der gibi Saraid'e baktı ama Saraid de Rory'nin ne söylediğinden habersizdi. Stephen ve Saraid şaşkın bir hâlde bakarken Rory, Stephen'ın ayaklarına doğru yerden bir tekme savurdu ve Stephen daha ne olup bittiğini anlayamadan yere düştü.

"Tüh!" dedi Rory.

Stephen bir yengeç gibi telaşla sürünerek kaçmayı denedi ama Rory onun yanına koştu. Ayağıyla hançere tekme attı ve hançer hızla Saraid'in bulunduğu köşeye savruldu. Saraid de tereddüt etmeden eğilip hançeri aldı.

"Bravo!" dedi Rory, ardından sanki hayatı boyunca o dili konuşmuş gibi, onların dilinde tekrarladı. Sözcükleri nasıl bildiğini bilmiyordu ama söyleyivermişti işte. Saraid dehşetle bakıyordu ama hançeri tutan eli sakindi.

Rory tekrar Stephen'a döndü. "Evet, gerzek, şimdi ne yapacaksın?"

Stephen teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı, Rory bu numarayı yutmadı. "Tekrar dene, şerefsiz!"

Stephen aniden elleri havada, Rory'nin beklemediği bir hızla yerinden sıçradı ve aynı anda botuna sıkıştırdığı daha küçük bir hançer çıkardı. Hamle yaptığında, Rory saldırıya karşılık vermek için öne doğru eğilip üzerine koştu; ancak Stephen, Rory'nin yanından geçti ve Saraid'i hazırlıksız yakalayıp elindeki hançeri odanın karşı köşesine fırlattı. Ani bir hareketle, Saraid'in kolunu tutup ters çevirdi ve elindeki hançeri boğazına dayadı.

Rory bir an dehşetle bakakaldı. Stephen'ın hızı ve çevikliği karşısında hayrete düşmüştü; belli ki bu adamı hafife almıştı ama bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

"Bırak onu" dedi Rory, Stephen'ın dilinde.

"Hiç sanmıyorum, Kandöken. Sen son kanını damlatana kadar onu bırakmayı düşünmüyorum. Uzun sürmese gerek."

Stephen'ın sözleriyle Rory kalçasındaki acıyı hatırladı ve görmek istemediği şeye bakmak zorunda kaldı. Açık yaradan kan dehşet verici bir hızla boşalıyordu.

"Hâlâ nasıl ayakta durduğunu anlamak zor" dedi Stephen kendinden emin bir gülümsemeyle.

Sanki sözcükler hançer olmuş, acısını artırıyorlardı. Yara şişmeye ve Rory'yi koruyan o mesafeye nüfuz etmeye başladı. Yarayı görmek durumu daha da kötüleştirmiş, daha gerçek kılmıştı. Tanrım, hemen yanı başında bir hastane bile olsaydı, böyle bir yarayla...

Rory aniden gözlerinde bir yanma hissetti ve olduğu yerde sallanmaya başladı.

"Uzun sürmeyecek, değil mi?" dedi Stephen ve Saraid'in arkasına doğru büktüğü kolunu sıktı. Saraid acıyla inledi, ardından dudaklarını Saraid'in ensesine doğru bastırdı ve "Ama sanırım babama görevin tamamlandığını söylemeden önce senin ödülünden tadacağım" dedi. Zoraki bir gülümsemeyle öne doğru eğildi ve Saraid'in omzunun ipeksi tenini öptü.

Ve ilk ölümcül hatasını yapmış oldu.

Saraid korkuyla yerinden sıçradı ve bıçak kayıp boğazının solgun hattında kırmızı bir çizgi bıraktı. Sanki ağır çekim gibi, Rory bir kan damlasının yavaşça kayıp Saraid'in esmer göğsüne doğru inişini izledi.

O anda yaşadığı öfke korkunçtu; sıcak, kırmızı ve şiddetli. İkizinin, gözlerini açıp ateş püskürten bir ejderha gibi içinde kıpırdanmaya başladığını hissetti. Birlikte baş dönmesine, ölümün sıcak terine ve güçsüzlüğe meydan okudular ve Stephen son nefesini vermek üzere olduğunu anlayamadan, hamle yaptılar.

Rory çıplak eliyle bıçağın üzerine atladı ve yakalayıp Saraid'in boğazından çekerken keskin tarafının parmaklarını kesmesini umursamadı. Bu fırsattan istifade Saraid dizlerinin üzerine çöktü ve Rory'nin hayran bakışları arasında Stephen'ın elinden kurtulmayı başardı. İkizinin içindeki öfkeden güç alan

Rory bıçağı bir kenara fırlattı ve elleriyle Stephen'ın kafasını yakalayıp başparmaklarıyla göz kürelerine bastırarak iki yandan kafatasını ezdi.

Stephen'ın çığlıkları, perdenin diğer yanındaki mutlu haykırışlara ve alkışlara karıştı. Rory'nin ellerinden kurtulmayı denedi ama Rory ve ikizi çok güçlenmiş, duracak noktayı çoktan geçmişlerdi. Stephen'ın gözleri dışarı doğru şişip yuvalarından fırladı ve bu görüntü karşısında, içinde neşeyle gürleyen o karanlık ve barbar vahşete rağmen Rory midesinin kalktığını hissetti.

O kaotik öfkenin kendinden mi yoksa ikizinden mi geldiğinden, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığından habersiz bir hâlde Rory, Stephen'ın güçsüz bedenine doğru eğildi, parmaklarını boğazına doladı ve tüm gücüyle, tüm gazabıyla sıktı.

Stephen'ın yüzünden kanlar boşaldı ve sonunda Rory'yi tüketen öfke bulutuna nüfuz eden bir inilti çıkardı. Bir an, Rory'nin aklından tek bir aklıselim düşünce geçti.

Ben katil değilim.

Ama artık çok geçti. Stephen'ın adem elması korkunç bir sesle çatırdadı ve Stephen son nefesini verdi.

Rory dehşetle, coşkuyla geriye doğru yalpaladı ve cesedi yere bıraktı. Saraid'in nefesini tutup ona doğru koştuğunu duydu ve yaptığı şey karşısında ona nefretle bakmasını bekleyerek ona döndü; ama Saraid ölü adama bakmadı bile. Dikkati Rory'nin üzerindeydi ve Rory o anda Saraid'in yüzündeki korkuyu gördü; ondan korkmuyor, onun için endişeleniyordu, ardından Rory kalçasındaki yarayı tutarak yere yığıldı.

Acı damarlarına işledi. Istırabı öyle şiddetliydi ki gözlerinde karanlığı hissediyor, ölümü bir kurtuluş gibi görüyordu. İkiziyle arasında nasıl bir bariyer varsa şimdi kaybolmuştu ve o ciddi bir acı içindeydi ve sonra aniden Rory ikizinden, acısın-

dan uzaklaştı ve yine çıplak ve görünmez bedeniyle ikizinin yanında durup vücudundan boşalan kanı izlemeye başladı.

Saraid, Rory'nin ikizine yardımcı olmaya çalışıyordu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kan taşıyor, yerlere yayılan samanları kırmızıya bulayıp etrafı kan gölüne çeviriyordu. Saraid, ikizinin vücudundan akan seli durdurmaya çalışırken kendi de kana bulanmıştı.

"Bir şeyler yap" dedi Rory ikisinin etrafında dolanarak.

"Durduramıyorum" diye yanıtladı Saraid. Bir an Rory, bunun kendisine gelen bir yanıt olduğunu sandı ama Saraid onun varlığından habersizdi.

İkizi ölüyordu, orada, tam karşısında ve Rory'nin yapabileceği tek bir şey bile yoktu.

Peki, bu durumda Rory ne olacaktı?

"Bu olamaz" dedi Rory.

Saraid duraksadı ve Rory bir kez daha Saraid'in onu duyduğunu sandı.

"Duydun mu?" dedi yanına çömelip. "Beni duyabiliyor musun?"

Ama yine Saraid onu dinlemiyordu. O ikizine bakıyor, teninin küle dönüşünü, bir zamanlar yenilmez olan bu bedenin acizce çürüyüşünü izliyordu.

Rory'nin ikizi kanlı elini havaya kaldırdı ve Saraid'in saçlarına dokundu. Stephen'la mücadelesini sürdürmesine olanak veren o öfke hâlâ havayı dolduruyordu; ama Rory şimdi görünmez olan bedeninde hissetmese de anılarındaki o dayanılmaz acıyla hafiflemişti. İkizinin gözlerinde başka bir şey daha vardı ve Saraid bunu fark etmiş gibi görünüyordu. Rory, Saraid'in düşüncelerinde bir değişim, anlayamadığı bir farkındalık gördü.

"İkimize de ihanet etti, değil mi?" diye fısıldadı Saraid.

Rory'nin ikizi gözlerini kapadı ve başını hafifçe salladı.

"Kim bize ihanet etti?" diye sordu Rory. *Babası mıydı?* Buna inanmak istemiyordu ama gerçekleri inkâr ederek aptallık etmiş olacaktı. Ziyafet salonundaki adam babasına benziyor, babasının adını kullanıyordu ama Rory'nin hatırladığı adam değildi. O da, Rory gibi, babasının ikizi olabilir miydi? Bu düşünce öyle saçmaydı ki Rory bu tecrübeyi bizzat yaşamış olmasına rağmen buna hiçbir mantık yürütemiyordu.

"Gitmelisin" dedi ikizi.

Sesi sessizlikteki bir nefesten öte değildi.

"Gitmek mi? Cathán'ın beni bulamayacağı nereye gideceğim?"

Doğru ya da yanlış da olsa, bu ikisinin saldırıyı Rory'nin babasının planlamış olduğuna inanıyor olmaları, Rory'yi şaşkına çevirmişti. *Neden?* Babası, kendi oğlunu ölüme gönderecek türden bir adama nasıl dönüşmüştü? Ve neden bugün, neden düğün gününde?

Bu dünyada, babası en iyi adam değildi belki ama bu evliliği istemişti. Rory sebebini bilmese de, Saraid'in hamile kalmasını istemişti, onun ölmesini değil. Kendi oğlunun ölmesini istememişti, değil mi?

Rory, perdenin yanına doğru ilerledi ve duvarla kesiştiği yerden dışarı baktı. Diğer yanda müzisyenler yüksek sesle müzik çalıp konukları eğlendiriyorlardı. Masalar geriye çekilmiş, pist dansçılarla dolmuştu. Salonun kapıya yakın köşesinde, Saraid'in kardeşleri dikkatli ve temkinli bir şekilde oturmuş, sıkıntılı gözlerle perdenin olduğu yöne bakıyorlardı. Cathán'ın adamları dört bir yandaydı. Sayıları ve güçleri, Saraid'in kardeşlerini yıldırmayı amaçlıyordu.

"Seni kullanmak istiyor, Saraid. Ona izin verme" diyordu Rory'nin ikizi. Kesik nefesler arasında sesi duyulmayacak kadar kısık geliyordu. "Git şimdi."

Bu mantıklı bir tavsiyeydi ama Rory, Saraid'in kardeşlerini öylece, düşmanın ortasında bırakıp gitmeyeceğini biliyordu. Rory son bir kez kardeşlere baktı, ardından Saraid'in yanına gelip diz çöktü.

"Onu dinlemelisin, Prenses" dedi Rory. "Her şey kötüye gidecek." Yerde yatan kanlı cesede baktı. "Çok kötüye."

Ama Saraid onu duymadı. Elbette duymuyordu.

"Senden kitabı istiyor" diyordu ikizi. "Sakın ona verme. Seni hayatta tutan şey, o kitap."

Rory, ölmekte olan ikizinin ağzından dökülen sözcükler karşısında şok olmuş bir hâlde Saraid'in yüzüne baktı. "Fennore Kitabı sende mi?" diye sordu ve aklına, Saraid ve kitabı içeren rüyaları geldi. Aniden her şey anlam kazandı. Büyük annesi bu kadını, Saraid'i yem olarak kullanıp Rory'yi buraya kitap için göndermişti. Tek yapması gereken Saraid'in kitabı ona vermesini sağlamaktı ve sonra evine dönebilecekti. "Nerede, Saraid? Fennore Kitabı nerede?"

İkizinin gözleri kapandı ve Rory bir yandan ikizinin son nefesini vereceğini düşünürken diğer yandan kafasındaki o ısrarcı soruyu görmezden gelmeye çalışıyordu. İkizi öldüğünde Rory'ye ne olacaktı?

Sonra aniden ikizinin gözleri açıldı ve adam başını yavaşça çevirdi. Bir an için Rory, kendisini almaya gelen melekler gördüğünü sandı ya da daha muhtemel, onu dünyaya bırakan ateş ve kükürde götürmek için gelen şeytanlar; ama sonra ikizinin gözleri odaklandı ve Rory durumu fark ettiğinde, tüyleri diken diken oldu, ikizi ona bakıyordu.

İkizinin yüzünde önce dehşet ve korku, ardından şaşkınlık ve sonra bir rahatlama ifadesi belirdi, ardından Saraid de ikizinin gözlerindeki bakışı izledi, yüzü bembeyaz oldu, soluk soluğa kaldı. Rory ürperdiğini hissetti.

"Beni görüyorsun..."

Rory, Saraid'in ona baktığını fark edince nefesini tuttu. Rory başını öne eğdiğinde, görünmez olma hissinin -gerçi bu hissin tam olarak ne olduğunu da anlayamamıştı- kaybolduğunu fark etti. Ölen ikizinin yanında diz çökmüş bir hâlde otururken dizlerinin üzerinde kendi ellerini gördü. Somut ve çırılçıplaktı. Bir tek göğsünde asılı kolye ucu vardı.

Rory ellerini kaldırdı ve kanı gördü. Kimin kanıydı, bilmiyordu.

Sessizliğin içinde yeni bir ses, derin ve sinsi bir uğultu duydu. Bu sesi, derisinin altında ilerleyişini, kulaklarındaki nabzı, kalbinin atışını tanıdı. Fennore Kitabı. Yalnızca Fennore Kitabı böyle bir uğultu yaratabilir, kalbin ve ruhun bu zelzeleyle sarsılmasına neden olabilirdi. Peki, neredeydi?

Daha soruyu düşündüğü anda ikizinin kanlı ellerindeki kitabı gördü. *Nasıl? Nereden gelmişti?* Aynı soruyu ikizinin ve kadının yüzünde de gördü. Üçü de şok içinde kitaba bakıyorlardı. Bu sırada kitabın yaydığı uğultu, havayı lanetleyen mide bulandırıcı bir hastalığa dönüştü. Siyah kaplı kitap titreşen ışığın altında parladı, pislenmiş derinin üzerindeki eşmerkezli spiraller ve taşlar hareketlenmeye başlamıştı. Altın ve işlenmiş gümüş, kenar ve köşelerde esrarengiz bir ışıkla parladı ve parıltı, kabın içindeki parşömeni tutsak eden bir kilide doğru, üç gümüş kıvrıma yayıldı.

Rory, kitaba dokunacakmış gibi uzandı ama ikizi elini itti. "Yalan söylüyor" diye fısıldadı. "Yalan söylüyor."

Rory bunun ne anlama geldiğini anlamadı. İkizi elini kaldırdı ve Rory'nin boynunda, deri kitabın üzerinde ileri geri sallanan kolyeyi, gizemli kilitle kusursuz bir uyum içinde olan karmaşık desenleri işaret etti. "Hep yanında tut, sakın çıkarma. Onun almasına izin verme. Sakın."

Ardından kitap sessizliğe gömüldü ve geldiği gibi hızlı ve tuhaf bir şekilde gözden kayboldu. Üçü hareket etmeden, gördüklerinin gerçek olup olmadığından kuşkulanarak kitabın durduğu

yere bakakaldılar, sonra hava değişmeye, zımpara kağıdı gibi pütürleşmeye başladı ve bu kez ikizi kayboluyordu... bunun başka bir açıklaması yoktu. Nasıl Rory maddeye dönüşmüşse, ikizi de ufalanmaya başladı ve sanki parçalar yılları da beraberinde götürmüş gibi, şimdi ikizinin yığıldığı yerde bir çocuk duruyordu.

Şaşkına dönen Rory çocuğa bakarken aklından binlerce olası açıklama geçti ama hiçbiri mantıklı değildi. Çocuk da Rory'ye bakıyordu ve Rory kendini şiddetli bir duygu fırtınası içinde buldu. Bir kez daha kendi gözlerine baktı. Karşısındaki çocuk Rory'ydi. Rory'nin yirmi beş yıl önce, babasının kaybolduğu gece kalıntıların altındaki hâli.

Saraid çocuğa bakarken hıçkırır gibi sesler çıkarıyordu ve Rory, onun da çocuğu gördüğünden emindi. İkizinin inanılmaz bir şekilde bu çocuğa dönüştüğünü görmüştü elbette ama tanık olduğu şeyi anladığını sanmıyordu. Pütürlü havanın içinde bir ses Rory'nin adını söyledi. Bir gün önce havaalanında olduğu gibi, Rory bu sesi tanıdı. Kardeşi Danni onu eve çağırıyordu. Çocuk arkasını döndü ve bir renk cümbüşü içinde gözden kayboldu.

"Lanet olsun!" dedi Rory.

Saraid'in arkasındaki duvarda bir mum söndü ve dumanı havaya karıştı. Çıkardığı tıslama sesi, ani sessizliğin içinde tuhaf bir gürültüyle yankılandı. Saraid gözlerini yavaşça kaldırdı ve Rory'yle göz göze geldi.

"Şimdi beni görebiliyorsun, değil mi?" diye sordu Rory, ardından Saraid'in dilinde tekrarladı.

Saraid, gözleri şok ve dehşet içinde, Rory'nin hâlâ görünmez olabileceğine dair tüm şüpheleri yok ederek yüzünü inceliyordu. Onu görüyordu, bu iyiydi; ama yüzünde bir dehşet, onu yutacakmış gibi görünen bir panik vardı. Bu, iyi değildi.

"Hey!" dedi Rory usulca eline dokunup. "Nefes al, prenses, nefes al."

Saraid söyleneni yaptı ve derin bir nefes aldı.

"İşte böyle!" dedi Rory ve Saraid'in kendine gelişini izledi. Kadın zangır zangır titriyordu. Pek de şaşırtıcı değildi, Rory de titriyordu.

Saraid derin bir nefes daha aldı ve sanki bir metni okur gibi konuşmaya başladı. "Bir adam gelecek. Kılık değiştirmiş bir adam."

Rory buna ne karşılık vereceğini bilemedi ama Saraid bir yanıt bekliyor gibiydi. Rory sessizce başını iki yana salladı. Saraid karanlık gözleri Rory'nin yüzünde dolaştı.

"Söylediği sendin. Hep sendin."

Bu hayret verici ifade, bir suçlama gibi gelmişti ve Saraid'in yüzündeki beklenti dolu bakış, Rory'nin kendisini aptal ve yetersiz hissetmesine neden oldu.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Rory. "*Kimden* söz ediyorsun?"

"Colleen. Ballaghlı Colleen."

Ballaghlı Colleen.

Bu isim Rory'yi yerinden sıçrattı ve büyük bir şiddetle taş zemine oturdu. Samanlar çıplak tenine batıyordu. Büyük annesinin Camaro'sunda otururken söylediği sözleri hatırlayarak Saraid'e baktı. Colleen, o gece ziyaret ettiği tek kişinin Rory olmadığını söylemişti; yani büyük annesi buraya da mı gelmişti? Rüyalarının kadınına?

"Colleen Ballagh sana geleceğimi mi söyledi?" diye tekrarladı yavaşça.

Saraid başını salladı, sonra, rüyalarında defalarca yaptığı gibi elini uzattı ve ona dokundu. Çıplak göğsünde parmakları buz gibiydi. Bu soğuk temasla, Rory'nin kalbi hızla atmaya başladı.

"Ballaghlı Colleen, senin bizi kurtarmak için geleceğini söyledi."

Bölüm On Dört

Saraid, bu bir hiz gibi değil bir başkasına ait olması gerektiğini düşünerek parmaklarına baktı. Onun değillerdi sanki, Saraid'in değil; yine de, Kandöken'in göğsündeki ateşte elinin soğukluğunu hissedebiliyordu. Avucunun altında şiddetle çarpan kalbi hissetti. Saraid bir yandan uyuşmuş gibiydi; ama bir o kadar hassastı. Zihni bomboştu fakat teninin her gözeneği havadaki en ufak değişime duyarlıydı. Perdenin arkasından gelen esinti, dondurucu bir rüzgâr gibiydi. Yan odadaki sesler gürültülü ve yüksekti. Bu insanlar nasıl hâlâ gülebiliyorlardı? Nasıl müzik çalıp dans ediyorlardı? Saraid'in tanık olduğu şeylerden haberdar olmamaları mümkün müydü? Bunun imkânsızlığı, gökyüzü, deniz ve altındaki toprak kadar derindi.

Söylediği sendin. Hep sendin.

Saraid bu sözlerin gerçekliklerini kavramadan söyleyivermişti.

Ama aklının inkâr ettiği şeyi bir şekilde gözleri ve dudakları kabul etmişti. Kandöken'in mavi bakışları ardından ona bakan bu adam değişmiş, ikiye bölünmüş ve sonra...

Saraid parmaklarını güçlü kasların üzerinde dolaştırıp kalbinin hemen üzerindeki yaranın dalgalı buruşukluğuna dokundu. Karşısındaki adam son derece sakin, neredeyse nefes almadan otururken o parmaklarını yaranın üzerinde gezdirdi. Adam, Saraid'in yaşadığı aynı şokla onu izliyordu.

Yara, Saraid'in eli kadar büyük ve genişti. Başlangıcı ve sonu olmayan üç aralıksız spiral şeklindeydi. Saraid bu sembolü, Tara'daki antik taşlardan, İrlanda'nın dört bir köşesine yayılan sayısız gömütten ve dolmenden tanıyordu. Yaşamı, ölümü ve yeniden dirilişi temsil eden üçlü spiraldi bu. Az önce Fennore Kitabı'nı kilitli tuttuğu görülen parçanın üzerinde de aynı sembol vardı. Spiraller bu adamın tenine öyle uzun zaman önce işlenmişti ki artık derisi beyazlamış ve yumuşamıştı; ama daha önce, kıyafetlerini çıkardığında bu yara yoktu. Onu yatağa götürdüğünde de.

Belki de Saraid görmemişti -ki bu da şüpheliydi- ama öyle bile olsa, böyle bir sembolün dikkatinden kaçmayacağını biliyordu. Mistik Fennore Kitabı'yla işaretlenmiş bu savaşçıyı bilirdi. Efsaneler anlatılırdı. Krallara ve onların halkına şarkılar yazılırdı. Herkes tarafından bilinirdi oysa bunun hakkında tek bir kelime bile duymamıştı, bir kere bile.

Yavaşça bakışlarını yüzüne doğrulttu, yüz hatlarındaki duyguları izledi, o dipsiz mavi gözlerinde neler olup bittiğini anlamaya çalıştı.

Söylediği sendin. Hep sendin.

Bu, Saraid'in kendi sözleriydi; ama gerçekten doğru olmaları mümkün müydü? Ruairi, Colleen'in sözünü ettiği adam mıydı? Saraid onun otların üzerinde ölüşünü izlemiş, bir çocuğa dönüşünü ve onu eve çağıran bir tanrıçanın sesine yanıt verişini görmüştü; ama şimdi burada, yanında diz çökmüş duruyordu. Güçlü ve tek parça. Öteki dünyadan geri mi gönde-

rilmişti? Tanrı ve tanrıçalar onu geri çevirmiş olabilir miydi? Yoksa haklı mıydı? Colleen kılık değiştirmiş bir adamın geleceğini söylerken kastettiği bu olabilir miydi?

Ölen kadının adını, Ballaghlı Colleen'i tanımıştı sonuçta, orada bir sorun yoktu; ama tepkisinin altında, Saraid kaygı ve güvensizlik görmüştü. Artık bu adamın içinde bir başkasının var olduğunu düşünmüyor ama şimdi bu adamın kim olduğundan da kesinlikle emin olamıyordu.

Adam korku veya öfke olabilecek bir ses çıkardı. Olanlar karşısında o da en az Saraid kadar korkmuş muydu? Yoksa Saraid sadece, karşısındaki adamı Kandöken'in olabileceğinden daha insani bir çerçeveye oturtmaya mı çalışıyordu?

Ama o artık Kandöken değildi... öyle değil mi?

Bu soru, Saraid'in zihninde sivri bir buz gibi netleşti. Düşüncelerini çevreleyen sisi deldi ve nihayet elinin adamın göğsündeki temasını kesip aceleyle geri çekilmesine neden oldu. Zorlukla yutkundu ve ürperdiğini hissetti.

Sanki Saraid'in uzaklaşması adamı kendi ataletinden kurtarmış gibi, o da aniden ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaştı. "Büyüka... Colleen" diyerek düzeltti. "Burada mıydı? Sana geleceğimi mi söyledi? Buraya?" Adam bunu, sanki olup biten her şeyin arasında en tuhafı buymuş gibi söylemişti.

Saraid olduğu yerde sendeledi ve başını salladı.

"İyi de burası neresi? Neredeyim ben?"

Bu soru Saraid'i tepeden tırnağa sarstı. Nerede olduğunu nasıl bilmezdi? Ve neden aniden böyle sinirlenmişti? Saraid'in ikizinin kanını kesmek için kullandığı kürklü pelerini aldı ve Saraid'e dönmeden önce Stephen'ın ölü bedeninin üzerine örttü. Saraid'in sorusunu yanıtlamasını beklerken kaşlarını kaldırdı.

Saraid sözcüklerini dikkatle seçmeye çalışarak yanıtlamaya başladı:

"Ayrıcalıklı Topraklar'dayız. En azından bir zamanlar buranın adı buydu. Şimdi Karanlık Orman'ın bir parçası, Cathán Yarımsakal'ın krallığına ait."

"Krallık" diye tekrarladı adam. "Babamın krallığı mı var?"

"Evet" dedi Saraid ve sesi öfkeyle gerginleşti. "Kan nehri üzerine kurulan bir krallık. Oğlu Ruairi Kandöken ile fethettiği bir krallık. Bu da *sen* oluyorsun, hani olur da bilmiyormuşsun gibi davranmaya niyetlenirsen diye söylüyorum."

Adam bir anda bembeyaz oldu ve parmaklarını yumuşak altın sarısı saçlarında gezdirdi. Yine, bu tepkisi hiç normal değildi. Bu adamın hiçbir şeyi normal değildi.

Saraid temkinli bir şekilde onu izledi. Sert kaslar ve pazılarla yontulmuş bir tanrıya benziyordu. Kemikleri harika bir biçimde incelip kalınlaşıyordu. O her açıdan Kandöken'di; ama değildi de. Sıkıntılı gözlerinden, ağzının savunmasızlığından belli oluyordu. Dönüp kalçasındaki yaraya baktı. Şimdi bir çizik gibi görünüyordu. Sanki bıçak derisine dayanmadan önce bir zırhı delmiş gibiydi.

Ve boynundaki deri bir ipten sarkan kolye vardı. O kayıtsız görünse de Saraid kolyenin yaydığı gücü hissedebiliyordu. Nereden bulmuştu onu? Göğsündeki yara gibi, yatakta geçirdikleri süre içinde, göğüsleri birbirlerine değerken o kolyenin boynunda olmadığını biliyordu. Saraid yaşadıkları yakınlığı, nefretten başka hiçbir duygu yaşamamaya kararlıyken bu adamın ona yaşattığı şehveti hatırlayınca kıpkırmızı oldu. Sadece bu bile, diğer tüm işaretlerden daha ikna ediciydi.

"Colleen sana, sizi kurtarmaya geleceğimi söyledi, öyle mi?" Adam döndü ve Saraid'in yüzüne baktı. "Sizi neden kurtaracağım?"

Bir an Saraid düşünemedi, ne sorduğunu anlayamadı, sonra kendi sözlerini, söylediğinde havada öylece asılı kalan sesini hatırladı.

Ballaghlı Colleen bizi kurtarmaya geleceğini söyledi...

Colleen tam olarak böyle söylememişti. Bu adamın, onun halkını kurtaracak güce sahip olduğunu söylemişti, gücünü illa bu sebep uğrunda kullanacağını değil. Fennore Kitabı'nı arıyor olacağını ve bulduğu takdirde gökleri karanlığa gömeceğini söylemişti. Saraid'in onu büyülemesi gerektiğini de. Baştan çıkarmasını... Kitabı bulmasını engellemek için elinden geleni yap, demişti.

Ama onlara yardım edeceğini söylememişti.

"Seni neden kurtaracağım?" diye tekrarladı sesindeki şüphenin altını çizerek.

"Bizi" dedi Saraid yalanını bir başka yalanla örtmeye çalışarak. "Halkımı. Gelip halkımı kurtaracağını söyledi."

Adam başını iki yana salladı, öfkeli bir sesle kısa bir kahkaha attı, ardından tekrar Saraid'e baktı. Saraid, adamın gözlerinde öfkesini korumaya çalışan bir mücadele gördü; ama işte yine, kullandığı o tanıdık sesle tezat oluşturan bir çaresizlik vardı.

"Peki, sana bunu ne zaman söyledi?"

"Üç gece önce" diye yanıtladı Saraid heyecanla. Bu kadarı doğruydu.

"Üç gece mi? İyi de Colleen beş gün önce öldü. Buna ne diyeceksin?"

Saraid yüzünü havaya dikti ve ona ters ters baktı. "Öyleyse gayet iyi görünüyordu diyeceğim."

Adam bu yanıt karşısında afalladı ve Saraid bir an verdiği yanıtla rahatladı; ama bu rahatlık, onun tepkisine kadar birkaç saniye sürdü.

"Tamam, o konuda haklı olabilirsin. Seninle konuşmak istediyse ölü olması buna engel olacak değildi, tabii. Peki, halkını neden kurtarmam gerekiyor? Dünyanın sonundan mı? Büyük bir selden mi? Belki de denizleri ikiye ayırıp sizi Vaat Edilmiş Topraklara götürmeliyim?"

Sebebi, belki tuhaf aksanının saklayamadığı bu alaycı tavır, belki de kendi yüreğine sızan o dehşet duygusuydu ama Saraid göğsünün sıkıştığını ve bir an nefes alamadığını hissetti. Sebebi her ne olursa olsun, bunalmıştı. Dünyası tersine dönen tek kişi bu adam değildi. Korkması gereken yalnızca o da değildi.

Saraid öfkeyle çenesini sıktı, kanının kaynadığını hissetti. "Senin ve barbar babanın şehvetinden ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun."

Saraid bir kez daha karşısındaki adamın gözlerinde tuhaf bir güvensizlik ve korku gördü. Büyük salonda müziğin gürültüsü zirveye ulaşmıştı. Kandöken bir an öylece durdu ve ikisi de, şarkı bitip bir diğeri başlayana kadar perdeye baktılar.

Adam derin bir nefes aldı. "Dinle, Colleen'in buraya geldiğini söylüyorsan gelmiştir ama eğer sizi kurtarmaya geleceğimi söylediyse, seninle dalga geçmiş, prenses. Ben niye burada olduğumu bilmiyorum. Buranın neresi olduğunu bile bilmiyorum ve sana garanti ederim, burada olma sebebim sana veya halkına yardımcı olmak değil; üzgünüm, o adam ben değilim."

Saraid ona, sanki gövdesinden bir başka kafa çıkarmış gibi baktı ki yaptıklarının yanında bu bile tuhaf kaçmazdı.

Öyleyse Saraid, Colleen'in söylediği adamı gördüğünü düşündüğünde yanılmış mıydı? Bu odada olan biten her neyse, hepsi Cathán'ın tasarladığı büyük bir planın parçası olabilirdi; belki de hepsi bir illüzyondu, yerde, Ruairi'nin pelerinin altında yatan Stephen'ın ölü bedeni bile. Cathán İsa'ya, Tanrı'ya inanır, eski gelenekleri, Druid inanışlarını hiçe sayardı ama bir

inancı savunup kendine çıkar sağlamak için diğerini kullanması mümkündü. Sadece mistik güçlere sahip biri, bir bedenden iki adam çıkarabilirdi. Cathán, böyle güçlere sahip birini bulmuş olabilir miydi?

Gözlerinin önünde Ruairi parmaklarını şaklattı. "Dünyadan Saraid'e. Adın bu, değil mi?"

"Nasıl oluyor da adımı bilmiyormuş gibi davranabiliyorsun?"

Bu tepki karşısında adam kıpkırmızı oldu ve dönüp hızla yatağa baktı. O anda Saraid adamın gözlerinde, iki yabancının yaşadığı bu... inanılmaz paylaşım karşısındaki şaşkınlığı gördü.

Birkaç adım attı, ardından dönüp tekrar Saraid'e baktı. "Üzgünüm. Bunun hiç mantıklı gelmeyeceğini biliyorum ama senin kim olduğunu bilmiyorum. Buraya nasıl geldiğimi de bilmiyorum."

"Yürüyerek" dedi Saraid kafasını kaldırıp. "Benim yanımda. Ellerimiz bağlıydı."

"Evet, o kadarını anladım ama nedenini bilmiyorum... ondan önce ben..."

Öfkeyle başını salladı. Mavi gözler şaşkınlık içindeydi. Bir an için Saraid neredeyse onu rahatlatmak istedi, kendi de bu kadar şaşkın ve çaresiz olmasaydı yapabilirdi belki. Adam derin bir nefes aldı ve parmaklarını tekrar saçlarına götürdü. Zincirle gevşek bir şekilde bağlanmış bir ayıya hissettirebileceği kadar güvenle Saraid sustu ve sadece bekledi.

"Senin düşündüğün kişi değilim ben" dedi adam sonunda.

Saraid bunun doğru olduğunu biliyordu ama sordu:

"Ruairi Kandöken değilsen, kimsin o zaman?"

Her ne kadar bunu küçümseyerek söylemeyi planlamışsa da, içinde bir şeyler dağıldı ve sesi, karşıya yansıtmak istedi-

ğinden daha fazlasını ortaya çıkararak titredi. Adam bunu, bu aciz telaşı duymuş, gözlerinde görmüştü... kendi gözlerinde de dolanan o korku dolu çocuğu gördü. Adam bir elini kaldırdı, parmaklarıyla usulca Saraid'in yanağına dokundu ve bir an Saraid bu dokunuşun sıcaklığına kapılmak istedi ama kendi düşünceleri karşısında afallayıp gözlerini kaçırdı.

Adam duraksadı ve Saraid gözlerini üzerinde hissetti ama bakmadı, bakamadı.

"Bu sabah uyandım ve büyük annemin cenazesine gittim" dedi adam sonunda.

Bu yanıt Saraid'i şaşırttı ve başını kaldırıp gözlerine baktı. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır, yemin ederim. Colleen Ballagh büyük annemdi ve bugün onu toprağa verdik."

Ballaghlı Colleen. Saraid gözlerini kıstı ve devam etmesini bekledi.

"Cenazenin ortasında seni gördüm."

"Beni mi? Ben cenaze falan görmedim."

"Seni takip ettim" diye devam etti, sanki Saraid hiçbir şey söylememiş gibi. "Bir mağaraya kadar... Kardeşimin... evinin altında. Aslında orası bir kale."

Karşısındaki bu adamın iki adama dönüştüğünü, aniden bir çocuğa dönüşüp gözden kaybolduğu anda hemen yanında duran yeni bir adam olduğunu görmüş olmasa, tüm bu inanılmaz olayları yaşamış olmasa, bu adamın deli olduğunu düşünecekti ama görmüştü. Ne kadar imkânsız da olsa, *bunları görmüştü* ve adamın söyledikleri kulağa çılgınca gelse de, Saraid onun doğruyu söylediğini hissetti.

"Işığa gel" dedi Saraid. Sesindeki otoriter havayı korumayı başarmıştı belki ama dizleri titriyor, içten içe sarsılıyordu.

Doğru olabilir miydi? Bu adam Saraid'e dair bir vizyon görmüş olabilir miydi?

Adam bir an direndi ama sonra yaklaşıp önünde durdu. Duvardaki şamdanlardan yansıyan ışık, adamın yüzünü aydınlattı, farklı gölgeler oluşturdu. Hâlâ çıplak, daha önce karşısında duran savaşçı gibi küstahtı; ama şimdi o tehlike geçmişti ve Saraid onun gözlerinde, kendine dair bir farkındalık, kendi farkındalığını bir yangına dönüştüren o kıvılcımı gördü. İçinde yükselen sıcaklığı hissedip vücuduna sardığı kırmızı battaniyeye sarıldı.

Saraid yavaşça avuçlarını adamın yüzüne götürdü ve aklını yitirenlerin gözlerine gelen o deliliği görmek için gözlerine baktı. Ona bakan masmavi gözlerde bir duygu seli hâkimdi; ama delilik yoktu. Saraid parlak bir zekâ ve gölgelerin arasında saklanan korkuyu gördü. Derisinin altında uğuldadığını hissetti.

Yüzü tıpkı evlilik yeminlerini ettikleri sırada olduğu gibi görünüyordu. Bir kış günündeki gökyüzü gibi gözleri, uzun ve kıvrımlı kirpikleri, onları çevreleyen feminen ama bir o kadar maskülen özellikler; o gözlerde parlayan o vahşet... kaybolmuştu. Dudağındaki o küçümseyen çizgi de öyle. Şimdi o dudakları yumuşaktı ve sessizce Saraid'i izlerken açıldılar.

"Seni rüyalarımda gördüm" dedi yavaşça. "Geldin, her gece ve bunu gördüm." Çenesini kaldırıp o mavi gözleriyle odayı işaret etti. "Hem de her gece."

Saraid bu itiraf karşısında şok oldu; çünkü o da rüyalarında görmüştü bu adamı. Hiçbir zaman yüzünü net bir şekilde seçemediği, dokunuşlarıyla Saraid'in anlam veremediği bir özlemi uyandıran bir adam görmüştü.

Adam konuşmaya devam ederken sesi Saraid'in duyularına hitap eden baştan çıkarıcı bir havaya büründü.

"Sonra bu sabah, orada, cenazedeydin. Seni kardeşim de gördü. Beni çağırdın." Sesi biraz daha kısıldı. "Ben de senin peşinden mağaraya geldim."

Yüzü hâlâ Saraid'in avuçlarında, Saraid'in dokunuşuyla sıcaktı. Saraid geri çekilmeyi, uzaklaşmayı düşündü ama yapmadı.

"Sonra beni öptün. Acele etmemi söyledin."

Fısıltısındaki nefes Saraid'i ürpertti, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Adamın dudakları, Saraid'den bir kalp atışı mesafedeydi ve düşüncelerine, korku ve şüphelerine rağmen yavaş yavaş öne doğru eğildiğini fark etti.

"*Acele et, Ruairi*" dedi adam. "Böyle söyledin, sonra tek bildiğim, burada olduğumdu, birlikte kiliseye yürümeden hemen önce."

Sanki olup biteni anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı ama gözlerini Saraid'den ayırmadı.

"Başta beni görmüş olamazsın ama bazı anlarda, orada olduğumu bildiğini hissettim. Sanki bu..." Tekrar işaret etti, bu kez samanların üzerini kana bulamış bedenini. "Bu derinin içindeydim sanki. Böyle hissettim."

Saraid'in ürkek gözleri kocaman açıldı. Onu ilk gördüğünde hissettiği o çoğulluk hissini inkâr edemezdi. Sanki bir bedenin içinde iki adam var gibiydi. Şimdi Saraid'in yüzündeki ifade apaçıktı ve adam mutlu oldu, rahatladı. Saraid'in onu görmüş olması, göründüğü adam olmadığını anlaması önemliydi.

Bir an gözlerinde umut belirdi, Saraid'in ona inandığına dair bir umut. Onu anladığına dair. Saraid bu arzunun yoğunlaştığını, ona söylediklerini kabul etmesi için yalvardığını hissedebiliyordu; ama o da neye inandığını bilmiyordu ki! Kendi gözlerine mi inanacaktı? Yoksa sevdiği pek çok insanı katleden bu surata mı? Hangisi gerçekti?

Saraid dönüp uzaklaşmak istedi ama adam kollarını yakaladı; öyle yakındı ki battaniyesinin üzerinden vücudunun sertliğini hissedebiliyordu. Ruairi temiz kokuyordu; Saraid'in tanımadığı, evlendiği gizemli adam kadar anlaşılmaz bir kokusu vardı. O sarhoş edici kokunun üzerindeki ise, dokunduğu her yerde tenine bulaşan kendi kokusuydu ve onlar birbirlerine pek çok şekilde dokunmuşlardı. Bu düşünce bile Saraid'i kendinden geçiriyordu.

"Ben senin düşündüğün adam değilim" dedi, sesi kısık ve duygu yüklüydü.

"Ben de senin sandığın kadar aptal değilim" diye fısıldadı Saraid.

Ruairi derin bir nefes aldı ve Saraid'i, tam da olmadığını söylediği bir aptal gibi hissettirerek başını yavaşça salladı. Saraid onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve bir an için sözlerini geri alabilmeyi diledi. Ruairi onu bıraktı ve o anda Saraid kendini tuhaf bir şekilde yalnız hissetti. Colleen, bu adamı büyülemesini söylemişti ama sanki bu *adam onu* büyülemiş gibiydi.

Ruairi bir adım uzaklaştı, sonra bir adım daha. Gözleri öfkeyle kararmış; ama bir şey daha vardı, yaralı ve savunmasız bir şey. Bir katilin yüzünde çalkalanan bu karmaşık duygular Saraid'i derinden sarstı.

"Tamam. Anlaşılan ortak bir noktada buluşamayacağız. O zaman, ben bir kavga sırasında kafama bir darbe aldım diyelim ya da biri çayıma ilaç karıştırdı, Quaalude mesela. Belki de delinin tekiyim. Bilmiyorum; ama sana yemin ederim, doğruyu söylüyorum. Burada olmamalıyım. Ben bu sandığın Kandöken değilim. Büyük annemin bunlarla ne ilgisi olduğunu tahmin bile edemiyorum ama onu tanıdığım kadarıyla, herkesle dalga geçtiğini söyleyebilirim. Belki de hepimiz sabah uyanacak ve bunun kötü bir rüya olduğunu fark edeceğiz. Neyse ne! Senin

dünyandan, o tepenin kenarında beni beklediğini görene kadar bütün bunlardan haberim bile yoktu."

Saraid, bu hararetli konuşma karşısında hem etkilenmiş hem de şaşırmış bir hâlde zorlukla yutkundu. Ona inanıyordu ama itiraf etmeye hazır değildi. Henüz değil.

"*Kvayluud* ne?" diye sordu ardından gelen sessizlikte.

"Boş ver" dedi Ruairi başını sallayarak. "Senin bana inanıp inanmaman sorunlarımız arasında önemli bile değil. Şu anda acımasız bir dünyadayız, tabii sana göre bir babanın bir oğlunu öldürmesi için diğer oğlunu göndermesi normal değilse."

Ruairi yere eğildi ve daha önce çıkardığı giysilerini topladı. Sanki hangi parçanın nereye gitmesi ya da birbirlerine nasıl bağlanacakları konusunda emin değilmiş gibi giyinmek için bocalarken Saraid onu izledi. Sonunda pantolonunu giydi ve dönüp Saraid'e baktı. Saraid'in bakışlarını üzerinde yakaladığı anda gözleri karardı ve Saraid'in kızaran yanaklarına, omuzlarının ve göğsünün çıplak tenine baktı. Derin bakışlarıyla onu incelerken Saraid sanki bu adamın aklından geçen her çılgın ve inanılmaz düşünceyi bildiğini hissetti.

"Peki, ne yapacağız, Prenses? Bir ıslık çalıp dünyaya bir manyak olduğumu mu söyleyeceksin?"

"Eğer onlara deli olduğunu söyleyip söylemeyeceğimi soruyorsan, yanıtım hayır. Söylemeyeceğim. Bana inansalar bile ne değişir ki? Hepimiz uzun süre senin deli olduğunu düşündük zaten."

Samanların arasından beyaz gömleğini çekti ve içine girmeden önce silkeleyip samanları temizledi. Ardından bacaklarından yukarı çekti ve kollarını deliklerden geçirdikten sonra vücudunu saran battaniyeyi yere bıraktı.

Dönüp baktığında, adamın bakışlarının kabarıp alçalan göğüslerinde olduğunu gördü. Ruairi yavaşça gözlerini Saraid'in

yüzüne, elinde olmadan hissettiği bir yumuşaklıkla dudaklarına çevirdi. Saraid huzursuz bir şekilde elbisesine uzandı ve üzerine yapışan samanları temizledi. Elbiseyi başından geçirmek ve bir an için bile bu adama karşı savunmasız kalmak istemiyordu; ama elbisenin boyun kısmı, ayaklarından geçiremeyeceği kadar dardı, bu yüzden Saraid önce kollarını giymeye çalıştı ama sonunda kumaşın içine dolanıp kaldı. Ruairi bir süre onu izledikten ve her geçen saniye onu daha da tedirgin ettikten sonra yanına geldi, elbiseyi elinden alıp Saraid'in başından geçirdi. Saraid ona karanlık bir bakış atarak kollarını uzattı ama sonunda elbiseyi giymeyi başardığı için rahatlamıştı.

Ruairi, Saraid'in kalp atışlarını hızlandıran bir yüz ifadesiyle sırıttı ve başparmağıyla usulca Saraid'in dudağına dokundu. Sessizlik içinde şaşkına dönen Saraid bakakaldı. Ruairi giysilerinin yanına döndü, gömleğini üzerine geçirdi ve sonunda çıplak gövdesinin kaslarını örttü. Saraid derin bir iç çekti ve kafasını çevirdi.

"Peki, ne düşünüyorsun? Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu Ruairi.

"Ben nereden bilebilirim?" dedi Saraid. Sesi alaycıydı. "Sence burayı sık sık ziyaret eder bir hâlim var mı?"

"Hayır, sanırım bu fazla kolay olurdu; ama o..." Stephen'ı işaret etti. "Buraya bir şekilde girmeyi başardı. Biz de oradan çıkacağız."

Ruairi'nin *biz* demesi Saraid'i şaşırtmıştı. Her nereye gideceklerini düşünüyorsa, Saraid'i de yanında mı götürecekti?

"Nereye gidiyoruz? Kardeşlerim o salonda, Cathán'ın adamlarıyla. Onları bırakmayacağım."

"Sadece üçü, değil mi?" diye sordu Rory ve köşedeki duvara gidip ellerini duvarın yüzeyinde dolaştırdı.

"Evet, kurtların çadırında üç erkek."

Tüm ailesi... yıkımları karşısında bir teminat olarak geride bıraktıkları en küçük kardeşi Liam hariç. Cathán Yarımsakal'ın yüzden fazla adamına -ki bunlar sadece Saraid'in gördükleriydi- karşılık üç kişi. Diğerleri dışarıda kapıları tutuyor ve yuvarlak *rath* kalesinin dışındaki alanda dolanıyorlardı. Odayı incelerken Kandöken'in-Ruairi'nin bu olasılığı göz önünde bulundurduğunu fark etti. Arkalarındaki salonda, müzik biter bitmez Cathán'ın sesi duyuldu. Oğlunun sergilediği enerji ve içeride geçirdikleri süreye kahkahalarla gülerek kadeh kaldırıyordu. Toplanan insanlar Ruairi'nin kılıcına ve onu saklayan kılıfa kadeh kaldırıp içtiler.

Ruairi ve Saraid neler olacağını bekleyerek nefeslerini tuttular. Ruairi yerde yatan cesede baktı. Şimdi Cathán perdeyi açsa ne yapacaklardı?

Sonra, bu tuhaf sessizliğin içinde bir ses yükseldi ve hoş bir melodiyle ona eşlik eden bir flüt duyuldu.

Saraid ve Ruairi derin bir oh çektiler ama Saraid zamanlarının tükendiğinin farkındaydı. Bu adamla evlenmenin başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştü; ama şimdi o kadar da emin değildi. Sebebi her ne olursa olsun, kader onu yanına göndermişti. Hiçbiri mantıklı değildi ama yine de bir şey, Ayrıcalıklı Topraklar'dan geçen nehir kadar berraktı: Kaderleri birbirine bağlıydı, tıpkı gecenin şafağa olduğu gibi.

Ruairi hâlâ bir düşman olabilirdi ama şans, onları Cathán'ın adaletsizlikleri karşısında aynı tarafa koymuştu. Bu da onu, güvenilmese bile, belki de kullanılabilecek bir müttefik konumuna getiriyordu.

Ve eğer bu adam Ballaghlı Colleen'in geleceğini söylediği *adamsa*, o zaman buraya gelmesinin nedeni Fennore Kitabı'ydı. Orası kesindi. Colleen, Saraid'in onu, onlara yardım etmesi konusunda ikna etmesi gerektiğini söylemişti. Tam olarak ne demişti? *Onu kazanırsan en büyük destekçin olur.*

Saraid, Ruairi'ye yaklaştı ve perdenin diğer yanından duyulmamak için kısık sesle konuşmaya başladı:

"Cathán, halkımızın geri kalanının gelip kutlamaya katılmasını bekliyor. Bu bir gelenektir ama biz onun bu ateşkes teklifine inanıp herkesi onun katliamına kurban edecek kadar aptal değiliz."

"Bir dakika" dedi Ruairi kaşlarını çatıp. "Yani sen, size ihanet edeceğini biliyordun ama yine de evlendin... benimle. Neden?"

Saraid yüzündeki hararetı hissedip huzursuz bir şekilde kıpırdandı. "Ne kadar küçük de olsa bir barış olasılığı hiç yoktan iyiydi" dedi sadece.

"Yani kendini feda ettin."

"Umarım buna değer." Bu sözle birlikte Saraid onun gözlerine baktı ve onunla evlenmenin bir felaket olup olmadığına henüz karar vermediğini görmesini sağladı. Düşüncelerinin her an değişebileceğini görmesini istedi.

Ruairi sessizce başını salladı.

"Sana söyledim, Prenses, ben o adam değilim."

"Bu durumda..." dedi Saraid soğuk bir sesle. "O zaman evet, kendimi feda ettim."

Ruairi kıpkırmızı oldu.

"Halkınızın geri kalanı... güvenli bir yerdeler mi?"

"Cathán Yarımsakal onları bulana kadar. Ben ve kardeşlerimden sonra, kraliyet soyundan bir tek Liam kalacak ve o daha on iki yaşında bile değil. Onu kolayca yok edecekler ve kraliyet soyu da onunla beraber tarihe karışacak."

Ruairi, o karanlık gözleri inceleyerek bir an durdu ve ona baktı.

"Kardeşinin söylediğini duydum. Sen kralın kızı mısın?"

"Babam İyi Kalpli Bain'di, kabile kralı, öyle imparatorluk kralı değil; ama evet, Cathán Yarımsakal onu öldürmeden önce güçlü bir adamdı."

"Tüm bu olup bitenlerin sebebi bu mu? Babam -Cathán yani- sizi öldürmek istiyorsa neden buluştuğumuz yerde yapmadı? Yanında koca bir ordu vardı. Çok kolay olurdu. Neden onun yerine beni öldürmesi için birini gönderdi? Hiç mantıklı değil."

"Cathán bizi hemen öldüremez" dedi Saraid, sözcükleri özenle seçmeye çalışıyordu. "Şimdi olmaz."

"Şimdi olmaz mı?" diye sordu Ruairi. "Neden? Ne değişti?"

"İrlanda'da hep bir huzursuzluk hâkimdi; birbirleriyle savaşan, baskınlar yapan, yağmalayan kabileler... ama yine de Cathán Yarımsakal ortaya çıkana kadar, hep uyulan kurallar vardı ve babam hep barışı korudu; fakat Cathán bilinçsiz ve tabii acımasız bir savaş başlattı. Elde ettikçe daha fazlasını istedi ve şimdi ona karşı çıkabilen birkaç kişi kaldı."

Saraid durdu ve Ruairi onun devam etmesi için sessizce bekledi.

"Şimdi kuzeyde ilerleyen bir başkası var. Cathán'ın acımasızlığı yok onda ama yenilmez bir ordusu var. Cathán'ın işgalini duyduğunda ona bir uyarı gönderdi."

"Cathán bu uyarıya kulak astı mı?"

Saraid başıyla onayladı.

"Şimdilik. Dal Caisli Brian..."

"Brian..." Ruairi, yüzünde aptal bir ifadeyle araya girdi. "Brian Boruma mı? Brian Boru?"

"Onu tanıyorsun, o hâlde?"

Ruairi hayretle güldü.

"Hayır."

Saraid kaşlarını çatıp devam etti:

" Cathán'ı endişelendiriyor."

"Eminim öyledir."

Saraid sinirlenmişti.

"Bu adamı tanıyor musun, tanımıyor musun?"

"Onu *biliyorum*" dedi Ruairi. "Ve Cathán korkmakta haklı."

Bu yanıt karşısında amansız bir mutluluk duyan Saraid devam etti:

"Bu uyarıdan önce, Cathán ordularını güneydeki her *rath* ve *tuath* alanına gönderiyor ve onları işgal ediyordu. Evleri talan etti, yağmaladı, gasp etti. Sadece çaresiz kaldıktan sonra ona sadakat yemini edenlere barınak sağladı; ama şimdi Dal Caisli Brian'ın gözleri üzerindeyken taktik değiştirmek zorunda kaldı. Bence Cathán, seni benim öldürdüğümü göstermek istedi. Bu, herkesin öfkeyle bize karşı ayaklanmasını sağlamak için yeterli olacaktı.

"Ama o dedi ki..." Ruairi tereddüt etti ve Saraid, Ruairi'nin kıpkırmızı olduğunu fark etti. "Hamile kalmanı istediğini söyledi. Bana ciddiymiş gibi geldi."

"Belki de ciddiydi. Bir kadını kontrol etmek için bebeğinden daha iyi bir yol olabilir mi?"

Saraid bunu söylediği anda pişman oldu. Ruairi'nin bir sonraki sorusunu gayet iyi biliyordu.

"Neden seni kontrol etmek istesin ki, Saraid?"

"Sana söyledim. Ben de ona ait bir şey var" dedi Saraid.

"Rastgele bir tahminde bulunup bunun Fennore Kitabı olduğunu söyleyeceğim."

Saraid yumuşak bir yüz ifadesiyle ona baktı. Bu duyduğunu ne inkâr ediyor ne de kabul ediyordu.

"Cathán bu kadar ileri gidebildiğine göre, bundan emin olmalı" dedi Ruairi.

"Öyle mi diyorsun? Kendi babanı hiç mi tanımıyorsun?"

"Yani sende değil mi? Kitabın nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Neye sahip olduğunu bilmiyorsun... Ballaghlı Colleen'in sesini duyar gibi oldu.

"Hayır" dedi Saraid. "Bilmiyorum."

Ruairi bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama Saraid'in yüzündeki gergin ifade buna engel oldu; yine de Ruairi onun sırlarını bulmaya çalışarak yüzünü incelemeyi sürdürdü. Bir kere bile Saraid'in gözleri onu ele vermedi. Sonunda Ruairi döndü ve odayı incelemeye başladı. Bu da Saraid'e kendini toplaması için fırsat verdi.

Ruairi, Stephen'ın yanına gitti ve onu kaldırdı. "Şunu açsana" dedi Stephen'ın saklandığı duvar halısını işaret edip. Saraid koşarak halının yanına gitti ve Ruairi bu cansız bedeni halının arkasındaki oyuğa taşıdı. Bacaklarını kıvırıp onu iki büklüm yerleştirdi. İşi bittiğinde halı pürüzsüzce yerine oturdu, arkasında bir ceset olduğu belli bile değildi, ardından ikizinin cesediyle ilgilendi ama Saraid, Ruairi'nin gözlerindeki o kaçamak bakışı gördü; pişmanlık, vicdan azabı... suçluluk doluydu gözleri. Bu cinayetten kendini sorumlu hissediyordu. Saraid'in baktığını fark etti ve hemen yere eğilip samanlarla kan lekelerini sakladı. Saraid, Cathán'ın Kandöken'i öldürmesi için Stephen gibi birini seçtiğine inanamıyordu. Dudağını ısırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Ruairi.

Saraid başını iki yana salladı. Zihninde beliren bu düşünceden hiç hoşlanmamıştı. Cathán, Kandöken'in Stephen'a boyun eğmeyeceğini biliyor olabilir miydi? Bu, Saraid'in evlendirildiği bu barbar adama güvenmesini sağlamak için bir oyun muy-

du? Ama hayır, gördüklerini göz önünde bulundurduğunda bu düşünce mantıklı değildi. Cathán, oğlunun bedenini maskelemeyi başarsa bile, gözlerini saklayamazdı ve bu mavi gözlerin ardındaki her kimse, bu kişi Kandöken değildi.

Ruairi gelip Saraid'in önünde durdu ve yüzünü görebilmek için çenesine dokunup başını havaya kaldırdı. Saraid, hissettiklerini ona yansıtmamaya çalışarak Ruairi'nin gözlerine baktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ruairi.

"Lanetlendiğimizi."

Ruairi güldü. "Evet. Bu benim için uzun süredir geçerli."

Stephen'ın kullandığını düşündüğü geçidi bulmak için işe koyulurken bir gözü perdedeydi. Onun ardından Saraid de harekete geçti ve diğer duvara doğru yöneldi. İlk bakışta fark edilmesi mümkün olmayan bir kilit veya çatlak aramaya başladı.

Bain halkı onların kalesinde yaşarken babasının ana salonda bir tünele uzanan gizli bir kapısı vardı; dolayısıyla burada da bir tane bulsa şaşırmayacaktı; ama bu geçidi bulsalar bile sonu nereye varacaktı? Saraid söylediğinde ciddiydi. Kardeşlerini burada bırakmayacaktı.

Yatağa uzandı ve yanındaki taşların arasında küçük bir boşluk fark etti.

"Burada" dedi.

Ruairi ellerini duvarda gezdirdi ve küçük, parmak genişliğinde bir delik buldu. Saraid yumuşak bir ses duydu, ardından Ruairi duvarı itti. Bu alan, sadece bir insanın sürünebileceği genişlikteydi.

"Bingo" dedi Ruairi, Saraid'e dönüp. "Hadi gidelim."

"Sen beni dinlemiyor musun? Kardeşlerim olmadan gitmeyeceğim."

"Onlar kocaman adam" dedi Ruairi. "Başlarının çaresine bakabilirler."

"Nasıl yapacaklar bunu? Cathán birazdan buraya gelecek. Neler olduğunu görecek ve eğer burada değilsek kardeşlerimi kullanacak."

"Nasıl kullanacak?"

Bu sorunun basitliği, Saraid'in, Ruairi'nin kendisi hakkında gerçekleri söylediğine dair sahip olduğu tüm şüpheleri silip süpürdü. Gerçek Kandöken, kardeşlerinin nasıl kullanılacağını gayet iyi bilirdi.

"En küçüğünü hemen öldürecek, sırf zevk olsun diye, sonra da bizi bulana kadar büyüklere işkence yapacak."

"Peki, ya kalırsan?"

"Tek başıma mı? O zaman eminim gece sona ermeden tüm askerler benimle keyifli saatler geçirecekler."

Ruairi'nin gözleri karardı ve bir yandan lanetler ederek başını yavaşça salladı. "O kadar kolay değil o" diye mırıldandı. "Hiç kolay değil."

Saraid bekledi. Onu kendi yoluna gönderebilmeyi diledi. Keşke ona ihtiyacı olmasaydı.

"Tamam" dedi Ruairi. "Sen bu taraftan git. Ben de kardeşlerini alayım ve diğer tarafta buluşalım."

"Öyle mi?" dedi Saraid. "Sana Kandöken olarak sevilen bir adam olmadığını hatırlatırım. Kardeşlerimi nasıl ikna edeceksin? Diğer tarafın neresi olduğunu nereden bileceksin? Belki de bu delik saklanmak için bir mağaradır."

Saraid öyle dar ve karanlık bir yere sıkışmaktansa kanlar içinde ölmeyi yeğlerdi. Kâbus gibi bir delikti bu.

Saraid'in gözlerindeki alaycı havayı fark etmemek için aptal olmak lazımdı. Ruairi kendine kızıp ayağa kalktı ve Saraid'in hak-

lı olduğu iddiasından vazgeçmeme kararlılığına rağmen onu bir adım geri itti. Ruairi çok güçlüydü ama Saraid fikrini değiştirmeyi reddediyordu. Elbette Ruairi onu burada kaderiyle baş başa bırakabilirdi; ancak bu kaderin ne olduğunu gayet iyi biliyordu ve Saraid onun bu yaptığını unutmaması için elinden geleni yapardı.

Saraid onu süzdü. Sonunda Ruairi başını salladı ve "Karmaşık" diye mırıldandı. "Beni uyarmadı diyemem."

"Ne dedin?" diye sordu Saraid.

"Tamam, dedim. Senin dediğin gibi yapacağız. Ön kapıdan çıkacağız şimdi. Birlikte."

Saraid'in yumuşak kahkahası Ruairi'yi hazırlıksız yakaladı. "Öylece çıkıp gideceğiz, öyle mi?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Yoktu; o güzel mavi gözlerine lanet etti.

Ruairi, düşüncelerini okur gibi yan gözle ona baktı.

"Sonra ne olur?" dedi. "Yani... normal bir çift ne yapar... şeyden sonra... şey...?" Saraid'in gözlerine bakmaktan kaçınarak eliyle yatağı işaret etti.

Evlilik tamamlandıktan sonra demeye çalışıyordu. Saraid bir kez daha kıpkırmızı olduğunu hissetti. Normal bir çift yatağa bu şekilde girmezdi. *Normal* bir gelin, üzerinde aynı anda iki adamın ağırlığını hissetmezdi.

"Bir Hıristiyan düğününden sonra, gelinden damadın babasına bekaretini ispatlaması beklenir."

Ruairi'nin ağzı açık kaldı.

"Nasıl yapar bunu?"

Saraid yavaşça yatağın yanına doğru ilerledi ve üzerindeki kan kokusuyla hem gururlanmış hem de gururu kırılmış bir hâlde çarşafı toplamaya başladı. Ruairi ise kaşlarını kaldırmış onu izliyordu.

Evlilik sonrası çarşafı toplayıp yeni babasına sunması gerektiğini nasıl bilemezdi? Cathán tezahürat etmeleri için çarşafı kaldırıp askerlerine gösterecekti. Bu, bir mutluluk ve gurur gösterisi, birlikteliklerinin sembolü olmalıydı; ancak tam tersi, utanç doluydu.

"Baban, sana el değmemiş bir hâlde geldiğimi ve birlikteliğimizin tamamlandığını görecek."

"Ya sonra?"

Saraid ne sorduğunu anlamamıştı.

"Parti devam edecek mi? Dans?"

Parti mi? Bu adam ne tuhaf sözcükler kullanıyordu.

"Şenlik olacak, evet. Müzik. Adamlar içkiyi yarılamışlardır şimdi. Gece devam ederken onlar da sonuna kadar içecekler."

Ruairi derin bir nefes alıp yavaşça başını salladı.

"Güzel! Öyleyse biz de buna uyum sağlayacağız. Çıkacağız ve görevimizi yapmış, kaderimizi kabullenmiş gibi gülümseyeceğiz; artık sen buna ne dersen."

Bu kez Saraid'in ağzı açık kalmıştı.

"Dünya umurumuzda değilmiş gibi dolaşacağız. Kardeşlerine ulaştığımızda, yapabilirsen, onlara ne olup bittiğini anlatacaksın. Sence bunu fark edilmeden yapabilecek misin?"

Bir zamanlar, Saraid ve Tiarnan konuşmadan iletişim kurma becerisine sahiplerdi. Bu beceri, yıllar önce masumiyetleriyle birlikte kaybolmuştu ve şimdi Saraid bunun mümkün olup olmadığını bilmiyor, sadece hâlâ yapabileceklerini umuyordu.

Cevap vermesine fırsat kalmadan Ruairi saçlarını işaret etti.

"Ve önce onlarla ilgilenmek isteyebilirsin."

Saraid saçlarına uzandı ve örgülerle tutturulmuş saçlarının arapsaçına dönmüş olduğunu fark etti. Bu koşullar altında bile

güzelliğinden ödün vermiyor olması karşısında şaşırdı ve kıpkırmızı oldu. Hemen yaşananlardan hayatta kalmayı başaran diğer örgülere uzandı ve onları açmaya başladı. Bir süre sonra, Ruairi de yanına geldi ve ona yardım eli uzattı. Ruairi'nin elleri büyük ve hantaldı ama dokunuşları nazik, ensesine değen parmakları sıcacıktı. Onun yakınlığı Saraid'in bocalamasına, midesinin kasılmasına neden oldu. Saçlarındaki elleri, paylaştıkları birliktelik kadar samimiydi.

Tüm örgüler açıldıktan sonra, Saraid'in saçları dalgalanarak beline doğru süzüldü. Ruairi saçları eline aldı ve parmaklarını ipeksi tellerin arasından geçirip açarken mum ışığının saçlarına vuran parlaklığını izledi, sonra yaptıklarının farkında değilmiş gibi, saçları yüzüne götürdü ve kokuyu içine çekti; ama bu sırada Saraid, onun her hareketinin fazlasıyla farkındaydı.

"Tanrım, saçların çok güzel" dedi Ruairi. Öyle kısık sesle söylemişti ki Saraid kendi kendine mi, yoksa yüksek sesle mi konuştuğunu anlamadı. "Cennet bahçesi gibi kokuyor."

Bakışları Saraid'inkilerle buluştu ve Saraid o gözlerdeki ateşi hissetti.

Hemen parmaklarıyla saçlarını taramaya başladı, onları üçe ayırdı ve sonra örüp sırtına doğru bıraktı. Örgüyü sabitlemek için de mavi kurdelesini kullandı. Bu sırada Ruairi, gözlerinde Saraid'in içindeki közleri ateşleyen bir açlıkla onu izledi.

Zorlukla yutkunarak, "Hazırım" dedi.

Ruairi başını salladı ama gözlerini ondan ayırmak istemiyordu.

"Tamam, o zaman. Hadi yapalım şu işi."

Saraid, yaptıkları şeyi hatırlayarak içini saran bir diğer utanç duygusuyla çarşafı topladı. Ruairi'nin mavi gözleri onu izliyordu ve bir kez daha Saraid, bu adamın onun düşüncelerini okuduğu hissine kapıldı.

Bir kolunun altında çarşaf, diğer elini Ruairi'nin dirseğine koydu. Perdenin önünde bir an tereddüt ettiler, ardından Saraid, Ruairi'nin bir şey mırıldandığını duydu. Sanki "şov zamanı" gibi bir şey söylemişti.

Bölüm On Beş

Şüphe, *Tiarnan'ın güvenilir* dostu olmuştu.

Her zaman böyle değildi. Bir zamanlar savaşta askerlerine önderlik eden, halkını refah içinde yaşatan cesur ve kararlı bir adamdı; ama bu öyle uzun zaman önceydi ki Tiarnan bile zaman zaman hayal kurduğunu düşünüyordu. Belki de her zaman belirsizliğin pençesinde tutsak olmuştu. Şimdi bile küçük kardeşlerine dönmek ve rahatlamak için onlardan teselli almak istiyordu. *Doğru şeyi yaptım mı?* diye sormak istiyordu.

Ama ne diyeceklerini biliyordu.

Tiarnan planını açıkladığında, sadece Liam, en küçük kardeşi ona aptallık ettiğini söyleyecek kadar cesur davranmıştı. Tıpkı Eamonn'ın tüm içtenliğiyle bunun tek çare olduğunu kabul edip onun yanında durması ve destek olup sadakatiyle onu şaşırtması gibi. Tiarnan bunun için müteşekkirdi ama diğerlerinin de Liam gibi düşündüğünü, Tiarnan'ın onları yıkımdan başka bir şeye götüremeyeceğine inandıklarını biliyordu.

Kız kardeşini -Tiarnan'ın kendi güvensizliklerinden sızlandığı sırada bile- ona tecavüz eden bir adama vermişti. O

adam, onunla canı ne isterse yapabilirdi, ona bu hakkı Tiarnan vermişti. Müzik olmasa hepsi onun çığlıklarını, hıçkırıklarını duyuyor olacaklardı. Saraid'i bu kadere mahkûm etmişti ve Saraid onu asla affetmeyecekti. Buna rağmen başı dik bir şekilde kabullenmişti Saraid. Onun cesareti, özverisi, Tiarnan'ın içindeki başarısızlık duygusunu güçlendiriyordu.

Şarap ve bal likörü müzikle birlikte akarken ziyafet devam ediyordu. Tiarnan, Cathán gelip yaşamlarında büyük bir tahribat bırakmadan önce tanıdığı mutlu yüzlere baktı ve kendini aciz hissetti. Cathán'ın sözünü tutacağına nasıl güvenebilirdi?

Salonda dosttan çok yabancı vardı. Çoğu sarı saçlı, buz gözlü ve kaba İskandinavlardı. Cathán'ın karısının halkı. Onların yaptığı her şey, sıradan bir insanınkinden daha büyük, daha görkemliydi. Her öğünlerini son yemekleriymiş gibi yerdi bu insanlar. Doyasıya haykırmazlarsa bir daha gülemeyecekmiş gibi kahkahalar atarlardı ve dölleri tanrıların bir armağanıymış gibi çiftleşirlerdi.

Daha kötüsü de olabilirdi, dedi Tiarnan kendi kendine. Perdenin arkasında kız kardeşinin yanındaki bir İskandinav da olabilirdi; ama bu düşünce karşısında utandı. Hiçbir şey *-hiç kimse-* Ruairi Kandöken kadar kötü olamazdı. Bir İskandinav bile.

Kaşlarını çatıp cümbüşün arasından geçerek Cathán'ın kral gibi oturduğu masaya doğru ilerledi.

"Ah, Ayrıcalıklı Topraklar'dan Tiarnan" diye bağırdı Cathán. Sesi alaycı, gözleri küçümser bakıyordu ama yüzünde, o anda izliyor olabilecek herkesi ikna edebilecek bir tebessüm vardı. Tiarnan dönüp arkasına baktı. Evet, salondaki hemen herkes izliyordu.

"Otur" dedi Cathán herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ye. Bir kereliğine hayatın keyfini çıkar!"

Bu cümleyle gelen kahkahalar karşısında Tiarnan yüzünün yandığını hissetti. Lanet olası Cathán Yarımsakal. Tiarnan'ın bu adamın yanında içmek veya yemek gibi bir arzusu yoktu ve onun yanında hayatın keyfini çıkarması da söz konusu değildi.

"Mukavele nerede, Cathán?" diye sordu.

Anlaşmalarına göre; Saraid, Kandöken'e verildikten sonra, halkının bir zamanlar evleri gibi benimsedikleri *tuath* alanının haklarını yeniden Tiarnan'a veren bir mukavele imzalayacaklardı. Bu anlaşma, Cathán'ın barış vaatleri doğrultusunda Tiarnan'a kendi mülkü üzerinde hak verecekti.

Cathán'ın yüzüne yayılan tebessümle duygusuz gözleri parladı. Bunun, sergilediği bu neşenin Tiarnan'ı huzursuz ettiğinin farkındaydı. "Hepsinin zamanı gelecek, evlat."

Tiarnan ellerini masaya dayadı ve karşısındaki adamı çileden çıkaracağını bildiği bir edayla üzerine doğru eğildi. Cathán'ın iki adamı hamle yaptı ama Cathán, Tiarnan'ın oluşturabileceği herhangi bir tehdide karşı umursamaz bir edayla onlara işaret etti; ama şakaklarında atan damar onu ele veriyordu. Görünmek istediği kadar soğukkanlı ve rahat değildi; ancak her ne kadar Tiarnan bu stresin sebebi olmayı dilese de, bu huzursuzluğun başka bir kaynağı olduğunu hissetti. *Ama ne?* Merakla, o da, her şey yolundaymış gibi davranan bu yaşlı adamı izleyerek gözlerini kıstı.

Sonra, Cathán'ın sağında oturan, burnunu havaya dikmiş ve at yüzünü tiksintiyle buruşturmuş karısına baktı. Karısı başını çevirirken umursamaz bir ses çıkardı. Onların yanında, kol ve boyun kısmına ince çiçekler örülmüş fildişi ve lavanta renklerindeki elbisesiyle kızları Mauri oturuyor, ceylan gözleriyle Tiarnan'ı izliyordu. Tiarnan öfkesini kontrol etti. Hâlâ içi alev alev yanıyordu.

Tiarnan geri çekildi ve masanın iki ucunda duran hizmetkâr kadınlardan birine işaret etti. Kadın başı önünde, ellerinde bal likörü tepsisiyle yanına geldi. Tiarnan bir kadeh aldı, içti ve zoraki bir şekilde gülümsedi.

Konuştuğunda sesinin soğukkanlı çıktığına seviniyordu. Şu anda kendisini kaybetmesinin kimseye bir faydası olmazdı ve o Cathán'dan yayılan tansiyonla ilgileniyordu. Her şeyin planladığı gibi ilerlediği böyle bir günde, böyle güçlü bir adamı ne kaygılandırabilirdi?

Tiarnan ısrarcı bir şekilde devam etti:

"Anlaşmamıza göre, evlilik sonrası kâğıtları imzalayacaktık. Sözler yerine getirildi. Mukaveleyi imzalamalıyız."

"İmzalayacağız; ama şimdi değil, herkes eğlenirken değil. Şunlara bak, Tiarnan. Şu mutlu yüzlere bak. Ne kadar umutlular."

Tiarnan istemeden de olsa kalabalığa baktı. Doğruydu. Uzun yıllar katliam altında yaşayan bu insanlar şimdi barışın sağlanacağına inanıyor, liderlerinin soğuk bakışlarındaki alaycılıktan ya da onları daha sonra silip süpürecekleri lokmalarmış gibi izleyen İskandinavların hesaplı dikkatlerinden habersiz, neşe ve umutla dans ediyorlardı.

Tiarnan tüm kalbiyle, bu evlilikle umut ettiği barışın gerçek olacağına inanabilmeyi diledi. Belki de anlaşmayı imzalayıp eline aldığında bu duruma farklı bir gözle bakacaktı. Belki de bu, Saraid'in yaptığı fedakârlığa değecekti. Belki de kendine duyduğu saygıdan geriye kalan her şeyi yok etmekle tehdit eden bu nefreti yavaşlatacaktı.

"Henüz peder huzurunda evlenmediler" dedi Cathán bu kez. "Ancak o zaman resmî olacak."

"Peki, bu ne o zaman?" diye sordu Tiarnan, şu anda kız kardeşinin arkasında tecavüze uğradığı perdeyi işaret ederek. "Peder bundan daha fazlasını yapmayacak."

"Ama ben henüz hiçbir kanıt görmedim, değil mi, çocuk?"

Tiarnan çenesini sıktı.

"Ben çocuk değilim."

Cathán'ın yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Sen adamsın. Büyük bir adam, değil mi?" Cathán durup Tiarnan'ın sözlerindeki alayı hissetmesini bekledi. "Ama senin de sözünü tuttuğunu düşünmüyorum. Halkın nerede? Sadece kardeşlerini getirdin. Bana güvenmiyor musun?"

"Bir tavşanın bir tilkiye güvendiği kadar" dedi Tiarnan kendine hâkim olamadan.

"Ben birlikteliğin kanıtını görmeden anlaşma imzalanmayacak ve sen tanık olmaları için halkını buraya getirene kadar."

"Anlaşmamız böyle değildi."

Cathán kaşlarını havaya kaldırdı ve parmaklarını sakalında gezdirdi. "Peki, o zaman. Git, kardeşini al ve gidin buradan."

Tiarnan yüzünün öfkeden kıpkırmızı olduğunu hissetti. Cathán onu köşeye sıkıştırmıştı ve bunu ikisi de biliyordu.

Zorla takındığı tebessüm, yüzünü ikiye ayıracakmış gibi hissettiriyordu. "Kanıtı bekleyeceğiz, hepsi bu! Sakın bana ihanet edeyim deme Cathán Yarımsakal."

"Yoksa ne olur?" diye sordu Cathán öne doğru eğilip. Yüzü neredeyse Tiarnan'a değecekti. "Yoksa ne yaparsın?"

"Ne yapmam gerekirse" dedi Tiarnan hissettiğinden daha büyük bir cesaretle.

Çünkü gerçekte, *ne yapacaktı? Ne yapabilirdi ki?* Cathán'ın yıllar önce yaptığı ilk saldırıdan sonra ne yapmıştı? Savaşmış ve sevdiği her şeyi kaybetmişti.

Tiarnan, Cathán'ın yüzündeki tebessümden düşüncelerini okunduğunu anladı ve böyle aptal gibi davrandığı için kendine lanet etti. Herkes, onun bu kararını sorgulayan herkes haklı çıkmıştı. Tiarnan öfkeyle bakışlarını kaçırdı ve gözleri Mauri'nin güzel gözleriyle kesişti. Perdenin arkasında Mauri ile kendisi olmalıydı, Saraid ve Kandöken değil. Cathán'ın kızı, ürkek ve umutlu bir edayla ona gülümsedi ve Tiarnan kendini çok çaresiz hissetti.

Düşüncelerini toplamasına fırsat kalmadan, Eamonn ve Michael'ın kalabalığı yararak yanlarına geldiklerini fark etti. Bir bakışta onların yaşanan bu gerginliği fark ettiklerini ve yanında olmak, birlikte direnmek ya da ölmek için geldiklerini anladı. Onlar iyi çocuklardı, neredeyse büyük adam olmuşlardı ve duydukları sadakat, giderek sıkılaşan bir ilmik gibiydi.

Dönüp ikisine de her şeyin yolunda olduğunu bildirerek başını salladı. En azından şimdilik öyleydi. Eamonn neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama Michael derin bir oh çekti.

Tiarnan dönüp dikkatini Cathán'a, karşısındaki bu şerefsize yöneltti; ama tam da o sırada perde açıldı ve yanında Kandöken'le kız kardeşi göründü. Arkasındaki kalabalık bir anda sessizliğe gömüldü ve meraklı gözler uzun masanın başında duran çifte baktı. Cathán bir an kaşlarını çattı, sonra yüzünde yeterince hızlı bir şekilde maskeleyemediği bir şok duygusuyla oğluna ve yeni gelinine bakarak aniden döndü. Bu şaşkınlık, Tiarnan'ın anlayamadığı o karanlık soru gözlerini deliyordu; ama bir an için, Cathán'ın zafer kahkahaları, Tiarnan'ın korku olduğunu düşündüğü kaba bir maskeyle gizlendi. Yoksa öfke miydi? Ya da her ikisi de? Yüzündeki bu ifade her neyse, Tiarnan'ın anlamasına veya ne olduğunu görmesine fırsat kalmadan hızla silindi.

Cathán neden oğlunu ve Saraid'i gördüğüne bu kadar şaşırmıştı?

Bu soru, Tiarnan'ın düşüncelerini işgal ediyor, tam olarak kavrayamadığı bir uyarıya dönüşüyordu. Bir şeyler oluyordu. Saraid'in Ruairi Kandöken ile evliliğinden de büyük bir şeyler...

"Tanrı'nın kanı" diye bağırdı Eamonn yumuşak bir sesle. O da salondaki herkes gibi, Saraid'in bir kraliçe edasıyla zarif ve gururlu bir şekilde yürüyüşünü izliyordu.

Kandöken, Saraid'in sırtına hafifçe dokundu ve dönüp yüzünde bir an için şefkat gibi beliren bir ifadeyle ona baktı. *Şefkat mi? Kandöken'den mi?*

O ifade geldiği hızla kayboldu ve Kandöken'in mavi gözleri odayı incelemeye başladı. Ne arıyordu? Bu da Tiarnan'ın yanıt bulamadığı bir diğer soruydu sadece. Kandöken'in yanında Saraid solgun ve gergindi ama duraksamıyordu.

Böyle bir salona girdiği anda, başka hiçbir kadın bu kadar gururlu bir şekilde yürüyemezdi, özellikle de salondan çıktığında arkasında bıraktığı insanların acımasız kahkahaları ve küstah yorumları göz önünde bulundurulduğunda. Yanındaki adam tarafından kirletilmek üzere çıkmıştı buradan; ama Saraid soylu, cesur görünüyordu ve Tiarnan'ın yüreği gururla kabardı. Elbisesi buruşmuş, saçları basit bir örgüyle toplanmıştı; fakat o yine de krallığına hitap etmeye hazırlanan bir kraliçe gibiydi. Ürkmüş bir kraliçe belki ama aynı zamanda bir o kadar asil.

Kandöken kulağına bir şey söyledi ve Saraid'in yüzüne bir tebessüm yayıldı ama gözlerine kadar ulaşmadığı açıktı. Onlar temkinli, dikkatliydi. Masanın yanında Tiarnan'ı gördüğünde bir an şaşırdı. Elinde, bohça gibi taşıdığı çarşaf vardı. Cathán'ın görmek istediği kanıt. Bir an, halkı için doğru olanı yaptığına dair bir iyimserliğe kapıldı.

Sonra birinin ona seslendiğini duydu ve kimin konuştuğunu görmek için başını çevirdi. Yanında, iki kardeşi yüzlerindeki boş ifadelerle ona baktılar. Yakınlarda başka kimse yoktu ama Tiarnan bir kadının ona seslendiğinden emindi.

"Tiarnan."

Yine duydu o sesi, bu kez yerinden sıçramasına neden olacak kadar yüksek sesle.

"Ne oldu?" diye sordu Eamonn.

Tiarnan tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Şimdi bu sesi tanımıştı. Yavaşça dönüp tekrar kız kardeşine baktı. Saraid taş bir sütun gibi yüzü dimdik duruyordu. Ona bakmıyordu bile; ama Tiarnan onun sesini duyduğundan emindi, buna yemin edebilirdi.

Çocukken kendilerini güvende ve mutlu hissettikleri zamanlarda, birbirleriyle düşünceleri aracılığıyla konuşurlardı. Bunu hatırladığı anda derinden sarsıldı. Bunu tamamen unutmuştu, arada bir hatırladığında ise belki de hayal ettiği hissine kapılmıştı; tıpkı onları uzak diyarlara götüreceklerine inandığı periler ve sihirli atlar gibi ve hayallerindeki fanteziler gibi, bu yetenek de gençlikleriyle birlikte kaybolup gitmişti.

En azından o böyle olduğunu düşünmüştü.

"Tiarnan, beni duyabiliyorsan başını salla."

Tiarnan kendini aptal gibi hissederek söyleneni yaptı.

"Cathán hepimize ihanet etti. Ruairi'yi öldürtmeye çalıştı."

Tiarnan kardeşinin söylediklerini anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Hayır, Cathán'ın onlara ihanet etmiş olmasına şaşırmamıştı; zaten bunu göz önünde bulundurarak plan yapmış, beklemiş ve bundan korkmamışlar mıydı? Yanıldıklarını umut etmemişler miydi? Ama Cathán neden kendi oğlunu öldürmek isteyecekti ki? Ruairi onun sağ koluydu. Onları harekete geçiren güçtü. Neden?

"Şimdi açıklayamam, kardeşim; ama hayatında bir kez olsun bana güvendiysen şimdi bir kez daha güvenmek zorundasın."

Hâlâ tüm gözlerin Kandöken ve gelininde olduğundan emin olmak için temkinli bir şekilde etrafına bakıp tekrar başını salladı.

"Çocukları alıp hemen kaçmalısın. Şimdi."

Tiarnan ağzını açtı ama konuşmaya mı niyetlenmişti, kendi bile anlamamıştı.

"Benim için endişelenme. Ruairi kaçmama yardım edeceğine söz verdi."

Kardeşinin sesindeki şüpheyi duydu; ama umut ve doğruluk payı olduğundan da emindi. Duydukları mantıklı gelmiyordu, hem de hiç ve ne zamandan beri kardeşi Kandöken'e Ruairi diyordu?

Tiarnan yumruğunu yüzüne götürüp öksürdü ve aynı anda başını şiddetli bir şekilde salladı. Yanında duran Eamonn, ona yardımcı olmak için sırtına vurdu.

"İnanması zor, biliyorum. Ben de inanmaya korkuyorum ama açıklayacak zamanım yok. Bu duvarların öteki tarafında buluşacağız. Şelalenin orada, Liam'in yanında."

Saraid'in bu düşüncelerinden kurtulmasını sağlamaya çalışarak başını salladı; ama bu beceriye sahipse bile artık değildi çünkü Saraid soğukkanlı bir şekilde karşıya bakıyordu ve Tiarnan'ın itirazları yanıtsız kaldı. Saraid'in söyledikleri doğruysa onu burada nasıl bırakacaktı? Kandöken'in ona yardım edeceğine nasıl güvenecekti?

Yanıt çok açıktı. Güvenemezdi; ama etrafına baktığında, seçme şansı olmadığını gördü; ya savaşacak ve hepsinin ölümünü getirecekti ya da Saraid'in dediğini yapacaktı. *Güven.*

"Acele et, Tiarnan. Kuşku duyacak zaman yok."

Bölüm On Altı

Perdeye doğru yürürken Rory, Saraid'in titrediğini hissedebiliyordu; belki de titreyen kendiydi. Son bir kez dönüp ona baktığında ne kadar ürkek durduğunu gördü. Kendi duruşunun da bu kadar şeffaf olup olmadığını merak etti. Daha önce tanıdığı tüm kadınlar, bu noktada histerik davranırlardı; ama bu kadın öyle değildi. Saraid'in başı dik, yüzü tepkisiz ve gözleri temkinliydi.

Saraid'in altında yatan bedeni sonrasında yaşanan tüm olaylarla gerçeküstü bir âleme karışmıştı; ama kokusu hâlâ tenindeydi ve şimdi zihni şokun eşiğindeyken bile onunla dalga geçiyordu. Bu koku, Rory'nin deliliğin karanlık dünyasında kaybolup gitmesine engel olan şeydi.

Çılgınlık. Ödülü de olmuştu elbet ama çılgınlıktı sonuçta.

Görüntüleri, Stephen'a yaptıklarının şokunu ve düşüncelerini aklından atmaya çalıştı ama orada, onun yürümesini, ayakta durmasını, tepki vermesini sağlayan motor komutlarının altındaydı işte; parmaklarının altından fırladıklarında Stephen'ın gözlerindeki acı, avucunun altında

ezildiği sırada boğazı... İntikam çığlıkları, Rory'nin kanıyla güç kazanmıştı.

Bir adam öldürmüştü. Kendini korumak için, evet; ama bu sonucun şiddetini azaltmıyor, ikiziyle paylaştığı dehşet verici mutluluğu etkilemiyordu. Şimdi bu tek başına taşıdığı bir utançtı.

Hayatında gurur duymadığı pek çok şey yapmıştı ama asla kimseyi öldürmemişti. Kimseyi... şu ana kadar. Derin bir nefes aldı ve bu düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştı. Yaptıkları için pişmanlık duymanın zamanı değildi. Herhangi bir şey hissetmenin de zamanı değildi.

Perdeyi açıp girdikleri dumanlı salon kapasitesinin üzerinde doluydu. Aşağı yukarı seksen ila yüz asker olduğunu düşündü ama sanki bundan on kat daha fazla gibilerdi. Bazıları kastan çok yağ olsa da, iri adamlardı bunlar. Çok kalabalıklardı ve yaydıkları koku mide bulandırıcıydı. Bir o kadar da kadın ve çocuk vardı ama çocuklar sürekli koşuşturuyor, masaların arasında dolaşıyorlardı.

Dev ocağın üzerinde sıcak ve hararetli bir ateş yanıyordu ve hizmet eden kadınlar ellerinde yemek ve bira veya şarap -veya bu tuhaf kalabalığın içtiği her neyse- tepsilerle etrafta koşturuyorlardı. Yerdeki samanların üzerine düşenler köpekleri hareketeye geçiriyor, kemik ve artıklar için birbirleriyle kavga ediyorlardı. Perdeli odaya gireli ne kadar zaman olmuştu, bilemedi. Kırk dakika mı? En fazla bir saat olmalıydı. Gerçi zamanın bir önemi de yoktu. Oradan çıkmak... önemli olan tek şey buydu.

Salona girip ilerlemeye başladıklarında, "Gülümse" dedi yavaşça Saraid'e. Saraid'in dudakları görev icabı kıvrıldı. Bu tebessüm Rory'ye narin göründü ama birilerini inandırabileceğinden kuşkuluydu.

Bir an için odaya girdiklerini, Saraid'in kardeşleri dışında kimse fark etmedi.

En büyük ağabeyi onların ilerleyişini soğuk gözlerle izledi. Uzun boyluydu, 1.90 boyundaki Rory'den de uzun. Geniş boynu ve kollarıyla sağlam bir kas duvarıydı, bir insan tankı. Stephen yerine onu öldürmek için bu adamı gönderselerdi, Rory çoktan ölmüş olurdu.

Ağabeyi, Rory'nin babasının odayı incelerken gözlerindeki keskin bakışları yalanlayan bir kayıtsızlıkla oturduğu uzun masanın önünde duruyordu. Cathán MacGrath. Babası. Rory ayin sırasında babasını görmüş olmasına rağmen hâlâ bunun o olduğuna inanamıyordu; oysa inkâr edilecek bir tarafı yoktu işte. Babası, eski ve yıpranmış bozuk paralarla dolu bir kavanozun içindeki parlak bir altın gibi duruyordu. Rory'nin kendisi kadar sıra dışıydı.

Daha önce, Rory düğün ayiniyle meşgulken babasının varlığının etkisini bir şekilde görmezden gelmişti; ama şu anda bunu tüm ağırlığıyla hissediyor, ıstırabını ve anısını yaşıyordu. Keder. Öfke. Rory çocukken bu adama tapmış, hayatı boyunca onun ardından yas tutmuştu. Bir şekilde, Cathán'ın kaybolmasından kendini sorumlu tutarak bu ağırlığın altında neredeyse kendini yok etmişti.

Rory, kalın bir duygu yumağının kalbine ağırlık yaptığını hissetti. Cathán, kale harabelerinin altındaki mağarada gözden kaybolduğunda, Rory beş yaşına henüz basmıştı ve yıllar içinde babasına dair anıları, bir gün bile peşini bırakmayan bir ıstıraba dönüşmüştü ya da babasına dair *sahip olmadığı* anıları demek daha doğru olacaktı. Babasıyla top oynadığını hatırlamıyordu. Babasının sesindeki tınıyı, hatta nasıl koktuğunu hatırladığından emin değildi ama ruhunun derinliklerinde bir şekilde bu anılar somut bir cisme dönüşmüştü ve bu anılara duyduğu özlem, içinde kenarları sivri bir çukura yol açmış, her zaman eksik olan bir yanı, onu hep küflü ve çürük bırakmıştı.

Rory'nin derisinin altındaki o kalbi kırık çocuk, kendini babasının kollarına atıp bebek gibi ağlamak istiyordu; babasına, onun da Rory'yi, Rory'nin onu özlediği kadar özleyip özlemediğini sormak; ama bu noktada Rory'nin yanıt bulması gereken çok daha önemli ve rahatsız edici sorular vardı. Örneğin, neden Rory'nin ikizini öldürmesi için Stephen'ı göndermişti? Ve babası, Rory gibi görünen, Rory'nin sesiyle konuşan, Rory'nin gözlerinin ardından bakan o adamın, onun gerçek oğlu olmadığını biliyor muydu?

Bu sorunun yanıtından korkarak bu şahlanmış düşünceleri bir kenara bıraktı. Saraid'in koluna dokunan parmakları gerildiğinde Rory birden kendine geldi, ama Cathán, Rory'nin hatırladığı kişiye öyle benziyordu ki Rory bu görüntü karşısında özlemle doluyordu ve bu durum onu huzursuz ediyordu. Daha önce de dikkat ettiği gibi yüzü hâlâ gençti, yaşının ve zorlu bir hayatın yıkıcı etkileri karşısında bozulmamıştı. Zamanın Cathán MacGrath'e de dokunduğuna dair tek gösterge şakaklarındaki gri saçlardı ve o da, sanki Cathán bilerek boyamış gibi yapmacık duruyordu. Yirmi birinci yüzyıldaki milyonlarca kadın, onun hangi gençlik iksirini kullandığını öğrenmek için ellerinden geleni yapardı.

Belki de Edel Teyze hariç, diye düşündü birden. O da hiçbir zaman yaşlanmıyor gibiydi. Rory bunu hep pahalı kozmetiklere ve iyi bir estetik cerrahına bağlamıştı; ama şimdi asıl sebebini merak ediyordu.

Cathán'ın yanında bir kadın oturuyordu. Önlerinde toplanan insanlardan çok daha iyi giyimli olan bu kadın, belli ki babasının sağ tarafında oturacak kadar önemliydi. Cathán'ınkinden daha kır, uzun sarı saçları ve çıkık elmacık kemikleri, sivri bir burnu ve kare çenesiyle geniş bir yüzü vardı.

Rory'nin aklına *Nordik** sözcüğü geldi. Kalın bilekleri ve geniş elleriyle iri kemikli bir kadındı ve Rory onun kırk yaşlarında olduğunu tahmin etti ama tam olarak emin olamadı. Yüzünde, deneme ve yanılmaları yansıtan bir bezginlik vardı, yılların ötesinde yaşlanmış bir insan gibi. Masada geriye doğru yaslandı ve Rory kadının karnının şiş olduğunu gördü. Hamileydi. Bu Cathán'ın karısı mıydı? Stephen'ın annesi yani? Öyleyse, oğlunu ve Rory'nin ona neler yaptığını gördüğünde yüzünün alacağı hâli düşünmemeye çalıştı.

Onun yanında, genç bir kadın kaygılı bir şekilde kıpırdandı. İlk kadınla hafif bir benzerliği vardı ama yüz hatlarına bakılırsa Cathán'ı andırıyordu, dolgun dudaklar, soylu bir burun, solgun gözler. Üvey kardeşi miydi yani? Stephen'ın kız kardeşi. Öyleyse, Stephen'ın neler karıştırdığını biliyor muydu? Babasının onu ne yapması için görevlendirdiğini? Kız, Saraid'in büyük ağabeyine dikkatle baktı. Gözleri büyük ve anlamlı, gençlik ve masumiyetle parlıyorlardı. Bir an için Saraid'in ağabeyi de ona baktı ve gözlerinde öfke, hayal kırıklığı ve su götürmez bir özlemle karışık bir açlık vardı.

Enteresan! Rory ileride başvurmak üzere bu bilgiyi aklının bir köşesine yazdı.

Kalabalık, Rory ve Saraid'in perdenin arkasından çıktıklarını fark ettiğinde, yaşlı kadın da -Cathán'ın karısı, diye düşünüyordu- tam eğilmiş kocasına bir şey fısıldamak üzereydi. Gürültüler karşısında hızla dönüp baktı ve nefesini tuttu. O anda Rory bu kadının Stephen'ın planlarından haberdar olduğunu anladı. Bu farkındalıkla beraber Cathán da ona bakmak üzere döndü. Oğluna bakarken gözlerindeki şok görülmeyecek gibi değildi. Bu duygu hemen kayboldu ama Rory bilmesi gerekeni görmüştü; artık bu adamın babası olduğundan, bir şekilde, Fennore

* İskandinavya.

Kitabı için mücadele ettikleri o geceden sonra bir tür zaman yolculuyla buraya geldiğinden emindi, tıpkı büyük annesinin cenazesinden sonra Rory'nin Saraid'in peşinden buraya geldiği gibi; ama Cathán'ı yirmi beş yıl önce var eden nasıl bir onur ve ahlaksa artık bugün olduğu adamda bu niteliklerin var olmadığı açıktı. Bu Cathán MacGrath, Rory'nin hatırladığı baba değildi; bu Cathán bir oğlunu, diğerini öldürmesi için göndermişti.

Aklından binbir türlü düşünce geçiyordu; ama Stephen'ın Rory'nin ikizini öldürmek için kullandığı hançerden daha sivri bir bıçak Rory'nin içini parçalarken o yüzündeki ifadeyi korumak için gayret sarf etti. Saraid'in küçük sırtına dokunup ilerledi. Kandöken dedikleri adam, Rory'nin ikizi gülümseyecek tipte biri değildi ve Rory bunun için müteşekkirdi. Söz konusu kendi ve Saraid'in hayatıyken neşeli gibi davranamayacaktı.

Saraid, her ikisine de aniden yemek masasının altından fırlayan sıçanlarmış gibi bakan yaşlı kadının önünde hafifçe eğilip selam verdi. Bu kadın Cathán'ın karısıysa, aynı zamanda Ruairi'nin üvey annesi olmalıydı; ama aralarında hiçbir sevgi belirtisi yoktu, bu gayet açıktı.

Cathán ağzına yağa batırılmış ekmek gibi görünen koca bir lokma attı ve çiğnerken konuşmaya başladı. "Anlaşılan hiç acele etmedin, değil mi?"

Rory, Cathán'ın perdenin arkasını görmek isteyerek onun ve Saraid'in arkasına doğru baktığında gözlerinde çakan küçük alarm ışığını gördüğünden şüpheliydi. Stephen'ı mı arıyordu? Diğer oğlunun bu işi neden beceremediğini merak ediyor olabilir miydi?

"Bir yarış olması mı gerekiyordu?" diye yanıtladı Rory. Bu tuhaf aksanı tutturmaya çalıştı, yaklaşmıştı belki ama birebir değildi.

Babasının bakışları sertleşti ve Rory, Cathán'ın aksandaki farklılığı hissettiğini anladı.

"Yarış değil ama kanıt bekliyoruz" dedi Cathán.

Büyük bir asalet içinde Saraid bir adım öne çıktı, başını öne eğdi ve kollarında tuttuğu çarşafı Cathán'a uzattı. Cathán ayağa kalktı, çarşafı açıp küçük pembe lekeyi aramaya koyuldu. Rory, Saraid'in ensesinden yükselen aşağılanma ateşini hissetti ve koşullara rağmen birlikte yaşadıkları o yakınlığın şu anda pis heriflerin ve meraklı kadınların önünde sergileniyor olması onu da kızdırdı. Cathán çarşafı kokladı ve o anda Rory ona bir yumruk atmak istedi. Bunun yerine, çarşafı babasının ellerinden aldı, yuvarladı ve tekrar Saraid'e uzattı. Öfkesinin yüzünden belli olduğunun farkındaydı ama saklayamıyordu. Denememenin en iyisi olacağını düşündü.

"Evlilik tamamlandı" dedi ve bu kez aksanı dört dörtlüktü. Saraid'in eli avucunu sararken salona döndü. "O benim karımdır ve ona saygıyla yaklaşacaksınız yoksa karşınızda beni bulursunuz."

Bu tehdit ve üslup kendiliğinden gelmişti ve Rory bu cümleyi izlediği eski bir filmde duyduğundan şüphelendi; ama kimse bunu bilmiyordu ve Rory onların adetlerini kavradığını ve herkesin beklentileriyle uyuşan bir şey söylediğini anladı. Odada kısa süreli bir belirsizlik oldu, ardından iki adam bir itaat göstergesi olarak diz çöktü. Diğerleri de ardından aynı şeyi yaptılar ama hepsi değil. Odanın bir kenarında toplanmış iri adamlar sadece ilgiyle izlediler. Rory tarih bilgilerinde yanılmıyorsa, bunlar Vikinglerdi ve onlar kimsenin önünde eğilmezlerdi. En iri olanı, Cathán'ın karısına ciddi anlamda benziyordu. Saklanacak bir diğer bilgiydi bu da.

Hâlâ içgüdüleriyle hareket eden Rory, "Şimdi içeceğim" dedi.

Bir anda elinde bir tepsi ve bardakla bir kadın belirdi. Rory bardağı aldı ve ağzından otomatik bir teşekkür ederim çıkmasına ramak kala kendine hâkim oldu. Kadın yüzünde bir dehşet ifade-

siyle bir süre bekledi. Önce, kadının korkmuş bir fare gibi görünmesine neden olan şeyin kendisi -Kandöken- olduğunu düşündü; ama sonra kadının Saraid'i izlediğini ve bir sebepten ötürü bu kadının Rory'nin yeni karısından korktuğunu fark etti.

Bu odayı kasıp kavuran tüm tuhaf dip akıntılarını ve duyguları çözümleyecek zamana sahip olmayı dileyerek başını çevirdi. Kadehini önce babasına, ardından bekleyen adam ve kadınlara kaldırdı.

"Gelinime" dedi ve içkisinden bir yudum aldı. Bardağın içindeki şey karanlık ve sevimsiz görünüyordu, şekerli ve tiksindirici bir kokusu vardı. Tadı da daha iyi değildi. Rory yutkundu ve bardağı Saraid'e uzattı.

Saraid yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı, ardından kendini çabucak toparladı. Net ve tok bir sesle, "Kocama" dedi. "Tanrı ona uzun bir ömür ve refah versin!" Bardağı dudaklarına götürdü ve Rory bir an onun içişini izlerken büyülendiğini fark etti, ardından Cathán kadehini kaldırdı ve yanındaki kadın da aynı şeyi tekrarladı. Bu sinyal, toplanan kalabalığa rahat bir nefes aldırdı. Diğerleri de mutlu çifte kadeh kaldırdılar ve odanın bir köşesinde elinde kemanla duran adam canlı bir melodi çalmaya başladı. Bir başkası bu müziğe sesiyle eşlik etti ve kalabalık bir kez daha, daha önce Rory ve Saraid'e tuhaf evlilik ayinlerinde eşlik eden bir içki ve kahkaha tufanına kapıldı; ancak Rory, tüm bu eğlenceyi ayakta tutan gergin bir bekleyiş, insanları insanlara, erkekleri silahlara bağlayan görünmez kelepçeler olduğunu hissediyordu.

Kahkaha ve müziğin ötesinde izliyorlardı. Bekliyorlardı; ama neyi? Ne biliyor ve neden şüpheleniyorlardı? Havada kokusunu aldığı şey dehşet miydi, beklenti mi?

Babasının tek bir kelime etmesine fırsat vermeden Rory, Saraid'i podyumun üzerinden çekip duvarın yanındaki ateşe

doğru götürdü. Ateşin önünde durdu ve Saraid'in gözlerindeki şaşkınlığı görünce başıyla ateşi işaret etti. Saraid'in kaşları çatıldı ve dönüp babasıyla üvey annesine belirsiz bir bakış attı; ama sonra Rory'nin Saraid'in rüyalarına geldiği sayısız geceden tanıdığı bir cüret parıltısıyla çarşafı alevlerin içine fırlattı. Rory büyük annesinin ani bir iç çekişle olduğu yerde sıçradığını duydu ve hangi zaman dilimine gelmişse, burada çarşafların kolayca alışveriş merkezine gidilerek alınmadığını anladı. Onları yakmak, ev sahibine kabalık anlamına geliyordu.

Rory, perdenin arkasından çıktığı andan beri ilk kez gülümsedi.

Sırtı dimdik, omuzları geniş ve bakışları ölçülü bir biçimde Saraid'le birlikte biraz sohbete katılarak, isimleri öğrenip hafızasına kaydederek salonda yürümeye başladı. Rory, isimler konusunda her zaman başarılıydı.

Gormán adında, uzun ve karışık saçları ve kocaman bir gıdığı olan iri bir adamla tanıştı. Rory, bu adamın güvenilmez olduğuna karar verdi. Onu inceledi ve adamın liderinin ardından gidecek bir adam olduğuna karar verdi, hangi liderin hayatta kalma şansı yüksekse onun. Bir taraftan diğerine kolayca geçiş yapabilecek biriydi.

Salonda yürümeye devam ettiler. Arada bir, konuşacak cesarete sahip olanların tebriklerini kabul ettiler ve neyse ki bu sayı azdı. Pek çok kez Rory, Saraid'e yönelen tuhaf bakışlarla karşılaştı, hepsi korku doluydu; hatta bir adamın orta parmaklarını indirip sadece işaret ve küçük parmaklarını kaldırarak işaret ettiğini gördü. Bu işareti şeytanı kovmak için yapmazlar mıydı?

Bu durum Rory'yi şaşırttı ama bu konuda soru sorması mümkün değildi, bu yüzden bunu da zihninin bir köşesine yazıp yürümeye devam etti. Bu süre boyunca Rory'nin bir gözü, gözlerindeki parıltıyla onları izleyen babasında, diğer

gözü ise Cathán'ın masasının önünde durmuş ve kız kardeşlerinin turu tamamlayıp yanlarına gelmesini bekleyen Saraid'in kardeşlerindeydi.

Saraid artık titremiyordu ama Rory onun içinde biriken endişenin farkındaydı. Yaşadığı kaygı teninde yankılanıyor. Rory'nin koluna sıkıca yapışmasına neden oluyordu. Pek çok kez Saraid'i, gecenin bir yarısı karanlık bir vadide devriye gezen bir polis gibi temkinli bir şekilde duran ağabeyiyle bakışırken görmüştü. Aralarında sessiz bir iletişim var gibiydi ama Rory emin olamadı. Rory, kardeşi Danni'yle sözcükler olmadan konuşabiliyordu ama Saraid ve kardeşinin de bu beceriye sahip olduğunu düşünmek delilik miydi?

Rory öne doğru eğildi, dudaklarını Saraid'in kulaklarının ipeksi tenine yakınlaştırdı. "Neler karıştırıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Saraid şaşırdı ama geri çekilmedi ve Rory'nin düşünmek istemediği sebeplerden ötürü, bu onu çok mutlu etti; ama Saraid onun sorusuna cevap da vermemişti ve Rory dikkat çekmek istemediğinden ısrarcı olmadı.

Büyük salonu yalnızca Cathán'ın adamları ve yakınlarda yaşayan halk doldurmamıştı. Sohbet ilerledikçe, Rory buraya gelmek için günlerce seyahat eden insanların da olduğunu öğrendi. Brian Boru'yu ve İrlanda'nın tek kralı olmak için sürdürdüğü mücadeleyi düşündü ve bu, bugün öğrendiği en tuhaf şey bile değildi. Durum bu kadar dehşet verici olmasa gülebilirdi. Bazıları seremoniye tanıklık etmek için mi gelmişti? Cathán'ın oturduğu masaya baktı ve üvey kardeşinin yine Saraid'in erkek kardeşine baktığını gördü. Belli ki ona karşı bir şeyler hissediyordu. Neden bu evlilik ikisinin arasında yapılmamıştı? Neden Saraid'in ona karşı hiçbir şey hissetmediği bu kadar barizken onları evlendirmişlerdi?

Saraid, kardeşlerinin önüne gelince Rory'nin dirseğinde gevşek bir şekilde duran elini sıktı. Meraklı gözler arasında iki küçük kardeşine sarıldı ve odadaki diğer adamlar Saraid'i izlemek için döndüklerinde, Rory tuhaf bir sahiplenme duygusu hissetti. Bu duygu yoğunluk açısından ilkel insanlarınkini andırıyordu. Öfkeyle arkasını dönüp herkes başını çevirene dek kükremek istedi. Tanrım, bu barbarların arasında olmak onu da bir barbara mı dönüştürüyordu? Aklını oyuna vermeliydi. Saraid'i ve kardeşlerini buradan çıkaracak, ardından kendi yoluna gidecekti; ancak buraya gelmiş de olsa hedefi değişmemişti, bu onun tek şartıydı: Fennore Kitabı. Bir şekilde buraya gelmesinin sebebi oydu. Buradan çıkmak için de ona ihtiyaç duyacağını hissediyordu.

Saraid, kardeşlerinin her birini kucaklarken onların isimlerini söyledi ve Rory bunları aklındaki listeye yazdı. Odada olup biten her hareketi takip etmeye çalışırken bir yandan da aklındaki listeyi gözden geçiriyordu. Gerginlik hat safhaya ulaşmıştı; ancak Rory henüz bunun kaynağını bulamamıştı.

Koyu renk saçları ve parlak mavi gözleri olan kardeş Eamonn'dı. Onun yanında, kızıl bukleleri ve çilleri olan Michael'dı. Son kardeş, dev Tiarnan'dı. Rory odayı incelerken Tiarnan'ın korkusunu hissedebiliyordu ve bakmasa da, Cathán'ın da aynı şeyi yaptığının farkındaydı.

Saraid biraz geri çekilip Rory'nin yanına döndü. Rory sert görünmeye çalışsa da, Saraid'in elini tuttu, parmaklarını koluna sarıp onu bir kez daha kendine bağladı. Üç kardeş de bu küçük jesti kısık gözlerle izlediler.

"Evlilik tamamlandı, Tiarnan" dedi Saraid ve bu basit ifadenin birden fazla anlamı vardı. "Ruairi kocam oldu. Kanıtı sunduk."

Kocası. Milyon yıl da geçse Rory asla evleneceğini düşünmemişti ve şimdi de evli değildi, bunu hatırlattı kendine. Evet,

Saraid'e her dokunduğunda yaşadığı ereksiyon Teksas boyutlarına ulaşıyordu ama bu, onu Saraid'in kocası yapmazdı.

"Kanıt" dedi Tiarnan. "Yoğun bir izleyici kitlen vardı."

Rory, Saraid'in utanç içinde göğsünden yüzüne kadar kızarışını izledi ve hamle yapıp Tiarnan'ı susturmak istedi. Hiçbir şey söylenmese de, Saraid'in burada olmasından Tiarnan'ın sorumlu olduğunun farkındaydı. Kendi yaşadığı pişmanlık yüzünden Saraid'i cezalandırmaya çalışıyordu. Rory'nin bu dürtüyle tepki vermesine fırsat kalmadan, Saraid soğukkanlı ve sakin bir sesle devam etti; ama bu başka bir şeyi daha ortaya çıkardı. Saraid kabilesinin lideri değildi belki ama onları harekete geçiren mantığın sesi olduğu kesindi.

"Öyle olabilir, Tiarnan" dedi ve Cathán'ın onları dinlediğinin farkındaydı. "Ama artık birleştiğimize şüphe yok."

Birleşmek. Aralarındaki ateşle bir olmaları...

Cathán oturduğu yerde kıpırdandı ve huzursuzlandığını gösteren bir ses çıkardı.

"Henüz anlaşmayı görmedim" dedi Tiarnan, sonra, Cathán'a döndü. "Kanıtını aldın, şimdi anlaşmayı istiyorum."

"Ne aceleci çocuksun, değil mi?" diye yanıtladı Cathán sakin bir sesle. "Sana söyledim. Tanık istiyorum ve sadece kendi tanıklarım yeterli değil. Geçmişte sizin halkınız tarafından ihanete uğradım, bir daha buna izin vermeyeceğim."

Tiarnan masanın üzerinden atlayıp Cathán'ın yakasına yapışacakmış gibi görünüyordu ama bir kez daha Saraid ortamı sakinleştirdi.

"Koşullarınızı anlıyoruz, Baba" dedi Saraid tatlı bir sesle. Rahat bir şekilde söylediği 'Baba' Cathán'ın dudaklarının gerilmesine, karısının ise irkilmesine neden olmuştu. Rory, bu sözcüğün Saraid'in dilinde acı bir tat bıraktığına emindi.

Cathán'ın arkasında iki adamı emir için bekliyordu. Kalabalık salonda, Cathán'ın adamları sarhoş ve mutlu görünüyorlardı ama uğultunun arasında, temkinli, ayık ve uyanık gözler vardı. Bu adamlar hazırdı, her biri fırlamaya hazır bir ok gibiydi. Saraid'in kardeşlerinin ön kapıdan yürüyerek çıkamayacakları açıktı ve ne zaman birileri Stephen'ı aramaya karar verecekti?

Tiarnan boğazını temizledi ve sanki hafifçe dürtülmüş gibi öne çıktı; oysa kimse kıpırdamamıştı. "Haklısın, Cathán" dedi, büyük olasılıkla kimseyi kandıramayan otoriter bir sesle. "Sen kendini kanıtladın. Şimdi ben de aynısını yapacağım. Kardeşlerim ve ben gidip halkımızı da bu ziyafete getireceğiz."

Cathán'ın gözleri kısıldı. "Gitmek mi?"

"Gitmekte özgür değil miyiz?" diye sordu Tiarnan soğukkanlı bir şekilde ve her ne kadar Rory, Saraid'i utandırdığı için ona kızgın olsa da, duruşu karşısında hayranlık duydu. Bu adam yürekliydi.

"Evet, dilediğinizce gelip gidebilirsiniz" dedi Cathán hafif bir kahkaha atıp. "Ama burada, iki sevgili ailenin birleşmelerini kutluyoruz."

"Ve senin gibi, ben de bu misafirperverliğini kardeşlerim dışında başka insanlarımın da görmesini istiyorum."

"Ben bir haberci gönderirim" dedi Cathán. Elini havada bir kez salladı ve bir adam hemen yanına koştu. "O sizin mesajınızı iletebilir ve halkınızı güvenle buraya getirebilir."

"Benim gitmem gerek. Halkımız uzun süredir adamlarının zulmüyle karşılaşıyor, onlara güvenmezler."

Cathán, bunun doğru olduğunu bilerek yavaşça başını salladı. Uzun bir sessizliğin ardından devam etti:

"Anlıyorum, Tiarnan. Durum böyle olduğuna göre, sen gidebilirsin ama tek başına. Kardeşlerin seni burada bekleyecekler."

Tiarnan, sanki bu fikri gülünç bulmuşçasına sırıttı. "Olmaz. Ya üçümüz gideriz ya hiçbirimiz."

"Belki de dönmeyi düşünmüyorsunuzdur?" dedi Cathán'ın karısı alaycı bir sesle. Yüzü kıpkırmızıydı. Cathán karısına dönüp ters ters baktı.

"Kardeşim burada kalıp bekleyecek" dedi Tiarnan soğukkanlılığını koruyarak; ama Rory sabrını yitirmeye başladığının farkındaydı. "Onu asla terk etmeyeceğiz."

Bununla birlikte Cathán'ın gözleri bir barajın çatlaklarını araştıran bir mühendis gibi Tiarnan'a odaklandı. Bir yerlerde bir çatlak olduğundan, doğru araçla doğru bir şekilde vurulduğunda, her şeyi yerle bir edecek bir zaafı olduğundan emindi.

"Elbette sen asla kız kardeşine ihanet etmezsin" dedi Cathán yüzünde küçümseyici bir tebessümle. "Sen asla yapmazsın, İyi Kalpli Tiarnan... en azından İyi Kalpli'nin oğlu."

Rory kaşlarını çatıp bu yorumu bir bağlama oturtmaya çalıştıysa da başaramadı, sonra hatırladı; Saraid'in babasına İyi Kalpli Bain diyorlardı.

"Siz üçünüz gidin ve sadık insanlarınızı getirin ama en küçük kardeşin burada kalacak ve kız kardeşinin yanında olacak. İsmi neydi?"

"Liam" dedi Tiarnan faydalı olmaya çalışırcasına. "Ama o burada değil."

Bu, Cathán'ın yüzüne saklayamadığı bir huzursuzluk getirdi. Daha önce küçük çocuğun yokluğunu fark etmemiş olması nedeniyle tuhaf bir şaşkınlıkla salona baktı. "Nerede?"

Tiarnan kaşlarını kaldırdı. "Bu anlaşma, bu birliktelik güvenilir değildi ve hepimiz bunu biliyoruz. Evlilik tamamlandığında Liam iyi veya kötü bir haber beklemek için geride kaldı."

"Nerede kaldı?" diye sordu Cathán.

"Bunun ne önemi var, Baba?" dedi Rory konuşmaya dâhil olup. Bu yem ve tuzak oyununa bir son vermeyi umuyordu. "Onu da diğerleriyle birlikte getirecekler." Tiarnan'a döndü. "Öyle değil mi?"

Tiarnan ona zehirli bir bakış attı ama Rory irkilmedi. Bu insanlara hiçbir borcu yoktu sonuçta. O buraya Fennore Kitabı için gelmişti, Saraid'in küstah kardeşini kurtarmak için değil.

"Dilersen" diye devam etti Rory. "Saraid ve ben de onlara eşlik edebiliriz."

Cathán bir anda kaşlarını çattı. "Hayır, dilemem. Sen kalacaksın."

Rory bu yanıtı alacağını biliyordu. Saraid ve kardeşleriyle kapıdan yürüyerek çıkmak fazla kolay olurdu ama denemeye değerdi.

"Halkımız, beni ve kardeşlerimi görmedikçe buranın güvenli olduğuna inanmayacaklar" dedi Tiarnan.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü diğerlerini tutsak etmiş veya öldürmüş olabilirsin. Tedbirsiz olanları gafil avlamak için bu oyun defalarca oynandı."

Ardından Tiarnan gülümsedi. Bu, salondaki pek çok adamı kandırabilecek bir gülümsemeydi. Çoğunu; ama hepsini değil. Rory ve babasını değil. Hâlâ bu gülümsemeyi düşünürken Rory, Tiarnan'ın bir kez daha duraksadığını fark etti. Bu adam neler karıştırıyordu?

"Bir eskort senin açından güzel bir jest olurdu" dedi Tiarnan.

Ne Cathán ne de Rory, yüzlerindeki şoku saklayamadılar. Rory, bir şekilde Saraid'in Tiarnan'la iletişim kurduğu, ona düşünceler veya görüntüler gönderdiği yönünde kaba bir tahmin yürütmüştü ama şimdi o kadar emin değildi. Tiarnan kaçmayı planlasaydı, yanında gitmesi için bir eskort -Rory bunun silahlı koruma anlamına geldiğini düşünüyordu- istemezdi.

Rory dönüp babasını izledi ve onun da aynı varsayımları yürüttüğünü gördü. Tiarnan, onlara eşlik edecek adam istediğine göre, gidip dönme niyetinde samimi olmalıydı. Demek diğerlerini de yanında getirecekti. Cathán ona baktı ve ardından gözlerini kaçırdı; ama bu bakış, Rory'ye merak ettiği cevabı vermeye yetmişti.

Cathán, Stephen'ın henüz hamlesini yapmadığını düşünüyordu.

Onların tanıdıkları Ruairi çabuk öfkelenen, hiddetli bir adamdı ve saldırıdan sağ kurtulduğu takdirde perdenin arkasından naralar atarak çıkardı. Soğukkanlılığını koruması ve yeni geliniyle etrafta boş boş gezinmesi mümkün değildi; en azından Cathán böyle düşünüyordu.

Rory topuklarını yere vurup bunu düşünmeye koyuldu. Cathán'ın aklına girip babasının yapacağı gibi parçaları birleştirmeye çalıştı. Stephen saldırdığı sırada Saraid'in halkının burada olması... bu tam bir zafer anı olurdu, değil mi? Rory'nin öldürülmesi, bunun Saraid tarafından yapılmış gibi gösterilmesi, o ve insanlarının yeryüzünden silinmesi için geçerli bir sebep olurdu ve hepsi de burada, herkesin gözü önünde olurdu, Cathán'ın umduğu gibi.

Cathán arkasında duran, onun emrini yerine getirmeye hazır adamlardan birine işaret etti. "En iyilerinden yirmi askeri değerli misafirlerimizi gidecekleri yere götürmeleri için görevlendir."

"Yirmi mi?" dedi Tiarnan. "Benimle iki çocuğa eşlik etmeleri için mi?"

İki "çocuk" bu ifade karşısında gücendiler ama tek kelime etmediler.

"Yolda başınıza bir şey gelmesini istemem" dedi Cathán

"Ben de endişelerini takdir ediyorum, Yarımsakal" dedi Tiarnan. "Ama bu bir nezaketten çok bir önlem gibi görünür, öyle değil mi?"

Rory sonunda durumu kavradı. O anda, Tiarnan'ı fazla hafife aldığını fark etti.

Saraid'in kardeşi, Cathán'ın onları bir öpücük verip el sallayarak uğurlamayacağını biliyordu. Eskort isteyerek Cathán'ın itirazlarını boşa çıkarmış ve onunla bir ordu gönderme girişimlerinin temelini sarsmıştı.

Cathán, meraklı gözlerle izleyen halkının önünde, kendi niyetini göstermeden buna itiraz edemezdi; ama keskin gözleriyle bir planı olup olmadığını anlamak için Tiarnan'ı süzdü. Yavaşça bakışları, ağızları açık bir şekilde olup biteni izleyen çocuklara yöneldi; belli ki onların dünyadan haberi yoktu. Sonunda Cathán, Rory'ye baktı ve onu uzun uzun inceledi. Rory bu sakin sorgulama altında sinirlerinin gerildiğini hissediyordu. O da soğukkanlı bir şekilde babasına bakarken gözlemcilerin endişeleri de arttı. Şu anda saldırıya uğradığı takdirde ne şansı olacaktı? Rory'yi saf dışı bıraksalar, Saraid'e ne olurdu?

Sonunda Cathán gözlerini kaçırdı. "Bir düzine adam" dedi ve komutanına bakıp parmaklarını şaklattı.

Bir düzine adam, Saraid'in kardeşlerine karşı dörde bir demek oluyordu; ama yine de yirmiden iyiydi ve üçü de göründükleri kadar becerikliyse belki bir şansları olabilirdi. Rory derin bir nefes aldı ama sonra Cathán son kartını oynadı. Kimsenin tahmin etmediği bir hamleydi bu.

"Mauri" dedi kızına dönüp. "Sen de Tiarnan ve kardeşlerine eşlik eder misin?"

Cathán'ın karısı irkildi ve Cathán'ın arkasındaki iki koruma şok içinde bakakaldılar, Saraid'in kardeşleri de öyle.

Mauri duyduklarına inanamıyormuş gibi endişeli gözlerle babasına, ardından annesine ve Tiarnan'a baktı; belli ki Tiarnan'la birlikte gitmek onu çok mutlu edecekti.

"Hayır, buna izin vermem" diye bağırdı Cathán'ın karısı.

"Sessiz ol" diye tersledi kadını Cathán. Mauri'ye döndü. "Sen ne dersin? Gitmek istiyor musun?"

"Bu harika olur, Baba!" dedi Mauri yüzünde titrek bir gülümsemeyle. "Çok isterim."

Cathán, karısının argümanlarını görmezden geldi ama kırmızı yüzüne ve sıktığı yumruklara bakılırsa babasının daha sonra çekeceği vardı. Mauri, babasının boynuna atlayıp ona sarıldı. Cathán kızının sırtını okşayıp onu gönderirken yüzündeki ifade hiç değişmedi.

Hangi on iki kişi olduğu belirtilmeden grup kapının önünde toplandı. Bunların hepsi baştan aşağı silahlı, kocaman adamlardı ve Tiarnan'ın gözlerini panik sardı ama bunu saklamayı hemen başardı. Üç kardeşin Cathán'ın adamlarına karşı birlik olurlarsa şansları vardı; adamlardan bazıları içemeyecek kadar kötü görünüyordu; ama bu denkleme Mauri de girmişti ve şimdi Tiarnan savaşma ve koruma arzuları arasında ikilemde kalacaktı.

Büyük olasılıkla, bir şey yapmayı denedikleri takdirde, daha silahlarını çekemeden bozguna uğrayacaklardı. Saraid, Rory'nin kolunu kavrayan elini sıktı ve yüzündeki ifadeden, onun da aynı şeyi düşündüğü belli oluyordu.

"Onlara veya halkına hiçbir zarar gelmesin" dedi Cathán adamlarına. "Ve kızımın da keyif aldığından emin olun. Şimdi hepimiz bir aileyiz."

Saniyeler içinde Tiarnan, Eamonn, Michael ve Mauri, Cathán'ın et yığınları tarafından kuşatıldı ve salondan çıktılar. Tiarnan giderken son bir kez dönüp kardeşine baktı. Saraid

yüzündeki ifadeyi korumaya çalıştı ama gözlerindeki korkuyu saklamanın bir yolu yoktu. Onları son kez gördüğünü düşünüyordu. Büyük olasılıkla haklıydı.

Benim sorunum değil, dedi Rory kendi kendine ama Saraid'in gözlerine bakamadı, o kadifemsi derinlikleri karanlığa gömecek ıstırabı bilirken bunu yapamazdı.

Saraid'e, kardeşlerini büyük salondan çıkaracağını söylemişti ve yapmıştı da. Umduğu gibi olmamıştı ama sonuçta çıkmışlardı. Şimdi tek yapması gereken, Saraid'i alıp perdeli odaya dönmek ve gizli geçitten kaçmaktı, ardından tüm bu saçmalıktan kurtulmuş olacaktı.

Gerçekten mi? dedi kafasındaki bir ses. *Gerçekten mi?*

"Tanrım" diye mırıldandı Rory ve Saraid'i teselli etmek için eline dokundu ama pek bir faydası olmadı.

Saraid kimsenin duymaması için yüzünü Rory'ye döndü ve kısık sesle, "Hepsini öldürecekler" dedi.

"Bunu bilemezsin" diye yanıtladı Rory. "Tiarnan işini bilen birine benziyor. O bir yolunu bulacaktır."

"Bu, senin kabullenmeni kolaylaştırıyor mu?" dedi Saraid. Sesini yükseltmemeye çalışıyor ama öfkesini saklayamıyordu; sanki tüm bu olanlar Rory'nin suçuydu. Tiarnan'ı, Cathán'ın yandaşlarıyla göndermek Rory'nin fikri değildi ki! Tiarnan karar vermişti.

"Burada böylece durmak da sonsuz yaşamın anahtarı değil, değil mi?" dedi Rory.

"Bu dönüştüğün yeni adamdan hoşlanmıyorum" diye fısıldadı Saraid. "En azından eski Kandöken kurbanlarını öldürürken gözlerinin içine bakardı."

Bu sözlerle Rory birden Stephen'ın boğazını saran ellerinin görüntüsünü hatırladı. Stephen'ın içine bakılacak gözleri

kalmamıştı ve şimdi, anlaşıldığı üzere, Saraid'in üç kardeşinin kanı da Rory'nin ellerinde kalacaktı. Rory başını iki yana sallayıp seçenekleri düşündü; ama seçeneği yoktu.

Tek bir söz söylemeden Saraid'i beraberinde sürükleyerek döndü ve Saraid'in gözlerinde parlayan o öfkeden kaçtı. Gömleğinin altında, boynundaki kolyenin sallandığını, derisini yaktığını hissetti.

İşler iyice karışacak, diyordu büyük annesi. Tanrı aşkına!

O anda kaçmak istedi. Buradan kurtulmak ve kendi dünyasına nasıl döneceğinin yollarını aramak ama Saraid'in eli, onu birden fazla yoldan buraya bağlıyordu. Kardeşleri konusunda onu hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ama Saraid'i kaybetmeyecekti.

Derin bir nefes aldı ve sanki bolca zamanları varmış gibi Saraid'i masaya götürdü. Üvey annesi olduğunu düşündüğü kadının yanındaki sandalyelere oturdular. Kadının soğuk bakışları, havadan sudan sohbet etmek zorunda kalmayacağının sinyallerini veriyordu.

Bir hizmetkâr, Rory'nin, tabakların bu çağdaki muadilleri olduğunu düşündüğü tuhaf, kare kaplar getirdi. Daha çok minyatür yemliklere benziyorlardı. Kepçeyle içine yağlı bir lokma bırakıldı ve yanına sıcak bir ekmek kondu. Rory ile Saraid'e, belli ki paylaşmaları için bir yemlik konmuştu. Peynir ve meyveler, et ve tavuklar, ekmek ve tatlılarla dolu tabakların masaya dizilişini izledi. Saraid biraz peynir aldı ve yemliğin kenarına koydu. Rory de aynısını yaptı.

Etrafındakilerin yaptıklarını taklit ederek Rory ekmeğini bulamacın içine soktu ve yedi. Tuzlu ve ağırdı ama göründüğü kadar kötü değildi. Birkaç lokmanın ardından Rory açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti ve biraz kuş etiyle, domuz olabileceğini düşündüğü bir ete uzandı; ama hızlı hareket etmesi

gerektiğinde bir mide ağrısıyla engellenmemek için yavaş yemeye çalıştı. Görünüşe göre Saraid de aynı düşüncedeydi. O da kaz ya da ördek kavurma gibi görünen etten aldı.

Onlar yemeğe başladıklarında kalabalık, yeni gelin ve damadın tıka basa yemekten daha heyecan verici bir şey yapmadıklarına kanaat getirip sonunda dikkatlerini müzikle dansa verdiler. Cathán sandalyesine gömüldü ve partiyi izledi. Rory, Cathán'ın bir şekilde Tiarnan tarafından kandırıldığını bildiğinden şüphelendi ama nasıl olduğundan veya neyi gözden kaçırdığından emin olamıyordu.

Masum kızını potansiyel bir kıyımın ortasına gönderdiğini mi fark etmişti? Önemli miydi ki? Yoksa kızı da Stephen gibi kullanabileceği bir piyon muydu? Ruairi gibi?

Derin bir nefes alıp Saraid'e doğru eğildi ve lavanta kokusunu içine çekti. Sırtındaki eli saçlarına dokundu ve Rory ağır ve ipeksi saçlarına dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı. Saraid onu öpmek için eğildiğinde göğsüne değen o saçları hissetmek istedi.

Saraid onu haftalardır rüyalarında baştan çıkarıyordu. Yanındayken bunu yapabilecek beceriye sahip olması da şaşırtıcı değildi. Onun yanından ne kadar çabuk uzaklaşırsa o kadar iyi olacaktı.

Dudaklarını kulağına yaklaştırıp yumuşak bir sesle fısıldadı: "Zamanı geldi, Prenses."

Bölüm On Yedi

Rory kendini, gerçekten kötü, yemekli bir tiyatro salonundaki ucuz bir aktör gibi hissetti. Işıklar loş, duvarlar alçaktı ve seyirciler öyle yakındı ki Saraid ile birlikte oturdukları yerden onların kötü kokularını alabiliyordu. Ayağa kalkıp gelinini de masadan kaldırdığında, tüm gözler onlara döndü. "Şimdi iyi geceler diyeceğiz" dedi Rory duygusuz bir sesle.

"İyi geceler mi? Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu Cathán.

"Çok uzağa değil" diye yanıtladı Rory yüzünde zoraki bir gülümsemeyle. "Yeni karımla yalnız kalmak istiyorum."

Bu sözcükler de zorakiydi ama yine de vücudunun alev alev yanmasına neden olmuştu. Olan biten her şeye rağmen gerçekten de onunla yalnız kalmak istiyordu. Bu, bir an bile değişmemişti.

Kısık sesle konuşmuş olsalar da, duyacak kadar yakınlarda olanların dikkatlerini çekmişlerdi ve bir anda izleyen herkes Rory'nin neden geliniyle yalnız kalmak istediğine dair müstehcen yorumlarda bulunurken salonda uğultular başladı.

"Hayır, kalacaksınız" dedi Cathán. "Tiarnan döndükten sonra gitmenize izin verebilirim ama o zamana kadar olmaz."

"İzin istemedim" dedi Rory.

Cathán dudaklarını sıktı ama Rory, konuşurken Cathán'ın temkinli davrandığını görebiliyordu. Dinleyenlere karşı samimiyet ve iyi niyet sergilemeye çalıştı. "Ama bizi sevgili eşinden mahrum bırakmayı nasıl düşünebilirsin? Özellikle de kendi halkı henüz buraya varmamışken?"

"Bırak, gitsinler" diye bağırdı biri şakayla karışık. "Onlar daha genç. Çok uzun sürmez."

Bunun ardından kahkahalar yükseldi ve Cathán, gözlerinden alevler saçarak zoraki bir şekilde gülümsedi.

Rory'nin, Stephen'ın halının arkasından çıkıp babası adına onu öldürmeye çalıştığı andan bu yana kontrol etmeye çalıştığı öfke şimdi içinde dalgalanmaya başlamıştı; ama babası gibi o da temkinli olmaya çalıştı. Çok fazla insan izliyordu.

"Kardeşleri buraya geldiklerinde biz de dönmüş olacağız" dedi Rory, katı ve resmî bir sesle. Babasına adam akıllı bakamıyor, bu adamı yıllar önce gördüğü ve anılarında sakladığı o adamla bağdaştıramıyordu. Cathán'ın Rory'den, Saraid'in kardeşleri dönene kadar beklemesini istemesinin gerçek bir sebebi vardı ve Rory bunu biliyordu. Cathán, Stephen'ın tünelde veya perdeli odada bir yerde gizlendiğini düşünüyordu ve Stephen'a saldırmadan önce beklemesini söylemenin hiçbir yolu yoktu. Rory'nin kanını Saraid'in ellerinde görmeleri için herkesin hazır olmalarını bekle, diyemiyordu.

Toplanan kalabalıktan bir başka ses yükseldi ve diğerleri de Rory'nin heyecanına ve kadının ihtiyaçlarına -ve her ikisinin de nasıl giderilmesi gerektiğine- dair belden aşağı yorumlarda bulunmaya başladılar. Saraid kıpkırmızı oldu ve Rory, yüzündeki rengin Saraid'inkine yakın olduğundan emindi. Gerçek-

ten de utançla kızaran gelin ve damat olmuşlardı. Cathán onları izlerken gözlerinde şaşkınlık, şüphe ve tahminler vardı. Rory, kontrol edemediği bu tepkisine lanet etti.

"Değişmiş görünüyorsun, evlat" dedi Cathán yumuşak bir sesle.

Yavaşça Rory, Cathán'ın onu gerçekten görmesini umarak babasına baktı. Gerçek Rory'yi görmesini umdu.

"Hangi adam evlilikle değişmez ki?" dedi Rory ve dudaklarından dökülen bu sözlere kendi de şaşırdı; ancak bir kez daha doğru şeyi söylemişti ve babası tepkisiz kaldı fakat Cathán'ın karısı bu numarayı yutmamıştı. İnanmadığını gösteren bir ses çıkardı ve kocasının kızgın bakışlarıyla karşılaştı. Rory babasına, büyük olasılıkla hissettirdiği kadar aptalca görünen bir selam verdi, sonra da Saraid'i perdenin arkasına götürdü.

Öbür tarafa geçtiklerinde ikisi de, babasının içeri dalmasını veya bir yerden bir diğer piyonun çıkıp Stephen'ın başladığı işi bitirmesini bekleyerek uzun süre öylece kaldılar. Konuşmalardan ve kahkahalardan anlaşıldığı üzere, Cathán onların peşinden gelmeyi denemiş ancak girişimleri konukların müdahaleleriyle engellenmişti. Cathán ince bir çizgi üzerindeydi. Yanlış bir şey yapıp olağan dışı davranmak istemiyordu, özellikle de bunu daha sonra ona karşı kullanabilecek pek çok insanın gözü önünde.

Güvende olduklarını ve bir süre daha güvende olacaklarını düşünen Rory, Stephen'ın kınını ve hançerini saklı olduğu kırmızı battaniyenin altından aldı ve kendi beline taktı. Bu, hem rahatlatıcı hem de tuhaf bir histi. Saldırıya uğradığı takdirde onu çekip etkili bir biçimde kullanabilecek miydi? Yoksa sadece kendi testislerini budamakla mı kalacaktı? Bunun cevabını hiç öğrenmemeyi umuyordu.

Derin bir nefes aldı ve gizli kapıya doğru ilerledi. Mandal hemen açıldı ve Rory kapıyı açtı. Meşalelerden birinin üze-

rinden bir mum alıp başını karanlık mağaranın içine uzattı. Tünel küçük ve giriş kısmı dardı ama ileride genişleyip yükseldiği görülüyordu. Kendisi yol boyunca çömelerek ilerlemek zorunda kalacak olsa da, bir noktadan sonra Saraid yürüyebilecek gibiydi.

"Hadi" dedi ve önden Saraid'in geçmesi için yana çekildi.

Saraid tereddüt etti ve Rory, gözlerindeki korkuyu fark etti. Karanlıktan ve dar alandan mı korkuyordu yoksa onu korkutan Rory miydi? Sormadı. Ne anlamı vardı ki? Başka bir seçenek yoktu.

Sessizce mumu Saraid'e uzattı.

"Önce biraz sürünmen gerekecek" dedi. "Kısa bir süre."

Saraid başını salladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Rory, Saraid'in kısa, kesik nefesler aldığını duyabiliyor, neredeyse beklerken Saraid'in kalp atışlarını hissediyordu.

"Hemen arkanda olacağım" dedi yumuşak bir sesle.

Saraid dönüp ona baktı. Gözlerinde öyle bir korku vardı ki Rory başka bir yol olmasını diledi ama yoktu. Bundan başka hiçbir yol yoktu. "Küçük yerlerden hoşlanmıyorum" dedi Saraid.

Bu itiraf onu sıkıntıya sokmuş gibiydi ama şimdi bile gözlerinin maun derinliklerinde bir meydan okuma vardı.

Rory gülümsedi ve hemen yanına çömeldi. "Benim de bunlarla aram pek iyi değildir ama Cathán'ın planlarına karşılık bu tüneli tercih ederim, ya sen?"

"Evet."

Ama Saraid kıpırdamadı. Karanlık ve kavisli geçitteki ilerleyişine başlamadı. Rory parmak uçlarını Saraid'in kaşlarına değdirdi, ardından yumuşak yanağına dokundu. Saraid'in kirpikleri titredi ve Rory'ye doğru yaklaştı. Rory, Saraid'in nabzını yoklamamak, ona uzanmamak için kendini zor tuttu, burası

ne yeri ne de zamanıydı; ama Saraid, Rory'nin beyninde mantığı engelleyen ve onu Saraid'i hissetmekten, tatmaktan öteye gitmeyen düşüncelere boğan bir düğme gibiydi.

"Ben hemen yanında olacağım" dedi. Sesi kendi kulaklarına bile derin ve boğuk gelmişti. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Saraid dudaklarını yaladı ve bu küçük işaretle Rory'nin bakışlarını üzerine çekti. "Ondan değil... Bu..."

Saraid karanlık boşluğa baktı ve ürperdi. Rory, Saraid'in vücudundaki bu titreşimi hissetti ve ona sarılmak, onu teselli etmek istedi. Ensesindeki gergin kaslara dokundu, yavaşça okşadı ve onun bu tesellisini geri çevirmesini bekledi.

Ama Saraid o kadife gözlerle Rory'ye baktı ve fısıldadı:

"Ya çıkamazsak?"

Rory yolun sonuna vardıklarında onları bekleyen taş bir duvarla karşılaştıkları takdirde neler olacağını düşünmek istememişti. Böyle bir durumda dönüp geri gelmek çok yanlış olabilirdi ve Cathán onların ne yaptığını, nereye gittiklerini fark ettiği anda, tünelin çıkışını kapattırması ve onları çürüyene kadar içeriye hapseden yavaş ve acımasız bir ölüme terk etmesi yeterli olacaktı.

"Sana buradan çıkacağımızı söyledim" dedi Rory. Kendinden emin görünmeye çalışıyordu. Bunu başarmış mıydı, emin değildi. "Ve bunu başaracağız."

Gözleri Rory'nin yüzünü incelerken büyük ve sonsuz görünüyorlardı. Saraid ikna olmamıştı ama mumu havaya kaldırdı ve derin bir nefes alıp tünelin içine girdi. Bu sıkışık alanda, Rory arkalarından kapıyı kapatmadan önce bir an duraksadı ve Saraid'in peşinden ilerlemeye başladı. Karanlığın kalın duvarını yalnızca güçsüz bir mum ışığı deliyordu. Saraid nefesini tuttu. Kaygılı olduğu belliydi.

"Sakin ol!" diye mırıldandı Rory. "Sadece ilerle. Her şey yolunda gidecek."

"Yapabileceğimi sanmıyorum" dedi Saraid. Sesinde öfke ve çaresizlik vardı.

Rory onun omzuna dokundu ve korkuyla sertleşmiş kaslarını hissetti. Saraid hiçbir yere gitmiyordu.

"Tamam" dedi Rory. "Sorun yok. Bak, istersen ben etrafından dolanıp önden gideyim? Ne dersin?"

Saraid cevap vermedi, Rory onun hafifçe başını salladığını düşündü. Mum ışığının titrek aydınlığında teni solgun görünüyordu. Yüzünü ince bir parıltı kaplamıştı ve mumu tutan eli titriyor, duvarlara bükülen bir parlaklık saçıyordu.

Rory dikkatli bir şekilde ilerledi. Alan sıkışıktı, bırakın ikisini, biri bile zor sığıyordu. Rory santim santim ilerlemek için Saraid'i kendisine doğru çekmek, kollarını onun titreyen omuzlarına sarmak zorundaydı. Saraid'in aldığı her kesik nefesi, saçlarının kokusunu, korkusunu, değişen her gölgeye dair farkındalığını hissedebiliyordu. Onun etrafından dolanıp öne geçmek uzun zaman alıyordu ve bu sırada Rory, hâlâ kapıya ne kadar yakın olduklarının, nasıl babasının bir anda kapıyı açıp onları yakalayabileceğinin farkındaydı; sonra ne yapacaktı? Onları et parçalarına mı ayıracaktı? Zaman kaybediyorlardı, sahip olmadıkları bir zaman.

"Sakin ol" diye mırıldandı kendi kendine. Şimdi korkmanın sırası değildi.

Rory nihayet vücudunu diğer tarafa geçirmeyi başardığında, Saraid az kalsın onu ateşe veriyordu ve tabut boyutlarında bir alanın içinde yanma düşüncesi onun panik olması için yeterliydi; ama bir şekilde korkunç bir ölümle burun buruna gelmeden pozisyon değiştirmeyi başardılar.

"İşte" dedi Rory. Tuzağa yakalanan vahşi bir hayvana hitap eder gibi kısık sesle konuşuyordu. Saraid'in arkasından

kapıya kaygılı gözlerle baktı. "Sorun yok, değil mi? Bana elini ver."

Rory onun şaşkın bakışlarını, mahcubiyetini, yaşadığı dehşete karşı huzursuzluğunu hissetti. Saraid güçlü olmaya, kontrolün elinde olmasına alışkındı ama tünelin sıkı karanlığı, onu uyumsuz duygularla yüz yüze getirmişti. Elini Rory'nin eline bıraktı ve bu küçük hareketin ağırlığı Rory'nin omuzlarında tuhaf bir yer edindi. Rory insanların ona bağlı olmalarına alışkın değildi. O, evinden uzaklaştırılan baş belası Rory MacGrath'dı, başınız sıkıştığında yardım istediğiniz bir adam değil.

Rory, bir eli önünü hissetmek için ileride, diğer eli arkasında, Saraid'in elinde, tuhaf bir şekilde süründü. Omuzları ve bedeni, mum ışığının önündeki yarıkları görmesini engelliyordu, o yüzden Rory, içeri baktığında gördüğü yolu hatırlamaya çalışarak körü körüne ilerledi. Zemin, keskin kenarları ve sert yüzeyleriyle engebeliydi. Tünelin kıvrılıp ciddi bir inişe geçtiği ve genişlediği noktaya geldiklerinde elleri ve dizleri sertleşmişti bile. Rory haklıydı. Saraid burada ayakta durabilirdi ama o kafasının omuzlarının üzerinde durduğundan emin olmak için başını eğmek zorundaydı; yine de sürünmekten iyiydi ve Rory dizlerinin üzerinden kalktığına seviniyordu.

Ayağa kalktı, ardından dönüp Saraid'i de kaldırdı ve eteklerine yapışan taşları temizlemek için eğildi. Saraid onu kocaman gözlerle izleyerek mum ışığını Rory'nin önüne doğru tuttu.

"İyi misin?" diye sordu Rory işini bitirip başını kaldırdığında.

"Evet, teşekkür ederim."

Rory ona gülümsedi ve bir tutam saçı kulağının arkasına doğru yatırdı. "Güzel, hadi devam edelim."

Şimdi yan yana yürüyebiliyorlardı ama Saraid, Rory'nin elini bırakmadı. Parmakları bir kuş kadar küçük ve ince kemikliydi ve pek çok kez Rory başparmağıyla Saraid'in bileklerinde

atan nabzın yumuşaklığını okşadığını fark etti. Bu dokunuşlar, avuçlarının arasındaki sıcaklık kadar doğal bir his veriyordu. Saraid de dokundukları anda aralarında oluşan akımı hissetmiş miydi yoksa buna, Rory'ye karşı kayıtsız mıydı?

Kendini ilk kez âşık olan bir aptal gibi hissederek düşüncelerini ziyafet salonuna, onu izlerken babasının gözlerindeki ifadeye yönlendirdi. Cathán bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı ama ne olduğunu anlamamıştı. Perdeyi açıp onların gittiklerini fark etmeleri ne kadar zaman alacaktı ve o zaman ne yapacaktı? Saldırı nereden gelecekti? Arkalarından, tünelin içinden mi yoksa ileriden, tünelden çıkacakları noktadan mı ya da her ikisinden de? Rory, zihninden olası senaryolar geçirirken giderek endişelendiğini hissetti; ancak bu senaryoların hiçbiri zaferle sonuçlanmıyordu. Sonunda düşüncelerini tamamen engelledi ve sadece adım atmaya odaklandı.

Tünelde ne kadar kaldıklarını bilmiyordu. Kendi çıkardıkları sesler dışında bir şey, göğsünde atan kalbinin ve kulaklarında uğuldayan kanın sesi dışında herhangi bir şey duymak için yırtınarak günlerce orada kalmışlar gibi hissediyordu.

Sonunda Saraid, "Taze hava kokusu alıyorum" dedi.

Rory şaşırmış bir hâlde durdu ve derin bir nefes aldı. Gerçekten de güzel kokulu ve bereketli, ağır ve nemli esintiyi hissetti. Kafasını taşlara vurmamak için öne eğilerek Saraid'i ileri çekti ve sonunda ay ışığının parlaklığını gördüler. Diğer tarafa ulaşmışlardı.

Derin bir oh çekmek istedi ama temkinli ve sessiz olması gerekiyordu. Serin havayı yüzünde hissederek tünelin sonuna doğru ilerledi; Saraid'in en kötü kâbusuyla karşılaşmak zorunda kalmadıkları için mutluydu.

Mağaranın açılışına yüz santim kala, Rory aniden durdu ve Saraid ona çarpmasın diye elini ona doğru uzattı. Yavaşça

Saraid'in dudaklarına dokundu ve başını salladı. Hareketli bir esinti tünele daldı ve mumlarını söndürdü.

Hiçbir ses çıkarmadan, ikisi de bulundukları noktanın ötesinden gelen sesleri duymak için hareketsiz kaldılar. Cıvıldayan cırcırböcekleri gıcırtılara, iniltilere ve hışırdayan yapraklara karıştı. Bu inişli çıkışlı melodi uzun süre devam etti, ta ki bir kurdun uluması geceyi delip geçene kadar. Bir saniye sonra, kayaların birbirlerine sürterken çıkardıkları sesle sessizlik bölündü ama tünelin akustiği sesi değiştiriyordu ve yakından mı yoksa uzaktan mı geldiğini anlayamadılar.

Tekrar her şey sessizliğe gömüldü, cırcırböcekleri bile.

"Ne duydun?" diye fısıldadı Saraid. Dudakları Rory'nin kulağında, ılık nefesi tenine hoş bir esinti gönderiyordu.

Rory emin değildi ama bir şey içindeki tansiyon ve adrenalini tetiklemişti. Rory temkinli bir şekilde sessizliği dinleyerek başını salladı; ve işte oradaydı. Yumuşak bir çınlama, öyle belirsiz gibi ardından gelen derin nefes olmasa hayal ettiğini düşünecekti. *Bir at mıydı?* Sezgileri ona haklı olduğunu söylüyordu.

Öyleyse Cathán'ın adamları mı geliyordu? Dışarı çıktıkları anda onları yakalamak için bekliyor olabilirler miydi?

Saraid'e kıpırdamaması için işaret etti ve sessizce parmaklarını elinden çekti. Tünelden çıkıp derin gölgelerin arasına girdi, çömeldi ve kendini vücudunu ikiye bölecek bir kılıç darbesine hazırlayıp yuvarlanarak bir çalının altına saklandı. Kılıç darbesi gelmeyince şaşırdı.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde onu gizleyen yaprakların içinden başını uzattı. İlerideki orman karanlık ve göz korkutucuydu. Dev gibi ağaçlar göğe uzanıyor, dallar ay ışığında kıvrılıyor, bir insanın kollarının sarabileceğinden geniş gövdeleriyle kalın kökleri toprağı sarıyordu. Sol tarafta Rory'nin arkasına doğru

ormana uzanan toprak yol vardı ve orada, büyük bir kaya parçasının yanında bir at duruyordu.

At huzursuz bir şekilde homurdandı. Uzun bir süredir buradaydı. Rory'nin şüphesi yoktu ama nasıl bu kadar emin olduğunu bilemiyordu. Bir tahminden fazlası var gibiydi fakat haklı olduğuna dair tuhaf bir histen başka bunu destekleyen bir şey yoktu.

Rory temkinli bir şekilde çalıların üzerinden bakarak atın sahibini aradı. Ay ışığı karanlığında gözlerinin görebildiği kadarıyla, rüzgârla salınan yapraklar dışında hiçbir şey kıpırdamıyordu. Rory tekrar yere çömeldi, döndü ve diğer yöne baktı. Orada da hiçbir şey yoktu.

Bu, ne anlama geliyordu? Atın sahibi bir yerlere işemeye mi gitmişti yoksa bir yerde saklanmış, tünelden çıkacak aptalları mı bekliyordu? İkincisi daha muhtemeldi ve Rory her şekli, her gölgeyi inceleyerek tekrar baktı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Sessizce Saraid'in beklediği tünele döndü.

"Ne gördün?" diye fısıldadı Saraid.

"Bir at var ama sahibi yok."

Saraid kaşlarını çattı.

"Sadece bir tane mi?"

Rory başıyla onayladı.

"Ne renk?"

Bu soru Rory'yi şaşırttı. Ne fark ederdi?

"Kahverengi."

"Üzerinde işaret var mı? Beyazlıklar?"

Evet, dört beyaz lekesi vardı. Rory tekrar başını salladı.

"Neden?"

"Bu Stephen'ın atı olmalı. Gelip alacaktı herhâlde, şeyden sonra...

Ruairi Kandöken'i öldürdükten sonra. Saraid cümlesini bitirmedi.

Mantıklıydı ve Rory'nin bunu düşünmüş olması gerekirdi ama lanet olsun, dünyası onu allak bullak etmişti. Hâlâ düşünebildiği için şanslıydı.

"Güzel!" dedi gülümseyerek. "Güzel mantık."

Bu tuhaf iltifat karşısında Saraid kızmış görünüyordu ve Rory yüzündeki tebessümün yayıldığını hissetti. Saraid'in çabuk öfkelenmesi ve böyle kolayca tüylerini kabartması çok tatlıydı. Başka bir zamanda, başka bir dünyada, aralarındaki ilişki çok farklı olabilirdi.

Saraid tünelin dışına doğru iki adım attı ve Rory'nin yüzündeki tebessüm anında kayboldu.

"Dur" dedi Saraid dışarı çıkmadan hemen önce onu durdurarak. Güzel mantık yürütüyor olması haklı olduğu anlamına gelmiyordu. "Sen burada bekle."

Bu kez Rory biraz daha cesur ama yine vücudunu kesecek o kılıç darbesine karşı temkinli bir şekilde dışarı çıktı. Bir domuz gibi biçilmenin anısı, bu performansın tekrarlanma olasılığı karşısında endişelenmemesi için fazla tazeydi. Rory çıktığında at başını kaldırıp ona baktı ve kişnedi ama ağaçların arasında yapraklar dışında hiçbir şey kımıldamıyordu. Bir işaret bekler gibi cırcırböcekleri de ötmeye başladılar.

"Bu onun atı" dedi Saraid. Rory'nin yanında duruyordu.

"Sana beklemeni söyledim."

Saraid kaşlarını çattı. Rory onu tünel canavarlarından kurtarmıştı ya, şimdi o küstah ve isyankâr benliğine bürünmüştü.

"Senin gibi birinden emir alacağımı nereden çıkardın?" diye sordu ve çenesini hafifçe yukarı kaldırıp yanından geçti.

Saraid atın yanına yaklaştığında Rory de hemen yanı başındaydı. Hayvan şimdi huzursuz, güvensiz gözlerle Saraid'i izliyordu. Saraid yumuşak seslerle hayvanı sakinleştirerek ona uzandı ve alçak bir dala dolanmış dizginleri aldı.

"Şşşttt, Pooka. Benim" diye mırıldandı atın boynunu okşayarak.

"Bunun Stephen'ın atı olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Rory. Bu duruma gıcık olmuştu ama bunun sebebinin, kadın ve onun tavrı mı yoksa şimdi etrafta hiçbir tehdit olmadan dışarı çıktıklarından, korkaklık gibi görünen kendi çekingenliği miydi, bilemiyordu.

"Çünkü Stephen onu kardeşimden çaldı" diye yanıtladı Saraid. "Bu Pooka. Onu kardeşimle birlikte eğittik."

Pooka derin bir nefes aldı ve Rory, hayvanın Saraid'in kokusunu tanıdığını fark etti. Bir anda sakinleşti ve yumuşak bir horultuyla burnunu Saraid'in kulağına sürttü. Bir diğer büyülenmiş erkek. Tam da ihtiyaçları olan şeydi.

Rory ata doğru yaklaşıp nazikçe beline dokundu. Avucunun altındaki deri gerildi ve büyük beygir dönüp onu inceledi. Rory, hayvanla aralarında tuhaf bir iletişim kurduğunu hissederek ona baktı. Uzun bir süre sonra at Rory'yi ciddiye almadığını belirten bir sesle tekrar Saraid'e döndü. İkisi, küçük mutlu birlikteliklerinde birbirlerine sokuldular ve görünüşe göre kimse Rory'nin orada olmasını umursamıyordu. Tamam, sorun yoktu. Bu, büyük bir sorunu çözmüş oluyordu.

"Ata binebiliyor musun?" diye sordu Rory.

Saraid, Pooka'nın uzun burnunu okşarken sadece başını salladı.

"Peki, kardeşlerinin nereye gideceğini biliyor musun? Onlarla nerede buluşacağını?"

Saraid tekrar başını salladı ama bu kez bunun nereye varacağını biliyor gibi tereddüt etmişti. Rory, atın üzerindeki eyer

çantasını kontrol etti, içi su dolu deri bir matara buldu, bir yudum aldı ve Saraid'e uzattı.

Çantada galetalar ve eyerin üzerine sıkıştırılmış bir battaniye vardı. *Kendini idare edebilir,* diye düşündü. Bu Saraid'in dünyasıydı ve son yirmi beş yıl boyunca onsuz hayatta kalmayı başarmıştı.

"Tamam, burada yollarımız ayrılıyor, Prenses" dedi.

Saraid'in şaşkın bakışları, iri ve berrak gözleri Rory'nin üzerindeydi. "Peki, ne tarafa gidiyorsun?" diye sordu soğukkanlı bir sesle.

"Güneye" dedi Rory ve yüzünü o tarafa döndü.

"Tek başına?"

Saraid'in sesi tuhaf bir şekilde rahat ve kayıtsızdı.

"Evet; bensiz daha rahat olursun. İkimizi birden taşıması uzun sürer, tek başına oraya daha çabuk varırsın; zaten benim de halletmem gereken işlerim var."

"Ah, tabii!"

Rory bir adım uzaklaştı, ardından bir adım daha attı ama ondan uzaklaşmak tahmin ettiğinden daha zor oluyordu. Geceler boyu Saraid'in peşinden koşmuştu, şimdi ise ondan ayrılıyordu.

"Aptal!" diye mırıldandı kendi kendine ama başka ne yapabilirdi? Onu buraya getiren kitapsa, onu evine götürecek olan da kitap olmalıydı ve eve dönmek, onu istemeyen bu kadınla birlikte kalmaktan çok daha önemliydi... değil mi?

Rory, yanından birkaç metre uzaklaşana kadar Saraid hiçbir şey söylemedi, ardından sordu:

"Onu orada bulacağını mı düşünüyorsun?"

Rory arkasını döndü.

"Ne dedin?"

"Onu orada bulacağını mı düşünüyorsun, dedim."

"Neyi bulacağımı?"

"Kitabı tabii ki! Onun için gelmedin mi?

Rory sessizce ona baktı. Yine Saraid'in ona büyü yaptığını hissediyordu; çünkü hayır demek istedi. Hayır, onun için, bu sabaha kadar sadece hayal olduğunu düşündüğü bir kadın için gelmişti.

Saraid, Rory'ye doğru yürüdü ve gözlerinin içine baktı. Saraid'in gözleri kalın, siyah kirpiklerle çevrelenmiş karanlık bir parıltıydı. Rory gözlerinde saklı olan şeyi anlayamadı ama belli ki Saraid, Rory'nin gözlerini okumakta sıkıntı çekmiyordu.

"Sana aradığın şeyi vereceğini mi sanıyorsun?" diye sordu Saraid yumuşak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun? Ben sadece eve dönüş yolunu arıyorum. Buraya ait değilim."

"Bundan emin misin, Ruairi?"

Rory, ambale olmuş bir şekilde, neden buna gülerek karşılık vermediğini merak ederek başını salladı. Neden onun söyleyeceklerini duymaya *ihtiyacı olduğunu* merak ediyordu.

"Soruyorum çünkü bana kalırsa burada olmanın bir sebebi var. Belki de gitmemen gerekiyor."

Rory, çarpıcı ve zeki bir yanıt vermek istedi ama tek yapabildiği Saraid'in ona bir adım daha yaklaşmasını izlemek oldu. Ay ışığı Saraid'i hazırlıksız yakaladı ve bu kez Rory, Saraid'in gözlerinde onu endişelendiren bir şey gördü. Saraid ellerini Rory'nin göğsüne dayadı ve Rory heyecanla titrediğini hissetti.

"Hiç düşündün mü?" dedi Saraid, dudaklarını yaladı ve hemen başını kaldırıp Rory'ye baktı. Onun tepkisini ölçüyordu. "Hiç düşündün mü, belki de benimle olman gerekiyordur?"

Saraid parmaklarının ucunda yükseldi ve Rory'nin dudaklarını öptü. Bir an için o hafif temas, Rory'nin tüm sorularına yanıt oldu. Belki de burada, onunla olması gerekiyordu. Sonra bir anda, içindeki o tedirginliğe neden olan şeyin farkına vardı. Colleen, Saraid'e, Rory'nin onun halkını kurtaracağını söylemişti ve bunun doğru olma olasılığına karşılık Saraid onu bırakmak istemiyordu.

Onunla oynuyordu.

Rory'yi umursadığı yoktu. Daha birkaç saat öncesine kadar, onun kana susamış bir katil olduğunu düşünüyordu. O, Saraid'in yıllarca nefret ettiği bir adamdı. Öpücüğündeki iki yüzlülük, Rory'yi derinden sarstı. Saraid'i bildiği her şeyi unutturana kadar öpmekle, onu itip buradan sonsuza dek uzaklaşmak arasında bocalayarak Saraid'i kollarından tuttu ve onu itti. Saraid de onun gözlerindeki bu hayal kırıklığını, öfkeyi görmüş gibiydi. Yüzü kıpkırmızı oldu, başını öne eğdi ve omuzları yenilgiyi kabul ederek öne düştü.

Daha söyleyecek bir şeyler düşünmesine fırsat kalmadan, algılarında kıvılcımlar saçan bir korku hissetti.

Kendi korkusu değildi, Saraid'in bile değildi.

Etrafına baktı ve o sırada at başını kaldırıp kulaklarını dikleştirdi. Hayvanın düşüncelerini bir tehdit dalgası sardı ve bu dehşeti, bir radyo sinyali gibi Rory'ye yaydı.

Atın düşüncelerini duymuş olmanın farkındalığıyla sarsılmış bir hâlde, "Lanet olsun!" diye mırıldandı. "Geliyorlar."

On Sekizci Bölüm

Tiarnan ve kardeşleri, Cathán Yarımsakal'ın kalesinden ayrıldıklarında gece keskin ve soğuktu. Tepelerindeki ay, alacalı bir gökyüzünden, yaşanacak trajediye hem tanıklık etmek hem de o felaketi aydınlatmak için bekliyordu. Sessiz ve sakin bölgede ilerlerken Tiarnan ozanların bu geceye dair söyleyecekleri şarkıları ya da kendi ahmak rolünü düşünmemeye çalıştı; ama ormanın sesleriyle kıs kıs gülen, alay eden, dalga geçen notaları duyabiliyordu. Kendinden başka kimseyi suçlayamazdı. Cathán, barış teklifiyle Ruairi Kandöken'i gönderdiğinden bu yana, Tiarnan tam bir ahmak gibi davranmıştı.

Cathán, kontrolü ele geçirebilecekken barış isteyecek bir adam değildi. Ne unutur ne affederdi. Bu, başından beri onun planıydı. Her bir adım ve ona karşı bir adım daha. Hep çıkar sağlayabileceği bir sonuç. Yaşlılar, Cathán'ın ilk saldırısından ve yıllar içindeki zulmünden hayatta kalmayı başarmış olanlar Tiarnan'ı uyarmışlardı ama o dinlememişti. O, inanılmaz olana inanmak istemiş ve Cathán'ın onunla halka açık, tarafsız bir yerde buluşmak istediğini öğrendiğinde, oraya yüreği umutla gitmişti. Adını, Tiarnan gibi barışın sağlanabileceğine inanan

dürüst bir adamdan alan Büyük Calhoun kalesinde buluşmuşlardı. Calhoun ortak bir müttefik, Tiarnan'ın bebekliğinden beri tanıdığı, çok güçlü bir adamdı ve Cathán ona meydan okumaya cesaret edemezdi. Calhoun'ın önünde Cathán, Tiarnan'a yiyecek, büyük baş hayvan ve çaresizce ihtiyaç duydukları erzakları sunmuş, Saraid ile Kandöken arasında bir evlilik teklif etmişti. Bu teklif samimi, hatta içten görünmüştü ve hem Tiarnan hem de Calhoun bunun doğruluğuna inanmışlardı.

İkisi de aptallık etmişti.

Şimdi Tiarnan, perişanlığın eşiğinde dolaşan bir çaresizlikle etrafına bakındı. Cathán Yarımsakal'ın üç adamı önde ilerliyordu, ortalarında ise bir nokta adam vardı. Tiarnan ve Mauri'nin sağında ve solunda iki adam onları makasa almıştı. Dört tanesi Eamonn ve Michael'ın etrafında ilerliyordu. Arkada ise üç tane daha vardı. Tiarnan artçı korumanın en iri adamlardan oluştuğunu fark etti. Hepsi sessizce ilerliyordu. Rehinelerinin aklından geçebilecek her düşünceye, her harekete karşı hazırlıklıydılar. Bir düzine adam içinde, sadece birkaç tanesi fazlaca yemiş ve içmişti. Tiarnan buna güveniyordu. Diğerleri ise savaşa hazırdı.

Hayır, diğerleri bunu umut ediyorlardı. Hevesli gözlerinden anlaşılıyordu. Gelişigüzel silahlarına götürdükleri ellerinden, güçlü bir şekilde sıktıkları yumruklarından belliydi.

"Bu çok heyecan verici, değil mi, Tiarnan?" diye sordu Mauri. Hemen yanında, uysal beyaz bir atın üzerindeydi. Babası gibi aynı incelikle konuşuyordu ve bu, Tiarnan'a aralarındaki korkunç farklılıkları hatırlattı. "Başta Saraid ve Ruairi için... yani böyle bir çiftte pek umut görmediğimi itiraf etmeliyim ama şu hâllerine bak, mutlu görünüyorlar, değil mi?"

Gözleri sevinçle parladı. Soğuk hava yanaklarını pembeleştirmişti. Gülümsemesi açık ve art niyetsizdi ve bunun ağırlığı karşısında Tiarnan'ın kalbi sıkıştı. Babasının onu yem ola-

rak kullandığından, hepsini harcadığından haberi bile yoktu. Nasıl Saraid ve Ruairi evliliğinde mutluluk yoksa Cathán'ın Mauri'nin Tiarnan ile seyahat etmesine izin verişinde de onları mutlu etmek gibi bir arzusu yoktu.

"Halkınızın bulunduğu yer uzak mı?" diye sordu. "Umarım öyledir. Bütün gece bu şekilde ilerlemeyi umuyorum. Hayatımda kendimi hiç bu kadar canlı ve mutlu hissetmemiştim."

Bu ifade, utangaç bir kıkırdamayla sona erdi ama konuşurken Tiarnan'ın gözlerine bakıyordu ve Tiarnan, sözlerinin ardındaki tutkuyu hissetti. Keşke bu ilerleyiş göründüğü gibi olsaydı. Her iki halk içinde bir barış sembolü olabilseydi. Kızının onlara eşlik etmesine izin veren Cathán... Koyunlarını katliama değil, ağıla getiren Tiarnan...

"Onlara ulaşmamız biraz zaman alacak" dedi Tiarnan yumuşak bir sesle.

"Babamın benim gelmemi istemesine şaşırdım, Tiarnan ama şimdi umutluyum. Sana güvenmeseydi beni sizle göndermezdi; belki de ailelerimiz arasında başka bir birliktelik olabileceğini düşünüyordur."

Mauri gözlerini kaçırdı ve dudaklarını ısırıp Tiarnan'ın ne söyleyeceğini beklerken Tiarnan onu hayranlıkla izledi.

"Bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapardım, Mauri."

Mauri atını Tiarnan'ın atına yaklaştırdı ve onun koluna dokundu. Eli tüy gibi hafif, cildi yumuşak ve ipeksiydi. "Ona tekrar sormalısın, Tiarnan. Bu kez evet diyecek. Biliyorum."

Tiarnan, boğazında yer eden kızgın öfke ve utanç topunu yutmak zorunda kaldı. Tiarnan soracak kadar uzun yaşasa bile -ki orası şüpheliydi- Cathán asla evet demeyecekti.

Eamonn, Tiarnan'ın yanında ilerlemek için atını öne sürdü. "Şimdi ne olacak?" diye sordu sessizce.

Tiarnan yanlarındaki adamlara baktı ve sağ taraftakinin atının ağır adımlarına denk, oynak bir sallantıya kapıldığını fark etti. Aynı aralıksız takırtıyı, bu ritmik hareketi daha önce de görmüştü. O adam eyerin üstünde uyukluyordu. Arkasındaki ise uyanıktı ama Tiarnan onun, yanlarındaki üç adamdan çok etraflarındaki ormanı dinlediğini hissetti. Bu ormanlar geyikler, yaban domuzları, tavşan ve bıldırcınlarla doluydu. Gençliğinde onları avlamıştı, şimdi ise halkının hayatta kalması için onlara güveniyordu.

"Eamonn diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyor mu?" diye sordu Mauri masum bir sesle. Tiarnan'ın kardeşine gülümsemek için öne eğilmişti.

Eamonn, Mauri'den aldığı bu tebessüm karşısında şaşkın bir hâlde kıpkırmızı oldu ve kaşlarını çattı. "Biliyorum" dedi hırçın bir sesle.

Eamonn atını Tiarnan'a doğru yaklaştırdı ve Mauri'nin duymaması için kısık bir sesle konuşmaya başladı. Dışlandığı için kırılan Mauri başını çevirdi.

"Eee? Şimdi ne olacak?" diye sordu Eamonn tekrar.

Tiarnan'ın bir yanıtı yoktu. Ne yapabilirlerdi? Kaçacaklar mıydı? En azından içlerinden birinin hayatta kalmasını mı umacaklardı? Öleceklerini bilerek kalıp savaşacaklar mıydı? Tiarnan savaş alanında acımasız ve korkulan bir savaşçıydı. Kılıcını çekebilir ve sağındaki iki adam daha Tiarnan'ın silahlı olduğunu anlayamadan onların işini bitirebilirdi. Hızla dönüp üzerine gelen diğer iki veya üç kişiyi de hallederdi ama kardeşleri aynı şeyi yapabilecekler miydi? Eamonn, evet; ama ya Michael? Michael daha kılıcını çıkaramadan ölürdü. Ya Mauri ne olacaktı? Onu ve küçük kardeşini aynı anda nasıl koruyabilirdi?

Mauri tekrar koluna dokundu ve Tiarnan ona baktı. "Döndüğümüzde benimle dans eder misin, Tiarnan?"

Tiarnan kendini iki balık arasında sallanan bir yem gibi hissetti. Her ikisi de ondan parçalar koparıyor ama bütünüyle yiyip yutamıyorlardı.

"Dans edersek çok mutlu olurum" diye devam etti Mauri.

"Baban izin verirse ben de çok mutlu olurum" dedi Tiarnan ruhsuz bir sesle.

Aklından, ikisinin dansıyla sonuçlanabilecek her olası senaryoyu geçirdi ama faydası yoktu. Büyük olasılıkla, Tiarnan bu gece ölecekti. Bu, inkâr edemeyeceği bir gerçekti.

Bu da geriye tek bir seçenek bırakıyordu. Savaşmak. Gerekirse ölümüne.

Atın üzerinde omuzlarını dikleştirdi. Kız kardeşini cesur gözleriyle mavi elbisenin içinde gördüğü andan bu yana, içini kemiren o kaçınılmaz sonun ağırlığını üzerinden attı. Kardeşinin ağlamadan, suçlamadan yüzleştiği kaderle yüzleşti. O da aynı şeyi yapabilirdi; yapacaktı da.

Önce arkadaki üç adama ulaşması önemliydi; ama bunu yapması için dönmesi ve sol tarafındaki adamları etkisiz hâle getirmesi gerekiyordu. Eamonn sağdakine hamle yapıp o sarhoşu alt edebilirse bu plan işe yarayabilirdi; ama bu durumda Mauri ve Michael ortada, çapraz ateşin içinde kalırlardı. Cathán'ın adamları Mauri'yi korumaya kalkışırlarsa Tiarnan için olduğu kadar adamlar için de yükümlülük olurdu. Tiarnan, bunu kendi avantajı doğrultusunda nasıl kullanabileceğini düşünerek başını salladı, sonra Saraid'in sözlerini düşünürken aklına başka bir şey geldi. Cathán kendi oğlunu öldürmeyi denemişti zaten. Ya, Ruairi Kandöken gibi, Mauri de babası için bir piyonsa, diye düşündü. Ya Cathán bu gecenin devamını, oğlunun cinayeti gibi soğukkanlı bir şekilde planladıysa? Cathán oğlunu feda etmeye hazırsa neden kızını da gözden çıkarmış olmasın ki?

Adamlarına onu öldürme emrini vermiş olabilir miydi? Kızı, Tiarnan ve kardeşlerinin öldürdüğünü söyleyecekti belki de?

Bir insan bu kadar zalim olabilir miydi?

Tiarnan stratejik bir adam değildi, bunun farkındaydı. Cathán Yarımsakal gibi bir adamın neler yapabileceğini tahmin etmek onun sınırlarını aşıyordu. Bu, sadece onu, Cathán'ın planlarını çözme girişiminde çözümsüz bırakırdı. Tek yapabildiği, sezgilerinin ona söylediği şeylerin doğru olduğuna güvenmekti. Mauri'nin burada olması, Cathán açısından tepkisel bir karardı. Ne Kandöken'in perdenin arkasından çıkmasına ne Tiarnan ve kardeşlerinin gitmelerine izin vermeye hazırlıklıydı, dolayısıyla kızını bu karmaşanın içine atmayı da planlamış olamazdı.

"Mauri" dedi Tiarnan. Adamların duymamaları için kısık sesle konuşuyordu. "Baban sana başka taliplerin olduğunu söyledi mi? Bir kralın kızı için daha..." - iyi- "Uygun biri mesela?"

"Bir kralın oğlundan daha uygunu olabilir mi?" diye sordu Mauri gözleri parlayarak.

"Ben ciddiyim."

Mauri iç çekti.

"Beni Thorgils'le evlendirmekten söz etti ama ben istemiyorum."

Thorgils en az elli yaşındaydı ve yaşını aynen gösteriyordu. İskandinav Thorgils çirkin, sevimsiz bir adamdı, parmak ve kulaklarında eksik olan parçalarla çocukları korkutan tuhaf bir görüntüsü vardı. Zarif, şefkatli Mauri'yi o korkunç savaşçının yanında düşünmek, Tiarnan'ın midesinin kasılmasına neden oldu. Bu imkânsızdı ama Cathán için değil.

"Tiarnan, şimdi aşkına kur yapmanın sırası değil" dedi Eamonn. Bir fısıltıyla söylenen sözler öfke doluydu.

"Ne önerirsin?" dedi Tiarnan gözünün ucuyla onları izleyen korumalara bakıp. Biri hâlâ sarhoştu ama diğerleri dimdik, dikkatleri onların üzerlerinde ilerliyorlardı. Tiarnan ne konuştuklarını duymaya çalıştıklarını biliyordu.

"Bir şey" dedi Eamonn. *"Herhangi bir şey."*

Hep böyle olurdu. Eamonn ondan imkânsız olan bir şeyi gerçekleştirmesini beklerdi. Tüm insanların Tiarnan'dan beklediği buydu.

Önce Gormán, Cathán'ın bir numaralı adamı dizginleri çekti ve atını durdurdu. Teker teker hepsi aynı şeyi yaptılar. Yolun ikiye ayrıldığı bir kavşağa gelmişlerdi ve karar verme anından kaçış yoktu. Etraflarında gecenin karanlığı beklentiyle soluyor, gürültüleri susturuyor, yaprakların hışırtısını bile bastırıyordu.

"Ne tarafa?" diye sordu Gormán.

Michael atını sürdü ve Tiarnan'ın yanına geldi. Üçü, aralarında Mauri ile düz bir çizgi hâlinde durdular. Herkes onun cevap vermesini beklerken Tiarnan üzerinde beklentinin, umudun ağırlığını hissetti. Başka şansları olmadığını göremiyorlar mıydı? Tüm yönlerin onları felakete götürdüğünü anlayamıyorlar mıydı?

"Kuzeye" dedi sonunda. "Nehre ulaşana kadar kuzeye gideceğiz."

Tiarnan doğruyu söylediği anda Eamonn'ın sıçradığını hissetti. Kardeşinin, yalan söylememiş olmasının ne anlama geldiğini anladığını umuyordu. Bu çapulcuları, insanlarının bekledikleri yere götürecek değillerdi elbet; ancak orayla burası arasında bir yerde -riski, sonucu ne olursa olsun- duracakları anlamına geliyordu. Tiarnan gözünün ucuyla Eamonn'a baktı ve Eamonn'ın gözlerindeki dehşeti gördü.

Evet, anlamıştı.

Ancak Michael sadece şaşırmış görünüyordu. Tiarnan'ın korktuğu gibi, mücadele başladığı anda Michael'ın bir faydası olmayacaktı. Tiarnan, kaderin kılıcının üzerinde olduğunu biliyor, ileri geri her savrulduğunda kafa derisine yaklaştığını hissediyordu.

Tekrar yola koyulduklarında, Tiarnan içinde kaldıkları bu ikilem karşısında bocalamaya başladı. Kendi avantajları doğrultusunda kullanabilecekleri bir yol, bir zaaf olmalıydı... Üçüne karşılık on iki adam ve bir kadın... Tiarnan bir yanıt arayarak ormana göz gezdirdi.

Ve yanıtı bulduğunda, kalbine bir bıçak gibi indi.

Tek bir zaaf vardı ve o, hepsinin zaafıydı.

Mauri.

Cathán onu Thorgils'le evlendirmeyi planlıyorsa belki de onu yem olarak kullanmak gibi bir niyeti yoktu. Bu da, adamların onu korumak için ellerinden geleni yapacakları anlamına geliyordu. Tiarnan onları alt etmek için bu bağlılıklarını kullanmalıydı.

Kararının ağırlığını dört bir yanında hissederek başını salladı. "Mauri?" dedi yavaşça.

"Evet, Tiarnan?"

"Daha gidecek yolumuz var. Devam etmeden önce biraz dinlenmek ister misin?"

Mauri güven dolu gözlerle ona baktı.

"Evet, iyi olur."

Tiarnan, Gormán'a seslendi.

"Mauri'nin dinlenmesi gerek."

Gormán atını dizginledi ve dönüp şüpheli gözlerle Tiarnan'a baktı.

"O kadar uzak mı?"

"Mauri gibi narin bir kız için, evet" diye yanıtladı Tiarnan.

Mauri görev duygusuyla başını öne eğdi.

Kıvrımlı patika, onları Tiarnan'ın çok iyi bildiği bir noktaya getirdi. Alçak ve düzlük olan bu alanın bir yanı, sessiz bir yerleşim bölgesine uzanan çimlere açılıyordu. Etrafında, gökyüzüne işaret eden bir parmak görünümündeki eski bir anıtın bulunduğu bir noktaya muhafızlık eder gibi görünen dik bir kayalık vardı. Uzun gölgesi, etrafındaki tepeyi çevreleyerek güneşin doğuşunu ve batışını işaret ediyordu. Hemen altında, sanki bir dev, dağın tepesini parçalamış ve her şey yuvarlanarak aşağı düşmüş gibi, sivri ve dik kayalıklar vardı.

"Gel" dedi Tiarnan samimi bir sesle ve Mauri'nin elini tuttu. "Buraya otur, ben de sana su getireyim."

Gormán, onun bu nezaketine kahkahalarla güldü ama Tiarnan, bunun attığı son kahkaha olduğunu bilerek -umarak- onu görmezden geldi. "Michael" diye seslendi. "Mataramı getir."

Michael söyleneni yaptı ve Tiarnan'ın umduğu gibi, Eamonn da onun arkasından Tiarnan'ın Mauri ile oturduğu kayalıkların yanına geldi. Tiarnan matarayı Michael'dan alırken Cathán'ın adamlarına göz gezdirdi. Atlarıyla yarım daire oluşturmuş, bir yandan kendi aralarında konuşurken diğer yandan Tiarnan ve kardeşlerini kontrol ediyorlardı. Biri, atının dizginlerini tutarak biraz daha dışarıda duruyordu.

Durum bundan daha iyi olmayacaktı.

Uzuvlarının kurşundan yapıldığı hissiyle Tiarnan, Mauri'ye yaklaştı, eğildi ve kulağına fısıldadı.

"Beni bağışla."

"Seni bağışlayayım mı? Neden, Tiarnan, ne için?" diyordu ki Tiarnan onu yakaladı ve sarsılan sırtını bağrına yaslayıp bir kolunu küçük, yumuşak göğüslerinin üzerine bastırdı. Mauri'nin narin bedeni tüm kıvrımlarıyla Tiarnan'ın bedenine sokulmuştu. Bu şekilde aşkta birleşmeliydiler, savaşta değil; ihanette de-

ğil. Mauri kaçmaya çalışınca Tiarnan onu sıkıca tuttu ve serbest kalan eliyle hançerini Mauri'nin boğazına dayadı.

Koşullar bu kadar utanç verici olmasaydı, Tiarnan'ı gururlandıran bir hızla Eamonn ve Michael kılıçlarını çektiler ve hemen yanına geldiler. Üçü, sırtlarını yüksek kayalığa dayamış, aralarında sadece Mauri ile on iki öfkeli adama bakıyorlardı.

"Tiarnan? Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Mauri. Elinden kurtulmaya çalıştı ve Tiarnan'ın bıçağı az kalsın boynunun ipeksi tenini kesiyordu.

"Rahat dur be kadın!" diye kükredi Tiarnan, Mauri'nin kulağına. "Yoksa çok fena olur."

"Aptalın tekisin sen, Tiarnan" dedi Gormán cesur adımlarla onlara doğru yaklaşarak.

"Evet, bunu daha önce de duydum. Atın silahlarınızı, hemen. Şimdi!"

"Hiç sanmıyorum."

Tiarnan, Mauri'yi sıkıca tuttu. Mauri sızlandıkça Tiarnan'ın yüreği parçalanıyordu. "Beni test mi ediyorsun?" diye bağırdı hissettiğinden daha yürekli bir sesle. "Cathán'a kızını parçalar hâlinde götürmeyi tercih edersin, herhâlde?"

"Kıza zarar vermeyeceksin."

Tiarnan cevap verme zahmetinde bulunmadı. Bunun yerine bıçağının ucunu Mauri'nin boynuna doğru bastırdı ve bıçağından bir damla kan aktı.

Mauri korku ve acıyla haykırdı.

Bu yanlıştı. Çok yanlıştı. Yüreğinde taşlar yerinden kopuyor, ruhunu kalıntıların içinde bırakana dek çığ gibi devriliyorlardı.

Gormán birden durdu. "Sandığımdan daha cesurmuşsun" dedi kindar bir hayranlıkla. "Ama ne olursa olsun seni öldüreceğim."

"Belki; ama bugün değil. Silahlar. Yere!"

Gormán başıyla işaret etti ve adamlar yavaşça silahlarını çıkarmaya başladılar. Gormán kılıcını yere atmak üzere eğildi ve solundaki adama bir bakış attı. Her şey öyle çabuk oldu ki Tiarnan kendisine doğru gelen bıçağı gördüğünde neler olduğunu anlamak için geç kalmıştı. İçgüdüsel bir şekilde Mauri'yi saldırıdan korumak için yana kaçtı. Aynı anda, sağdaki adam hamle yaptı ve ortalık bir anda karıştı.

Bıçak ona, gümüş bir şahin gibi uçtu. Michael kılıcını havaya kaldırdı ve hemen önündeki adamı salladı. Onu yere devirdikten sonra kılıcım kurtardı ve ikincisine hamle yaptı. Tiarnan kardeşinin reflekslerini hafife almıştı. Diğer yanında Eamonn kılıcını, bıçağı fırlatan adama salladı, ardından bir sonrakine geçti. Tiarnan uçan bıçaktan kaçmak için döndüğü sırada, ayağı takıldı ve sırtını taş duvara çarptı.

Gümüş bıçağın havada yaklaştığını gördü, ardından ete ve kemiğe çarptığında çıkardığı sesi duydu. İçgüdüsel bir şekilde kendini acıya hazırlayarak yerinden sıçradı ama o acıyı hissetmedi. Şok olmuş beyni, yüzüne fışkıran kanı fark ettiğinde, Mauri'nin bayılırken çıkardığı hırıltıyı duydu. Mauri'nin omzuna saplanan ve ölümcül, derin bir yara açan bıçağın görüntüsü, Tiarnan'ı şok etti.

Görmesi gerekeni görmüştü. Bir savaşçının öfkesindeki yakıcı ateş onu kasıp kavurdu ve her şeyi kırmızıya ve siyaha dönüştürdü. Hamle yaptığı sırada dudaklarından dökülen haykırış, geceyi bir ölüm perisinin çığlığı gibi delip geçti. Bir elinde bıçak, diğer elinde kılıç, Tiarnan ölümüne sıçradı.

On Dokuzcu Bölüm

Bir yandan lanetler ederek Rory, Saraid'in yanından geçti, Pooka'nın dizginlerini ağaçtan çözdü, hayvanın başının tepesinden geçirdi ve üzerindeki eyere sabitledi. Bu sırada hayvan iyice huzursuz olmuştu ve Rory elleriyle hayvanın pürüzsüz boynunu okşayarak onu sakinleştirdi. Saraid'in hilesi karşısında yaşadığı duygusal sıkıntıdan kurtulmaya ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Düğün için köye girdiklerinde gördüğü ahırları, yulafları, samanları ve ahırların etrafında gördüğü çocuğu düşündü. Atın kulakları havaya dikildi ve Rory'ye yumuşak bir sesle inleyip başını öne arkaya salladı. Gözlerinin koyu kahvesinde zekâ vardı. Keyifsiz olan Rory'yi tehlikenin yaklaştığı ve hızla yaklaştığı bilgisi kadar şaşırtan bir zekâ ve anlayışa sahipti.

"Git şimdi" diye mırıldandı Rory ve hayvanın kıçına yavaşça vurdu.

Pooka başını sallayıp kalenin bulunduğu yöne doğru dörtnala koşmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Saraid, atın gidişini şok olmuş gözlerle izliyordu.

Rory cevap vermeden Saraid'in elinden tutup onu aksi yöne, ağaçların sıklaştığı alana doğru çekiştirmeye başladı. "Burada iki şeyden biri oluyor" dedi patikadan ayrılıp yaprakların yoğun olduğu bölgeye girerken. "Ya bizim dönmediğimizi fark ettiler ve bizi yakalaması için birini gönderdiler ya da çıktığı anda Stephen'ı öldürmesi için biri geliyor."

Saraid hiçbir şey söylemedi ama Rory onun derin bir nefes aldığını duydu.

"Hangisi olursa olsun, öğrenmek istemeyiz. Atı alırsak bizi yakalama şansları daha yüksek. Şansımız varsa ormana girdiğimizi düşünmeyeceklerdir."

"Hayır, bunu kesinlikle düşünmeyecekler" dedi Saraid. "Sadece kafadan hasta biri bu ormanlara girer."

Bununla birlikte elbisesinin eteklerini toplayıp diğer eşyaları kolunun altına almak için durdu. Rory arsızca krem rengi bacaklarını, uzun baldırlarını izleyip tüm o tenin kendi bacaklarına sokulduğu, beline sarıldığı anı hatırlayarak izledi... onunla burada mahsur kalmak o kadar kötü olabilir miydi? Hem de onu istemesinin sebepleri ne olursa olsun... Saraid'in sorumlulukları gereği neler yapabileceğini görmüştü ve çok ama çok zevk almıştı.

Saraid başını kaldırıp Rory'nin bakışlarını yakaladı ve bir an öylece kaldılar. O bakışta aralarında geçen, etraflarını saran bitki örtüsünün verimli kokusu ve zengin bereketi kadar karanlık ve tensel bir şey vardı. Gerçek miydi yoksa onu, Colleen'in ona geleceğini söylediği kurtarıcı olmaya ikna etmek için bir başka girişim miydi?

Saraid'in yüzü kızarmıştı ama çelik gibi gözleriyle devam etmek için başını sallayarak işaret etti. Tek kelime etmeden Rory tekrar elini tuttu ve sessizce derin ve karanlık ağaçların arasında ilerlediler. Etraflarında cıvıltılar, hışırtılar ve öfkeli kuş

sesleriyle ilerlediler ve ardından gecenin sessizliğine doğru yol aldılar. Rory önlerinde ve arkalarında, vahşi doğanın patırtılarıyla yankılanan, açılmış dalgalı geçitler olduğu hissine kapıldı; ama bulundukları noktanın çevresinde, yaprakların fısıltılı iç çekişleri bile duyulmuyordu.

Yere yığılmış kütüklerin ve toprağa gömülü kayaların üzerinden atlayıp bir süre ilerledikten sonra Saraid alçak bir sesle soru, "Stephen'ı neden öldürmek istesinler?"

"Görevini yaptıysa, senin dışında tek tanık o olurdu. Perdenin arkasında neler olduğuna dair gerçekleri anlatabilecek tek kişi. Senin hikâyeni destekleyecek biri olmadan da kimse sana inanmazdı."

"Cathán'ın iki oğlunu da öldüreceğini mi düşünüyorsun? Ama o zaman kendi tohumlarını yok ediyor olur. O gittikten sonra mirasını devralacak varisi kalmaz."

"Sence Cathán'ın yaşlanmak ve ölmek gibi bir derdi var mı?"

Bunun üzerine Saraid'in düşünmeye başladığını, Cathán'ın genç yüzünü ve dinç vücudunu gözünün önüne getirdiğini görebiliyordu. Ellili yaşlarında olmalıydı ama yakından bakıldığında Rory ile aralarında bir yaş bile yok gibiydi.

Ormanın derinliklerine ilerledikçe başlarının üzerindeki dallar öyle kalınlaştı ki parlak ayın ve yıldızların üzerini örttüler. Yürüdükleri alan ise en az tünel kadar karanlık ve çok daha tehlikeliydi. Her adımda dikkatli olmalıydılar. Rory'nin görebildiği kadarıyla doğuya, büyük olasılıkla kuzeydoğuya doğru ilerliyorlardı. Kesinlikle gideceği yerden, Fennore Kitabı'nı son gördüğü Fennore Adası'ndan oldukça uzaktaydılar.

Tünelden durup dinlenecek kadar uzakta ve güvende olduklarını hissettiklerinde, Rory atın üzerinde bulduğu matarayı çıkardı, bir yudum alıp sessizce Saraid'e uzattı. Saraid almadan önce bir süre baktı. Karanlığın içinde bile Rory, Saraid'in

kızardığını, gözlerinin parladığını görebiliyordu. Saraid'in onu kullanmaya çalıştığını bile bile gözlerini ayıramıyordu.

"Kardeşlerinle nerede buluşacaksın?" diye sordu Rory.

"Buranın kuzeyinde bir şelale var, ormanın arka tarafında. Sadece yukarıdaki tepelerden görünüyor."

"Ne kadar uzakta?"

"At üstünde yarım gün. Çok değil."

Rory buna gülebilirdi ama Saraid öyle ciddi görünüyordu ki gülmedi. Yarın güneş batmadan varırlarsa şanslı olacaklardı ve bu hesaba molalar dâhil değildi. Saraid'in ayağındaki ayakkabılara baktı. Göründükleri kadar rahatsızlarsa mola erken gelebilirdi.

"Benim için endişelenme" dedi Saraid sert bir ses tonuyla. "Seni yavaşlatmam."

Rory ona düşündüğü şeyin bu olmadığını söyleyebilirdi ama onun yerine sadece omuz silkti ve ne isterse onu düşünmesi için sessiz kaldı.

Ağaçlıklı alanın derinliklerine indikçe ilerlemek güçleşiyordu. Kökler toprağın derinliklerinden ayaklarını sarıyor, yaprakların altında saklanan taşlar sendeleyip tökezlemelerine neden oluyordu. Sarmaşıklar ayak bileklerine dolanıyordu ve dallar önlerinde engeller oluşturuyordu. Sanki bitkiler canlanmış, onları tutsak etmek için uğraşıyor gibiydiler. Rory daha birkaç saattir karanlığın içinde ilerlediklerini biliyordu ama sanki günlerdir buradaydılar.

"Burası periler ormanı" dedi Saraid yumuşak bir sesle. Bu tuhaf ifade sanki Rory'nin düşüncelerinin bir yansıması gibiydi.

Rory dönüp ona baktığı anda Saraid kalın bir köke takıldı ve yüzüstü düşmek üzereydi ki Rory onu yakaladı. O anda Saraid'in gözlerindeki ateşli bakışla Rory onu kendine çekmeyi, bu ateşi vücudunda hissetmeyi istedi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. "Periler ormanı?"

"İnsanlar böyle yerlere sadece kayboldukları için girerler ve kaçacak kadar şansları varsa sonsuza dek değişirler."

"Değişirler mi? Nasıl değişimler bunlar?"

"Önemli değişimler, tabii" diye yanıtladı kısık bir sesle. "Bazen akıllarını yitirirler. Bazen gençlikleri, bazen de duyuları gider. Periler güvenilmez yaratıklardır."

Rory'yi izlerken Saraid'in gözleri parladı ve bir an için Rory onun da o peri cemaatinden biri olduğunu ve onun büyüsünden asla kurtulamayacağını düşündü. Direnmenin bir anlamı var mıydı? Saraid, Rory'nin ona en kızgın olduğu anlarda bile kontrol edemediği o çekimi kullanarak gururunu incitmişti.

Rory hâlâ Saraid'in kolunu tutuyordu ve elbisesinin ince kumaşının üzerinden teninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Mum ışığında, altında kıpırdanırkenki çıplak ve ışıltılı hâli hâlâ gözlerinin önündeydi; ama Rory, dürüst olması gerekirse onu çok daha uzun süredir hayal ediyordu. Saraid onun rüyalarına girdiği andan itibaren Rory kapana kısılmıştı.

"Artık bırakabilirsin beni" dedi Saraid ve kolunu çekti ama o sırada bile Rory, Saraid'de sözleri ve eylemleriyle uyumlu olmayan bir isteksizlik gördü.

"Ne? Beni kalmaya ikna etmek istemiyor musun?"

Saraid gözlerini kıstı. "Ayartıcı bir kadın değilim sonuçta. İşe yarayacağını düşünmem aptallıktı."

"Oh, işe yarayabilirdi!" dedi Rory. "Sadece biraz daha ısrarcı olman lazım."

"Oyunlarını benimle oynama" dedi Saraid sert bir şekilde.

"Pardon. Oyun oynamanın senin tekelinde olduğunu bilmiyordum."

"Bu, benim için oyun değil; hayatın ta kendisi."

"Al benden de o kadar, Prenses."

Rory bu kadar gergin olmasaydı, Saraid'in yüzündeki ifadenin komik olduğunu düşünebilirdi. Sonuçta Saraid'i, Rory'nin onların kurtarıcısı olduğunu düşünürken elindeki her silahı onu kalmaya ikna etmek niyetiyle kullandığı için suçlayabilir miydi? Rory'nin beladan fazlası olduğunu düşünmek saçmaydı; ama Saraid'e ölüler diyarından bir ziyaretçi gelmiş ve ona bu mesajı vermişti, ardından da birden Rory belirmişti. Elbette buna inanacaktı ve Rory bunu ona karşı kullanmakla aptallık ediyordu.

Sessizlik içinde bir süre daha yürüdüler. Orman onları ıslıklar ve gölgelerle sarıyordu. Dalların ve yaprakların hayali örtüsüne nüfuz etmek için uğraşan hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Her adımda Rory, yoğun ve amansız engellerin arasında ilerlediğini hissetti. Öyle yorgundu ki uzanıp bir yıl boyunca uyumak istiyordu ama Saraid'in periler hakkındaki yorumu, kulağa ne kadar saçma gelse de, bu değişken dünyada sinir bozucu bir şekilde mümkün görünüyordu. O yaşamının büyük bir bölümünü Amerika'da geçirmişti ama yine de doğaüstü güçlerin kemiklerinde dans ettiğini hissedecek kadar İrlandalıydı.

Kendi hassasiyeti karşısında huzursuz olup, "İstersen biraz dinlenebiliriz" dedi.

"Sen benim söylediğimi duymadın mı?" diye bağırdı Saraid. "Burası zaman geçirilecek bir yer değil."

"Gerçekten perilerin olduğuna inanmıyorsun, değil mi?" diye yanıtladı. Sesinin güçlü, kendinden emin ve endişesiz çıktığına seviniyordu.

Saraid parmaklarını Rory'nin koluna sarıp onu durmaya ve dönüp ona bakmaya zorladı.

"Ben pek çok şeye inanıyorum, Ruairi" dedi.

Bu ifadede, söylediğinden fazlası gizliydi ve Rory bunu anlamamış gibi davranamazdı. İkisi de imkânsızı görmemiş,

imkânsızı yaşamamışlar mıydı? Bu yer ve zamandaki kendi varlığı bile imkânsızken, bir periler ormanı gibi küçük bir şeyi nasıl sorgulayabiliyordu?

Tüm bunları, Saraid'in sesinde duymuştu ve bunlarla beraber, bir başka mesaj daha vardı. Aralarında ne geçmiş olursa olsun, Colleen ona ne söylemiş olursa olsun, Saraid ona hâlâ güvenmiyordu ve onunla birlikte bilinmeyene doğru ilerlerken kendini güvende hissetmediği açıktı. İyi, dedi Rory kendi kendine. O da Saraid'in ona bağlı kalmasını istemiyordu zaten. O sadece kendi yoluna gitmek istemişti; böylece hayatına devam edebilecek, kitabı bulacaktı ve kitabın onu kendi dünyasına, kendi yaşamına döndürebileceğini umuyordu.

Ama madem istediği buydu, o zaman neden ağaçları yumruklamak istiyordu? Neden Saraid'in Rory'nin onu koruyabileceğine inanmıyor olması onu bu kadar rahatsız ediyordu.

"Nerede olduğumuz umurumda değil, Prenses" dedi. "Molaya ihtiyacım var, senin de öyle."

Yere devrilmiş bir kütüğe doğru yürüdü, içine yerleşti ve bacaklarını uzattı. Saraid gönülsüz bir hâlde onu takip etti ve yanına tünedi.

"Bir şey soracağım" dedi Rory. Ağaçların arasından süzülen ay ışığının saçlarında parlayışını izliyor, gece yarısı parıltısı karşısında dikkatini dağıtmamaya çalışıyordu. "Babam neden Fennore Kitabı'nın sende olduğundan bu kadar emin?"

Saraid yanıt vermeden önce bir süre düşündü ve Rory, Saraid'in ona yalan söyleyip söylemeyeceğini merak etti; ama konuşmaya başladığında sesi kendinden emin ve yumuşaktı.

"Annemin kitabı ondan çaldığını düşünüyor" dedi Rory'nin gözlerine bakıp.

Doğru, tamam.

Rory devam etti:

"Çaldı mı?"

"Hayır; en azından öyle bir şey söylemedi."

"Peki, neden kitabın *sende* olduğunu düşünüyor?"

"Bunun yanıtını senin bilmen daha muhtemel" dedi Saraid kaşlarını kaldırıp.

"Bu olay seninle o tepenin eteklerinde tanışmamdan önce olduysa o zaman bilmediğime inanabilirsin."

Saraid düşünceli gözlerle ona baktı ve Rory, o karanlık, gizemli gözlerin ardında olup bitenleri anlayabilmeyi diledi; belli ki neye inanacağı konusunda kararsızdı ve Rory, onu ikna edecek sözleri bilmiyordu. Kalkıp ona, tanışmalarından önce, insanları düz ekranda izlediği ve porselen bir lavabodan çıkan mucizevi bir musluktan su içtiği başka bir yerde ve yüzyılda olduğunu söylese, Saraid ne derdi? Periler ormanı Rory'ye nasıl saçma geliyorsa, Saraid de aynı şeyi düşünürdü.

Sonunda Saraid konuşmaya başladı:

"Sen ve Cathán'la ilgili tuhaf hikâyeler anlatılıyor. İkinizin bir anda ortaya çıktığınızı söylüyorlar. Bizim *tuath* bölgemize geldiğiniz gece belirmişsiniz."

"Ne zaman?"

"Tiarnan ve benim doğduğumuz gece."

"Dur tahmin edeyim; yirmi beş yıl önce."

Saraid başını salladı.

"O gece fırtına vardı ve ikiniz çırılçıplaktınız ya da öyle anlatılıyor. Baban saatlerdir yollarda olduğunuzu söylemiş ve ikiniz de hastaymışsınız. Babam sizi eve almış, sonra da annem seni iyileştirmiş. Onlar dostluklarını sunmuşlar."

Saraid'in sesi titredi.

"Ve bir süre, baban bir süre dost gibi davranmış."

Saraid uzun süre sessiz kaldı ama Rory daha fazlası olduğunu bilerek bekledi.

"Sonra nedense Cathán annemin Fennore Kitabı'nı çaldığına ikna olmuş. Söylendiğine göre hiçbir kanıtı yokmuş ama aksini de düşünmemiş."

"Nasıl bu kadar emin olmuş, peki?"

"Hiç bilmiyorum. Dedikodular vardı, elbet. İnsanlar, Cathán geldiğinde Fennore Kitabı'nın yanında olduğunu söylüyorlar. O kitabı buraya Cathán'ın getirdiğine inanıyorlar."

"Hâlâ annenle bağlantısını anlayamadım."

"Baban ateşlenip kendinden geçtiğinde annemin kitabı çaldığını düşünüyor; ama çalmadı, buna yemin edebilirim."

"Annen nerede şimdi?" diye sordu Rory.

Saraid omuz silkti. Sesi yumuşak ve üzgündü.

"Kendini öldürdü. Tiarnan ve ben daha bir yaşında bile değildik. Ona dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Üzgünüm" dedi Rory ve bunda samimiydi; belki o zamanlar Saraid annesini hatırlayacak yaşta değildi ama bu, kaybının acısını hafifletmemişti. Bunu sesinden anlayabiliyordu.

"Uzun zaman önceydi" dedi Saraid.

"Baban tekrar mı evlendi?"

"Evet; yıllar sonra evlendi ama annemi hep sevdiğine inanıyorum. Çocukların annesi -Eamonn, Michael ve Liam'ın yani- Cathán'ın saldırılarında dul kalmıştı ve ben de onlara yardım edebilecek yaştaydım. O, kendisini ve çocuklarını koruması için bir erkeğe, Bain de ben ve Tiarnan için bir anneye ihtiyaç duyuyordu."

"Peki, *o* nerede şimdi?" diye sordu Rory; ama yanıtını tahmin edebiliyordu.

"Öldü."

Sözleri, Cathán'ın Saraid'in halkına yaptıklarını özetliyordu. Cathán'a... Kandöken olarak bildiği adama karşı nasıl bir nefretle doluydu...

Rory iki eliyle Saraid'in eline uzandı ve avuçlarında tuttu.

"Üzgünüm, Saraid. Yaptığı her şey için."

Saraid şaşırmış bir hâlde Rory'nin yüzüne baktı. Doğruyu, yalanı arıyordu; ama bu kez yalnızca doğruları görecekti. Rory üzgündü. O gece mağarada olanlardan, babasının buraya gelip Saraid'in sevdiği her şeyi yok etmesinden kendini sorumlu tutuyordu.

"Öyleyse, bana inanıyor musun?" diye sordu Saraid. "Kitabın bende olmadığına inanıyor musun? Bu gece, seninle olduğum bu ana kadar onu hiç görmediğime?"

Rory başını salladı ve Saraid derin bir nefes verdi; belli ki uzun süredir içinde tutuyordu. Rory, onun doğru söylediğine inanıyordu ama babasının kitabı Saraid'in annesinin çaldığını düşünmesi için bir sebebi olmalıydı. Bu sebep her neyse Saraid bunu mutlaka biliyordu.

Ona sormak istedi ama aralarında tuhaf bir bağ oluşmuştu ve bunu bozmaya yüreği el vermedi. Öfkesini havaya bırakmak için derin bir nefes alıp verdi. Belki de bu bilgiyi almak için bir şey vermesi gerekiyordu. Anlaşmalarını mühürlemek için bir sır alışverişi; ama Rory sırlarını kolay kolay paylaşmazdı. En son ne zaman birine gerçekten ne düşündüğünü... gerçekten ne hissettiğini anlatacak kadar güvendiğini hatırlamıyordu.

Yavaşça ayağa kalktı ve tekrar konuştuğunda Saraid'in onun yüzünü görmemesi için bir adım uzaklaştı.

"Ben kitabı gördüm" dedi yumuşak bir sesle. "Bir kere, çocukken."

Saraid'in bakışlarını üzerinde hissediyordu ama arkasını dönmedi. Saraid nihayet noktaları birleştirip Rory'nin doğduğu gün, onun evine cehennem ateşi gönderdiğini fark ettiği anda gözlerindeki kıvılcımlarla yüzleşmek istemiyordu.

"Yirmi beş yıl önce" diye bitirdi.

Yumuşak toprağın üzerinde eteğinin hışırtısını ve yumuşak adımlarını duydu. Saraid, bu konuşmayı Rory'nin istediği gibi Saraid'e sırtı dönük bir şekilde gerçekleştirmeyi reddederek önünde durdu. Gözlerine baktığında, Rory kendini gözlerini kaçıramayacak kadar aciz, açık ve savunmasız hissetti.

"Buraya nasıl geldiğini anlat, Kandöken olmayan Ruairi. Kimsin sen?"

Rory yutkundu. Birden ağzı kurumuştu.

"Buna yanıt verebilir miyim, bilmiyorum; artık kim olduğumu ben de bilmiyorum."

Saraid kahkahalarla gülebilirdi. Rory'nin zamanında yaşamış olsaydı, gülerdi de. Buna bahane derdi. Sonuçta yirmi birinci yüzyılda kimse, gerçekten kim olduğunu bilmiyordu zaten; ama Saraid gülmedi. Yüzü bir çiçek gibi ona dönük, gözleri dikkatli bir şekilde bekledi. Rory hayatı boyunca kendini bu kadar değersiz hissetmemişti ve bu önemliydi; çünkü yaşamı boyunca hiçbir şeye bir kuruş değer vermemişti.

Saraid'in sırları olabilirdi ama o, onlarla yüzleşecek cesarete sahipti. Halkını, ailesini korumak için soğukkanlı bir katil olduğunu düşündüğü bir adamla evlenmişti. İş, açık açık nefret ettiği bir adamla birlikte olmaya gelince bile, bunu gururla yapmıştı.

Öte yandan Rory ailesinden, insanlarından kaçmıştı. Onları gerilerde bırakmış ve bir daha arkasına dönüp bakmamış-

tı. Hiçbir zaman nedenini bilecek kadar derin düşünmemişti. Teyzesiyle, tüm sorularını yanıtlayabilecek bir kadınla yaşamış ve hiçbir zaman soracak cesareti gösterememişti.

Kalenin altındaki o gece Rory'yi değiştirmiş, olmadığı bir şeye dönüştürmüştü; ve o günden beri Rory o gerçekten kaçıyordu. Dönüştüğü şeyden korkuyordu; belki de şimdi, Ruairi, Kandöken'i gördükten sonra korkmakta ve kaçmakta haklıydı.

Saraid elleriyle Rory'nin yüzünü tuttu ve onu, ona bakmaya zorladı, Rory'ye bakması için *ona* izin vermeye.

"Kimsin sen?" diye sordu tekrar.

Rory'nin hâlâ bir yanıtı yoktu; ama denedi.

"Anlaşılan o ki beş yaşındayken babamla birlikte buraya gelmişim ve burada büyümüşüm... ve senin evlendiğin o Kandöken denen adam olmuşum; ama benim bildiğim hayat..." Başını salladı. "Burada değildi. Bu zamanda, bu yerde değildi."

Saraid'in elleri Rory'nin yüzünden göğsüne doğru kaydı ve biri kalbinde, spirallerin olduğu yaranın üzerinde durdu.

"Ben çocukken eski bir kalenin altındaki mağarada bir kavga oldu."

"Kız kardeşinin evinin altı" dedi Saraid onu şaşırtarak. "Söylemiştin, cenazeden sonra seni oraya götürdüğümü."

"Doğru. Bu mağara, bir şekilde bu kitapla bağlantılı. En azından ben öyle tahmin ediyorum. Tüm taşlarda ve duvarlarda spiraller var. Bir an önce terk etmek isteyeceğin türden bir yer."

Saraid'in parmakları, yarasının üzerinde ilerledi ve Rory ürperdiğini hissetti. Saraid titreşimi hissetti ama çekilmedi. Rory'nin tek arzusu onu kendine çekmek, yüzünü saçlarının kokusuna gömmek ve dünyanın var olduğunu unutmaktı. Anlatmak istemediği gerçeklerden saklanmak. Saraid'in onu kullanmasına izin vermek, istediği buysa.

"O gece, ben beş yaşındayken babamla kitap yüzünden kavga ettik, en azından daha sonra kardeşimin bana anlattığı bu. Birkaç dakikalığına kaybolduğumuzu söyledi, sonra bir şekilde beni geri getirmiş."

Saraid onun yüzüne baktı ve Rory, gerçekleri gölgelerden ayırt etmeye çalıştığını görebiliyordu. Saraid'in bugün, ikizi küçük bir çocuğa dönüştüğünde bir kız sesinin -Danni'ninonu çağırdığını hatırladığını biliyordu.

"Beni geri getirdi ama babamı değil."

"Neden? Babanı sevmiyor muydu?"

Rory, bunu daha önce hiç düşünmemiş olması karşısında şaşkın bir hâlde gözlerini kırpıştırdı. O ve Danni babaları hakkında hiç konuşmamışlardı ve Rory gerçekten de sebebini bilmiyordu; belki de bir yanı, babasını, hepsini travmaya sürükleyen o geceyle özdeşleştirmişti; belki de bu inkârın derinliklerinde, Rory'nin yüzleşemediği bir başka gerçek saklıydı.

"Bunun kasıtlı olup olmadığını bilmiyorum, babamı getirmemesi yani; ama..." Ve Saraid'in gözleri ruhunu delip geçerken daha fazla devam edemeyerek uzaklaştı. Sanki dünya umurunda değilmiş gibi, ölü yapraklardan oluşan yumuşak zemine oturdu ve kütüğe sırtını yasladı. Saraid sessizce yanına oturdu. Vücudu, Rory'nin dokunabileceği, hissedebileceği kadar yakındı. Rory kendine hâkim olamadı ve ona uzanıp kendine doğru çekti. Saraid bir an kendini sıktı; ama sonra Rory'nin kollarında, onun sıcaklığını içine çekerek rahatladı.

"Sonra ne oldu, Ruairi?" diye sordu. "Kız kardeşin seni geri getirdiğinde ne oldu?"

Rory cevap vermeden önce bir an düşündü. Sözcükler içeride kalmak için savaşırken ıstıraplı ve ağır bir şekilde döküldüler.

"Bir parçamı geride bıraktı."

Saraid hiçbir şey söylemedi; ama Rory dikkatinin tamamen üzerinde olduğunu biliyordu.

"Yani, ne bileyim, ne olduğunu da bilmiyorum; ama bir şekilde ben orada annem ve kız kardeşimle yaşarken burada babamla yaşayan bir ikizim var... mış."

"Yani ikiye bölündün gibi mi?" diye sordu Saraid.

"İkiye bölündüm gibi" diye tekrarladı Rory ve her zaman içinde hissettiği bu sözleri dillendirdiği için tuhaf bir rahatlama hissetti. "Ben sadece bir insanın parçalarıydım." Asla bir bütün değil; asla tam değil.

"Sence Kandöken de böyle hissetmiş midir?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki de."

"Belki de bu yüzden o kadar zalim ve acımasızdı, yaralı bir hayvan gibi."

Saraid öyle gerçekçi bir şekilde konuşuyordu ki sözlerinin Rory'nin içinde bir şeyleri dağıtığının farkında bile değildi; sert ve kanayan, parçalarına ayrılıp alt edilmesi gereken bir şeyleri.

Saraid başını Rory'nin göğsünden kaldırıp ona baktı. "Daha önce gördüğümüz, senin... ikizin... öldüğünde... onun çocuğa dönüştüğünü gördük. Ona seslenen kardeşin miydi?"

Rory başını salladı. Konuşamıyordu; her şey, olduğuna inandığı her şey böyle altüst olmuşken konuşmasına imkân yoktu.

"Sence seninle yer mi değiştirdi? Şu anda o sözünü ettiğin mağarada mı? Diğer hayatı mı yaşıyor?"

Mantıklı olsa da Rory bunu bir an bile düşünmemişti. Başını iki yana salladı ve "Sanmıyorum" dedi.

"Neden, Ruairi?"

Yanıt, en karanlık ekrana yazılan bir mesaj gibi oluştu, Rory'nin ne söylediğini kavramasına fırsat kalmadan döküldü dilinden:

"Çünkü tekrar bir bütün olduğumu hissediyorum."

Bu farkındalık ona aşama aşama geliyordu, kavranması güç ama inkâr edilemez bir şekilde; ve şimdi bunu dile getirmişti ya, doğru olduğunu görebiliyordu.

Saraid, karanlık bakışları Rory'nin yüzünde parlayarak ona baktı. Görünüşe göre o da görmüştü Rory'nin hayatını saklayarak geçirdiği her şeyi; ve bunlar Rory'ye kendini öyle aciz hissettiriyordu ki utandı. Derin bir nefes alıp gözlerini kaçırdı.

Bir süre sonra, Saraid lafa girdi:

"Kız kardeşinle tanışmadım ama çok güçlü olduğu anlaşılıyor. Yüzyıllardır varlığını sürdürecek kadar karanlık ve yoğun bir kuvveti kontrol edebilecek kadar güçlü."

Rory, Saraid'in gittiği bu yoldan hoşlanmayarak kaşlarını çattı.

"Ona güçlü der miyim, bilmiyorum. Cadı değil sonuçta."

"Değil mi? Şey! Bu, sadece sözden ibaret ama her ne kadar Fennore Kitabı'nı bilmesem de, herkesin kabul ettiği bir gerçek var; kitap iyi değil. Neden onu bulman gerektiğini, neden Cathán'ın onu ele geçirmek için bunca hayatı yok ettiğini bilmiyorum; ama sakın onun bir araç gibi kullanılabileceğini sanma. Onun kendine hizmet etmekten başka hiçbir amacı yok. Ona nasıl vaatlerde bulunduysan, onları yerine getirmeni bekleyecek; bir saniye de sürse, bin yıl da."

"Ona hiçbir şey vaat etmedim ve buraya onu kullanmak için de gelmedim."

Saraid'in bakışları kuşkuluydu.

"Kız kardeşin seni geri çekerken kitabın seni bırakmamak için sıkı sıkı tuttuğunu düşündün mü? İkiye ayrılmanın sebebi, bir haklar savaşının ortasında kalmış olman olabilir mi ki sonuçta her iki taraf da tek bir parçaya sahip oldu."

Rory, kanının çekildiğini hissetti ama hiçbir şey söylemedi.

"Ve dün, buraya döndüğünde, iki yarım birleşip bir bütün oldu." Saraid onu dikkatle izleyerek duraksadı. "Ve şimdi kimin tarafında olduğumu merak ediyorsun, öyle mi? Konu sen olunca neyi merak ettiğimi bilmiyorum, Ruairi; Kandöken olmayan Ruairi. Sen benim için bir sırsın ama artık senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum."

Rory kısa bir kahkaha attı.

"Şey, teşekkürler, sanırım!"

Saraid de gülümsedi ama Rory, gözlerindeki gölgeleri görebiliyordu.

"Senin de dediğin gibi, artık bir bütünsün."

Yine, Saraid'in sözlerinde, Rory'nin duyduğu ama anlayamadığı bir anlam vardı. Onun gözlerine baktı; gözlerinde kaybolduğunu, bir daha çıkış yolunu bulamayacağını hissetti.

"Sen de benim için büyük bir sırsın, şimdi eşim olan Saraid."

Rory onun sözcüklerini kullanarak şaka yapmak istemişti. Ortamı hafifletmek, ondan gerçek bir gülümseme koparmak. Ona tuttuğu o meşaleyi tersine çevirmek; ama bir şekilde sesi duygu yüklüydü ve bu, bir itiraf gibi geldi, bir vaat.

Saraid, yüzünde bir şok, şaşkınlık... kabullenme ifadesiyle Rory'ye baktı... ve sonra Rory ona doğru eğildi, yaklaştıkça yüz hatları bulanıklaştı, Saraid'in geri çekilmemesini umuyordu.

Rory onun şaşkınlıkla verdiği yumuşak nefesi, ardından dudaklarına değen dudaklarının ipeksi sıcaklığını hissetti. İlk öpücükleri, ikizinin zırhı altında gerçekleşmişti ve bu; Rory'yi, şimdi her bir sinirini harekete geçiren bu ateş patlamasına hazırlamamıştı. Kolları Saraid'e dolandı, Saraid'in kolları Rory'nin bildiği en tatlı teslimiyet duygusuyla boynuna sarılırken birbirlerine bağlandılar.

Saraid utangaç veya çekingen değildi ama cesur veya girişken de değildi. Bu kez, dudakları Rory'nin dudaklarında veya parmakları saçlarında dolanırken daha önce denenmiş hiçbir şey yoktu. Rory'nin eli, Saraid'in çenesinden boynuna, göğsüne inen incecik kemiklere kayıp avucu göğsünün hemen üzerinde durduğunda çıkardığı sesin hiçbir yapmacıklığı yoktu. Avucunun altında kalbi şiddetle çarpıyordu.

Saraid, Rory'nin beklediği her şey ve hiçbir şeydi; sadeliğiyle kusursuz, karmaşıklığıyla saf. Haftalardır onu avucunun içinde tutuyordu. Şimdi Rory gergindi ve Saraid'in ellerinde, onu istediği şekle sokması için hazırdı.

Saraid'in dudaklarını öptü, gözlerinin çukurlarını, kaşlarının arasındaki hassas teni, saten yanaklarını; sonra Saraid'in dudakları onu geri çekti ve Rory öpücüğünü derinleştirebilsin, onun mucizesini ve tadını içine çekebilsin diye yüzünü avuçlarının içine aldı. Saraid'in dudakları yumuşak dolgundu ve Rory dilini değdirip kenarlarını hafifçe ısırdığında, Saraid utangaç ama arzulu bir şekilde açtı dudaklarını. Rory kendini ağzının sıcaklığına, dilinin kadifemsi yumuşaklığına, keşfin verdiği bu yakınlığa kaptırdı. Bir öpücükten çok daha fazlası var gibiydi ve Rory, hayatlarının geri kalanında sadece öpüşseler dâhi mutlu olacağını hissetti; ama bu farkındalık içini sararken bile, daha fazlasını istediğini biliyordu; onu daha fazla, ondan daha fazlasını istiyordu.

İleri doğru uzattığı bacaklarını toplayıp iki yana açtı ve Saraid'i yavaşça kucağına çekti. Saraid'in dolanan eteğinden, kucağındaki sertliğe yaslanan o yumuşak sıcaklığı hissetti ve ürperdi. Elleri eteğinin kenarlarını, teninin sıcaklığını hissetmek için kumaşın altında bir yol aradı. Saraid ona yardım etmeye çalışırken parmakları birbirine dolandı. Hâlâ rüyada gibi öpüşüyorlar, o öpücük Rory'nin tüm korkularını, anlamsız

güvensizliklerini, bencil ve yıkıcı eğilimlerini alıyor ve onları üfleyince yok olacak kadar küçük noktalara dönüştürüyordu.

Rory, uzaklardan bir yerden ses duydu ve umursamamaya çalıştı. Bu çılgın dünyada sadece Saraid ve o kalmışlar gibi düşünmeye çalıştı; ama bunun saçmalık olduğunu biliyordu. Burası tehlikeli bir yerdi ve asla gardını bırakmamalı, ona dokunma ihtiyacına teslim olmamalıydı. Asla durmak istemeyeceğini bilmesi gerekirdi.

Saraid başını kaldırdı, yüzü Rory ile aynı seviyede, onun gözlerine baktı. Bir an, kendi soluk alıp verişlerinin ötesindeki sesleri duymak için gayret sarf ederken aralarındaki küçük alanda nefesleri birbirine karıştı.

Adamın sesini tekrar duydular, ardından diğerleri karşılık verdi. Rory üç veya dört kişi olduklarını düşündü. Dinledi ama şimdi sesleri giderek uzaklaşıyordu. Adamlar gidiyorlardı. Birkaç dakika daha geçti ve adamlar gittiler.

"Tanrım! Ucuz atlattık" diye mırıldandı Rory ve alnını Saraid'in başına yasladı.

Etrafta dolananlar her kimse, dost oldukları şüpheliydi. Rory ve Saraid'i, bir arabanın arka koltuğunda öpüşen liseli gençler gibi basmaları an meselesiydi.

Saraid, Rory'nin aklından geçenleri okumuş gibi kucağından kalktı. Yüzü kıpkırmızı bir hâlde gözlerini kaçırdı. Rory onu tekrar kucağına çekmek, ne olacaksa olsun demek istedi; ama sadece çenesini tuttu ve onu son bir kez öptü. Rory kendini çektiğinde, Saraid'in dudakları ayrılmak istemedi.

"Herhâlde bunun için pek uygun bir yer ve zaman değil, hı?"

"Sanırım değildi" dedi Saraid.

"Yola koyulmadan önce şu insanlarla aramıza biraz mesafe koysak iyi olacak" dedi Rory. "Neden gözlerini kapatıp biraz uyumayı denemiyorsun?"

"Uyuyamam" diye yanıtladı Saraid.

"O zaman gözlerini kapat ve uyuyormuş gibi yap."

Saraid ona şaşkın bir bakış attı; ama itiraz etmesine fırsat kalmadan Rory elini tuttu ve kendine çekip hızla çarpan kalbine yasladı.

"Kısa bir süreliğine" dedi. Nefesi, Saraid'in ipeksi saçlarını havalandırıyordu. "Ben nöbet tutarım. Seni korurum."

Bir an, Saraid'in itiraz edeceğinden, kendini yanında güvende hissedebileceği son insan olduğunu söyleyeceğinden korktu. Canını çok acıtacağını bile bile kendini geri çevrilmeye hazırladı; ama Saraid başını salladı ve Rory'nin onu bu büyük, kötü periler ormanında koruyacağına güvenerek gözlerini kapadı.

Yirminci Bölüm

Saraid havadaki değişimi hissetti ve daha uyanmadan bunun ne anlama geldiğini fark etti; biri geliyordu, bu dünyadan olmayan biri. Yine Ballaghlı Colleen olabilir miydi? İlk ziyaretinden bu yana Saraid'in içini kemiren soruları yanıtlamaya mı geliyordu?

Yavaşça doğruldu ve Ruairi'ye baktığında, yalnızca rüyadaki benliğinin kıpırdadığını fark etti. Bedeni hâlâ Ruairi'nin kolları arasında uyuyordu.

Yüzü huzurlu, uykusunda güvende görünüyordu. Elbette yeni tanıdığı bu adam onu -yer ve zaman kavramından yoksun bırakıncaya kadar öpen bu adam- koruyacaktı. Söz verdiği gibi uyanıktı ama yorgun görünüyordu. Temkinli bir şekilde gözleri ormanın derinliklerindeydi.

Saraid, uyuşuk bedenini geride bırakıp ayağa kalktı ve aniden Ruairi dönüp ona baktı. Bir an Saraid, Ruairi'nin gözlerinin, fiziksel bedeniyle yanında duran ruhu arasında gidip geldiğini izleyerek öylece durdu.

Ruairi onu görebiliyordu. Bu farkındalık Saraid'i ürküttüyse de aynı zamanda tuhaf bir güven vermişti ona. Ruairi onu görebiliyordu. Yalnız değildi.

Ormanın derinliklerinden birinin adını seslendiğini duydu ve o yöne ilerlerken bile bu daveti geri çevirebilmeyi arzulayarak sese doğru yöneldi. Tuhaf bir şekilde, Ruairi'yi geride bırakmak istemediğini; güneş ile ay arasındaki bu uzun kavisteki bir yerde, bir zamanda, onunla kendini güvende hissetmeye başladığını fark etti; ancak ölüler beklemekten hoşlanmazdı. Saraid elbisesini yırtan eğreltiotları ve dikenlerin arasında ilerledi. Dönüp Ruairi'ye baktı. Ormana bakıyor, onu arıyordu. Büyük olasılıkla bedeninden ayrılıp ormana girdiğini hayal ettiğini düşünüyor olmalıydı.

Etrafında kalın meşe ve karaağaç gövdeleri kalabalık ediyor, ağır dallar ona dokunmak ve elbisesini yırtmak için üzerine eğiliyorlardı. Karanlık Orman'ın kalbinde Cathán kalesini inşa etmek için yüzlerce ağacı kesmiş ama muhafızlık etmeleri için çevresindekilere dokunmamıştı. Adamlarının çevik tırmanıcılar olduğu bilinirdi ve savaştıklarında ormanı bir müttefik gibi kullanırlardı. Bu stratejinin etkili olduğu açıktı.

Saraid tekrar baktığında, önünde bir adam duruyordu. Kardeşlerinden büyüktü, büyük olasılıkla Cathán'ın saldırılarından hayatta kalmayı başaran pek çok adamdan daha büyük, yaşlılardan daha güçlüydü. Bir yabancıydı; hem şaşırmış hem de rahatlamıştı; ancak ölüler kiminle konuştukları konusunda seçici olurlardı ve Saraid'in konuştuğu son yabancı, onun pek de hazırlıklı olmadığı değişimler getirmişti hayatına. Bu adamın da bir kehanet sunacağından emin bir şekilde göğsünün kasıldığını hissetti; bu, iyi bir kehanet olmayacaktı.

Adamın yüz hatları gölgelerde saklanmıştı ama aralarına gri karışmış bakır renkte kalın ve gür sakalıyla aynı tonda saçları

vardı. Şakakları ağırlıklı olarak griydi; bu, onu yaşlı göstermese de, ona bir bilgelik ve olgunluk kazandırdığı açıktı. Geniş omuzlarını saran ve mavi-yeşil dalgalarla yere kadar zarif bir şekilde uzanan bir pelerin giymişti. Öyle etkileyici görünüyordu ki Saraid uzanıp pelerine dokunmak istedi. Pelerinin altında, üzeri karmaşık spirallerle, başı ve sonu olmayan çizgilerle, parlak altın ve gümüş, zengin yeşil ve mavi, göz alıcı mor ipliklerle parlayan kırmızı bir gömlek vardı. Cathán da bu elbisenin aynısını yaptırmak istemiş ancak başarısız olmuş, nedenini anlayamamıştı; ama Saraid biliyordu. Bir Keltik krallığının yedi rengini kazanamamıştı; ama bu adam belli ki hak etmişti.

Bir kraldı bu. Saraid'in boğazı kurudu.

Yabancının belinde, uzun bir bıçağı ve gümüş bir kabzası olan bir kılıç vardı. Kabzasına, göz kısımlarında karanlık taşlar bulunan bir insan başı işlenmişti. Bu kılıçla ilgili efsaneler duymuştu ve kabzasındaki kafanın, fetihlerinin ruhunu barındırdığını biliyordu.

Kral ona uzun uzun baktı. Bakışları karanlıkta parlayan bir güç gibiydi. Gevşek bağından sıyrılan ve şimdi soğuk esintiyle omuzlarında dans eden koyu renk saçlarına odaklandı. Yırtılmış düğün elbisesi ayak bileklerini sardı ve ani bir rüzgârla havalandı. Kraliyet ailesinden bir konuğa uygun şekilde giyinmediği kesindi ama zamanla yeri konuk seçmişti ve gördüğüyle yetinmek zorundaydı. Yabancı, yüzünde Saraid'i şaşkına çeviren bir ifade ve gözlerinde özlem dolu bir bakışla Saraid'in yüzünü inceledi. Belli ki onu tanıyordu ve Saraid de bunu hissetti.

"Gel" dedi adam, Saraid'in düşünmesine fırsat bırakmadan.

Elini uzattı ve Saraid gönülsüz bir şekilde tuttu. Parmaklarına sarılan eli hissedemedi ama tuhaf kral, duyarsız bir şekilde yerleri saran otların üzerinden geçerek onu çekmeyi başardı. Ondan bir adım önde ilerliyordu, böylece Saraid onun yüzünü

göremiyor, bu adamı nereden tanıdığını çıkaramıyordu. Kral onu karanlığın derinliklerine doğru sürüklerken, Saraid yerin yüzeyini süpürdüğünü hissetti. Nereye gittiklerini göremedi, sonra dünya sarsıldı ve öteki dünyaya yükselen kuşlar gibi zamanda uçtuklarını hissetti. Saraid gözlerini kapattı ve korkmamak için direndi.

Sonunda kral yavaşladı. Saraid ayaklarının yere değdiğini fark etti, gözlerini açtı. Bir geçidin önünde durmuşlardı. İki yandan karmaşık sarmaşıklar ve birbirine karışmış kökler uzanıyor, onları ileri doğru çeken canlı bir tünele dönüşüyordu. Saraid oraya gitmek istemedi.

Kral Saraid'i elinden tuttu ve başını eğip uzun geçide girdi. Başını eğme ihtiyacı onu yavaşlatmıştı ve bu kez Saraid karmaşık otlara takılmadan ilerlemeye başladı. Tünel bitmek bilmiyor gibiydi ve panik, korkusunu artırdı. Öteki dünyanın derinliklerine, asla kaçmayı başaramayacağı bir yere mi iniyorlardı?

Saraid kralın elini çekti, onu durdurmaya çalıştı ama adam hızla ilerliyor, onu ipe bağlı inatçı bir keçi gibi çekiştiriyordu; sonra Saraid taze havayı hissetti. Öteki taraftan bir açıklığa çıktılar.

Saraid etrafına baktı ve derin bir nefes aldı. Burada ay, güneş kadar parlaktı ve tuhaf ışığıyla karanlıkları gizliyordu. Tuhaf ve ürkütücü geçiş, eski ağaçların oluşturduğu bir duvarla çevrelenen bir koya açılmıştı. Ağaçlar sanki durgun su havuzunun diğer yanında biriken yosunlu kayalıklardan çıkıyordu. Dallar, budaklı gövdelerinden yayılan kıvrımlı uzuvlar gibiydi. Titreyen yaprakların arasında bir tür kabuklu yemiş yetişiyordu ama Saraid bunları tanımıyordu.

Öteki dünyaya geçtiği hissi dehşet verici boyutlara ulaştı. Kral, yüzünde anlaşılması güç bir ifade ama gözleri parlayarak

onu izledi. Saraid bir kez daha bakışlarındaki bu farkındalığı ve pişmanlığı gördü; ama her ikisinin de kaynağını anlayamadı.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. Sesi bu bilinmeyen topraklarda esrarengiz geliyordu.

Adam yanıt vermedi, Saraid cevap alabilmeyi ummuyordu zaten. Adam suyun kenarındaki yumuşak sete doğru ilerledi. Diz çöktü. Saraid de aynı şeyi yaptı.

Ağaçlardan birinden bir yemiş koptu ve havuza düştü. Parlak bir ışıkla, suyun içinden dev bir balık fırladı ve ağzıyla yemişi yakaladı. Saraid hafifçe inlediğini fark etti; dişlerini sıkıp o sesi bastırdı.

Bu daha önceki ziyaretlere benzemiyordu. Diğer ziyaretlerin hep bir amacı olurdu. İnsanlar ona bir sebepten ötürü gelirlerdi. Yakında gerçekleşecek bir ölümü göstermek için gelir, ardından Saraid'i bu korkunç sırla baş başa bırakırlardı; ama bu gidişatı ilk olarak Colleen bozmuştu ve şimdi bu kral, yeni bir tarz oluşturmaya kararlı görünüyordu. Onu, bilginin sınırlarının da ötesine götürmüştü.

Adam, avucunu suyun yüzeyinde sıçrayan balığın oluşturduğu dalgaların üzerine koydu ve parlak temasıyla küçük bir dalga yarattı. Dalga, suyun içinde ilerlerken hızla büyüdü ve sihir gibi tüm yüzeye yayıldı. Dalga, yosunlu taşlara ulaştığında ağaçlar sallandı ve kabuklu yemişler bir bir düşmeye başladılar. Suyun içinden yüzlerce balık sıçrayarak havuzu bir fırtınaya dönüştürdü. Adam memnun olmuş bir ifadeyle başını salladı, sonra da dalgalı yüzeyi işaret etti. Saraid kendini oraya bakmak zorunda hissetti.

Yıldızlar ve ay suyun içinde parladı. Bu ışıltı ve parlaklık, onu içine, her şeyin karanlık ve bulanık olduğu dibe çekecek gibiydi; sonra parıltı yayılıp gerildi ve üzerinde beyaz bir yansıma oluşturdu. Bu beyaz örtünün üzerinde bir sahne oluştu.

Saraid artık kendi içinde, havuzun yumuşak kıyısında değildi. Suya atladığında nefesini tuttu. Girdabın içinde yüzdüğünü hissetti. Diğer tarafa doğru düşüyordu.

Aniden, ciğerlerindeki nefesi çekip alan bir hızla durdu. Şaşkın bir hâlde başını kaldırdı ve su havuzunun başının üzerinde asılı durduğunu hissetti. Koyu aşağıdan izliyordu.

"Ne yaptın?" diye sordu, yine yanında duran krala.

Kral yanıt vermeden yollarında beliren odaya doğru yürüdü. Saraid'in takip etmekten başka şansı yoktu. Burası, ortasındaki mangalda hararetli bir ateş yanan yuvarlak bir odaydı. Sıcaklığın dalgalar hâlinde geldiğini hissetti, havayı kaplayan et kavurmanın kokusunu duydu. Podyumun üzerinde bir lider, bir reis, bir kral için inşa edilen bir tahtta bir adam oturuyordu. Bir zamanlar, halkının yaşadığı *rath* içinde de böyle bir taht vardı.

Saraid tahta baktı ve aniden bunun aynı taht, insanlarının dert ve şikâyetlerini krala sunmak için geldikleri aynı yuvarlak salon olduğunu fark etti. Şimdi yanında duran kralın daha genç bir versiyonu, tahtın önünde volta atıyordu. Aniden Saraid derin bir farkındalığa kapıldı ve gözlerini kralın genç versiyonundan ayırıp yanındaki krala baktı.

"Bain" diye fısıldadı. Bu adam -her ikisi de- onun babasıydı. Babası öldürüldüğünde Saraid daha on bir yaşındaydı ve babasının çok sevdiği yüzü anılarında silinip gitmişti; ama şimdi biliyordu, yanındaki adam Bain'di.

Odada başkaları da vardı. Bazıları kenarda duruyor, bir kısmı ortaya kurulan uzun masalarda oturuyordu. Genç olan Bain, şimdi yaşlı kralın giydiğinden daha basit koyu mavi ve kırmızı ipliklerle işlenmiş bir gömlek giymişti; ama diğerlerinin giydiği gri ve sarı gömleklerle kıyaslandığında parlıyordu. Onun yetkili bir adam olduğunu gösteren yalnızca renkler değil, aynı zamanda havası, duruşundaki otoriteydi.

Salona yaşlı bir kadın girdi. Zarif bir örgüyle toplanmış ve başının etrafına dolanmış uzun gri saçları vardı. Cildi ince ve yıpranmış görünüyordu ama gözleri parlak ve keskindi. Yaşına rağmen hızla hareket etti ve ona bakmak için yüzünü dönen krala yaklaştı.

"Bitti mi?" diye sordu kral kısık bir sesle. "Bebek geldi mi?"

Kadın başını sallarken huzursuz görünüyordu. "Birden fazla olacak, Laird. Korkarım en kötüsünü henüz görmedik."

Saraid, genç kralın bu bilgileri işleyişini izledi. Kaşları kaygıyla havalandı, gözleri kısıldı. "Birden fazla mı? İkiz, öyle değil mi?"

"Belki!"

"Ama doğumu kaldırabilecek, değil mi?"

"Belki!" dedi kadın.

"Evet mi, hayır mı?" diye bağırdı kral sabırsızca. "Benimle konuşurken lafı dolandırma."

"Zorlu bir sınavdan geçiyor, Laird Bain" dedi yaşlı kadın. "Bundan ötesini bilmem mümkün değil."

Her ne kadar bağlantıyı kendi kurmuş da olsa; babasına böyle hitap edildiğini, onun gerçekten de İyi Kalpli Bain olduğunu duymuş da olsa, nefesi kesildi. Sessiz bir hayranlıkla onu izledi; babası... ardından dönüp yanında sessizce duran yaşlı krala baktı ve gözlerinde keder gördü. Derin, içini parçalayan bir keder. Yaşlı kral hiçbir şey söylemedi.

Kadın, sanki daha söyleyecek bir şeyleri varmış gibi tereddüt etti; ama sonra döndü ve geldiği gibi hızla odadan çıktı.

Saraid yaşlı krala, babasının yaşlılığına bakıp kaşlarını çattı. "Bana neden bunu gösteriyorsun?" diye sordu; ama adam yanıt vermedi.

Tuhaf bir bulanıklık içinde zaman geçti. Saraid ne kadar zaman geçtiğini, ne kadar beklediklerini bilmiyordu. Hâlâ genç

babasıyla salondaydılar; ama bu kez babası yalnız volta atıyor ve her adımda durup kapıya bakıyordu. Sonunda yaşlı kadın geri döndü. Yüzündeki gergin ifadeden, karanlık gözlerinden, söylemek istemediği haberler getirdiği belliydi.

"Ne oldu?" diye sordu genç kral. Beti benzi atmıştı.

"Karınız yardımımı geri çevirdi. Bir bebek doğdu ama lanetliydi ve ilk nefesinde öldü."

"Ne yalanlar söylüyorsun? Ne demek lanetliydi?"

"Kolları tıknazdı, kafası tam gelişmemişti. Bir gözü vardı, bacakları ise öyle yamuktu ki onu ayakta tutmazlardı. O şey için yapılacak hiçbir şey yoktu."

Babası dehşetle kadına baktı. Yüzü gerildi ve hızla başını salladı. "Peki, ya karım?"

Kadın başını öne eğdi; ama Saraid gözlerindeki yaşları ve yüzündeki korkuyu görmüştü.

"İki tane daha geliyor ve o da doğurmak için mücadele ediyor. Kendinizi en kötüsüne hazırlamalısınız."

Saraid'in yanında yaşlı kral derin bir nefes aldı ve Saraid, onun gözlerinin de dolduğunu fark etti.

Yaşlı kadının ardından birlikte bardaktan boşalırcasına yağan yağmura çıktılar; aynı anda her şeyi bulanık ve karanlık yapan bir su baskını gibiydi. Giysileri sırılsıklam oldu ve yerler balçığa dönüştü.

Yolda ilerlerken Saraid bazıları ahşaptan, bazıları taştan yapılma başka yapılar gördü. Hepsi, ortadaki yuvarlak evin etrafına yayılmıştı. Yağmur perdesine rağmen Saraid şimdi her şeyi tanıdı. Burası kardeşleriyle birlikte büyüdükleri yerdi. Cathán Yarımsakal ve adamları gelip her şeyi yerle bir edene kadar yaşadıkları yer.

Ateşin başında oturup dükkânın tentesiyle korunan bir nalbant, yüzlerinde kötü bir şeyler olduğunu belli eden yaşlı

kadının ve liderinin geçişini izledi. Saraid onu da tanıdı. Üç yıl önce savaşta ölmüştü. Reisleri bölgede ilerlerken başkaları da yağmuru umursamadan dışarı çıktılar. Saraid teker teker yüzlerini inceledi. Şimdi hepsi ölmüştü.

Babası evin kapısına vardı, Saraid'in büyüdüğü evin kapısına; ama yaşlı kadın ona engel oldu. "Karınız burada değil."

"Nerede o zaman?" diye sordu kral. Sesindeki şaşkınlığı gizleyemiyordu.

Kadın kenardaki taş *clochán** yapıyı işaret etti. Arı kovanı şeklindeki yapı, kimsenin hatırlamadığı bir zamanda rahipler tarafından inşa edilmişti. Halkının en yaşlı insanları doğmadan önce, *clochán*da yaşayan bir keşiş vardı; ama yıllardır boştu ve kimse orayı başka türlü hatırlamıyordu.

"Neden çocuğumuzu doğurmak için böyle bir yer seçti?" diye sordu Bain. Sesi şaşkınlıkla korku arasında gidip geliyordu.

Yaşlı kadın çenesini sıkıp cevap vermedi. Yüzü yağmurdan sırılsıklam olmuş, saçları ince, gri bir kütleye dönüşmüştü. Kral kapıya doğru yöneldi; ama Saraid yaşadığı tereddüdü, kapının tokmağına uzanmadan önce yumruklarını sıkmasına neden olan dehşeti görmüştü. Kapı kilitliydi.

"Oma" dedi adam. Sesi yumuşak ve nazikti. "Oma, sevgilim. İzin ver, gireyim."

Sözleri Saraid'i sarıp sarmalarken kanının çekildiğini, hızla atan kalbinin yavaş ve ağır bir ritme dönüştüğünü hissetti. Oma. Saraid'in annesinin adı Oma'ydı. Saraid ve kardeşinin doğduğu gece, bu gece olabilir miydi? Ama o ve Tiarnan doğmadan önce başka bir çocuğun daha doğduğunu hiç bilmiyordu.

"Oma, izin ver, gireyim" dedi babası tekrar.

* Orta Çağ dönemine ait, harç kullanılmadan yapılmış taş evler. Ağırlıklı olarak İrlanda'nın güneybatı sahillerinde bulunurlar.

"Hayır, kocacığım. Bana güven ve beni yalnız bırak." *Clochán*dan gelen ses gergindi. Saraid titreyen eliyle ağzını kapattı.

"Benim girmemi de yasakladı" dedi yaşlı kadın başını sallayarak.

Babası tekrar kapıyı açmayı denedi, tüm ağırlığıyla kapıya yüklendi. "Bana bu kapıyı kırdırtma" diye uyardı bir yandan.

"Beni seviyorsan, Bain, güven bana" dedi Oma. "Tanrılar benimle ve onlar çocuğumuzu korurlar."

"Çocuğumuzu mu?" diye tekrarladı babası. "Doğdu mu?"

"Yakında" diye yanıtladı karısı. "Sana yalvarıyorum, beni yalnız bırak. Geçmiş zamanlardan beri kadınlar tek başlarına doğum yaparlar, bu o kadar garip değil. Kulağında dırdır eden zehirli dile kulak asma. O lanetli. O kötülükler getiriyor. Onu yanımda istemiyorum. Şimdi, lütfen! Beni yalnız bırak."

"Doğum ateşine yakalandı" dedi yaşlı kadın. "Ne dediğini bilmiyor."

Bain, yağmurdan ıslanmış kirpikleriyle gözlerini kısıp kadına baktı. Saraid babasının birbiriyle çelişen duygular yaşadığını görebiliyordu. Karısı için korkuyordu. "Seni istemiyorsa, bana başkasını bul" dedi. "Ve bundan kimseye bahsetmeyeceksin yoksa dilini kopartırım. Anladın mı?"

Yaşlı kadın bembeyaz oldu ve başını salladı ama gözleri sert ve öfkeliydi. "Bu benim hatam değil!!" diye bağırdı. "Tanrılar öfkelendi ve bu da verdikleri ceza."

Bain aralarında birkaç santim kalana dek eğildi. "Sessiz ol, dilini kopartırım."

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Kadın çenesini kapadı ve hızla uzaklaştı. Bain onun gidişini izlerken bakışları toplanan bir grup insanın üzerine odaklandı. Saraid gözlerindeki kararsızlığı gördü, ardından kral kendini toparladı,

omuzlarını dikleştirdi. Şiddetli rüzgâr yüzündeki ıslak kırmızı yeleyi savurdu. "Burada görülecek bir şey yok" dedi. "İşinize dönün."

Çocuklar gibi yüzleri suçlulukla doldu ve tek söz etmeden söyleneni yaptılar; ancak Saraid fısıltıları duyabiliyordu. Oma'nın doğurduğu şekilsiz canavardan söz ediyorlardı ve insanlar bunun simgelediği alamet karşısında korktular. Saraid onların fısıltılarını dinledi. Oma onlardan biri değildi, herkes bunu söylüyordu birbirine. O bir Sarazen, Vikinglerin İrlanda'ya getirdikleri bir köleydi. Bain onu pazarda satın almıştı ve eve getirdikten birkaç ay sonra, kadın onu büyüleyip yalnızca özgürlüğe kavuşmamış, aynı zamanda onunla evlenmişti. Kölelikten kraliçeliğe... Kim böyle bir şeyden dolayı endişe etmezdi ki? Elbette, Oma güzel bir kadındı; ama kimlerdendi? Bain, böyle bir yabancının getirebileceği felaketi nasıl bilmezdi?

Aralarında Oma'ya dair hikâyeler anlatarak evlerine döndüler. Son kapı da kapandıktan sonra Bain tekrar *clochán*a döndü. İlk gördüğü anda Saraid'e çok heybetli görünen bu adam, şimdi kapıya yaslanmış, başını sert tahtalara yaslamıştı. Saraid, babasının yüz hatlarını bozan çaresizliği görebiliyordu. Bildiği ve korktuğu şey arasında ikiye bölünmüştü.

Karanlık dünyadaki rengi zapt etmeden önce, birkaç saniye alacakaranlık göründü. Kısa süre sonra Saimhain, yani onların dünyasıyla diğer dünya arasındaki bariyerlerin kırılabilecek kadar inceldiği gece olacaktı. Bu, insanların doğaüstü inançlarının asla karşı gelinmeyecek yenilmez bariyerlere dönüştüğü bir zamandı.

Saraid o anda tuhaf bir ses duydu ve sesin nereden geldiğini bulmaya çalışarak baktı, ardından aynı ses tekrar geldi; tuhaf bir uğultu... sanki bir kumaş yırtılıyordu. Genç Bain

başını *clochán*ın kapısından kaldırdı ve etrafına bakındı. Sesi o da duymuştu. Ses giderek yükselirken Bain ürperdiğini hissediyordu.

Bain kapıdan uzaklaştığında yüzünde öyle bir dehşet ifadesi vardı ki az kalsın Saraid kaçacaktı. Ne olmuştu? Neden cehennemin en derin çukurundan gelen bir şeytan birazdan dünyayı yok edecekmiş gibi bakıyordu?

"Ne yaptın?" diye fısıldadı Bain. *Clochán*a, dalgaların arasından bir deniz yılanı çıkmış gibi bakıyordu.

Aniden, korkunç bir patlama duyuldu. Yer yerinden oynadı, güçlü meşe ve karaağaçlar sallandı. Saraid, altındaki toprak sarsılırken dengesini sağlamak için ellerini iki yana açtı. Az önce kapanan kapılar bir anda açıldı ve insanlar birbirlerine bunun bir gök gürültüsü olduğunu söyleyip bir yandan da buna inanmayarak sağanak yağmurun altında koşmaya başladılar. O sarsıcı patlama tekrar duyuldu ve ufukta bir ışık, bir kıvılcım alev almış gibi parladı; ama bu ateş değildi. Bu, açıklanması mümkün bir şey de değildi. Ateş mavi ve mor ışıklar saçtı, ardından kayboldu ve önce vızıltılar geldi, ardından fısıltılar ve sonra sessizlik.

"Bu da neydi?" diye sordu küçük kulakları olan tavşan dişli bir adam. Karanlığa bakarken şeytanı kovmak için el işareti yaptı.

Diğerleri de panik olmuş bir hâlde, korku dolu çığlıklar atarak aynı soruyu tekrarladılar. Kadınların gözlerinden yağmur sularına karışan yaşlar akıyordu. Çocuklar dehşete düşmüş anne ve babalarının bacaklarına sarılıyor, yetişkinler ise neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Saraid, Bain'in başını kaldırıp içinde karısının bulunduğu binadan uzaklaşışını izledi. Omuzlarını dikleştirdi, kollarını açıp insanları sakinleştirmek üzere yanlarına doğru yürüdü. Kendinden emin ve sakin görünüyor-

du ve onun soğukkanlılığı diğerlerini de yatıştırdı. Sanki Bain bir tanrıymış gibi -sanki korkacak bir şey olmadığını söylediğinde korkacak bir şey olmayacakmış gibi- insanların yüzleri umutla parladı.

"Korkmayın" dedi Bain. "Korkacak bir şey yok."

Ama o konuştuğu sırada, bir başka sağır edici patlama sessizliği deldi ve yer yerinden oynadı. Gökyüzünde görkemli mavi ışıklardan saçılan yıldırım topları havalandı, ağaçların ve evlerin üzerlerine düştüler. Bunlardan biri de *clochán*ın üzerine düştü. İnsanlar bir araya toplandılar ve bir başka top, durdukları yerin hemen ardındaki kümese düştüğünde hayvanlar dehşetle haykırmaya başladılar. Saraid daha başlamadan izdiham olacağını anladı. Yıldırım topları etraflarına düşerken insanlar evlerine ulaşmak için koşuşuyordu. Saraid ise sığınacak bir yer aradı. Bain, bu kaosun karşısında, yüzünde bir dehşet ifadesi ve omuzlarında dünyanın ağırlığıyla bakakaldı.

Kaygan bir duvardan akan kızgın yağ gibi dört bir yana yayılan terörü bastırmaya çalışarak kimsenin duymadığı emirler yağdırmaya başladı. Bir diğer ateş topu, birkaç dakika önce düzenli gibi görünen küçük bir köyün yaşadığı kıyameti gözler önüne serdi. Uzakta, Saraid bir şey gördü, biri geliyordu. Saraid ne gördüğünü anlamaya çalışırken gökyüzünde patlayan şimşekler Saraid'in gözünü aldı. Bir adam mıydı bu? Çıplaktı. Teni öyle beyazdı ki yıldırımların arasında bile parlıyor gibiydi. Evet; bu, bir adamdı ve yanında, yine çıplak bir çocuk vardı; ve bu uğursuz fırtına gibi, onlar da bu tarafa doğru geliyorlardı.

Yirmi Birinci Bölüm

Rory, ormanda bir şeyler olduğunu hissetti. İzlerken giderek artan bir basınç vardı. Bir daha ses duymamıştı ama konuşan adamların çok uzakta olmadığını hissediyordu ve bu tansiyon hissinin dört bir yandan, her saniye giderek derinleşerek geldiğini inkâr edemezdi.

Yanında kıvrılmış yatan kadına baktı. Aklına, onu kendi bedeninin yanında gördüğünü düşündüğü o ürkütücü an geldi; ama sonra, bir anda, o görüntü kaybolmuş, Rory'yi huzursuz etmişti.

Bir insanın korkması için olmayan bir şeyler görmesi gibisi yoktu. O andan beri ormanı izleyip içinde hayatın akışını hissederek gözlerini dört açmış bekliyordu. Aklını Saraid'in dudaklarından, bedeninden, ateşinden almasına yardımcı olmuştu. Ona babasının kaybolduğu geceyi anlattığında, Saraid'in ona bakışlarını düşünmemeye çalışıyordu. Bunun, Rory'yi herhangi bir yaradan çok daha derin kanatacağını bilemezdi ama yine de görmüş ve bu utanç verici sır karşısında ondan uzaklaşmamıştı; aslında şok olduğu bile söylenemezdi.

Onun gözlerine bakmış, ömrü boyunca taşıdığı o çirkin tümörü görmüş ve onu değiştirmişti.

Hiçbir mantığı yoktu ama bir şekilde anın içinde ağırlığı kaybolmuştu. Istırabı hafiflemişti.

Saraid yumuşak bir sesle inleyerek kımıldandı. Kaşlarını çattı ve gözünden bir damla yaş aktı. Kâbus mu görüyordu? Yaşadıkları bunca şeyden sonra onu kim suçlayabilirdi?

"Saraid" dedi Rory yumuşak bir sesle. "Uyan, prenses."

Saraid'in dehşet dolu gözleri bir anda açıldı.

"Şşşt!" dedi Rory yüzündeki nemi silerek. "Sadece rüyaydı." Saraid ona şaşkın gözlerle baktı, nabzı boynunda atıyordu. "Sakin ol!"

Saraid derin bir nefes aldı. Kâbusundan yavaş yavaş uyanıyor, büyük olasılıkla rüyadaki kâbusundan gerçek hayattaki kâbusuna geçtiğini fark ediyordu. O geceyi bulandıran tehlikeyi sezmiş olabilir miydi?

Rory ayağa kalkmadan önce biraz bekledi, ardından elinden tutup onu da kaldırdı ve eteğine yapışan ot ve dikenleri temizledi. Bitirene kadar Saraid bir çocuk gibi bekledi.

"İyi misin?" diye sordu Rory sonunda.

Saraid tereddüt ederek başını salladı ama konuşmadı. Rory karanlıkları kovmak, ona korkacak bir şey olmadığını söylemek istiyor, onun kocaman açılmış gözlerine bakıyordu; ama ona yalan söylemeyecekti. Söyleyemezdi.

"Artık yola koyulsak iyi olacak" dedi. "Hazır mısın?"

Saraid bir kez daha başını salladı. Biraz sakinleştiği belliydi. "Ben ne kadar... ne kadar uyudum?"

"Çok değil. Yirmi dakika belki."

Bu haber karşısında şaşırmıştı. "Sen uyanık mıydın?"

"Hep."

"Bir şey... gördün mü?"

Soruda dile getirilmemiş bir şey daha saklıydı ama Saraid sustu ve Rory, "Hayır. Ortalık sessizdi" diyerek yanıtladı.

Rory, bu yanıtın onu tatmin edip etmediğini bilemiyordu. Şu anki stresinin, içinde bulundukları bu kötü durumdan daha derinlere indiği açıktı.

Rory ona matarayı uzattı ve su içişini izledi. Elleri titriyordu.

"İyi olduğuna emin misin, Prenses?" diye sordu. Saraid'in saklamayı başaramadığı bu korku karşısında kaşlarını çatmıştı.

"Rüya gördüm" dedi Saraid, sanki bu, her şeyi açıklamalıymış gibi; belki de açıklıyordu ama Rory onu bu kadar sarsan şeyin sadece bir rüya olduğuna ikna olmamıştı.

"Bana anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır!" Saraid bir anda cevap verdi. "Hayır, istemem."

Onun bu sert tepkisi karşısında tuhaf bir şekilde incinen Rory matarayı aldı, Saraid'in elini tuttu ve tekrar yürümeye başladılar. Saraid sızlanmadan, tek bir laf etmeden ilerliyordu. Rory kafasını şişirmediği için ya da en azından ondan daha fazla sır koparmaya çalışmadığı için sevinmeliydi; ama endişelenmiş, hatta biraz da hayal kırıklığına uğramıştı. Evet; belki birkaç sır paylaşmış, biraz da öpüşmüşlerdi. Sonuçta bu onları ruh eşi yapmazdı, Tanrı aşkına ve henüz...

Ay gökyüzünde yavaş yavaş ilerlerken onlar da hızla yürüdüler. Rory'nin beynini kemiren düşünceler her adımda peşindeydi ve bir anda Rory, Saraid'i gerçek anlamda sürüklediğini fark etti. Onun soluk soluğa kaldığını duydu ve birden yavaşladı. Havadaki gerginlik her adımda artıyordu ve içinde kötü bir his vardı.

Saraid fısıltıyla sordu:

"Seslerini mi duydun?"

Rory başını iki yana salladı; ama Saraid onun bu sessizliğinden, tehlikenin yaklaştığını hissetmişti. Karşılaştığı ilk tehlike sinyalinde sıçrayarak uzaklaşmaya hazır bir ceylan gibi zarif bir edayla onu izledi.

Rory, tehlikenin içine mi ilerliyorlar yoksa ondan uzaklaşıyorlar mı, bilemiyordu. Her yer tehlikeli gibiydi, bu yüzden tek yapabildiği yürümeye devam etmek ve sonucun iyi olacağını ummaktı. Bir süre sonra, kendi düşüncelerinden uzaklaşıp etrafına, ormanda uğuldayan seslere, kaçışan küçük sincap ve tavşanların öfkelerine odaklandı. Yavaş yavaş bir şeyin daha farkına vardı, karanlık ormanda yayılan bir duyguydu bu! Kendine ait olmayan bir duygu... daha önce kafasının içinde atın korkusunu hissettiği gibi bir duygu. Kendine ait olmadığını hissetti.

Bu his, vücudundaki her siniri harekete geçirip içini kemirmeye başladı: Farkındalık! Gökyüzündeki ayın bilinci, bıraktığı iz, öte yandan güneşi çekişi; bir sonbahar akşamında gecenin uğultusu ve serinliği... Her böceğin kanadındaki titreme kulağında yankılanıyor, her hayvanın kalp atışı, kendi kalbiyle birlikte çarpıyordu.

Hayatta kalma ihtiyacı kadar eski bir sezgi yüzeye yükseldi ve onun duygularını engellemeye çalıştı. Bu şekilde ormanı hissedebiliyor olması doğru, doğal değildi ama oradaydı işte, derisinin altında, damarlarındaki kan gibi çarpıyordu. Bunun var olmadığını düşünmek onu yok etmeyecekti.

Durdu ve derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?" diye sordu Saraid yumuşak bir sesle.

"Bilmiyorum. Bir his sadece."

Saraid başını salladı ve Rory, Saraid'in sıcak eli elinde, yürümeye devam etti. Onu koruma ihtiyacı, kendini koruma ihtiyacından fazlaydı. Bir anda hissettiği *bu şey* her neyse ondan kaçmak en iyi eylem planı gibi görünmüyordu. Derin bir nefes daha aldı ve yavaşça nefes verdi.

Ormanın derinliklerinde saklanan hayvanlardan yayılan, dalların arasında hışırdayan bir zorbalık vardı. Bu; bir tehdit değil, uyarıydı. *Dikkatli ol!*

Rory yavaşlayıp onu yanına çekti. Saraid, adamın yüzüne baktı, gözlerindeki dikkati gördü ve durdu. Bir süre bir şey olmasını, onları sessizce takip eden tehlikeyi ele verecek bir ses bekleyerek öylece durdular; ama hiçbir şey yoktu.

Rory çileden çıkmış bir hâlde kafasında onunla dalga geçen sesi dinledi. Gizlenen bu tehdit, gözler veya kulaklarla bulunmayacaktı. Rory derin bir nefes daha aldı ve gözlerini kapadı.

Rory zihnini bir yumruk gibi hayal ederken derisi gerildi, midesi kasıldı ve teker teker o yumruğun parmaklarını açtı. Çocukluğunda zihnine ulaşmayı ve rüzgârın gelgitini engellemeyi başardığını hatırlayarak duyularını dışarı yöneltti. Kullanırken bile bu doğal olmayan beceriye isyan ediyordu.

Bu yönünü kapatalı uzun zaman olmuştu; ama birden orada, Rory'nin ihmallerinden etkilenmeden açılmayı bekliyordu. Duyuları bir an düzensizleşti, ama bisiklete biner gibi, birkaç sallantının ardından Rory ihtiyacı olan dengeyi buldu.

Zihni duyularla dolup taştı. Milyonlarca moleküle dolu rüzgâra, milyonlarcası daha eklendi. Her biri ona fısıldadı, her biri yanından geçerken kulak tırmaladı. Ağaçlar onun etkisiyle keyiflendi, dallar coşkuyla titredi, yapraklar sevinçle sallandılar. Hayvanlar da aynı şekilde tepki verdiler, ona görünmek için ortaya atıldılar, fark edilmek için sağır edici bir senfoniyle inlediler. Tüm bunlar Rory'yi bunalttı ama kendini sakinleştir-

di, düşüncelerini dindirdi, hepsini bir kenara koydu ve sonra yavaş yavaş tekrar denedi.

Kürkler ve pullar, tüyler ve postlar, parlak yeşil yapraklar ve sert kahverengi kabuklar vardı. Toprağın altında bir şeyler sürünüyor, antenlerini çıkarıyor, Rory'nin sinyaline ulaşıyor ve kendi titreşimleriyle yanıt veriyorlardı; sonra Rory'nin arayış içindeki bilinci yabancı bir şeye değdi. Bu şeyin hayatında daha önce hiç rastlamadığı bir güçle zonkladığını hissetti ve o şey, her nefeste algılarını baştan çıkararak Rory'yi kendine çekti. Sıcaklığı, teninin kokusunu, kalbinin atışını hissetti ve bunun Saraid olduğunu anladı. Derin mavilerde ve mor gölgelerde yanan ve kıvranan Saraid. Saraid onu, Rory'nin rüyasında gördüğü ilk anda yaptığı gibi çekti kendine.

Rory, Saraid'in neden olduğu bu dalgalanmayı bastıramadı ve onu da kendi enerjisiyle sardı. Saraid vizon gibiydi, aklın alabileceğinden daha yumuşak, karşı koyulması imkânsız.

Rory gözlerini açtı ve Saraid'in bir ağaç gövdesine sıkıca tutunmuş olduğunu gördü. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyordu, yüzü bembeyazdı. Yüzündeki bu şok ifadesi Rory'yi aklında, bedeninde hissettiğinin göstergesiydi; çünkü Rory şimdi her yerde hava kadar ince, ağaçlar kadar yoğundu. Havada yükselirken Saraid'i de yanına çekti ve ikisi de bunu nasıl yaptığı konusunda şaşkın bir hâlde, birlikte daha da yükseldiler.

Bir ağ gibi, bilmediği bir şeyin arayışında, bilincini daldan dala ördü. Odak noktası genişledi, keskinleşti. Bir kurbağanın kulak tırmalayıcı sesini duydu; uyarıyordu. Bir porsuk başını kaldırdı ve Rory'nin farkındalığını hissederek havayı koklamak için bekledi. Bu dokunuş, dilin ve sesin ötesine geçen bu farkındalık ikisi için de baş döndürücü bir deneyimdi. Üstlerinde bir yarasa bir daldan diğerine uçtu ve izleyerek, dinleyerek pürdikkat bekledi.

Bir hat gibi, Rory onların dinledikleri şeye kulak verdi, ta ki kendi de duyana kadar. Havayı dolduran bir titreşim. Adamlar. Bir sürü. Kısık sesle konuşuyorlardı, sanki onlar da etraflarındaki ormandan korkuyor gibi. Rory onların öfkesini, acımasızlığını hissetti. Saklayamadıkları vahşeti. Sözlerinde aceleci, küstah bir ton vardı ve onlara sürünüp geçen rüzgâr, ayırt edici bir kokuyu beraberinde getiriyordu.

"Kim onlar?" diye sordu Saraid ve sesli dile getirdiği sözler, onları aniden bedenlerine, ayaklarının altındaki yumuşak toprağa döndürdü. Birbirlerine yakın duruyorlar, dudaklarının arasındaki boşlukta nefesleri birbirine karışıyordu; ama o farkındalık ağı hâlâ ormanın sesleriyle doluyordu.

"Kim o adamlar?"

Rory, işaret parmağını dudaklarına götürdü ve Saraid'in elini tuttu. Bu temasın sıcaklığı, girdiği zihin dünyasında sersemletici bir etki bıraktı. Sessizce, tehlike kokusunu izleyerek onu başka bir yöne çekti. Saraid tek bir soru daha sormadan, içgüdüsel olarak Rory'nin bastığı yerlere basarak ve Rory'yle konuşan, bir rehber gibi Rory aracılığıyla onunla konuşan tehlikeyi görmezden gelerek onu sessizce takip etti.

Adamlar uzaktaydı; ama ilk başta Rory mesafeyi bilemedi. Bir yanı, onları bu kadar uzaktan duyuyor olmanın imkânsızlığına hayret ederken bir yanı da sorgusuz sualsiz kabul ediyordu.

Şimdi etrafında ormanın sakinleşen duyguları değişti ve çiçeklerin güneşi izlemesi gibi onu takip etti. Orman Rory'den onu üzen şeyi bulmasını istiyordu ve bu hayatında sahip olduğu en çılgınca düşünceydi; ama ne olursa olsun, gerçekti. Vücudunda, her bir hücresinde hissedebiliyordu; ve dahası, şaşkınlığının ortasında tuhaf bir neşe, büyüleyici bir rahatlama vardı. Çılgıncaydı ama Rory bu yeni... öteki dünya hissi-

ni, suçlulukla dolu bir zevkle kucaklıyordu. Saraid'le paylaştığı duygu seli benzerlik açısından cinselliği andırıyor; sıcak ve ipeksi, yakın ve baştan çıkarıcı bir şekilde Rory'nin teninde dolaşıyordu. Bunu Saraid'in de hissettiğini... her nüansı, her ateşli saniyesini paylaştığını biliyordu.

Katırtırnağı çalılarıyla kaplı, dev meşe ve akçaağaçların, söğüt ve karaağaçların kuşattığı yoğun bir bölgeye vardılar. Zemin, sığ bir çanak gibi eğim kazanıyordu ve o çanağın ortasında ağaç ve çalılardan yoksun ama toprak duvarlarla çevrilmiş bir açıklık vardı. Sanki bir şey orada hayatın kök salmasına engel olmuş ve orman, kayalık zeminde gizli olan o tümör her neyse, onu da içine almaya çalışarak sınırlarına kadar ilerlemişti. Halkanın ortasında büyük bir kaya vardı ve ay ışığının altında simsiyah parlıyordu. Bulundukları noktadan onu kusursuz bir biçimde görebiliyorlardı. Saraid sessiz ama ürkek bir nefes aldı ve Rory dönüp gözlerine bakarak dudaklarını bile oynatmadan o soruyu sordu.

"Bu bir Druid çemberi" diye mırıldandı Saraid. "Kurbanlık yeri."

Rory, bunun Saraid için ne anlam ifade ettiğine dair çok az şey biliyordu; ama gerçek resmi ortaya çıkaran ormanın giderek artan korkusuydu. Zihninde, zengin ve bereketli toprağı gördü; kırmızı kana bulanmış. Geniş açıklığın dört bir yanında yanan ateşler, serseri bir saldırı ve alaycı bir kıvılcımla dört bir yanını saran kuru yaprak ve otlar. Ormanın bilmediği ve umursamadığı cübbeli adamlarla kadınlar vardı; ama bu cübbeli adamlar her hayvanı, her otu ve bitkiyi, titreyen her yaprağı dehşete düşürüyordu.

Bir Druid çemberi, sadece bir sınır işareti veya gezilecek tarihi bir alan değildi. Bir tapınak, bir mezar ve bir idam sa-

Şu anda çemberde yanan tek bir ateş vardı ve Rory gibi gömlekle kısa pantolon giymiş bir adam elinde meşale tutuyordu. Druidler yoktu. Ellerinde tırpanlar bulunan cübbeli adamlar da yoktu. Askerler, en azından korumalar vardı. Babasının adamları, parlak gömleklerinin üzerine giydikleri parlak zırhlarıyla korkusuz görünüyorlardı.

Rory, yanında Saraid'le birlikte bir yığın kayanın arkasına çömeldi. Etrafında dönüp duran güçlü enerji biraz azalmıştı ve Rory, Saraid'in derin bir nefes aldığını duydu; sanki Saraid'in nefes alması için bu enerjinin azalması gerekiyordu.

Rory, adamların onların varlığından habersiz olduklarını anlayınca rahatlayarak geri çekildi. Adamlar oyalanıp vakit kaybederken onlar ilerleyeceklerdi. Saraid'in arkasından geleceğini düşünüp ilerledi ama Saraid yerinden kıpırdamadı. Pike yapan bir şahini izleyen bir fare gibi olduğu yerde kalmış adamları izliyordu.

Rory, onun yüzünü görebilmek için yanına yaklaştı; ama Saraid ona bakmadı, ateşin etrafında yarım daire oluşturmuş adamlardan gözünü ayırmadı. Aralarından biri, daha önce Rory'nin yerde olduğunu fark etmediği bir şeyi tekmeledi. Rulo hâlinde toplanmış bir halıyı andırıyordu; ama kıpırdıyor ve acıyla inliyordu.

Adamlar yerde kıvranan şeyi izlemek için başına toplandılar. Ateşin parlaklığından Rory ağzı iple bağlanmış bir çuval olduğunu gördü. Çuvalın ağzından bir tutam siyah saç sarkıyordu.

Adamlardan iri olanı uzun bir bıçak çıkardı ve çuvalı dikiş yerlerinden kesti, ardından açılan boşluğu yere doğru çevirdiğinde içinden elleri ve ayakları bağlı, ağzına pis bir bez sıkıştırılmış bir erkek toprağın üzerine düştü. Bu; uzun kemikli, cılız vücuduna büyük gibi görünen kocaman el ve ayakları olan bir çocuktu. Omuzları dar, vücudu sırım gibiydi. Yüzü kir ve top-

raktan simsiyah olmuş, gözyaşlarının bıraktığı izlerle doluydu. Bu mesafeden bile Rory gözlerinin öfkeden kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Adamlar onu ayağa kaldırdılar. Çocuğun başı, en kısa boylu adamın çenesine bile ulaşmıyordu. Bu fark karşısında adamlar alay edip gülmeye başladılar.

Çocuk bir şeyler söylüyordu; ama ağzındaki bez parçası söylediklerinin anlaşılmasını engelliyordu. Rory çocuğun lanetler ettiğinden emindi, çocuk korkmadan onlara tehditler ve küfürler yağdırıyordu.

"Kes sesini!" dedi adamlardan biri ve çocuğun midesine bir yumruk indirdi. Bu darbe çocuğun nefesini kesti ve iki büklüm yere düştü.

Çocuğa yumruk atan adam diğerlerine bağırdı:

"Onu kayaya yaslayın ve sıkı tutun."

Bu; baştan aşağı kaslı, mide kısmı biraz yağlı ama yine sert, kocaman bir adamdı. Rory, adamın vücuduna taş bağlamış gibi göründüğünü düşündü. Kasıtlı bir şekilde ateşin yanına doğru yürüdü, yere çömeldi ve belindeki kından bir hançer çıkardı. Hançeri ateşe tutup ısınmasını izledi.

Rory'nin yanında Saraid irkildi ve eliyle ağzını kapadı. Bu iri adamın aklında her ne varsa, iyi bir şey değildi ve Rory, şov başlamadan oradan ayrılmalarının daha iyi olacağını düşündü. Saraid'in kolunu yakaladı ve onu çekti. Saraid hızla Rory'ye döndü ve şok olmuş gözlerle ona baktı.

"Hadi!" diye işaret etti Rory.

Saraid öfkeyle başını iki yana salladı ve az önce bulunduğu noktaya döndü. Derdi neydi bu kadının? Adamların ne yapacaklarını anlamamış mıydı?

Rory yaklaştı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı kulağına.

"O Liam, benim kardeşim."

Rory kaşlarını çattı. Kardeşi mi? Düğünde kardeşleriyle tanışmıştı ve bu çocuk onlardan biri değildi. Sonra hatırladı. Ne olur ne olmaz diye, birini arkada bırakmışlardı.

Saraid yavaşça Rory'ye döndü ve, "Ona yardım etmeliyiz" dedi. Gözleri dehşetle açılmıştı ve ağlamak üzereydi. Rory'ye öyle umut ve beklentiyle bakıyordu ki Rory midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

Lanet olsun! Ondan ne yapmasını bekliyordu ki? Aşağıda baştan aşağı silahlı dört adam vardı. Hiç kimse böyle bir riske girmezdi. Saraid'in diğer kardeşleri için elinden geleni yapmıştı ama bu çocuğu kurtarma riskine giremezdi; bu, intihar olurdu.

Saraid'i oradan uzaklaştırmaya, ona anlatmaya, anlamasını sağlamaya çalıştı; ama Saraid sessizce mücadele etti ve Rory'nin elinden kurtuldu. Bir sonraki kayanın yanına koştu ve ardından diğerine.

Kahretsin! Rory'nin öylece Saraid'in çembere doğru ilerleyişini izlemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tam bir deliydi, kesinlikle deli! Ve onun yüzünden bu canilerin elinde ölmemeye kararlıydı; ama zihnini bu öfkeli düşünceler doldururken bile yürüyüp gidemeyeceğini, çocuğu ve özellikle Saraid'i öylece bırakamayacağını biliyordu.

Tereddüt etti; ormanın etrafında toplandığını, Rory'nin düşünceleri karşısında hayal kırıklığına uğradığını hissetti ve bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Ağaçların duygularını hayal etmek delilikti! Birkaç metre önünde yere çömelmiş Saraid'e baktı. Gizlice bu adamlara yaklaşmanın hiçbir yolu yoktu; çünkü alanın iki yanı yamaçtı ve oraya ulaşmanın tek yolu, toprak duvarlardan aşağı kaymaktı ama Saraid tam da bunu yapmaya hazırlanıyor gibiydi.

Bu intihar olur, diye düşündü ve onu bu kadar önemsediği için kendinden nefret etti.

O senin karın...

Yaprakların arasından bir rüzgârın fısıltısı bu düşünceyi aklına sokuyor gibiydi.

Hayır, değil! İtiraz etmeye çalıştı ama anlamsızdı. Hele de şimdi ona sarıldıktan, onu öptükten, kalp atışlarını kendi kalbinde hissettikten sonra...

Bir anda bir rüzgâr çıkıp ağaçların arasından onları sardığında, Rory tekrar lanet etti. O anda Saraid tekrar ilerlemeye başladı ve Rory, ne kadar aptalca olsa da, onunla gittiğini biliyordu; ama aynı yoldan değil. Çemberin etrafından dolanıp adamların arkasından yaklaşırsa belki bir şansları olabilirdi.

Daha ona söylemesine fırsat kalmadan Saraid yerinden fırlayıp ilerledi ve Rory onu yakalayıp planını anlatacak zamanı olmadığını anladı. Saraid onun uzaklaştığını gördüğünde, onu orada öylece bıraktığını düşünecekti; ama şu anda bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Doğru şeyi yaptığını umarak aksi yöne doğru koşmaya başladı.

Yirmi İkinci Bölüm

Saraid dönüp arkasına baktığı anda Ruairi ağaçların arasında kayboldu. Onu bırakmıştı.

Bir an, bunun acısıyla olduğu yerde kalakaldı. Ruairi onu terk etmişti. Ormanda paylaştıklarından, yaşadıkları onca şeyden sonra Saraid daha fazlasını ummuştu. Onun, gerçekten de olmasını umduğu gibi bir adam olduğuna inanmaya başlamıştı. Hissetmeye başladığı hayranlığı hak eden bir adam. İrdelenmeyecek kadar hızlı gelişen diğer duygular konusunda da güvenebileceği bir adam.

Ruairi geçtikten sonra eski hâllerine dönen yaprakları izlerken ne kadar aptal olduğunu anladı. Bu ıstırap bir yanılgının da ötesinde, bir hayal kırıklığından daha çok acıtmıştı canını. Bunu yüreğinde hissetti. Bu, nasıl olabilirdi? Kandöken'in yüreğine bu kadar yaklaşmasına nasıl izin vermişti?

Kendine bile yalan söyleyemiyordu, hemen düzeltti kendini. O, Ruairi'nin ona yaklaşmasına izin vermişti, Kandöken'in değil. Onu üzen Ruairi'ydi, kocası olarak düşünmeye başladığı adam.

Gözlerini yakan yaşlara lanetler ederek çalıların arasından baktı. Liam, dört adamın arasında debeleniyordu. Hepsi onun en az iki katıydı. Her ne kadar korktuğunu gizlemeye çalışsa da, o daha on iki yaşında bir çocuktu. Nasıl bulmuşlardı onu? Ve diğer kardeşleri neredeydi? Onlara ne olmuştu? Druid çemberi, kardeşleriyle buluşacağı şelaleden çok uzak değildi. Saraid, Tiarnan'ın Liam'ı kurtarmak için geleceğini umarak etrafı gözledi.

Saraid, Liam'ın karnına vuran adamı tanımıştı. Halkı tarafından Göz-avcısı lakabıyla biliniyordu; çünkü en sevdiği işkence yöntemi, kurbanlarının gözbebeklerini yuvalarından çıkarmak ve yuvaları, korkunç yara izlerine dönüşen oyuklar olarak bırakmaktı. Göz-avcısı, yaşı ne olursa olsun kardeşine merhamet edecek biri değildi ve Liam'ın güzel mavi gözlerinin kanlı et parçalarına dönüşmesi düşüncesi, Saraid'in çığlıklar atarak çembere doğru koşması için yeterliydi.

Göz-avcısı bıçağı ateşe tuttuktan sonra bir süre inceledi. Tatmin olmuş bir hâlde Liam'a baktı ve ayağa kalktı.

"Hayır" diye fısıldadı Saraid. Korkudan tanrı ve tanrıçalara yalvarıyor, hâlâ Druidlerin bu mistik sahasında var olduklarını umuyordu.

Lütfen kardeşime yardım edin. O daha çocuk.

Açıklığa doğru sert bir rüzgâr esti, durgun bir gecede alevleri havalandırdı. Kıvılcımlar havaya uçuştu ve sessizliği böldüler. Göz-avcısı yanmamak için yerinden sıçradı; ama tanrıların küçük gösterisi onun gözünü korkutmamıştı. Saraid ağlamamak için dudaklarını ısırdı; fakat Göz-avcısı kardeşinin önüne geldiğinde, Liam'ın onurunu korumak için verdiği mücadeleyi görünce gözlerinin ardında biriken yaşlara hâkim olamadı.

"Elini açın. Sağdakini" diye emretti Göz-avcısı ve Liam yumruğunu sıkmak için debelenirken diğer adamlar avucunu

sonuna kadar açılar. Göz-avcısı, yüzünde soğuk bir tebessümle bıçağın kızgın yüzeyini Liam'ın avucuna bastırdı ve çocuk acıyla haykırdı. Ağzındaki bez sadece sesini kısmaya yarıyordu.

"Şimdi diğeri" dedi Göz-avcısı. Kızgın bıçağı Liam'ın sol avucuna bastırırken ona sağ avucundaki acıyı hafifletme şansı tanımamıştı.

"Uzun bir süre bana karşı kılıç kullanamayacaksın, evlat" dedi ona yaklaşıp. "Ve eğer bana bilmek istediğim şeyi söylemezsen, evin yolunu da bulamayacaksın."

Liam gözlerini sıkıca kapadı.

"Canını yakmak istemiyorum" dedi Göz-avcısı ve söylediğinde samimi gibiydi. "Çocukları öldürmekten hoşlanmam; ama gerekirse yaparım."

Göz-avcısı Liam'ın yüzünü sıkıca kavradı ve ağzındaki bezi çıkardı. Liam ağzını açmadı.

"Bana kitabın nerede olduğunu söylersen kalkar evine gidersin, bu kadar basit!" Liam'a cevap verme şansı tanıyarak bekledi. Çocuk ağzını açmayınca, Göz-avcısı derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Konuşmazsan, Bain'in küçük oğlu, seninle işim bittiğinde ellerin eyerimden sallanıyor olacak; ama onları özlemeyeceksin; çünkü kellen de onlara arkadaşlık etmek için yanlarında olacak."

Göz-avcısı'nın arkasındaki adamlar kahkahalarla güldüler ve Liam da -öfkeli, dehşete düşmüş, aptal Liam da- güldü. Uzun, sinir bozucu kahkaha, Cathán'ın adamlarını susturmaya yetti. Saraid korkuyla titrerken bile, genç savaşçısı karşısında yüreği gururla kabardı. *"Onları kışkırtma"* diye fısıldadı Saraid kendi kendine.

"Kitap nerede?" diye sordu Göz-avcısı.

"Canın cehenneme!"

Göz-avcısı'nın yüzü bir anda kıpkırmızı oldu.

"Kaldırın onu."

Adamlar Liam'ı ayağa kaldırdılar ve Göz-avcısı çocuğun yüzüne bir yumruk indirdi, geriye çekildi, ardından bir daha vurdu ve bir daha, ta ki Liam'ın yüzü kanlar içinde kalana kadar. Saraid çığlığını bastırmak için elleriyle ağzını kapadı. Liam büyürken üvey annesine yardım etmiş, Liam'ın annesi öldüğünde ona annelik yapmıştı. Onu kendi canından gibi seviyordu.

Bu dehşetin arkasında Saraid, Liam'ın çocukluğunu gördü. Kalelerinin yanından akan nehirde sular sıçratışını... kelebeklerin ve kuşların peşinden çimenlerin üzerinde koşturmasını... ona av köpeği CuChulain'ın hikâyelerini anlatırken kucağında oturup dinleyişini...

Saraid'in sevdiği pek çok insan ölmüştü. Liam'ı da kaybetmeye dayanamazdı.

"Bain" dedi fısıldayarak. "Cesur savaşçını koru. Daha önce yaptığın gibi yine bana gel ve bu canavarları durdur."

Bir kez daha rüzgârın nefesi çemberi sardı ve tozları adamın etrafında girdaba dönüştürerek havalandırdı. Askerlerden biri, Saraid'in tanımadığı genç bir adam dönüp endişeli bir şekilde etrafına bakındı. Saraid kanının donduğunu hissederek izledi. Öfkesi çaresiz bir gazaba dönüşürken kalp atışları yavaşladı. Bu adamları durdurmak için oyuncu bir rüzgârdan daha fazlası gerekecekti.

"Sesi duydun mu?" diye sordu genç adam; ama diğerleri onu umursamadı. İkisi Liam'ı kaldırıp kollarını iki yana açtılar. Göz-avcısı bıçağını üçüncü adama verdi ve dev yumruklarını Liam'a indirmeyi sürdürürken ateşi işaret etti.

"Bana nerede olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu Göz-avcısı. "Yoksa seni parçalara ayırmam mı gerekiyor?"

"Lanet olası kitabın bizde değil" dedi Liam. Sesi çatladı ve cesur yüzü düştü. Kirli yanaklarından yaşlar akmaya başladı. "Sence kitap bizde olsaydı, kullanmaz mıydık?"

Ama Göz-avcısı'nın düşünmediği gayet açıktı ve Liam güçsüzleşiyordu. Daha fazla dayanamayacaktı, Saraid de öyle.

Burada durup Liam'ı öldürmelerini izleyemezdi ve hâlâ nefes alıyorken onu burada bırakıp gitmeyecekti. Çalıların arasından etrafına bakındı ve hemen yakınında yumurta büyüklüğünde küçük taşlar buldu. Silah olarak kullanılmayacak kadar yetersizlerdi; ama Saraid taş atmakta ustaydı. Sonuçta dört erkek kardeşiyle büyümemiş miydi?

Düğün elbisesi yırtık ve pisti. Bu lanetli evliliğe gayet uygun, diye düşündü. Evliliği ailesini kurtarmayacaktı belki ama elbisesi kardeşini kurtarmasına yardımcı olabilirdi. Eteğinin ucunu yırttı ve olabildiğince çok taşla doldurup onu bir torba gibi kullandı, ardından kenara doğru yaklaştı. Taşları Cathán'ın adamlarına fırlatırken saklanabileceği bir yer olmasını diledi; ama Liam'ı kurtarma umudunun hızına ve isabetli atışlarına bağlı olduğunu biliyordu. Onu yakalamadan önce hepsini yere sermiş olmalıydı. İlk taşı eline aldığında bile, bunun kazanamayacağı bir savaş olduğunun farkındaydı; ama cesurca savaşacak ya da deneyerek ölecekti. Kardeşi bu kadarını hak ediyordu.

Belki de burada ölüm en kötü kader olmayacaktı. Ne kadar yanlış yönlendirmiş olsa da, Tiarnan'ın evliliğinin barış getireceği konusunda haklı olmasını ummuştu; ama şimdi Tiarnan'ın tüm planları başarısız olmuş ve yıpranmış bir halat gibi kopma noktasına gelmişti. Saraid şu anda sadece Tiarnan ve diğerlerinin ölmüş olduklarını farz edebiliyordu. Yapayalnızdı, kocası yoktu, ailesi yoktu, klanı yoktu. Son umutları, halkının son umudunu kurtarmak anlamına gelecekse ölmek bir onur olacaktı.

Şimdi bıçak tekrar ısınmış, kızgın ateşte parlıyordu. Göz-avcısı bıçağı eline aldı ve bu kez Liam'ın yüzüne odaklandı. Bıçağı Liam'ın yüzüne yaklaştırırken Saraid, Liam'ın bıçağın sıcağından kaçmaya çalıştığını görebiliyordu. Liam'ın saçlarını yakaladı ve kafasını geriye çekti. Kardeşinin yaşadığı dehşet onu dalgalar hâlinde sarıyor, Saraid'i nefessiz bırakıyordu.

"O gözünü oyduğum zaman sana ne isim verecekler, merak ediyorum" dedi Göz-avcısı.

Liam hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve o ses diğer tüm korkuları yok etti. Saraid derin bir nefes aldı; tanrıların, doğru isabet ettirmesine yardımcı olacaklarını umdu ve tüm gücüyle ilk taşı fırlattı. Taş havalandı ve Göz-avcısı'nın kulağının hemen altına çarpıp toprağa düştü. Bir an Göz-avcısı hareket edemeyecek kadar afalladı ve Saraid zamanını akıllıca kullandı. Göz-avcısı, Saraid'in saklandığı yere döndüğü anda, Saraid bir taş daha fırlattı, bu seferki daha büyüktü. Bu kez taş Göz-avcısı'nın kafasına çarptı ve adam acı ve şaşkınlık içinde haykırarak dizlerinin üzerine düştü. Tanrılar veya Bain, birilerinin Saraid'i izlediği kesindi; çünkü düşerken Göz-avcısı başını Druid taşına çarptı ve bilincini yitirip yere yığıldı.

Saraid kesik kesik nefesler alıyor, yüreği korkuyla çarpıyordu. Dev adam yere yığılırken diğerleri şok olmuş gözlerle bakıyor, birinin liderlerini yumurta büyüklüğünde bir taşla alt ettiğine inanamıyorlardı. O sırada Saraid bir başka taş aldı ve Liam'ın kollarını tutan adamı hedefledi. Bu kez taş geniş düştü ve adamı omzundan vurarak bir an sersemleyip öfkelenmesine neden oldu.

"Orada" diye bağırdı, Saraid'in saklandığı yeri işaret ederek.

Liam'ı bırakıp ona doğru koşmaya başladılar. Kardeşinin dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüğü anda adamlardan biri toprak duvara tırmanıp Saraid'in üzerine atladı. Taş yağmu-

runa tutmak için fazla yakındı, bunun üzerine Saraid iki eline birer taş aldı ve ruhunun derinliklerinden gelen bir haykırışla yumruklarını sallamaya başladı. Adamın vücuduna inen darbeler parmaklarını acıtıyor, kollarına sancılar saplanmasına neden oluyordu. Saraid tüm gücüyle savaştı. Hayatta kalmak için kazanması gerektiğini biliyordu. Adam duvardan çemberin içine yuvarlanırken Saraid'i de kucağına çekti. Birlikte, her ikisinin de nefesini kesen bir hızla toprak zemine çarptılar ve Saraid adamın elinden kurtulmak için etrafa tekmeler savurmaya başladı.

Diğerleri Saraid'le uğraşırken Liam el ve ayaklarındaki ipleri çözmeyi başarmıştı ve ayağa kalktı. Kötü dayak yemişti ve pek yardımı olmayacağını biliyordu; ama ablası gibi o da savaşmadan gitmeyecekti. Tekmeler savurarak Saraid onu tutan canavarın elinden kurtulmayı başardı; ama bir başkası onu arkadan yakalayıp kollarını sıkıca tuttu. Saraid çığlıklar atarak başını geriye savurdu ve adamın burnuna isabet ettirdi. O anda adamın kemiklerinin kırıldığını duydu ve ardından boynuna damlayan sıcak kanı hissetti; ama adam onu öyle sıkı tutuyor, kaburgalarına bastırıyordu ki Saraid güçlükle nefes alıyordu.

"Koş, Liam" diye bağırdı, tüm geçmiş ve geleceklerinin Liam'ın ellerinde olduğunu hissederek. O *yaşamak* zorundaydı; ancak nasıl Saraid onu bırakmadıysa, Liam'ın da onu bırakmayacağını anlayınca, onu aciz bırakan bir öfkeye kapıldı.

Liam, Göz-avcısı'nın yere düşen bıçağını kaptı, bıçak yaralı eline değdiği anda acıyla inledi ve bir savaşçı haykırışıyla koşmaya başladı. Bir adam Saraid'i sıkıca tutarken diğer üçü Liam'a dönüp açıldılar. Şanslı bir darbe ilk adamı boğazından yakaladı ve onu tereyağı gibi kesti. Adam yere devrilmeden önce sadece boğulur gibi sesler çıkarabildi. Liam saldırma-

ya devam etti, kasıtlı bir şekilde Saraid'i tutan adama doğru koştu.

Saraid bağırarak ona kaçmasını söyledi; ama Liam kana susamıştı ve intikam arzusuyla yapmayacağı şey yoktu. Saraid'i tutan adamın üzerine atladığında, diğerleri onu arkadan yakalayıp yere indirdiler. Her şey saniyeler içinde olmuştu.

Üç adam, yere indirilen iki arkadaşlarına şok ve öfkeyle baktı. "Öldür çocuğu" dedi biri liderliği ele alıp. Saraid'i tutan adama baktı ve gülümsedi. "Onu öldür. O ite ihtiyacımız kalmadı."

Adam gömleğini kaldırıp elini pantolonun içine sokarken Saraid dehşetle izledi. Diğer eliyle uzanıp Saraid'in göğsünü kavradığında niyeti gayet açıktı. "İstediğimizi alırken bununla daha çok eğleneceğiz."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Rory çemberi kestirmeden gitmeyi planlamış ama doğal bir kaya oluşumunun bunu engellediğini fark etmişti. O engeli açmak için harcadığı dakikalardan sonra geldiği yoldan geri dönmek ve çemberi çevreleyen duvarın en alçak olduğu noktaya ulaşmak zorunda kalmıştı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve çok fazla zaman kaybettiğinin farkındaydı. İçinden kötü bir his, çocuğu kurtarmak için geç kaldığını söylüyordu. Liam'ın çığlıklarını duymuştu, ardından ortalık sessizliğe gömülmüştü. Büyük olasılıkla Liam ölmüştü.

Çalıların arasında ilerlerken Saraid'in yanından ayrıldığı, kasları yerine beynini kullanmaya çalıştığı için kendine lanet ediyordu. O adamlar onun kılına zarar verdiyse... bırakın böyle bir durumda ne yapacağını, bu olasılığı düşünmek bile onu delirtiyordu.

Yüzüne çarpan otlara kayıtsız bir hâlde ilerlerken panik olduğunu hissetti. Çalıların arasından, Saraid'in duvarın diğer kenarında durmuş taşlar attığını, dev gibi adamı ufacık taşla yere serdiğini ve steroit hormonu almış bir kadın gibi savaştı-

ğını görmüştü. İlk çağlardan kalma bir tanrıça gibi, gazabı ve tehlikeli atışlarıyla korku vericiydi.

Birkaç saniye sonra Rory çembere ulaştı. O anda, Saraid'in zapt edildiğini ve şimdi iri yarı, çalı sakallarına karışmış darmadağın saçları olan kürklü bir adamın ellerinde olduğu gördü. Kalın ve gür kaşları neredeyse gözlerinin ortasında birleşiyordu. Uzun boylu, kel, çevik görünümlü bir adam kılıcını çocuğun boğazına dayamıştı.

"Çocuğu öldür" dedi üçüncü adam. Tuğla gibi sert, kare bir vücudu, vahşi, soğuk bakışları vardı. Ses tonuna ve diğer iki adamın ona itaat edip gözlerini üzerinden ayırmamasına bakılırsa, Saraid bir öncekini yere devirdiğinden, yeni şef oydu.

Şef, Saraid'in önüne gelip durdu. "Onu öldür" diye tekrarladı. "O ite ihtiyacımız kalmadı."

O anda Rory'nin beyni hızla çalışmaya başladı. Aklı saatte bin kilometre hızla ilerliyor, seçenekleri tartıyor, bir kısmını gözden çıkarıyordu. Bu durumdan üçünün de sağ salim çıkması için bir şeyler yapmalıydı.

Bir silahı vardı ama bu iri yarı savaşçıların karşısında ona ne faydası olurdu? Rory son altı aydır sarhoş geziyordu ve en az Terminatör kadar yıpranmıştı. Üç adama çıplak elle ulaşabildiği takdirde hiçbir sorun olmazdı; ama işin içine uzun, çirkin kılıçlar ve kısa, ölümcül hançerler girdiğinde durum değişiyordu. Kendinden çok Saraid ve kardeşi için endişeleniyordu aslında; eğer Rory onların tek umuduysa, harekete geçmeden önce emin olsa iyi olurdu; ama hiçbir şey için emin olacak zamanı da yoktu.

Saraid ve taş fırlatma gösterisi etkileyiciydi ve Rory de belki faydası olur diye birkaç taş toplamıştı; ama hazırlıksız yakalama avantajı kaybolmuştu ve adamlar, bir daha bu numarayı

yutmayacak kadar temkinli görünüyorlardı. Bu da Rory'ye birkaç seçenek bırakıyor... gerçi... gerçi...

Gerçi Rory, Cathán Yarımsakal'ın oğlu gibi görünüyordu.

Bir anda Rory bu avantajının değerini anladı. Adamlar onun aslında herkesin düşündüğü o Kandöken manyağı olmadığını bilmiyorlardı.

Midesine kramplar girdi; ama kendini zorlayıp ayağa kalktı ve soğukkanlı bir şekilde çemberin içine doğru yürüdü. Sessizdi ve Saraid'in kardeşinin boğazına kılıç dayamış kel adamın arkasına gelene dek kimse onu fark etmedi. Saraid hâlâ, büyük olasılıkla bir boz ayı DNA'sı taşıyan kıllı herifin kollarındaydı. Saraid'in adamın terli göğsüne yaslanmış hâli Rory'nin kanını kaynattı. Kendini kontrol etmek için oldukça çaba göstermesi gerekti.

"İstediğimizi alırken bununla daha çok eğleneceğiz" diyordu üçüncü adam ve uzanıp Saraid'in göğsünü avuçladı.

Rory, bir anda koşmaya başlayıp planı bir kenara atmak istedi ama kendine hâkim oldu.

"Rapor verin" diye bağırdı Rory, üç adamın şaşkın bakışları arasında. Adamlar ona doğru döndüler. İkisi hâlâ esirlerini tutuyorlardı. Şef silahına uzandı ama hazır ve silahlı Rory'yi görünce durdu.

Rory'nin gözlerindeki hiddet, diğer adamın bocalamasına neden oldu.

Ardından gelen sessizlikte, Rory bir anlık bir kuşkuya kapıldı; ya Cathán'ın askerleri ihaneti öğrendilerse, diye düşündü; ya şu anda Stephen'ın başladığı işi bitirmeleri için onlara kusursuz bir fırsat sunuyorsa?

"Rapor verin, dedim, sizi ahmaklar!"

Şef konuşmaya başladı:

"Çocuğu tepenin yukarısındaki kampta yakaladık ama konuşmuyor. Bize kitabın nerede olduğunu söylemiyor."

Adamlar suçlarcasına çocuğa baktılar. Liam'ın yüzü kanlar içindeydi, bir gözü şişlikten neredeyse kapanmıştı. Bir kılıcın ucunda yere mıhlanmış çocuk, Rory'ye nefret dolu gözlerle baktı. Hemen yakınında Saraid de onu izliyordu; ama gözlerinde başka, herhangi bir bıçaktan daha keskin bir şey vardı.

Şaşkınlık. Kuşku. Ve bunlardan da öte... *umut.*

Gördüğü şeyi görmezden gelmeye çalıştı. Saraid'in ona inanmasını istemiyordu, hiçbir konuda. Özellikle de hepsinin ölümüne sebep olabileceği şu anlarda.

"Kadını bırakın" dedi ve Saraid'i tutan boz ayı kılıklı adam tereddüt edip şefine baktı. Rory hızla onun yanına gitti ve yüzüne bakıp gürledi. "Sen benim otoriteme karşı mı geliyorsun?"

Adam hemen Saraid'i bıraktı ve geri çekildi. Rory, Saraid'i kendi yanına çekti.

Bir an, gözleriyle canının acıyıp acımadığını sormak istercesine ona baktı. Her ne kadar başını dik tutuyor ve soğukkanlılığını koruyor olsa da, Rory, Saraid'in titrediğini görebiliyordu. Canı yanmışsa bile, onlara bu mutluluğu yaşatmayacaktı.

Rory, kılıcı çocuğa doğrultmuş kel adama döndü.

"Beşiniz bu sıska cüce ve bir kadınla baş edemediniz, öyle mi?"

Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle adamı azarladı; ardından, önce boğazı kesilmiş yerde yatan, sonra Saraid'in vurduğu, alnında bir devekuşu yumurtası büyüklüğünde yumru olan adama baktı. Adam henüz kendine gelememişti. Rory, Saraid'in adamın alnına oturttuğu yumruya gülmek istedi; ama yapmadı. Hayatta kalmaları, bu rolü ne kadar iyi oynadığına bağlıydı.

"Anlaşılan haberleri duymamışsınız" diye devam etti Rory. Sesi tok ve istikrarlıydı. "Bu insanlar ailemiz oldu artık. O..." Başıyla Saraid'i işaret etti. "Benim karım."

"Ne dedin sen?" diye mırıldandı şef.

Rory, adam bir adım geri gitmek zorunda kalana dek aralarındaki mesafeyi doldurdu. "O benim karım dedim."

"Laird dedi ki..." diye söze başladı kel adam; ama şef ona öfkeyle baktı.

"Laird ne dedi?" diye sordu Rory.

"İhanete uğrayabileceğini söyledi." Bu kez şef yanıtladı.

Rory gerçeği bilmeseydi adama inanacaktı neredeyse; ya şef kendi ağzından çıkanlara inanıyordu ya da iyi bir yalancıydı.

"Kimse ihanete uğramadı" dedi Rory. "Evlendik ve şimdi bir aileyiz."

Şefin donuk gözleri önce çocuğa, ardından Saraid ve Rory'ye yöneldi.

"Çocuğu bırak" dedi Rory.

Havada gergin rüzgârlar esti. Rory elbet bir noktada, bu adamların savaşta Kandöken'e itaat ettiklerini farz ediyordu; ama bu, ondan hoşlandıkları anlamına gelmezdi. Belli ki Rory'nin ikizi korkulan biriydi; ama sevilen biri değil! Ve Cathán, Saraid'in kardeşinin peşinden gitmeleri için bu adamlara güvendiyse, o zaman Kandöken'e ihanet etmeleri an meselesiydi.

Ve Kandöken'den ne kadar korkarlarsa korksunlar, anlaşılan Cathán'dan daha çok korkuyorlardı. Rory bunu gerilen her kasta, aralarında geçen her bakışmada görebiliyordu.

"Sen neden düğün yerine buradasın?" diye sordu şef. Görünüşe göre parçaları birleştirmeye çalışıyordu.

"Biz de eşimin kardeşini almak için geldik. Barış sağlandı artık."

Bir kez daha, adamlar gözlerini kısmış birbirlerine bakıyorlardı.

Rory, "Ya bize eskortluk edersiniz ya da bu birlikteliği tehdit eden adamların başına gelenleri herkese göstermek için kellerinizi götürürüm" dedi.

Şef zorlukla yutkundu, bu kez o kaygılı gözlerde panik vardı.

"Çocuğu bırak" dedi Rory tekrar.

Adam kılıcı Liam'ın boğazından yavaşça uzaklaştırıp bacaklarına doğru indirdi; ama ne çocuğu bıraktı ne de kılıcı üzerinden çekti.

"Hangisi olacak?" dedi Rory gözleri şefin üzerinde. Sonucu belirleyecek kişinin o olduğunu biliyordu.

Şef hızla etrafı inceledi. Bir terslik olduğunun farkındaydı; ya Saraid'in yırtık elbisesi ya da Rory'nin artık kana susamış bir katil gibi bakmayan gözleri onları ele veriyordu, Rory emin değildi; ama şefi düşündürten bir şeyler vardı ve Rory onun her şeyi göz önünde bulundurmaya, onu rahatsız eden şeyi belirlemeye çalıştığının farkındaydı. Sonunda hiddetli gözlerini kel adama çevirdi ve bir kere başını salladı.

Rory'nin aralarında geçen sessiz mesajı deşifre etmek için bir saniyesi vardı; ama olacakları tahmin etmek için bu süre yeterliydi. Kel adam çocuğu Rory'ye doğru itti ve silahını çekip kenara sıçradı. O anda diğer iki savaşçı da birlik olup omuz omuza geldiler. Saldırmaya hazırlardı.

Rory, Liam'la çarpışmamak için döndü ve o anda kıllı boz ayıyla yüz yüze geldi. Rory'nin elinde hançer vardı ve bir anda hançeri fırlattı. Her şey o kadar hızlı gelişiyordu ki adamın kalbine saplanıp onu yere deviren hançeri düşünecek zaman yoktu. Rory; Saraid, Liam ve diğer iki adam arasında dengesini kurdu ve zihnindeki kaosu bastırıp kavgaya odaklanmaya çalıştı. Olasılıklar çok da kötü değildi; daha önce yaşamadığı bir durumda kalmamıştı sonuçta.

Hâlâ kılıcı üzerindeydi; ama daha önce hiç kılıç kullanmamıştı. Bu, filmlerde düello yaparken çektikleri silahlar gibi değildi. Bu; her iki yanı bilenmiş, uzun ve ağır bir metal parçasıydı. Rory iki eliyle kılıca sarıldı ve iki adam yaklaşırken ağırlığını ve dengesini hissederek sallamaya başladı. Kel adam hamle yaptı ve Rory'nin kaçmasına fırsat kalmadan omzuna bir sıyrık attı. Kesik bir anda yandı ama onu engellemedi, en azından ilk anda. Adam tam geri çekiliyordu ki Rory yerden adamın bacağına hamle yaptı ve kılıcı, kas ve dokuları yırtıp kemikte durdu. Bu darbenin ona verdiği hastalıklı duygu, Rory'yi hazla doldurdu.

Kel adam acıyla inledi ve yarasını tutarak sendeleyip geriye doğru düştü. Son adam, şef, pis elleriyle Saraid'e dokunabileceğini sanan herif, hızla hücum etti ve Rory'nin kellesini vücudundan ayırmayı hedefleyen bir hamleyle etrafından dolandı. Saraid'in dakik uyarısı olmasa, az kalsın başarıyordu da.

Rory o anda başını eğdi ve kılıcın saçlarından geçişini hissederek yuvarlandı. Bu ani kaçış şefi şaşırttı. Bu sırada Rory, bacağından yaraladığı kel adamın ayağa kalkmış Liam'a doğru ilerlediğini fark etti. Adam çocuğu arkadan yakaladı ve o anda boğazına hançerini dayadı.

Tekrar ayağa kalkan Rory'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şef çoktan kendini toparlamış ve çam yarması vücudunu yalanlayan bir zarafetle harekete geçmişti. Rory'ye saldırdı, kılıcını öyle hızlı savurdu ki Rory sadece kılıcını kaldırıp onu durdurmayı başarabildi. Metalin metale çarparak çıkardığı ses, gök gürültüsü gibi yankılandı ve çınlama Rory'nin tüm vücuduna yayıldı. Omzuna saplanan ağrı, ona tek savunması olan ağır kılıcı indirmesi için haykırıyordu.

Şef kılıcını öyle iyi kullanıyor ve öyle isabetli hamleler yapıyordu ki kılıçla doğmuş olması mümkündü. Döndü ve tekrar

hamle yaptı; ama bu kez Rory onu durduracak kadar hızlı hareket edemedi. Bir kez daha, bıçak omzuna saplandı ve aniden parmaklarını hissizleştiren bir acıyla koluna yayıldı.

Rory kılıcını elinde tutmayı başardı ama sol elini hissetmiyordu. Bir diğer hamleden kaçarken kafasını toparlamaya, rakibinin gözlerinde parlayan bu katili alt etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı; ancak görüş alanını etkileyen ter ve omzundan damlayan kanla odaklanamadı, düşünemedi. Adam, Rory'ye doğru koştu ve ayağına şiddetli bir tekme indirdi. Rory sert, ağır ve kemiksiz bir kum torbası gibi yere yığıldı. Sol kolu, parmak uçlarından omuz eklemlerine kadar uyuşuk bir hâlde yere açıldı.

Bacağı yaralı olan adam dengesini kurmaya çalışarak ayağa kalktı, bıçağını hâlâ çocuğa doğrultuyordu ama dikkati bir an dağıldı. Bu başarısızlığının şokuyla sarsılan Rory, Saraid'le göz göze geldi ve o anda boğazına bastırılan kılıcın sivri ucunu hissetti.

"Son sözünü söyle, söyleyecek bir şeyin varsa tabii" dedi şef.

O anda her şey yavaşladı. Rory, kalbinin kaburgalarına baskı yaparak attığını hissediyor, nabzı altındaki toprağa kan pompalarken kalp atışlarını duyabiliyordu. Şef ağır ağır nefes alıyor, sessizliği deliyordu. Sağ tarafında Saraid'in derin bir nefes aldığını hissetti, ardından çömeldiğini gördü. Saraid taşı yerden aldığında yumuşak bir ses çıktı. Şef gözünün ucuyla bu hareketi gördü. "Kadını durdur" demesine fırsat kalmadan, yaralı kel adam tuttuğu bıçağın aniden yön değiştirdiğini gördü ve elini pençe gibi kullanan Liam'ın elinde kalçasına doğru hızla saplandığını hissetti.

Şef işlerin sarpa saracağını anladı ve Rory'nin işini bitirmek üzere döndü; ama Saraid ve Liam, ona gereken fırsatı sunmuşlardı. Belki kılıç tutamıyordu ama hâlâ yumrukları ve bir met-

re doksan santim uzunluğunda, yüz kilo ağırlığında kas gücü vardı ve o adamın hakkından gelemezse zaten yaşamasının da bir anlamı yoktu.

Hızla yerinden fırladı, şefin kılıç tutan kolunun altına girdi ve kılıcın yarıçapını ihlal ederek etkisini yok etti. Diğer adam kılıcı bir şekilde Rory'ye saplayabilmek için açısını değiştirmeye çalışırken Rory alttan bir darbeyle onu yere serdi ve şefi bozguna uğrattı; ardından şefin burnunu kıran ve onu bir karpuz gibi ezen bir kroşe geldi. Diğer adam bağırdı ama Rory saldırmaya devam ediyordu. Adamın boynunu yakaladı ve başını tutup aşağı indirerek havaya kaldırdığı diziyle buluşturdu. Kırılan burnu bir darbe daha aldı ve sonra Rory son bir kroşeyle onu yere serdi.

Şef toprağa çarptığında, Rory döndü ve Saraid'in, Liam'a saldıran adamı taşladığını gördü. Liam o anda kız gibi tiz bir çığlıkla adama hücum etti. Çocuk, adamın kaburgalarına kısa bir hançer sapladı, ardından çekti ve hançeri tekrar tekrar, adam son nefesini verene kadar saplamaya devam etti, ardından gelen sessizlik sağır edici boyutlardaydı. Rory olduğu yere yığıldı; gözleri yanıyor, vücudunu saran adrenalin onu hem aşırı duyarlı hem de bir o kadar hissiz hâle getiriyordu.

Liam, ona saldıran adama karşı kullandığı hançeri aldı ve tiksinerek adamın göğsüne sürüp üzerindeki kanı temizledi.

"Saraid" dedi Rory nefes nefese. "Sen iyi misin?"

Saraid'in gözlerinde yaşlar vardı; başını salladı.

"Ya sen?" dedi çocuğa dönüp.

Liam başını salladı ve toprağa kan tükürdü.

"Tiarnan nerede, Liam?" diye sordu Saraid. "Kardeşlerimiz nerede?"

Çocuk başını salladı. "Bilmiyorum. Cathán'ın adamları bir saat önce geldiler." Saraid'in taşlarla yere serdiği devin yanına doğru yürüdü. "İyi atış, kardeşim; ama bu hâlâ yaşıyor."

Rory puslu bir dumanın arasından izlerken çocuk hançerini havaya kaldırdı ve bilincini kaybeden adamın kalbine sapladı. Vücudu bir anda yerinden zıpladı, ardından hareketsiz bir şekilde düştü. Çocuk dönüp bakmadı bile, ardından Rory'nin yere serdiği adamın yanına geldi ve aynı şeyi tekrarladı. Tanrım! Liam'ın daha tıraş edecek kılı bile yoktu ama savaştaki bir asker gibi öldürüyordu; ardından döndü ve elinde, üzerinden kan damlayan bıçakla Rory'nin yanına geldi. Bu kez Rory'nin kalbini hedef aldı. Rory bir an yüzünde şaşkın bir ifadeyle baktı ve sonra çılgın kardeşle arasına Saraid girdi.

"Hayır, Liam" dedi ve kolunu tutup onu geri itti. "Hayır."

"Niye öldürmüyorum bu lanet herifi? Hepsi onun suçu değil mi?"

"Şimdi şu adamın yüreğini görmüyor musun?"

"Yüreği yok ki göreyim."

"İnsanlar değişir, Liam" dedi Saraid ve dönüp Rory'ye, adamın anlayamadığı sert, karanlık bir bakış attı._"O da onlarla savaştı, değil mi? O olmasaydı ikimiz de ölmüş olurduk."

Çocuk tekrar yere tükürdü ve Rory'ye baktı. "Onun da kendi sebepleri vardır. Bizi rehin tutacak. Onları duydun. Bu düğünün Tiarnan'ın sandığı gibi barış getirmeyeceğini biliyordum. Onlar sadece lanet olası kitabı alıp bizi öldürmek istiyorlar."

"Cathán böyle istiyor" dedi Saraid ve yavaşça Liam'ın bıçak tutan elini aşağı indirdi. "Ama Ruairi artık benim kocam ve bizi korumak için savaştı."

Saraid'in sözleri, Rory'nin boğazını düğümleyen ve acısını hafifleten bir duygu seline dönüştü. Konuşurken sesinde gurur

vardı ve ona baktığında hiçbir hayal kırıklığı belirtisi yoktu. Rory'nin sol eli hâlâ hissizdi ama diğer elini kaldırdı, Saraid'in yüzüne dokundu, parmaklarını ensesine doladı ve hafifçe kendine çekti.

Dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu; ama aynı zamanda sert, şiddetli ve tutkuluydu. Saraid, Rory'nin gömleğinin yakalarını tuttu ve onun duygularına karşılık verip aynı şiddetle öptü. Rory'nin duyduğu ihtiyaca ve ateşe, tüm uyuşukluğunu yakan ve onu yangınlara sürükleyen bir tutkuyla karşılık verdi. Saraid'in bu tepkisi karşısında şaşıran Rory geri çekildi ve onun gözlerine baktı. O kadife derinliklerde öyle şeyler saklıydı ki Rory kendinden geçti. Bunu hak etmiyordu belki ama istiyordu. Hepsini istiyordu.

"Bu da neydi şimdi?" Liam bu duruma anlam veremedi. "Kandöken'i öptün. Tüm dünya delirdi mi?"

Çocuk, ablasının düşmanı öpüyor olması karşısında dehşete düşerken Rory de içini saran saf mutlulukla sırıttı. Saraid kıpkırmızı oldu ve Rory'ye bakıp gülümsedi.

"Evet, Liam" dedi. Liam'a bakıyor ama Rory'nin yanından uzaklaşmıyordu. "Dünya delirdi."

Çocuk kendi kendine homurdandı, bıçağı tekrar Rory'ye doğrulttu ve başını salladı. "Seni gırtlağından kasıklarına kadar yarar, sonra da organlarının üzerinde zıplarım."

Bu sahne bir an melek yüzlü çocuğun parlak gözlerinde canlandı. Söylediğini kesinlikle yapar ve bundan da keyif alırdı.

"Eh, yaşayıp göreceğiz desene!" diye yanıtladı Rory. "Ama şimdi bir an önce buradan uzaklaşmaya ne dersiniz? Bu adamlar atla mı geldiler?"

Liam cevap vermeden önce Saraid'e baktı. "Evet; ama hayvanlar buranın yakınından geçmezler. Adamlar iner inmez atlar uzaklaştı."

Elbette, diye düşündü Rory. Asla kolay olmaz ki! Adrenalin hararetini yitirmişti ve şimdi omzundaki acı şiddetleniyordu. Atın üzerinde ilerlemek zor olacaktı ama yürümek neredeyse imkânsızdı.

"Onları geri almamız gerek" dedi Rory.

"Sen beni duymadın mı? Buraya yaklaşmazlar ve şimdiye kadar çoktan toz olmuşlardır."

"Seni duydum. Hangi yöne gittiler?"

Liam gözlerini devirerek batıyı işaret etti. Rory çemberin kenarına doğru yürüdü, gözleri yerine hislerini kullanarak karanlığa baktı. Onları hissetti, ormanın derinliklerinde bir yerde, kulaklarını dikmiş dinliyorlardı. Rory tiz bir ıslık çaldı ve onların bir anda durduklarını hissetti. Gücünü toplayıp bir ıslık daha çaldı. Atlar şahlandı ve çağrısına yanıt verdiler.

Liam kaşlarını çattı, Saraid ise gülsün mü, ağlasın mı, bilemedi. Bir süre sonra, "Faydası yok, Ruairi" dedi Saraid. "Yürümek zorundayız."

"Belki!" dedi Rory ama buna inanmamıştı.

Birkaç dakika geçti, Liam lanetler ediyor, "lanet olası Kandöken'i" burada bırakıp kaçmaktan söz ediyordu. Sonra yavaş yavaş çembere doğru yaklaşan bir gürültü duyuldu. Ses giderek şiddetlendi ve aniden beş at çemberin kenarına yanaştı. Rory onları selamlamak için dönerken Liam'ın küfür ettiğini duydu ve bir kez daha gülümsedi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Druid çemberleri hafife alınacak türden şeyler değildi. Saraid, atların yeri eşeleyip sahiplerinin gelmelerini bekleyişini izlerken onu izleyen, onun acele etme gayretlerine gülen ruhların bilincindeydi.

"Ruairi" dedi. "Gitmeden önce şu omzuna bir bakayım."

Liam buna sinsice güldü ve ablası dönüp öfkeyle ona baktı. Bunun üzerine Liam sesini çıkarmadan çemberi dolduran cesetlerin üzerindeki silahları ve diğer değerli eşyaları toplamaya koyuldu. Ruairi, Saraid'in yanına gelip onun gösterdiği kayanın üzerine otururken Liam ona baktı ve "Dikkat et!" dedi.

Ruairi, bu sözlerin bir tehdit mi yoksa uyarı mı olduğunu anlamaya çalışarak kaşlarını çattı; ikisinden de biraz vardı, herhâlde. Saraid, Ruairi'nin omzundan akan kanın miktarı karşısında dehşet içinde onun yanına geldi. Saraid'in halkı içinde Michael şifacı olandı; ama bu rol Saraid'in olmalıydı ve şu anda bu konudaki beceriksizliği karşısında utandı. En basit tedavileri bile öğrenmek için elinden geleni yapmıştı ama bitkileri ezberleyemiyor, hangi tedavinin hangi hastalığa iyi

geldiğini unutuyordu. Bir keresinde yaralı bir çiftçiye ölümcül dozda zehirli çilek vermek üzereyken Michael araya girip adamın hayatını kurtarmıştı. Oysa Saraid bunun, adamın ağrısını hafifleteceğini düşünmüştü.

"Emin ol, hafifletirdi" demişti Michael gülümseyerek. "Doğrudan mezara gönderirdi."

Saraid, dehşete düşmüş bir şekilde en sonunda herkesin ondan beklediği gibi bir şifacı olamayacağını kabul etmişti; ama bu da yoksa, başka ne amacı vardı? Kardeşlerinin her biri, o kişiyi kabile için vazgeçilmez kılan içsel becerilere sahipti. Tiarnan, eşi benzeri bulunmayan bir avcı ve savaşçıydı... Eamonn, saniyeler içinde bir durumu değerlendirip çözüme ulaşma becerisine sahip bir düşünürdü... Michael, hastaları ve yaralıları tedavi ederdi... ve Liam, bir taş ocağında bir fareyi takip edebilir, yavru bir ceylanı yanına gelmeye ikna edebilirdi; ama ya Saraid? Onun ne gibi bir özelliği vardı? Arada bir ölülerin onu ziyaret etmesi mi? Bunun kime ne faydası vardı ki? Saraid'in halkına ne faydası vardı?

Bir yarayı dikecek yeteneğe bile sahip değildi. Şişen bölgeler, kan kokusu, kas yırtılması... midesine giren birkaç lokmayı çıkarmamak için yapabileceği tek şey yara temizlemekti.

Saraid, Ruairi'nin yarasını daha iyi görebilmek için gömleğini yırtarken o da gök mavisi gözleriyle onu izliyordu. Kan göğsüne boşalmış, katılaşıp yarasının üzerinde spiral şeklini almıştı. Saraid'in eli yaranın üzerinde dolaşırken Ruairi elini yakaladı, ona bakmaya, o etkili gözlerle buluşmaya zorladı; sanki Saraid'in korkularını, güvensizliğini ve ona yardım etme girişimlerinde daha çok zarar verme endişesini hissetmişti.

Saraid, ölülerin gömleklerinden bulunabilecek en temiz parçalarla Ruairi'nin yarasını sararken Ruairi de hareket etmeden, sessizce bekledi. Çok kan kaybetmişti ve Saraid'in uydurma

bandajları, kanı durdurma konusunda pek etkili olmuyordu; ama o elinden geleni, yapabileceği her şeyi yaptı.

Saraid bitirdiğinde, Ruairi'nin yumuşak saçlarını elleriyle geriye doğru taradı, soğuk ellerini onun sıcak yüzüne bastırdı ve bir an Ruairi'nin gözleri kapandı. Cathán gibi Ruairi'nin de saçları çoğu erkekten kısaydı. Burnu babasınınkine benziyordu; dik ve gururlu. Bu güçsüz hâliyle bile öyle uzun boylu, güçlü ve yapılıydı ki... teni küle dönmüş solgunluğunun altında altın gibi parlıyordu. Kardeşleri gibi Ruairi de kaslıydı ama hatları onlardan daha belirgindi. Uçları neredeyse altın gibi parlayan ve elmacık kemiklerine uzanan uzun ve ipeksi kirpikleri mavi gözlerine uygun bir zemin oluşturuyordu; yine de atlara bindiklerinde, Ruairi tükenmiş görünüyordu ve Saraid'le Liam endişeli gözlerle bakıştılar. Daha çaya ulaştıklarında Ruairi bembeyaz olmuştu, ardından dereye, ırmağa ve nehre vardılar; yine de Saraid'in ona baktığını görünce gülümsedi ve göz kırptı. Saraid, Ruairi'nin mizah anlayışını hâlâ yitirmediğine sevinip yola devam etti ve gidecekleri yerde Michael'ı bulmayı ve onun için bir şeyler yapmasını diledi.

Saraid bu suları adı gibi biliyordu. Kırsal bölgeyi, bir sis ve irfanın içinden yükselen bir melek gibi şereflendiren şelalelere uzanan ırmağın kollarını bilirdi. Huzur ve barış zamanlarında, Cathán Yarımsakal'dan önce, serin gölün batısındaki engin açıklık, evliliklerin yapıldığı, yasların tutulduğu ve iş anlaşmalarının yürütüldüğü bir buluşma yeriydi. Babası, İyi Kalpli Bain oraya yakın bir yere bir kale inşa etmişti ama Cathán yıllar önce buraları yerle bir etmiş ve kabileyi sürmüştü. Şimdi geriye sadece *clochán*ın kömüre dönen harabeleri kalmıştı.

Sonunda şelalenin nehre boşaldığı yere vardılar. Liam durdu ve atından inip ağaçlıkların arasından kayalıklı açıklığa doğru yürüdü. Saraid beklerken o gidip Tiarnan'a haber verecekti.

Sessiz bir bakışla gecenin, geride fısıltı veya gölge bırakmadan ilerleyen bir parçası oldu ve ablasını korkularıyla ve daha bir önceki sabah evlendiği bu adamla baş başa bıraktı.

Saraid önce bir dalın kıpırdadığını ve ardından Liam'ın Tiarnan, Eamonn ve Michael'la birlikte geldiğini görünce derin bir oh çekti. Arkalarında üç at daha vardı. Hepsinin üstü başı kan ve toprak içindeydi ama hepsi hayattaydı ve kader onları tekrar bir araya getirmişti. Bu, Saraid'in umduğundan da fazlaydı. Ruairi atın üzerinde doğrulacak kadar canlanmıştı; ama acıdan çenesini sıkıyordu.

Kardeşlerden hiçbiri Saraid'i selamlamadı. Kimse tek kelime etmedi ve Saraid havadaki tansiyonu, aralarındaki öfkeyi hissedebiliyordu. O daha neler olduğunu soramadan, Tiarnan'ın kollarında bir şey taşıdığını fark etti. Kucağında bir insan vardı. Saraid, bunun Mauri olduğunu görünce yerinden sıçradı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı. "Mauri'ye ne oldu?"

Eamonn öfkeyle ona baktı. "Korkusuz liderimiz tarafından feda edildi" dedi ve dönüp Tiarnan'a soğuk bir bakış attı.

Saraid önce Eamonn'a, ardından Tiarnan'a baktı; Tiarnan cevap vermedi. Saraid yüzünde şaşkın bir ifadeyle Michael'la göz göze geldi; ama o da başını salladı ve utançla gözlerini kaçırdı. Liam da en az ablası kadar şaşkın bir hâlde tekrar atına bindi.

Tiarnan kendi atına doğru ilerlerken Ruairi'yi gördü ve durdu.

"Öldü mü?" diye sordu Tiarnan.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm" dedi Ruairi.

Tiarnan ona doğru hızlı adımlarla ilerledi ve Ruairi'yi atın üstünden yere itecekmiş gibi bir hareket yaptı. Ruairi, kendini bir başka kavgaya hazırlayarak kasıldı.

"Hayır, Tiarnan" dedi Saraid. "O benim hayatımı kurtardı. İki kez. Onsuz gitmeyeceğim."

"Onsuz gitmeyecek misin?" Tiarnan, şok olmuş bir hâlde tekrarladı. "Bu adam yani? Bu katil olmadan gitmeyecek misin?"

"Şimdi benim kocam" dedi Saraid yüzünü havaya kaldırıp. "Gerçek anlamda. Onu bırakmayacağım."

Belli ki Tiarnan bu konuda tartışmaktan keyif alacaktı; ama yenilginin ağırlığı omuzlarına çökmüştü ve başını sallamakla yetindi. Saraid, Ruairi'nin yanında ilerlerken Ruairi onu izledi; ama Saraid dönüp ona bakmıyor, bildiği şeyin gözlerine yansımasından korkuyordu.

Batıya döndüler ve halkın, evlerinden çıkarılıp vahşi Sahipsiz Topraklar bölgesine sürüldüklerinde yerleştikleri yerden uzaklaştılar. Zaman acılar, korkular ve insanın kemiklerine işleyen bir ihtiyatla ilerliyor, Saraid'i kendi düşünceleriyle baş başa bırakıyordu. Bir gün içinde, hayatı boyunca gelişen fikirleri öyle tuhaf bir biçimde değişmişti ki kendi duygularını bile anlamakta güçlük çekiyordu. İmkânsızı kabul etmiş, kocasının yüzüne sahip bu adamın tamamen başka bir şeye dönüştüğünü görmüştü. Ona karşı duyguları öyle yücelmişti ki irdelemeye bile korkuyordu.

Sonunda ağaçlar ve çalılarla örtülü bir mağaraya geldiler. Yol boyunca Ruairi zaman zaman bilincini kaybetmişti ama yardım almadan mağaraya kadar yürüdü. Orada Michael ona alkol içirdi ve Ruairi derin bir uykuya daldı.

Michael, Ruairi'nin yaralarıyla ilgilenirken diğerleri de küçük bir ateşin etrafına toplandılar. Mağara arkaya doğru daralıyordu ve duman bir dizi doğal bacadan geçip mağaranın diğer tarafından çıkıyordu. Duman fark edildiği takdirde, peşlerindeki her kimse ters yöne gidecek, saklandıkları yeri bulamayacaktı.

Mauri'yi, ateşin yanında Tiarnan'ın pelerinin üzerine yatırdılar. Şimdi Saraid Mauri'nin elbisesindeki kanı ve göğsünün üzerine sarılan bandajı görebiliyordu. Nasıl yaralanmıştı? Sonunda Saraid daha fazla dayanamadı. "Bize ne olduğunu anlat" dedi Tiarnan'a; ama lafa Eamonn girdi ve Cathán'ın kalesinden ayrıldıktan sonra olanları anlattı. Ağabeyine baktığında gözleri öfke ve nefret doluydu. "Onlar on iki kişiydi, bizse üç. Onları bozguna uğratabilirdik, erkek gibi; ama Tiarnan bizim becerebileceğimize inanmadı. Bunun yerine Mauri'yi kalkan olarak kullandı. Savunmasız bir kadının arkasına saklandı."

"Öyle değil, Eamonn" dedi Michael sert bir ses tonuyla. "Saklanmadığını biliyorsun. Onun incinmesini istemedi."

"Sen neye istiyorsan ona inan, Michael; ama ben ne gördüğümü biliyorum. Saraid'i kullandığı gibi Mauri'yi de kullandı. O erkek falan değil. O ödleğin teki ve artık onun dediği hiçbir şeyi dinlemeyeceğim."

Tiarnan olduğu yerden fırlayıp hızla Eamonn'ın üzerine atladı ve kollarından tutup sarstı.

"*Sizin* için yaptım. İkiniz için. Cathán'ın adamları karşısında hiç şansımız yoktu."

"Vardı" dedi Eamonn ve Tiarnan'ın ellerinden kurtuldu. "Ama sen haddini aştın, kardeşim. Hiçbir savaşçı bir kadını kullanmaz, bedeli ne olursa olsun."

Tiarnan'ın yüzü şekilden şekle girerken Saraid şok içinde izledi. Tiarnan acısını, utancını, öfkesini gizlemek için arkasını döndü ama omuzları sarsılıyordu. Havadaki gerginlik ağırdı ve her birinin içinde öfke ateşi yanıyordu.

"Ben kullanılmadım" dedi Saraid. Kardeşlerinde yükselen öfke dolu duygu patlamalarını dindirecek bir kararlılıkla, net ve güçlü bir sesle konuşuyordu. "Başım dik, alnım açık gittim ben. Beni suçlamaya ya da kendi iradem dışında hareket etti-

ğimi söylemeye kalkmayın. Ruairi'yle evlendim ve şimdi bile bunun doğru bir adım olduğuna inanıyorum."

Eamonn kendi kendine homurdandı. "O zaman sen de onun kadar aptalsın, kardeşim."

"Ve sen hiçbir zaman kendini kontrol etmeyi öğrenemedin, Eamonn. Çocuk gibi davranmaktan vazgeç. Birbirimizi suçlamanın zamanı değil; birlik olmalıyız, hepimiz... yoksa hiç şansımız yok."

"Tiarnan'ın sebep olduğu bu utançla yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim" dedi Eamonn. Döndü ve hızla mağaradan çıktı.

Saraid, takip etmekle kılavuzluk etmek ihtiyacı, bir şeyleri düzeltip teselli olma arzusu ve dik durup yola devam etme kararlılığı arasında kaldı.

"Mauri'nin yarası ciddi mi?" diye sordu Michael'a.

"Hayır. Yaşayacak. Yolda uyuması için ona alkol verdim."

"Ya onunki?" Saraid, Ruairi'yi işaret etti.

"O da iyi." Michael bundan pek memnun görünmüyordu ama Saraid derin bir nefes aldı.

"Teşekkürler, Michael" dedi ve kendi sesinde çınlayan duygularla, kardeşinin şaşkın bakışları karşısında kıpkırmızı oldu. "Tiarnan" dedi ardından. Yapılması gerekenleri net bir şekilde düşünmeye başladığında, sesi de güç kazanmıştı. "Gidip bize yiyecek bir şeyler bul. Mauri uyandığında gücünü kazanması için bir şeyler yemesi gerekecek."

Tiarnan bir an tereddüt etti, ardından başını salladı; ama dönüp Saraid'e bakmıyor, gözlerindeki ıstırabı görmesine izin vermiyordu. Saraid, Tiarnan'ın, savaştıkları adamlardan birine ait olduğunu düşündüğü ok ve yayı alırken yüreğinin parçalandığını hissetti; sanki en basit görevlerde bile artık bedenine güvenmiyormuş gibi omuzları gergin, hareketleri çelimsizdi.

Michael ve Liam'la yalnız kalan Saraid, Ruairi'nin yanına diz çökmeden önce Mauri'nin rahat olduğundan emin oldu. Bu sırada Michael, Ruairi'nin omzundaki derin yarayı temizliyordu.

"Gerçekten ne oldu size, Michael?" diye sordu Saraid.

"Tiarnan ona zarar gelmesini istemedi" dedi Michael bir yandan çalışırken. "Başka şansı yoktu ve Mauri'yi rehin aldığımız takdirde adamların saldırmayacaklarını düşündü. Çok zeki bir hamleydi; başka kimin aklına gelirdi ki! Tiarnan, adamların yine de saldıracaklarını bilemezdi sonuçta. Mauri yaralandıktan sonra onu görmeliydin, Saraid. Bir *riastradh* gibiydi, vahşi bir savaşçı, savaşçıların kralı gibiydi. Ben üç adam öldürdüm, Eamonn da iki; ama ben daha kılıcımı ikinci adamdan çekerken Tiarnan yedi kişiyi haklamıştı."

Saraid, Michael'ın anlattığı bu kanlı sahneyi hayal edip zorlukla yutkundu.

"Geriye tek bir adam kalmadı. Cathán'a neler olduğunu anlatacak hiç kimse."

Michael'ın buğulu gözleri tekrar Ruairi'ye döndü, anlaşılan hepsi buydu. Saraid elinden geldiğince kardeşine yardım etmeye çalıştı. Neyse ki mücadele sırasında atı hayatta kalmıştı ve Michael'ın tedavi ederken kullandığı bitkilerin ve ince iğnelerin bulunduğu çanta eyere asılıydı. Michael, Saraid'e ne olduğunu bilmesi gereken ama elbette bir türlü hatırlayamadığı bir tutam bitki uzattı ve Liam'ın ateşin üzerinde kaynattığı suyun içinde demlemesini söyledi. Daha sonra Michael, yanından hiç ayırmadığı küçük bir taş havana başka bir şey koydu ve karışım pelte gibi olana kadar dövdü.

Michael, Ruairi'nin gömleğinden geri kalan parçaları da kestiğinde, Saraid onun, göğsüne kazınmış spiral şekline baktığını fark etti. Michael uzandı ve parmaklarıyla yaranın üze-

rine dokundu, ardından Saraid'in gözlerine baktı. Sorulacak, yanıtlanacak bir sürü soru vardı; ama Michael başını salladı ve tedaviye geri döndü.

Michael, Ruairi'nin ıstırap dolu haykırışına kulak asmadan dehşet verici kesiği açtığında, Saraid midesini bastırmak için büyük gayret sarf etti; sonra kardeşi yaranın içine on küçük dikiş attı ve bunların zamanla kaynayacaklarını söyledi, hiçbir zararı yoktu; ardından hazırladığı karışıma demlenmiş bitkiden ekledi ve onu da havanda ezip yaranın üzerine sürdü. Son olarak, tekrar yaranın üzerine dikiş attı, son karışımı da üzerine sürdü ve yarayı kapattı. İşi bittiğinde, Ruairi'nin omzu ürkütücü bir yama gibi görünüyordu.

Ruairi'nin alnında derin bir kesik vardı ve Michael kanı temizleyip şişkinliğin üzerine, içi soğuk nehir suyuyla dolu bir kese koydu.

"Şunu tut" dedi Michael.

"İşe yarayacak mı?"

"Zararı olmaz. Bir duanın da zararı olmaz, herhâlde."

Saraid bir eliyle soğuk keseyi tutarken diğer eliyle Ruairi'nin yüzünde ve boynundaki kan, ter ve kir lekelerini sildi. Parmakları sertleşmiş ve aşınmış, vücudu baştan aşağı morluklarla doluydu ama hâlâ nefes alıyordu ve hayattaydı. Saraid için geri gelmişti. Bu gerçek, Saraid'e gizli bir haz veriyordu.

Daha sonra Tiarnan iki ördekle döndü ve tüylerini yolup pişmeleri için hazırladı. Kavrulan etin kokusu mağarayı doldurduğunda, Saraid güçsüz kaldığını hissetmeye başladı. Yemek pişirerek risk almışlardı, Saraid biliyordu ama kokuyu dağıtması için yine mağaranın havalandırmasına güveniyorlardı.

Saraid bunu düşünürken nöbetçilik yapan Michael kısık bir uyarı ıslığı çaldı. Mağaranın içinde Tiarnan, Eamonn ve Saraid, rüzgârı koklayan hayvanlar gibi başlarını kaldırdılar. Liam

yorgun gözlerle baktı. Daha fazlasına hazırlıklı değildi; ama hazır olsalar da olmasalar da, birileri geliyordu.

Tiarnan kılıcını çekti ve her ne kadar kimse aralarında geçen tartışmayı unutmuş olmasa da, Eamonn da yanına koştu ve birlikte çıktılar. Saraid; Ruairi ve Mauri arasında öylece oturmaktan başka yapabileceği bir şeyler olmasını diledi.

Çok geçmeden geri döndüler. Döndüklerinde, yanlarında Saraid'in daha önce hiç görmediği üç yabancı vardı. Biri kısa boylu, boğa gibi her bir santimi kas ve pazıyla dolu bir adamdı. Yanında boynu, yüzü ve kolları mavi dövmelerle dolu beyaz tenli bir adam vardı. Saraid, adamın yüzünü inceledi. Yüzünü, simasını, ne insana ne de hayvana benzeyen bir şeye dönüştüren, zehirli dişleri olan yılan dövmesi kaplıyordu. Üçüncü adam ise uzun boylu ve zayıftı. Teni gece kadar karanlık, gözleri ise dipsiz kuyular gibi görünüyordu. Başında, boyalı yün gibi duran kırmızı bukleler vardı. Hepsinin üzerinde yırtık pırtık gömlekler ve yamalı pantolonlar vardı; ama silahları özenle parlatılmıştı ve donanımlı görünüyorlardı. Her biri, sırtlarına yerleştirilmiş bir kının içinde, kabzaları omuzlarından yukarı yükselen birer kılıç taşıyordu. Kalçalarında savaş baltaları vardı, hançerler ise stratejik noktalara dikkatle yerleştirilmişti; ama belli ki bu adamlar Cathán'ın savaşçıları değildi. Öyleyse kimdi bunlar?

Saraid'i görür görmez diz çöktüler ve siyah adam alnını yere değdirdi. Arkalarında, yüzlerinde şaşkın ifadelerle Tiarnan ve Eamonn duruyordu.

"Kimsiniz?" diye sordu Saraid. Sesindeki şaşkınlık gözden kaçmıyordu.

"Ben Leary" dedi kısa boylu adam. Gözünün ucuyla bir işaret bekler gibi Saraid'e baktı; ancak o zaman Saraid, adamların ayağa kalkmak için Saraid'in emrini beklediklerini fark etti. Mahcup olmuş bir hâlde elini kaldırdı.

"Lütfen, kalkın" dedi.

Adamlar ayağa kalktılar ama yine de Saraid'in karşısında son derece resmî duruyorlardı. "Ben Leary" dedi kısa boylu adam tekrar. "Bu Mahon Yılanyüz, bu da Kızıl Amir. Size hizmet etmeye geldik."

"Bana mı?" Saraid afallamıştı.

"Ve İşaretli Olan'a."

Saraid şaşkın gözlerle Tiarnan'a baktı ve Tiarnan hafifçe başım sallayıp omuz silkti.

"Size katılmaya, sizinle geleneklerimizi yok eden adama karşı savaşmaya geldik."

"Cathán Yarımsakal'a mı?" diye sordu Saraid.

Leary yere tükürdü. "Aynen öyle!"

Yüzünde mavi yılan dövmesi olan adam, Mahon, Saraid'in arkasına doğru baktı. "Bu o mu?" diye sordu Ruairi'yi işaret ederek. "Babasına kafa tutan bu mu?"

"Bunu nereden biliyorsunuz?" dedi Saraid.

"Yazılı" dedi Kızıl Amir. "Siz okuyamıyor musunuz?"

"İşareti var mı?" diye sordu Leary elini kalbine koyarak.

Michael, Saraid'in yanına doğru yürüdü ve başını salladı. "Var."

Tiarnan ve Eamonn öylece bakakaldılar. "Ne işareti?" diye sordu Tiarnan.

"Fennore Kitabı işareti" dedi Leary kuşkulu gözlerle Tiarnan'a bakarak. "Her yüz yılda bir, sadece bir adam Fennore'la işaretlenir. Efsaneye göre, bu işareti üzerinde taşıyan adam hepimizi bir araya getirecek ve bizi kitabın gücünün ötesinde bir dünyaya taşıyacaktır."

"Nasıl oldu da biz bu efsaneyi hiç duymadık?" diye sordu Eamonn.

Mahon yüzünde donuk bir ifadeyle ona baktı. "Siz, Cathán Yarımsakal'ın hükümdarlığı altında doğdunuz, biz değil!"

"Ama bu adam Cathán'ın oğlu" dedi Tiarnan öfkeyle. "Kandöken'in ölümden başka bir şey getirmesi mümkün mü?"

"Tiarnan" dedi Saraid. "O Kandöken değil; artık değil."

Tiarnan ellerini havaya kaldırdı. "Bu da ne demek oluyor? Önce işaretli, şimdi de başka bir adam mı yani?"

"Evet ve evet" diye yanıtladı Saraid sakin bir sesle. "Gözlerimin önünde değiştiğine tanık oldum."

Bu yanıt, hepsini şok etti, ardından herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"Sessizlik!!" diye bağırdı Tiarnan. Son uğultular da kaybolunca Saraid'e baktı. "Anlat."

Her ne kadar tanık olmasına rağmen inanamadığı olayları açıklayacak sözler bulmakta zorlansa da Saraid olanları anlattı. O ve Ruairi evlilik yeminlerini ettikleri sırada, iki adamın tek bedende olduğunu hissettiğini söyledi. Stephen'ı ve onun Ruairi'yi öldürme girişimini anlattığında, Eamonn lanetler edip birkaç adım uzaklaştı. Sonunda Saraid, Kandöken'in bir çocuğa dönüşüp gözden kaybolduğu ve Ruairi'nin hemen yanında cisimleştiği anları anlattı.

"Bu nasıl olur?" diye sordu Tiarnan. Yerdeki adama bakıyordu.

"Böyle şeylerin nasıl olduğunu bilmek bize düşmez" dedi Leary. "O işaretli ve biz de ona hizmet etmek için geldik."

Tiarnan elini havaya kaldırdı. "O bir düşman."

"Hayır, Tiarnan" dedi Saraid ve Tiarnan'ın yanına gitti. Konuşurken içinde kabaran duygularla mücadele ediyordu. "O düşman değil. Kandöken değil. Bizim tanıdığımız biri değil."

"Ama yine de senin kocan, öyle mi?" Tiarnan'ın sesinde alaycı bir hava vardı.

Saraid yanaklarının kızardığını hissetti ama kardeşinin gözlerine bakarak başını havaya kaldırdı. "Evet, yine de benim kocam."

Bu sözcükler sıcak ve ağırdı ve Saraid'in anlayamadığı bir amaçla dolu gibiydiler. Saraid için koca demek; yuva, aile ve gelecek demekti. Ruairi bunlardan herhangi biri miydi? Tamamı olabilir miydi?

Ruairi'nin yattığı gölgeliğe baktı. Şu an bile onun yanında olmak istiyordu.

"Kocanız, evet" dedi Kızıl Amir. "Bu iyi. Böyle olması gerekiyor."

Tiarnan nasıl tepki vereceğini bilemedi. Michael'a baktı ama Michael da başını sallamakla yetindi. Liam ayağa kalktı ve, "Bizi kurtarmak için Cathán'ın adamlarına karşı savaştı" dedi.

Eamonn buna güldü. "Bu da onu bir hain yapar."

"Onu öldürmeye çalışan adama karşı hain" dedi Saraid.

"Ona güveniyor musun, Saraid?" diye sordu Tiarnan. Gözleri hâlâ hayret içindeydi ve Saraid, kardeşinin gözlerindeki ıstırabı gördüğünde içi parçalandı. Daha dün onun toy ve küstah olduğunu düşünmüyor muydu? Belli ki bir günde yaşanan olaylarla değişen sadece Saraid değildi.

"Evet, kardeşim. Ona güveniyorum."

Michael'a döndü ve sordu:

"Ölecek mi?"

Ama soruyu yanıtlayan, abanoz rengi gözleriyle Kızıl Amir oldu.

"Hayır. Ölmeyecek. Bugün değil."

Bu yanıt bir an Saraid'in içini rahatlatmış olsa da, "bugün değil" ifadesiyle gelen şüphe içini burktu. Elbette herkes ölecekti ama Kızıl Amir'in ifadesinde ve ses tonunla bir kehanet saklı gibiydi.

Tiarnan bir kez daha dönüp ziyaretçilere baktı ama koruma-cı ve muhalif yaklaşımıyla öne atılıp konuşan Michael oldu.

"Yani bizimle savaşacaksınız, öyle mi?" dedi. "Cathán'a karşı?"

Üç adam aynı anda başlarını salladılar. "Gerekirse ölümüne" dedi Kızıl Amir.

"Ölümüne" diye tekrarladı diğer ikisi.

"Bunlar Cathán'ın casusları olabilir" dedi Eamonn; ama kimse onu ciddiye almadı.

"Cathán'a karşı savaşacak başkaları da var mı?" diye devam etti Michael.

Boğa Leary gülümsedi. "Ah, evet! Gelecekler."

Michael ve Tiarnan dehşetle birbirlerine baktılar. Sonunda büyük ağabey konuştu. "Kaç kişi?"

"Okyanustaki balıklar kadar çok" dedi Kızıl Amir.

"Neden şimdi?" diye sordu Eamonn. Duyduklarının tek bir kelimesine bile inanmadığı açıktı ve Tiarnan'a karşı içinde biriken öfke, şimdi durumun geneline yönelmiş gibiydi. "Ve Cathán top-raklarımızı elimizden alıp insanlarımızı öldürürken neredeydiler?"

"Ona karşı harekete geçmek için doğru zaman değildi" diye yanıtladı Mahon, kısık gözleriyle Saraid'in iki numaralı kardeşine bakarak. Gözlerindeki soğuk parıltıyla yılan daha gerçekçi görünüyordu. "Bir lidere ihtiyacımız vardı."

Saraid, bunun Tiarnan'ı nasıl yaraladığını görebiliyordu ama hakkını vermesi gerekirdi, Tiarnan hiç belli etmiyordu; belki ikizi olmasa, gözlerindeki o irkilmeyi, ıstırabı o bile gör-meyebilirdi.

"Peki, nasıl oluyor da Kandö... Ruairi'nin lider olduğun-dan bu kadar emin olabiliyorlar?" diye sordu Tiarnan.

"O buraya Fennore Kitabı'nı bulmaya geldi ve bulacak da çünkü kitap da onu bulmak istiyor. Kapaklarını açmasını,

ödüllerini toplamasını istiyor; ancak o zaman istediği ama sahip olamadığı şeyden vazgeçecek."

"Ve o istediği şey..." Tiarnan başını salladı. "Ne istiyor?"

Bir an kimse cevap vermedi ve mağaranın içini, Saraid'in tüylerini ürperten serin bir rüzgâr sardı. Bir anda teninin terlediğini ve nemlendiğini hissetti ve midesi öyle güçlü bir önseziyle kasıldı ki bacaklarını titretti.

Yavaş yavaş, sanki bir çamur banyosunda ilerler gibi, üç adam dönüp Saraid'e baktılar.

"Söylenene göre" diye başladı Mahon, yılan yüzü ateşin ışığında parlayarak, "Fennore Kitabı bir laneti içinde barındıran bir kanaldır; insanların yüreklerindeki açgözlülük ve ahlaksızlıkla beslenen bir lanet. Bu laneti, onu kendi çıkarları için kullanacak insanlara yönlendirir ve onlar sonsuza dek değişirken kendi insanlıklarından bir parça alır."

"Sonuçta bu bir kitap, lanetli veya değil!" dedi Michael.

"Hayır; bu, kitaptan da öte... Bir varlık."

"Güçlü bir varlık" dedi Leary. "İçinde kapana kısılmış bir varlık."

Mahon başını salladı. "Çıkış yolu arıyor ama tüm gücüne rağmen sadece özgürce kendine sunulanı kontrol edebiliyor. Kullanabileceği bir kanal olması gerekiyor ve bu arayışta asla yorulmuyor. Bu şekilde Cathán Yarımsakal'ın eline ulaştı."

Saraid, huzursuz bir şekilde Ruairi'ye baktı. Ruairi ona, Cathán'ın başka bir zamanda, başka bir yerde kitaba sahip olduğunu söylemişti. Bu şekilde Ruairi, babasıyla birlikte karanlığa çekilmişti.

Mahon'un kaldığı yerden Leary devam etti:

"Söylenene göre, kitap bir insanı baştan çıkarmayı aklına koyduğunda, kimse onun çağrısına karşı koyamaz. Akla, yüre-

ğe hitap eder. Çaresizlik zamanlarında, onun gücüne ulaşmak için elinizden geleni yapacağınız bir anda yetişir imdadınıza. Her hayalinizi, her arzunuzu gerçekleştirmeyi vaat eder; ama önce istemelisiniz ve bunun için de, vermelisiniz."

"Bu da ne demek?" dedi Eamonn. "Hepinizin aklınızı kaçırmış olmanız dışında tabii! Bu, bir kitap. Bir nesne. Et değil! Kan değil!"

"Henüz değil!" diye yanıtladı Kızıl Amir. "Ama istediği de bu! Aramızda dolaşmak istiyor. Tüm gücü içinde barındırmak ve dilediği şeyi yapabilmek için özgür olmak."

"Cathán'ın neden kitabın bizde olduğunu düşündüğünü biliyor musunuz?" diye sordu Saraid yumuşak bir sesle. Yanıtı duymaktan korkuyordu.

"Biliyorum" dedi Kızıl Amir.

Uzun bir süre duraksadı ve Saraid, Kızıl Amir'in açıklamayacağını düşünmeye başladı. Sözlerini geri alabilmeyi, soruyu sormamış olmayı diledi. İçinde bir yerlerde yaşadığı dehşet çoğalmaya başlamıştı. Kızıl Amir'in yanıtı dişlerini gösterip hamle yapacaktı. Saraid bundan emindi.

Kızıl Amir, gözleri Saraid'in üzerinde konuşmaya başladı:

"Annen, Fennore Kitabı'nı çağıran son kişiydi. Çok güçlü bir kadındı ve daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şey yaptı. Bu, kardeşinin de söylediği gibi, fiziksel bir şey. Onu kullanmak için ona dokunmak zorundasın. Başka nasıl kullanabilirsin? Kitap bulunmak istiyor da olsa, insanlar çaresizce onu aradılar ve asla bulamadılar; ama annen... onu çağırdı. İradesiyle kitaba ulaştı."

"Ve bunu yaptığında..." dedi Saraid. "Cathán'ı ve oğlunu buraya çekti."

"Evet."

"Neden bu lanetli şeyi istedi ki?" diye sordu Liam. Sesi toy ve titrekti.

Kızıl Amir'in gözleri sabit bakıyordu ve sanki Saraid'in zihnini, babasının ona doğduğu geceyi gösterdiği o vizyonu görebiliyor gibiydi.

"Çocuklarının kurtarılmasını, bir bütün olmalarını istedi" diye yanıtladı.

"Bu kadar yeter" dedi Tiarnan öfkeyle. "Sizin yalanlarınızı dinlemeyeceğim. Annemin anısını kirletemezsiniz."

Kızıl Amir, Tiarnan'ı umursamadan konuşmaya devam etti:

"Üç bebek doğurdu ama yalnızca ikisi hayatta kaldı."

"Ve onlar da biçimsizdi" dedi Saraid, babasıyla konuşan yaşlı kadının sözlerini hatırlayıp yaptığı o uğursuz uyarıyı bir kez daha duyarak. Kadın bu doğumlara lanetli, göz ardı edilmemesi gereken kötü bir kehanet demişti.

Tiarnan yüzünde bir şok ifadesiyle Saraid'e baktı; ama üç yabancı karşısında durmuş başlarını sallıyorlardı.

"Ve çocuklarını kurtarmak için kitabı kullandı" dedi Leary.

Devam etmesine gerek yoktu. Saraid devamını biliyordu zaten. Çocuklar kurtulmuştu ama anneleri aklını yitirmiş ve en sonunda canına kıymıştı. Bu kadar sağlıklı, sevilen genç bir annenin bu hâle nasıl geldiğini kimse anlamamıştı; ama fısıltılar her zaman annesinin hastalığını, Saraid ve Tiarnan'ın doğduğu geceye bağlamıştı.

"Fennore Kitabı onu ölüme götürdü" dedi Saraid. Öfkeli, üzgün ve korkmuştu.

"Hepsi bu da değil!" dedi Mahon. "Onun gücü, kitabın gücü oldu ve kitap, arzu ettiği her şeye ulaşmak için bir yol buldu."

Bu sözlerin ardından gelen sessizlik, okyanuslardan da derindi. Saraid dalgaların mağaranın duvarlarına çarpıp yüreğindeki bariyerleri aştığını hissetti. Daha fazlasını bilmek istemiyordu; ama soru dudaklarının ucuna kadar geldi ve o da kendine hâkim olamadı.

"Ne arzuluyor?"

"Söyleme" dedi Tiarnan öfkeyle. "Bu saçmalıkla ilgili tek kelime daha duymak istemiyorum."

Mahon Yılanyüz, Tiarnan'a merhametli gözlerle baktı ama sözler teselli olmadı. "O zaman gerçeklerden uzaklaş, Tiarnan, Bain'in oğlu; çünkü gerçekler söylenmeli."

Saraid duyacaklarını hissederek bekledi. Henüz söylenmemiş sözlerin dehşet verici doğruluğunu, gücünü hissediyordu. Kızıl Amir'in gözleri yavaşça Saraid'in yüzünde dolaştı. Bu bekleyiş, Saraid'in içindeki tüm gerginliği artırıyordu. Söyleyeceği şeyin, Saraid'in bacaklarını güçsüzleştiren bir ağırlıkla geleceğinin farkındaydı.

"Annen kitabı çağırıp Cathán ve oğlunu buraya getirdiğinde, ona iki nimet, iki armağan verdi" dedi Kızıl Amir. Tiarnan'a cevap veriyor ama Saraid'i izliyordu. "Annenin gücünü ve aynı zamanda Kandöken dediğiniz çocuğu. Onun bu kadar zalim ve acımasız olmasının bir nedeni var. Böyle vahşi ve gaddar."

Dört kardeş birbirlerine baktılar. Saraid gönülsüz de olsa bir anlayışın oluştuğunun farkındaydı. Kitap, Ruairi'nin çocukluğuna dokunmuş ve onu insan yapan en temel unsuru çalmıştı.

"Ama Ruairi'nin kız kardeşi..." dedi Saraid. "Onu geri çekti."

Leary, erkeklerin gözlerindeki dehşeti görmezden geldi ve onlar açıklama beklerken o konuşmaya devam etti:

"Bu doğru; ve o günden beri, tekrar o gücü bulmak için arayış içinde. Gözlerini sana doğrulttu, Saraid."

"Bana mı?" Sesi yüksek ve endişeliydi.

"Tekrar, iki nimetin erişebileceği uzaklıkta olduğunun farkında. Ruairi'yi geri getiren sensin. Onu kitaba verebilecek olan da sensin."

"Fennore Kitabı'nın nerede olduğunu bilmiyorum. Kaç kere söylemem gerek?"

"Ama Ruairi biliyor ve bulman için seni ona götürecek."

"O zaman ben gitmeyeceğim."

"Seçme şansın olmayacak" dedi Leary kibarca. "Yazılı olan yolu izleyeceksin."

"Peki, söylediklerin doğruysa ve Ruairi onu bulursa, beni kitaba götürürse ne yapacak?"

Mahon, konuşmadan önce sözlerini iyice tartarak bekledi.

"İçindeki varlık, her zaman istediği şeye ulaşacak. Senin bir parçanı alacak. Senin gücünle beslenecek. Seni, daha fazlasını vermeye mecbur edecek."

Saraid sessizce Leary'ye baktı. Saraid'in gücü mü? Bu saçmalıktı. Saraid tüm hayatını babasına ve kardeşlerine bağımlı, aciz bir şekilde geçirmişti. O Ruairi gibi düşüncelerini hayvanlara aktarıp onlarla konuşan, bir dünyadan diğerine seyahat eden biri değildi. Saraid'in gücü falan yoktu.

Ama o anda Colleen'in sözlerini hatırladı. "Neye sahip olduğunu bilmiyorsun."

"Topladığı o güçle ne yapacak?" diye sordu Tiarnan.

"İçindeki varlık bu gücü, kitabın lanetinden kaçmak ve insanların arasına karışmak için kullanacak; ve eğer bu gerçekleşirse Tiarnan, Cathán Yarımsakal endişeleriniz arasında önemsiz kalacak."

Yirmi Beşinci Bölüm

Rory bir anda uyandı ve karanlığın içinde gözlerini kırpıştırdı. Etraf öyle siyahtı ki Rory birbirinin üzerine yığılmış zifiri karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordu.

Nerede olduğunu veya buraya nasıl geldiğini anlayamadı.

Altındaki taşlı zeminin, etrafında ve üzerinde onu çevreleyen her şeyin farkına vararak öylece yattı. Bedenindeki her eklem ağrı ve acıyla inliyor, sahip olduğunu bilmediği doku ve kasları sızlıyordu. Omzundaki ağrı onu çıldırtacak kadar yoğundu ve kafasının ikiye yarıldığını hissediyordu. Dün gece ne içmişti? Anma toplantısında içtiği bir şey... ama hayır, bu doğru değildi; çünkü bu sabah cenazedeydi... ve sonra kadını takip edip kale harabelerinin altındaki mağaraya koşmuştu...

Doğrulup oturdu. Bu sarsıcı hareket karşısında bedeni acıyla irkildi. Hareketsiz bir şekilde durdu ve neresinin ağrıyıp neresinin zonkladığını ve neyin onu öldürecek kadar acıdığını düşünürken görüşünün netleşmesini bekledi.

Göğsü çıplaktı, altında ise tuhaf bir pantolondan başka bir şey yoktu. Farklı kumaşlardan yapılmış lekeli bir bandaj göğ-

sünü sarıp omzunu örtüyordu. Ona ne olmuştu böyle? Yavaşça parmaklarını oynatmayı denedi ve tepki verdiklerini görünce derin bir oh çekti.

Her küçük gayretin vücuduna işkence dalgaları yaydığını umursamadan gözlerini ovuşturdu. Sonunda görüşü netleşmişti ve dönüp yanındaki küçük figüre baktı. Bir anda her şeyi hatırladı.

Saraid.

Onun peşinden gitmiş... ve kendini burada, gerçeklikten uzakta buluvermişti; ama burası *onun* yaşadığı yerdi. Burada, hiçbir şeyin olması gerektiği gibi olmadığı bu yersiz dünyada, Saraid bir rüyadan da öteydi. Gerçekti. Ateşli, parlak kıvrımları ve ipeksi kokusuyla gerçek.

Ve ona aitti.

Şimdi, burada, Saraid Rory'ye aitti; hem de bir eşya gibi değil, onun karısıydı. Bu sözcüğün dudaklarında tuhaf bir tat bırakmış olması hiç önemli değildi. Yeminler edildiğinde ikizinin vücudunda olması önemli değildi. Saraid'i neredeyse hiç tanımıyor olması da önemli değildi.

Saraid gerçekti ve burada, onun yanındaydı.

Saraid. İçinde karmaşık ve gizemli duyguların kabardığını hissetti. Rahatlama vardı, kesinlikle rahatlamıştı; ama bundan fazlası da vardı. Onun, yanında güvenle uyurkenki hâline baktığında hissettikleri şiddetli, hassas ve korumacıydı.

Kendini, bu yer ve zamana kitap için geldiğine ikna etmişti. Ölen büyük annesinin onu gönderdiği bu acemi keşif için; ama şimdi, tüm bunların özenli bir uydurmaca olduğunu anlıyordu. Rory kitap için gelmemişti, onun için gelmişti. Daha onunla tanışmadan derisinin altına sızmış ve yüreğinde yer etmiş bu kız, bu kadın için gelmişti.

Yüzü, koyu renk saçlarıyla, Rory'nin dokunmaya kıyamadığı yumuşacık saçlarıyla çevrelenmiş solgun bir küreydi. Ona uzanmak, saçlarına dokunmak, yaşanan her şeye bedeldi. Saçlarından bir tele dokundu, avucunda kayışını ve yeniden diğerlerinin yanına dönüşünü izledi. Saraid, bir eli yanağının altında uyuyordu. Üzerinde, güneş ışıklarında Rory'nin nefesini kesen ama şimdi pislenmiş ve yırtılmış mavi elbisesi vardı. Birinin ona zarar vermiş olması ve Rory'nin buna engel olamamış olması onu öfkeden deliye çevirdi.

Orada, Druid çemberine tek başına gitmesine izin verirken aklından ne geçiyordu? Onu korumak için her şeyi riske atarak yanında kalmalı, onunla birlikte hareket etmeliydi.

Saraid yumuşak bir sesle inledi ve döndü. Eli, Rory'yi arıyordu, buldu. Parmakları, sanki hâlâ yanında olduğundan emin olmak istercesine Rory'nin çıplak karnında gezindiğinde, Rory nefesini tuttu. Bu hareket içinde öyle aç ve vahşi bir şeyi harekete geçirdi ki onu yiyip bitiren bir cehennem ateşi gibiydi. Saraid'in yanına sokulmak, vücudunu o sıcaklığa dolamak istedi. Onu öperek uyandırmak, onu şuursuzca öpmek.

Yakınlardan gelen yüksek sesli bir horultu Rory'nin gözlerini hızla karanlığa çevirmesine neden oldu. Derin bir nefes aldı ve etrafına baktı. Karanlık dünyada, pek çok karanlık gölge seçebiliyordu ve yeterince uzun baktığında, herkesin derin bir uykuda olduğunu gördü.

Etrafında kimlerin veya kaç kişinin bulunduğundan ya da onların yanında tehlikede olup olmadığından emin değildi. Saraid'le birlikte bu kalabalığın içinde uyumasına izin verilmişse, tehlikede olmadıklarını düşündü; ama şimdi Deliler Ülkesi'ndeydi ve burada her an her şeyin olabileceğini biliyordu.

Hava sıcak ve boğucuydu ve ter, soğuk kül ve hayvan kokuları vardı. Mağaranın uzak köşesindeki atları gördü, bir yere

bağlı duruyorlardı. Sağ taraflarında mağaranın dar açıklığını ve ötesinde yıldızlarla parlayan geceyi gördü.

Ayaklarının ucunda toplanmış bir battaniye vardı ve sessizce onu çekip Saraid'in üzerine örttü, ardından eğilip başını usulca öptü. Saraid iç çekti ve kımıldandı ama uyanmadı. Bu, Rory'nin aklından geçenler için ne doğru zaman ne de doğru yerdi. Başka bir şey yapmadan önce nerede olduklarını ve güvende olup olmadıklarını öğrenmesi gerekiyordu.

Dengesini sağlamak için mağara duvarına yaslanarak ayaklarını altına çekti ve yavaşça ayağa kalktı. Bir an başı döndü ve dengesini bulmak için sessizce bekledi. Vücuduna korkunç bir ağrı saplandı ama Rory ayakta durmayı başardı. Onun açısından bu, büyük bir başarıydı.

Mağaranın ön kısmına doğru ilerlerken sessizdi. Ağzı kurumuştu, bir şeyler içmesi gerekiyordu ve dışarıda su bulabilmeyi umdu. Geçerken gözlerinin arasında şimşek çakan siyah, büyük bir at başını kaldırdı ve onu izledi. Rory, onun üzerinde bitmek bilmeyen bir yolculuk yaptığına dair belirsiz bir şeyler hatırladı.

Mağaranın girişindeki çukurlukta, Saraid'in kurtarmaya kararlı olduğu çocuğun bandajlı ellerinde tuttuğu bir kılıçla, başı tuhaf bir şekilde bükülmüş bir hâlde uyuduğunu gördü. Liam; Rory hatırladı. Saraid'in kardeşiydi ve bu melek görüntünün altında başka bir şeyin yattığı unutulmamalıydı. Rory, çocuğun onlara saldıran yaralı adamların işini bitirirken sergilediği soğukkanlılığı hatırlayıp ürperdi.

Liam'ın yanında deri bir matara vardı ve Rory ona uzandı, içinde su olduğunu fark edip kana kana içti. Vücudu rahatlayarak daha fazlasını istedi ama Rory, kolunu tekrar kaldırdığı takdirde oraya yığılabileceğini düşünüp bu arzusuna karşı koydu. Suyu da yanına alarak mağara girişinin diğer yanına doğru

yürüdü ve bir kayanın üzerine oturup yudum yudum içmeye başladı. Hava tatlı ve nemli, yaşam ve ölüm kokularıyla doluydu. İnsanı ferahlatacak kadar serin ve sakinleştirecek kadar karanlıktı.

Gökyüzünde, etrafında parlayan milyonlarca yıldızla siyahlığın üzerinde bembeyaz dolunay parlıyordu. Mağaranın etrafını saran dev ağaçların dalları öyle kalın ve yoğundu ki bir araya gelip tente görevi görüyorlardı. Çalılıklar zemini yapraklar, dikenler ve çiçeklerden oluşan bir battaniyeye dönüştürmüştü. Hepsi gri ve siyahın tonlarındaydı. Bitkilerin arasına karışmış şekilleri iyice seçebilmek için yakından baktı. *İnsanlar?* Kafasını salladı. Bu, mümkün değildi; ama...

Gözlerini kapadı ve hem şaşkın hem de doğal bir şekilde bilincini açtı. Saraid'in arkasından kalıntıların altındaki mağaraya gittiğinden, boynuna o kolyeyi takıp bu tavşan inine düştüğünden beri, fiziksel anlamda değil ama zihinsel olarak bir gerilme, esneme duygusu yaşıyordu; sanki uzun zamandır uykuda olan kasları aniden gerilmiş ve egzersize hazır bekliyorlardı. Bunu anlamıyordu ama talepleri alışkanlık gibiydi.

Önce mağaraya ve içindekilere odaklanıp kendini dizginledi. Saraid'in kardeşlerini gördü ve hepsinin hayatta olmasına hayret etti, sonra Mauri'yi buldu. Öyle derin uyuyordu ki rüya bile görmüyordu. Bir kez daha, zihnini tüm benliğiyle işgal eden kadına odaklandı, ardından istemeden de olsa düşüncelerini atlara yönlendirdi. Siyah olanın kıpırdandığını hissetti. Hayvan düşüncelerine yapılan bu işgalin farkındaydı ama rahatsız olmuşa benzemiyordu. Bunun aksine, hayvan da ona ulaşıyor, ona yakınlığını sunuyordu.

Diğer hayvanlar da başlarını kaldırdılar ve Rory onların düşüncelerini okudu. Ciğerlerine dolan havayı hissetti, özgür kalıp dörtnala koşma arzularına ortak oldu. Taş zemin toynak-

larını ve bacaklarını ağrıtıyordu. Susamışlardı ama korkmuyorlardı. Bu, iyiye işaretti.

Rory bu kez bilincinin dünyanın ötesine ulaşmasına izin vererek düşüncelerini ormana yöneltti. Gördüğü şekiller insanlardı, altlarındaki çiçek ve yaprakları umarsızca ezerek uyuyan, rüya gören insanlar. Kim olduklarına ya da neden burada olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ama kötü niyetli olmadıkları açıktı.

Rory'nin başını döndüren, onu bir buhar gibi ağacın dallarına uçuran bir koku yakaladı. Bir daldan diğerine sıçrayan bir karatavuk kuşu vardı. Tehdit olarak algıladığı bir şey karşısında yuvası için endişeleniyordu. Yere yakın ve hırıldayan bir şey. Rory, hislerinin zihninden bilinçli hiçbir yönlendirme almadan hareket ettiklerini fark etti. Çalıların altından, ormanın zeminini örten sarmaşıkların arasından ilerleyip kendilerine yuva hazırlayan böcekleri ve etrafına dehşetle bakan bir kertenkeleyi geçti. Kuru dallar ve yapraklarla gizlenmiş küçük bir ine ulaştı. İçinde bir şey vardı. Biraz daha yaklaştı, küçük yaratığın geri kaçıp hırladığını hissetti.

Bir kez daha hisleri ondan bağımsız değişti ve ileri doğru yatıştırıcı bir hamle hissetti. Hayvanın etrafını sarıp onu saklandığı bu inden çıkardı. Hayvan çıktı, ama temkinliydi. Rory bunun bir köpek olduğunu görünce şaşırdı; tam olarak köpek değildi fakat kurt da değildi. Daha yeni sütten kesilmiş bir yavruydu ve çok korkmuştu. Belli ki bir kavgaya karışmıştı ve üstü başı kan içindeydi. Rory gibi o da bitik hissediyordu.

Rory onu sakinleştirmeye, korkularını dindirmeye çalıştı ve hayvan hafifçe inleyerek ona karşılık verdi. Yavaşça yavruya yaklaştı ve ormanın derinliklerinde onun da kendisine doğru yaklaştığını hissetti. Ağır adımlarla ilerliyor, kanlı ve yaralı arka bacağının üzerinde sekiyordu. Zavallı hayvan açtı, canı acıyordu ve terk edilmişti. Rory kendini ona yakın hissetti.

Her ne kadar zihninde hayvanın attığı her adımı görmüş de olsa ağaçların arasından çıkıp ona baktığını görünce Rory şaşırdı. Küçük yavruyu kendine iyice yaklaştırmak için zihninin yanında sesini de kullandı. Hayvan mağaranın girişine kadar geldi, ardından Rory'nin yanında durup hüzünlü gözlerle baktı.

"Şşşt! Tamam" diye fısıldadı Rory. "Güvendesin."

Hayvanı kucağına aldı ve hayvan yumuşak bir hırıltıyla başını Rory'nin bacağına koyup keçeleşmiş tüylerini okşamasına izin verdi.

"Nasıl yaptın bunu?"

Uyuyan çocuk yerinden fırladı ve sorusuyla hem yavrunun hem de Rory'nin ödünü kopardı. Hayvana öyle odaklanmıştı ki Liam'ın uyandığını duymamıştı.

Yavru yerinden sıçradı, canı acıdı ve acıyla inledi. Rory'nin onu yakalamasına fırsat kalmadan, küçük köpek elinden kaçtı ve saklandığı yere döndü.

Liam iki eliyle kılıcına sarılıp Rory'ye doğrulttu. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Sen kestirirken yürüyerek çıktım" dedi Rory çocuğa soğuk bir bakış atarak.

Liam kıpkırmızı oldu ama utancını saklamak için kılıcıyla Rory'ye doğru hamle yaptı. "Neler yapacağını görmek için uyuyor numarası yapıyordum."

"Bravo, o zaman" dedi Rory. Yerinden bile kıpırdamamıştı. "Beni kandırdın."

Bir an birbirlerine baktılar. Her döndüğünde üzerine sivri bir silah doğrultulmasından sıkılan Rory sordu:

"Onu kullanacak mısın yoksa hâlâ numara mı yapıyorsun?"

Çocuk yüzünde şaşkın bir ifadeyle afalladı. Cevap vermedi.

"O zaman çek şunu yüzümden" dedi Rory ve eliyle kılıcı itti. Kılıç, Liam'ın avuçlarından kaydı ve mağaranın zeminine düştü.

Çocuğun onu almasına fırsat kalmadan mağaranın karanlığından sisin içinde beliren hayaletler gibi üç adam çıktı. Rory onları tanıyordu, Saraid'in diğer kardeşleri. En büyük olan yere eğildi ve kılıcı alıp küçük çocuğa uzattı.

Birkaç saniye sonra gölgelerin içinden Saraid günün ilk, kasvetli ışıklarına çıktı. Tam uyanamamış gibiydi, saçları karmakarışıktı ve büyük kahverengi gözleri uykuluydu. Küçük hayvanın ona çekildiği gibi, şimdi de bakışlarının Saraid'e çekildiğini hissetti.

Saraid önce bir kardeşine, ardından diğerine baktı ve birden Rory'yi gördü.

"Yaşıyorsun" dedi ve sesinde şaşkınlık vardı. Şaşkınlık ama hayal kırıklığı değil, diye düşündü Rory ve kendini komik bir şekilde iyi hissetti. Anlaşılan kardeşler Rory'nin ayaklanmış olmasına pek sevinmemişlerdi.

"Ne zaman uyandı?" diye sordu Tiarnan, Liam'a.

Uyuyakaldığını itiraf etmekle yalan söylemek arasında kalan Liam öylece baktı. Rory hâlâ ona doğrulttuğu kılıç ve hayvanı korkuttuğu için öfkeliydi ama bu yabancı ve acımasız dünyada birkaç arkadaş edinmenin iyi olacağını düşündü.

"Biraz önce çıktım" dedi Rory. "Zaten çıktığım anda boğazıma kılıç dayadı."

Tiarnan, Liam'ın doğrulttuğu kılıca baktı. Dışarı çıktıklarında kılıcın Rory'nin boğazında değil, yerde olduğu gerçeğini kimse yüzlemedi.

"Ne yaptı?" diye sordu Saraid, Rory'nin yanına gelip.

Liam boş gözlerle ona baktı.

"Ne mi yaptı?"

"Ona bir şeyi nasıl yaptığını sorduğunu duydum."

Boşboğaz çocuk başını salladı.

"Sadece kimseyi uyandırmadan nasıl mağaradan çıktığını sordum."

İyi bir denemeydi ama ardından Rory'ye dönüp kuşkulu gözlerle bakınca bu, numarayı mahvetti. Yalan konusunda öğreneceği çok şey vardı.

"Atların suya ihtiyacı vardı" dedi Rory konuyu değiştirip herkesin dikkatini dağıtarak.

"Peki, sen bunu nereden bildin?" diye sordu karman çorman saçları olan, Rory adını hatırlayamadı.

"Buna sağduyu deniyor, Eamonn" dedi Saraid. "Neredeyse gün doğmak üzere."

Buradaki mantık inkâr edilemezdi ama yine de Eamonn ve Tiarnan kuşkulu gözlerle Rory'ye baktılar.

"Yerinden kıpırdama ve ben sana söylemedikçe hareket etme" dedi Tiarnan.

Rory zaten oturuyordu ve istese de ayağa kalkabilir miydi, emin değildi. O yüzden tartışmasız kabul etti.

"Şuradaki adamlar kim?" diye sordu yavaş yavaş uyanan şekilleri işaret edip.

Tiarnan döndü ve teker teker adamlara bakarak kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Güneşin ilk ışıkları ufuktan yansımaya başlamıştı ve ağaçların arasından sızıp uyuyan şekilleri aydınlatıyordu.

"Ne zaman geldiler?" diye sordu Liam'a.

"Bilmiyorum" dedi Liam. "Onları hiç görmedim."

Rory kaşlarını çattı.

"Yani bu insanların kim olduklarını bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Okyanustaki balıklar" dedi sonuncu kardeş. Adı Michael'dı, şimdi hatırladı Rory.

"Neler?"

"Dostlar" diye yanıtladı Saraid. "Daha fazlasının geleceği söylenmişti; okyanustaki balıklar gibi ama bu kadar çabuk beklemiyorduk."

Tiarnan ve diğerleri hemen mağaraya girdiler ve birkaç dakika sonra çıkıp atlara bindiler. Hepsi silahlanmıştı ve her birinde uzun birer kılıç ve bir sürü kısa hançer vardı. Tiarnan'ın kalçasına bağladığı deri bir kılıfın içinde bir balta görünüyordu. Rory, bunu çıkıp birkaç ağaç kesmek için kullanmayacağını düşündü.

Temkinli bir şekilde nehrin kenarına doğru ilerlediler ve ziyaretçilerle buluştular. Kardeşler yaklaşırken herkes başını öne eğerek selam verdi. Kardeşler sanki bir meydan okuma bekliyorlardı ama olmadı.

Enteresan.

Saraid, Rory'ye yaklaştı ve elini usulca alnına koydu. Dokunuşu serin ve sakinleştirici bir etki bıraktı ve Rory o anda yalnızca ona odaklandı. Saraid öne eğildiğinde, Rory onun sıcaklığının kokusunu alabiliyordu.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Biri beni bir öğütme makinesine sokmuş gibi."

"Neredeyse buna yakındı diyebilirim" diye yanıtladı Saraid. "Neyse ki Michael yaralarını dikti. Çok yetenekli bir şifacıdır."

Rory şaşırmıştı. Omzundaki bu gösterişli işçiliğin Saraid'e ait olduğunu düşünmüştü.

Saraid onun düşüncelerini okumuşçasına omuz silkti ve "Şifacılığa yeteneğim yok" dedi.

"Neye yeteneğin var?" diye sordu Rory yumuşak bir sesle.

Saraid uzun uzun düşündü ve Rory, yüzünde dalgalanan duyguları izledi; öfke, şaşkınlık, utanç. Rory büyülenmiş bir şekilde hangi duygunun üstün geleceğini merak etti. Sonunda Saraid teslim olmuş bir yüz ifadesiyle başını salladı ve "Değerli hiçbir şeye, orası kesin" dedi.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum." Saraid gözleriyle sorgulayarak bakınca Rory devam etti. "Taş fırlatma konusunda üzerine yok."

Saraid'in dudaklarında bir tebessüm belirdi ama daha ileri gitmesine fırsat vermeden onu bastırdı. Rory hayal kırıklığına uğramıştı. Bir kez daha gülümsediğini görmek istiyordu.

Saraid, sanki Rory'den yaralarını incelemeye hakkı olup olmadığı konusunda bir itiraz bekler gibi ciddi bir yüz ifadesiyle omzunu incelemeye başladı. O çarpıcı karanlık gözleriyle ne kadar alıngan bir şeydi ve bir kez daha Rory ona sarılmak, onu öpmek, yaptığı her hareketle kıvılcım saçan o tutkuya dokunmak istedi.

Saraid onu duymuş gibi birden başını kaldırdı. Bir süre Rory ile göz göze baktılar ve Saraid'in yüzü kızardı. Rory, Saraid'in içinde yükselen harareti hissediyordu ama gözlerinin hayal ettiklerini yansıtmasına izin vererek Saraid'in gözlerini kaçırmasına izin vermedi.

"Başka şeylere de yeteneklisin" dedi Rory yavaşça.

"Sen de öyle" diye mırıldandı Saraid. Sesi öyle kısık çıkmıştı ki Rory bir an hayal ettiğini sandı.

Saraid kendini toparlamış, tüylerini kabartmıştı yine ve Rory, bu kadının karşısında büyüleniyordu. Şimdi evreninin merkezi hâline gelmişti ve Saraid için de bir anlam ifade ettiğini düşünmemesine imkân yoktu. Saraid'in gözleri kararda ve Rory'nin nabzı birkaç kademe yükseldi.

Saraid iç çekerek gözlerini kaçırdı.

"Aç mısın?"

Rory başını salladı.

"Eriyorum."

Saraid'in gözleri hızla Rory'ye döndü ve yüzü kızardı.

"Şey, hayır, yani ben..."

Rory gülümsedi ve Saraid'in yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına doğru itti.

"Ne demek istediğini biliyorum" dedi Rory testosteron seviyesini bastırarak. "Evet, açım. Diş fırçası yerine iyi bir kahvaltıyı tercih ederim."

Frank amca olsa gurur duyardı.

"O ne? Diş fırçası?"

Rory göstermek için parmağını kullandı ve Saraid'in yüzü parladı. Döndü ve telaşla mağaraya girdi. Birkaç dakika sonra elinde bir dalla geri geldi. Gururla dalı Rory'ye uzattı. Rory'nin yüzündeki boş ifade karşısında Saraid daldan bir parça kopardı, iki ucunu soydu ve dişlerine sürdü.

Rory tereddüt içinde Saraid'in yaptığını yaptı ve dalın naneli bir tat verdiğini fark etti, daha vahşi bir nane sanki, tüpten çıkanlar gibi değil, daha keskin ve acıydı. Ne olursa olsun, uyandığı anda nefesini temizlemesi için harika bir yoldu. Çok geçmeden kardeşler döndüler ve tek laf etmeden mağaraya girdiler. Saraid endişeli bir şekilde Rory'ye bakıp arkalarından gitti ama Rory uydurma diş fırçasıyla işini bitirdiği sırada geri geldi. Rory ona içerideki görüşmeyi sormak istedi ancak şimdilik sorularını kendine sakladı.

Saraid ona soğuk bir et parçasına sarılı büyük bir dilim ekmek uzattığında, "O ne?" diye sordu. Tavuk etine benziyordu fakat büyük olasılıkla değildi. Gözlerinin önüne *Yabba-dabbaduu* diye bağıran Fred Çakmaktaş geldi.

"Yemek."

Hadi ya, dememek için kendine hâkim oldu ve dinozorumsu sandviçten bir lokma alıp -tadı tavuk gibiydi- Saraid'e başparmağıyla beğendiğini işaret etti. Saraid gülümseyip arkasını döndü.

"Gitme" dedi Rory, Saraid'in elini yakalayıp. "Konuş benimle."

Saraid başını eğip gözünün ucuyla ona baktı. Bakışlarında merak ve meraktan da öte, derin bir şey vardı.

"Ne konuşayım?"

Kendini anlat, demek istedi Rory. *Nasıl hissettiğini, neler düşündüğünü, ne istediğini... benim sana ne verebileceğimi...*

Omuz silkti.

"Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum."

"Geldiğimizde çok kan kaybetmiş ve bilincini yitirmiştin. Atları çağırmış olmasaydın hayatta kalmamız mümkün değildi. Onlarla konuşup onları geri dönmeye ikna etmeseydin yani."

Rory kaşlarını çatıp başını salladı ve sandviçi kenara koydu. Bir yudum su içti, yutkundu ve "Ben atlarla konuşmuyorum, Prenses" dedi.

Saraid burun kıvırdı ve gözlerini kaçırıp yüzünde tam bir konsantrasyon ifadesiyle Rory'nin omzuna doğru eğildi.

"Ben ne gördüğümü biliyorum" dedi fısıldayarak.

Rory bir kez daha Saraid'in elini yakaladı ve kendine doğru çekip Saraid'i şaşırttı. Saraid tam dizlerinin arasında durdu.

"Teşekkürler, Saraid" dedi.

"Teşekkürlerini hak etmek için ne yaptığımı düşünüyorsun?"

"Beni ölüme terk edebilirdin. Sen onlara engel olmasaydın, kardeşlerin hakkımdan gelmişti çoktan."

Elleriyle Saraid'in bileklerini sardı ve ince kemikli, feminen yapısına hayran kaldı. Parmaklarıyla kollarına doğru uzandı ve gözlerinin sıcaklığında ve gizeminde boğularak kocaman açıl-

malarını izledi. Saraid ona biraz daha yaklaştı ve bir kez daha Rory'nin düşünceleri, ormanda ve sonra Cathán'ın adamlarıyla savaşıp onları bozguna uğrattıktan sonra onu öptüğü anda hissettiği o şehveti hatırlayarak yine o yöne kaydı. Saraid ona dönmüş, isteyerek kollarına gelmişti.

Hafif bir gayretle Saraid'in elleri Rory'nin göğsüne dokundu ve Rory, onu iterek uzaklaştırmak istediğinin farkındaydı ama bunu yapmasına izin veremezdi. Bu, tüm ıstıraplarından daha çok acıtırdı canını; sonra inanılmaz bir şekilde Saraid'in elleri omuzlarına doğru yükseldi ve dudakları Rory'nin birkaç santim uzağında durdu. O anda Rory dudaklarını onunkilere değdirmek için yanıp tutuşuyordu.

Bir an Saraid'in sabah havası gibi tatlı ve taze nefesi Rory'ninkine karıştı, ardından yumuşak, dolgun ve Rory'nin içinde yanan ateş gibi sıcak dudaklarıyla onu öptü. Rory ellerini Saraid'in başına götürdü, onu tuttu ve dudaklarıyla Saraid'in dudaklarını aralaması için kışkırttı. Bu sadece bir öpücüktü ama Saraid'in Rory'nin avuçlarındaki sıcaklığı, diline değen tadı, hepsi onu baştan aşağı ürpertiyordu. Bu, duygu ve tahrik dolu bir rüzgârı tutmak, onu zapt etmeyi isterken sadece birkaç saniye daha kalmasını umut etmek gibiydi.

Bir eli Saraid'in sırtına kaydı ve kardeşlerinin bir nefes uzakta olmalarını umursamadan, sadece Saraid'in kollarında olduğu bu ana odaklanarak onu kendine çekti. Saraid, Rory'nin tekrar bir bütün olduğunu hissetmesini sağlamıştı ve bunun ne anlama geldiğini ona göstermek istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu. Saraid'in onun için ne anlam ifade ettiğini göstermeliydi.

Diğer eli, nabzının parmaklarının altında attığı boynuna doğru uzandı. Bu çılgın ritim, Saraid'in göğsünün düzensiz iniş çıkışları Rory'yi coşturdu. Avucunu Saraid'in narin kemiklerinde ve saten teninde dolaştırdı. Dokunduğu her bir

noktada, Rory onu daha çok arzuluyordu. Eli, Saraid'in göğsünün şişkinliğine kapandı ve yumuşaklığı karşısında neredeyse kendinden geçti. Saraid derinden gelen bir sesle inledi ve bu, Rory'nin hayatında duyduğu en seksi şeydi.

Arkalarındaki mağarada, Saraid'in kardeşleri tartışmaya başladı ve Rory bir yandan Saraid'in onları umursamaması için dua edip diğer yandan umursamadan duramayacağını bilerek lanet etti; Ssonra erkeklerin sesine bir ses daha karıştı, ağlayan bir kadın sesi. *Mauri,* diye düşündü Rory ama tüm bedeni her dokunuşun, her nefesin heyecanına kapılmıştı.

Yavaşça, usulca başparmağını Saraid'in sertleşen göğüs ucuna değdirdi ve Saraid'in, Rory'nin omuzlarını tutan parmakları kasıldı. Rory onun göğsünü okşayıp bir yandan onu ateşli bir şekilde öperken Saraid farkında olmadan omzunu sıktı. Parmaklarını, Rory'nin bandajlı yarasına bastırdı ve Rory vücudunu saran bu ıstırap karşısında bastıramadığı bir sesle inledi.

Saraid irkildi ve geri çekildi. Dehşete düşmüş bir hâlde, "Canını acıttım" dedi.

"Hayır, önemli değil."

Saraid'i tekrar kucağına çekmeye çalıştı ama Saraid uzaklaştı ve endişeli, mahcup gözlerle omzuna baktı.

"Saraid, önemli değil."

"Yalan söylüyorsun" dedi Saraid. "Yaranı kanattım."

Saraid öyle utanmış, öyle perişan görünüyordu ki Rory dikkatini dağıtmanın imkânsız olduğunu anladı. İç geçirdi ve omzuna baktı. Saraid haklıydı, yarası kanıyordu, hem de çok. Rory umursamadı. Saraid'in kollarında seve seve ölebilirdi. Bir kez daha iletişimi gözlerine bıraktı ve Saraid'in kızaran yüzüne, omuzlarının yuvarlağına, aşağıdaki ateşli kıvrımlara baktı ve Saraid'in dudaklarına bir tebessüm yerleştirmeyi başardı. Kaşlarım çattığında çok güzeldi ama gülümsediğinde nefes kesici oluyordu.

Ona söylemesine fırsat kalmadan mağaradan sesler yükseldi. Mauri uyanmıştı ve hiç mutlu değildi.

"Bana dokunma" diye bağırdı. Sesi duygu doluydu. "Sen bir canavarsın, Tiarnan. Sen beni öldürmeye çalıştın."

"Hayır, sevgilim, öyle değildi" diye bağırdı Tiarnan ama Mauri onu dinlemiyordu bile.

"Ne oldu?" diye sordu Rory.

Saraid dudağını ısırdı ve başını iki yana salladı.

"Uzun hikâye sonra anlatırım ama şimdi gidip yardım etmem gerek" dedi. "Omzunu bastır. Kanamayı durduracak."

Rory gönülsüzce başını salladı.

"Şifa konusunda yetenekli değilsin sanıyordum?"

Saraid gözlerini kısıp ona baktı ama cevap vermedi. Aksine, koşarak mağaraya girmeden önce Rory'nin dudaklarına yapışıp ona bir öpücük vererek Rory'yi hayrete düşürdü.

Bir domuz gibi şişe geçirilmiş ve şu anda büyük olasılıkla bedeninde kalan son kanı da kaybediyor olmasına rağmen tuhaf bir mutluluk içinde taş duvara yaslandı ve içeriden gelen sesleri dinleyip neler olduğunu anlamaya çalıştı. Tanrım, bu olayı kaçırdığına seviniyordu.

Mauri isteri krizi geçiriyor ve yanına bir tek Saraid'i yaklaştırıyordu. O hıçkıra hıçkıra ağlayıp Tiarnan'ı suçlarken ve Tiarnan da yalvarıp af dilerken Rory dikkatini tekrar mağaranın girişindeki çalıların altında bekleyen küçük köpeğe yöneltti. Hayvanı saklandığı delikten çıkarıp kucağına alması bir saniye sürdü. Mağaranın içindeki tartışma devam ederken Rory sandviçinin bir kısmını köpekle paylaştı. Yemeyi bitirdiklerinde hayvan mazlum bir sesle inledi ama Rory'nin başını okşamasına izin verdi ve mağaradan gelen gürültülere rağmen uyuyakaldı.

Tiarnan çok direnmişti ama sonunda pes etti ve mağaradan çıktı. Yüzü bembeyazdı ve titriyordu; Rory bir erkeğin gözyaşlarına bundan daha yakın olamayacağını düşündü. Rory'ye zehirli bir bakış attı, sonra da aşağıda, adamların bekledikleri yere doğru ilerledi.

Arkasından Michael ve Liam çıktılar. Bir an küçük çocuk iki ağabeyi arasında bocaladı. Mağarada, Eamonn'ın sesi sakinleştirici bir tonda Saraid'inkine karışıyordu. Nedense, bu sesler Rory'yi huzursuz etti. Tiarnan'ın kendini beğenmiş serserinin teki olduğu açıktı ama sonuçta doğru şeyi yapmaya çalıştığı da anlaşılıyordu. Michael daha aklı başında görünüyordu ve küçük çocuk, Liam... o daha çok erkek olmaya çalışan bir çocuk gibiydi. Onu anlamamak pek de mümkün değildi ama Eamonn... onda Rory'nin içine sinmeyen bir şey vardı.

Liam bir süre kararsız kaldı. Michael başını sallayıp uzaklaşınca Liam da tercihini yaptı ve iyi eğitimli bir köpek gibi Tiarnan'ın peşinden gitti.

Rütbeler konusunda sıkıntı vardı. *İyiye işaret değil,* diye düşündü Rory ama bunu dile getirmeyecek kadar zekiydi. Sorular sormaya, Mauri'nin Tiarnan'ı onu öldürmeye kalkışmakla suçladığında ne demek istediğini öğrenmeye çalışabilirdi ama bu da pek zekice bir hareket gibi gelmedi.

Michael, Rory'yi ilk defa görüyormuş gibi onun olduğu yöne baktı. Rory'nin kucağındaki yavruyu görünce bir daha bakıp, "O da nereden çıktı?" diye sordu.

"Buldum" dedi Rory.

"O da senin gibi mücadeleyi kaybetmiş görünüyor."

"Henüz kaybetmedik."

Michael alaycı bir havayla güldü.

"Hayır, anlaşılan kaybetmediniz." Rory'nin yanına çömeldi ve hayvanın başını okşadı. Köpek de başını kaldırıp onu yaladı. "Kardeşim değiştiğini söylüyor. Ne diyorsun buna?"

"Kardeşinle tartışmamam gerektiğini biliyorum."

Michael güldü. Rory rahatlamıştı. "Başka ne anlattı?" diye sordu.

"İşte gözlerinin önünde öldüğünü ama sonra canlandığını söyledi. Onu tanımasam aklını yitirdiğini düşünürdüm."

"Ama onu tanıyorsun ve inanıyorsun, değil mi?"

Michael cevap vermeden önce bir süre Rory'ye baktı. Bakışları Rory'nin yüzünden göğsüne, sabah güneşinin altında bembeyaz parlayan spirale kaydı.

"Evet, ona inanıyorum ama inanmasaydım da şu adamlar beni ikna ederdi herhâlde. Oldukça enteresan bir hikâyen var, Fennorelu Ruairi."

"Nasıl yani?"

"Onlar senin 'İşaretli' olduğunu söylüyorlar, sana hizmet etmek için gelmişler."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kitaba dokunduğunu söylediler. Kitabın seni istediğini." Michael, Rory'ye gözlerini kısarak baktı, Saraid gibi. "Bu yüzden buradasın, değil mi?"

Rory yalan söyleyebilirdi. Hatta bu yalanla yırta da bilirdi ama ne anlamı vardı? "Öyle."

"O zaman, beni iyi dinle. O kitabın kardeşime yaklaşmasına izin verirsen seni kendi ellerimle öldürürüm, bunu unutma!"

"Niye Saraid'e yaklaşsın ki?"

"Sen söyle. O lanet kitabı unutsan iyi olur, başka bir şey demiyorum. Kimseye bir faydası olmayacak."

Rory gözlerini kaçırdı.

"Buraya kitap için geldim. O benim eve dönüş biletim."

Michael öfkeli gözlerle ona baktı.

"Peki, ya kardeşim ne olacak? O senin karın, değil mi? Onu terk edebilecek misin?"

Rory dişlerini sıktı. Onu terk edebilir miydi?

"Belki benimle gelmek ister."

Bu kez Michael kaşlarını çattı.

"Eğer Saraid'i o kitaba verirsen, onunla veya onsuz, hiçbir yere gidemezsin."

"Sen neden bahsediyorsun? Saraid'i kimseye, hiçbir şeye verdiğim falan yok."

"Onlar, kitabın Saraid'i istediğini söylediler. İkinizi de istiyormuş."

"Onlar kim?" diye sordu Rory; ama Michael'ın arkasına doğru baktığında yanıtı kendi gözleriyle gördü.

Okyanustaki balıklar. Daha önce Michael onlar için böyle demişti. Grup hâlinde dolaştıkları için mi yoksa kalabalık oldukları için mi? Bu sabah mağaradan çıktığı ilk andan bu yana sayıları giderek artmıştı.

"Kim?" diye tekrarladı. "Hangisi?"

"Sadece biri değil. Üç kişiler. Senin müritlerin herhâlde."

Rory yan gözle Michael'a bakıp espri yapıyor olmasını umdu ama Michael ciddiydi ve o bakışların ardında korku saklıydı.

Acısını bastırıp taş duvardan destek alarak ayağa kalktı. Gözlerinin etrafını parlak renkler sardı ve dizlerine korkunç bir acı saplandı fakat yere yığılmadan ya da köpeği düşürmeden ayakta durmayı başardı. Küçük hayvanı Michael'a uzattı.

"Şunun yaralarıyla ilgilenir misin?"

"Tabii" dedi Michael ve usulca küçük köpeği aldı. "Sen yapacaksın?"

Rory'nin cevap vermesine fırsat kalmadan mağaradan Saraid çıktı. "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

Tedirgin görünüyordu ve önce Rory bunun sebebinin dengesiz yürüyüşü olduğunu düşündü ama sonra fark etti. Saraid, Rory'nin onu terk edeceğini düşünmüştü, yine. Elbette bundan kuşkulanması için geçerli bir sebebi vardı. Bu yer ve zamana geldiği ilk andan beri yapmaya çalıştığı bu değil miydi? Ama artık vazgeçmişti. Belki de bir daha onu asla terk etmeyecekti.

Parmaklarıyla Saraid'in yanağını okşadı ve gözlerine bakabilmek için çenesini tutup yüzünü havaya kaldırdı.

"Endişelenme, Prenses. Bir yere gittiğim yok. Biraz balık avlayacağım, hepsi bu."

Yirmi Altıncı Bölüm

Saraid, mağaradan aşağıdaki çayırlık alana doğru Ruairi'nin peşinden gitti. Endişe verici bir biçimde sendeliyordu ama bir savaşçı gibi kendinden emin ilerledi. Büyük, sağlam, yaralı ve güçsüz hâline rağmen göz korkutucuydu. Belden yukarısı çıplaktı ve teni altın tonlarında parlıyor, spiral izin ipeksi buruşukluğuna, omzunu ve kolunu saran bandajlara ferahlık veriyordu. Saraid ona dokunduğunda teni bir meşe odununun üzerine gerilen saten gibiydi. Bir tutam altın sarısı tüy düz karnından pantolonunun içine doğru kayboluyordu. Pantolon çizgisinin hemen üzerindeki ince beyaz bir şerit, güneşin değmediği bölgeyi gösteriyordu. Bu çarpıcı beyazlık, Saraid'i tuhaf bir şekilde kışkırtmıştı.

Ruairi onu duymuş gibi, mavi gözlerini ona doğrulttu. Bakışlarındaki ateş Saraid'i kasıp kavurdu. Bir an için bile olsa sanki bir tek onlar kalmıştı. Ruairi sessizce Saraid'in elini tuttu. Bu hareketinde, Saraid'in isyan etmesini gerektiren bir sahiplenme vardı; ama tepki vermedi. Ruairi'nin sıcaklığını içine çekti. Kendini güvende hissetti. Ruairi'nin onunla ilgilendiğini, onu koruduğunu hissetti.

Aşağıdaki adamlar onların gelişini fark etti ve teker teker ayağa kalkıp Ruairi'yi izlediler. Saraid'i izlediler. Ruairi'nin Saraid'in elini tuttuğunu görmüşlerdi ve Saraid, şimdi Ruairi'nin attığı her adımın önceden belirlendiği hissine kapıldı. Belki de yaptığı her şeyin.

Bir önceki gece olduğu gibi, kısa boylu, boğaya benzeyen adam, Leary öne çıktı. Bir yanında, sivri dişli dövmesiyle Mahon Yılanyüz duruyordu. Kızıl Amir ise öyle uzun boyluydu ki Ruairi bile o karanlık gözlere bakmak için başını kaldırmak zorunda kalmıştı.

Saraid ve Ruairi önlerinde durduklarında üçü birden başlarını eğip selamladılar ve arkalarında diğerleri de aynı şeyi yaptı. Ruairi, bu hürmet karşısında, bir gece önce Saraid'in yaşadığı gibi afalladı. Sessizlik gereğinden uzun sürdü ve Saraid, Ruairi'nin ne yapacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti. Elini sıktı ve düğün salonunda Tiarnan ile yaptığı gibi onun zihnine ulaşmayı denedi. Önce sadece direnişle karşılaştı ama sonra duvar yavaş yavaş yıkıldı ve Saraid konuştu.

Onlara kalkmalarını söyle.

Şaşkına dönen Ruairi dönüp ona baktı. Sonra kaşlarını kaldırdı ve konuştu:

"Yeterli. Kalkın. Ayağa kalkın. Her neyse işte."

Bir kraliyet izleyicisinin resmiyetiyle, Leary iki arkadaşını takdim etti ve ardından bekledi. Saraid, Ruairi'nin güçsüz kaldığını hissediyordu ve ona başka bir öneri gönderdi. Bu seferki hiçbir engelle karşılaşmadı.

Oturmalarını söyle.

"Anlaşılan konuşacak çok şeyimiz var" dedi Ruairi. "Neden oturmuyoruz?"

Grup ayrıldı ve Leary önderlik ederek onları kamp ateşine götürdü. Ateşin etrafına kütükler yerleştirilmişti. Ruairi yavaşça en yakındaki kütüğe çömeldi ve Saraid'i de yanına çekti. O oturduktan sonra herkes teker teker oturdu. Leary, korkutucu yılan dövmesiyle Mahon ve Kızıl Amir, Ruairi'nin karşısına geçtiler, böylece konuşurken herkes birbirinin yüzünü görebilecekti. Geriye kalan iki kütük, son iki lider oldukları anlaşılan adamlar tarafından işgal edildi. Diğerleri ise yere oturup sessizce beklediler. Hava beklentiyle doluydu.

Herkes hayran gözlerle Ruairi'nin göğsündeki ize ve deri bir iple boynundan sarkan kolyeye bakıyordu. Saraid, yüzlerindeki ifadeden korkuyu ve doğaüstü gücü anladı. O da bunları ilk gördüğünde aynı şeyi hissetmişti.

"Beni nereden tanıyorsunuz?" diye sordu Ruairi her zamanki direkt tavrıyla.

"Geleceğiniz yazılıydı" diye yanıtladı Leary. Bu adamın kendine özgü tuhaf bir edası vardı.

"Nerede yazılıydı?"

Üç adam da bu soru karşısında gülümsediler. Kızıl Amir yere uzandı ve bir avuç toprak alıp parmaklarının arasından bıraktı.

"Yerde ve gökte yazılıydı."

"Harika!" Ruairi başını salladı. "Kim yazdı?"

Bu soru, arka tarafta oturanlar arasında bir dalgalanmaya neden oldu.

"Bunun yanıtını biliyorsunuz, Fennorelu Ruairi. Bizi sınıyor musunuz?"

Ruairi derin bir nefes aldı ve yavaşça nefes verdi. Saraid onun gerginliğini, öfkesini, kararlılığını hissedebiliyordu ama bunun da ötesinde, başka bir şey daha vardı. Kolay kolay gü-

venmeyen bir adamın temkinliliği. Kendine dair kayıp parçaları daha yeni bulmuş bir adamın.

"Siz buna sınamak demek istiyorsanız, öyle yapın" dedi Ruairi. "Ama ben yanıtlar istiyorum. Fennore Kitabı'nın Saraid'le ne ilgisi var?"

Saraid, hissettiği bu gerginliğin kendisi hakkında olduğunu görünce Ruairi'nin yüzüne baktı. Ruairi onun için endişeleniyordu.

Ruairi'nin sorusu karşısında şaşkınlığa düşen üç adam birbirlerine baktılar ve kalabalıktan uğultular yükseldi.

Sonunda konuşan Kızıl Amir oldu. Sesi de teni de kadar karanlıktı.

"Bu soruyu yanıtlamak için önce bir soru sormam gerek. Fennore Kitabı'nın geçmişini biliyor musunuz?"

Ruairi başını salladı.

"Hayır ve bilmek de istemiyorum. Umurumda değil. Ben sadece kitabın neden Saraid'i istediğini ve neden Saraid'i ona vereceğimi düşündüğünüzü merak ediyorum."

Sesindeki öfke, tutku Saraid'i büyülemişti. Ruairi'nin onu arzuladığını biliyordu. Kandöken bile Tiarnan'a onu istediğini söylemişti ama şimdi Ruairi'nin sesinde duyduğu şey bundan da öteydi. Öyle başka bir şeydi ki bu, onu korkutuyordu.

"Kitabın olağanüstü bir gücü var" dedi Kızıl Amir. "Olağanüstü bir güç verir."

"Burada olmamın nedeni bu değil, benim sorumu da yanıtlamıyor."

Leary öne doğru eğildi. Geniş omuzlarının üzerinde başı küçük gibi görünüyordu.

"Amacınız ne?"

"Onu bulmak. Kitabı babamdan uzak tutmak, sanırım. Buraya gelmeden önce pek fazla detay öğrenemedim."

Saraid, onun başka bir sebep daha söylemesini bekleyerek nefesini tuttu. Ona, kitabın eve dönüş 'bileti' olduğunu söylemişti. Saraid'den uzaklardaki evine.

"Neden babanızdan uzak tutmak istiyorsunuz?"

Leary ısrarcıydı.

Ruairi bir an tereddüt etti, ardından yumuşak bir sesle yanıtladı:

"Çünkü babam güç istiyor."

Nedense bu sözler Ruairi'yi, Saraid'in anlamadığı bir sebepten ötürü yaralıyordu.

"O sadece güç istiyor" diye bitirdi Ruairi.

Uzun bir süre kimse konuşmadı, ardından kısık bir sesle Kızıl Amir, "Onu yok edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?" dedi.

"Evet."

Üç adam birden başlarını salladılar.

"Kitap yok edilemez, siz bile yok edemezsiniz, Fennorelu Ruairi."

"Tamam. Birincisi, bana böyle hitap etmeyi kesin. İkincisi, bu hileli laflardan sıkıldım. Sadece bana Saraid'i neden istediğini söyleyin ya da çekilin önümden. Sizinle kaybedecek zamanım yok."

Mırıltılar huzursuz bir uğultuya dönüştü ama Ruairi istifini bozmadı.

"Neden onu istiyor?"

Mahon'un yılan gözleri öfkeli ve soğuktu ama Leary elini havaya kaldırdı ve arkadaki kalabalık bir anda sustu.

"Bu soruya yanıt vermek için önce kitabın ne olduğunu bilmelisiniz" dedi Leary.

Ruairi yılmış bir hâlde derin bir iç çekti. Saraid içindeki kızgınlığı hissedebiliyordu. Etrafındaki dünyayı kontrol edememekten kaynaklanan çaresiz bir öfkeydi bu. Ruairi'nin elini sıktı ve Ruairi döndü. Bir an için, çaresizce aradığı bir şeyleri bulma umuduyla Saraid'in gözlerine baktı. Saraid, Ruairi'nin ne aradığını bilebilmeyi diledi. Her ne istese verirdi, biliyordu. Ruairi'nin gözleri bir an kocaman açıldı ve Saraid, düşüncelerini duyup duymadığını merak etti; sonra bakışı, koruyucu bir edayla Saraid'in yüzünde dolaşan ateşli, samimi, yakıcı bir sıcaklığa dönüştü.

Kızıl Amir devam etti:

"Sizi nelerin beklediğini bilemezsiniz. Geçmişte neler olduğunu bilemezsiniz."

Ruairi, karşısında oturan üç adama bakıp konuşmaya başladığında sesi sakindi ama Saraid, bakışlarını dolduran o vaadi hissedebiliyordu.

"Tamam" dedi Ruairi teslim olmuş bir iç çekişle. "Bana anlatmaya kararlı görünüyorsunuz, ben de dinleyeceğim. Öyle gerekiyorsa geçmişini anlatın ama bittiğinde, bir yanıt bekliyor olacağım."

Leary ve iki arkadaşı yine birbirlerine baktılar ve sonra Leary başını salladı. Düşüncelerini toplamaya çalışıyor gibiydi. Saraid ise nefesini tutmuş beklediğini fark etti. Ruairi, Saraid'in buz gibi parmaklarını avuçlarına bastırdı ve onu biraz daha yakınına çekti.

"Ben, bu topraklarda doğan insanların soyundan, zamanın rakamlarla sayılmadığı bir zamandan geliyorum" diye başladı Leary sonunda. "Bu hikâyeyi, insanlarımızın ve Fennore Kitabı'nın hikâyesini anlatmak benim görevimdir. Bu hikâyenin hiç unutulmaması için onu nesilden nesle aktarma onurunu taşıyorum."

Bir *seanachai,* diye düşündü Saraid. Tarih koruyucuları herkesin üzerinde kabul görürdü. Leary'nin yanındakilerin, Ruairi'nin saygısızlığı karşısında alınmalarına şaşmamalıydı.

Ruairi bir süre Leary'yi inceledi, ardından karşılık verdi:

"Ben de bu topraklarda doğan insanların soyundan geliyorum ama saniyelerle sayılan bir zamandan."

Saniyeler mi? Saraid hayretle ona baktı. Kim saniyeleri sayabilirdi ki?

Leary gülümsedi.

"Bunun pek önemi yok. Siz Fennore Kitabı'yla işaretlendiniz. Sizin için zaman önemsiz."

"Ben kitapla falan işaretlenmedim" dedi Ruairi. Gözlerini şişman adamın gözlerinden ayırmıyordu.

"Açıklayın."

"Bunu kendim yaptım. Bir şişe tekila, bir çakmak ve bir askılıkla. Bunun kehanetle bir ilgisi yok."

Saraid, Ruairi'nin sözünü ettiği bu şeylerin ne olduğunu bilmiyordu ama bu sembolü kendi derisine kazıyıp sonra da bunun kehanetle ilgisi olmadığını düşündüğüne inanamıyordu. Başka neyle ilgisi olabilirdi?

Leary başını salladı.

"Hiç nedenini merak ettiniz mi, Fennorelu Ruairi? Bunu kendinize kitap istediği için yapmadıysanız, neden yapmış olabilirsiniz?"

Ruairi'nin bu sorudan hoşlanmadığı açıktı. Adama bakıp kaşlarını çattı.

Dövmesinin dişleri arasından konuşan Mahon söze girdi:

"Bir zamanlar çok güçlü bir Rahip yaşarmış; tanrılarla, ağaçlardaki meyvelerle, ormanda yaşayan hayvanlarla, ayakla-

rımızın altındaki toprakla ve ciğerlerimize çektiğimiz havayla konuşabilen bir Druid. O zamanlar İrlanda'da tek bir halkmışız. Aynı inanca sahipmiş tüm insanlar. Bir kral varmış ve kral yalnızca Brandubh, Kara Kuzgun adı verilen yüce bir Rahip önünde eğilirmiş."

Kızıl Amir sözü devraldı. Kırmızı saçları güneşin altında parlıyordu.

"Bu Rahip'e, Beyaz Fennore adında bir kadın gelmiş. Bir tanrıça, bir rüya kadar güzelmiş."

Saraid'in yanında Ruairi kasıldı ve gözünün ucuyla Saraid'e baktı. Şaşkına dönen Saraid, o kaçamak bakışa bir anlam yüklemeye çalıştı; hem soru hem de... korku vardı.

"Rahip gördüğü an âşık olmuş kadına" diye devam etti Kızıl Amir. "Kadına karşı koyamıyormuş. O, her erkeğin arzuladığı bir kadınmış."

Tuhaf *seanachaí* üçlüsü kasıtlı bir şekilde Saraid'e baktı ve Saraid, herkesin gözlerini üzerinde hissetti. Şaşkınlık ve dehşetle o da onlara baktı. Bu ilgiyle ne demeye çalışıyorlardı? Saraid ne tanrıçaydı ne de rüya; sonra Ruairi'nin boğuk sesiyle ona, buraya gelmeden önce onu rüyasında gördüğünü anlattığını anımsadı ama sonuçta o her erkeğin arzuladığı bir güzel değildi. Erkekler ondan korkardı. Onun ölümü görme becerisinden korkarlardı.

"Beyaz Fennore yalnızca bir kadın değilmiş, elbette" diye devam etti Kızıl Amir. "Onun da Rahip'in hayal edemediği güçleri varmış."

"Ne tür güçler?" diye sordu Ruairi.

"Ölümü görürmüş" diye yanıtladı Leary. Ruairi'ye hitap ediyordu ama gözleri Saraid'in üzerindeydi. Ruairi biliyordu, o anda fark etti Saraid. Saraid'in ölülerin sırlarını sakladığını biliyordu.

"Ölümü mü görürmüş?" diye tekrarladı Ruairi. "Bu ne demek?"

"Kimin yaşayıp kimin öleceğini bilirmiş."

"Hiç yanıldığı olur muymuş?" diye sordu Saraid; oysa sessiz kalacağına yemin etmişti.

"Hayır" dedi Leary. "Asla yanılmazmış. Onun bu yeteneği ona tanrılardan gelmiş. Tanrıların yüreklerinden onun yüreğine."

Bir bilek hareketiyle havada elmaları döndüren hokkabazlar gibi, Mahon Yılanyüz sözü devraldı.

"Gördüğü şeyleri değiştirmeye çalışırmış ama her çabası başarısız olmuş. Bugün kurtardığı nalbant, yarın ölürmüş. Sabah kıyıya ulaştırdığı denizci, eve giderken yolda düşer, kafasını taşa çarpıp ölürmüş. Bu yıllarca böyle devam etmiş. Ölümden kaçış yokmuş. Ölümü önleyemiyormuş."

Saraid boğazının düğümlendiğini hissetti. Kendi çaresizliğini, kendi başarısızlığını anlatıyorlardı. Ruairi'nin elleri soğumuş, Saraid'i sakinleştiren dokunuşları son bulmuştu. Ne düşünüyordu?

"Bu, onu delirtmiş mi?" diye sordu Ruairi.

"Evet. Sonunda" diye yanıtladı Mahon. "Onu her şeyden çok seven Rahip ondan gördüklerini kimseyle paylaşmamasını, sadece ona anlatmasını istemiş. O da Brandubh'ı sever ve ona güvenirmiş; dolayısıyla kabul etmiş. Rahip onu korumaya çalışıyor, insanların ona karşı cephe almalarından korkuyormuş ama aynı zamanda çok kıskançmış. Kadının becerisi gerçek ve safmış ama Rahip'inki o kadar doğru değilmiş ve insanlar ona olan inançlarını yitirmişler. Korkunç bir kuraklık olmuş ve tanrıya yakarışları, yağmur duaları hep karşılıksız kalmış."

Kızıl Amir tekrar sözü devraldı ve devam etti:

"Rahip gücünü yitirirken Beyaz Fennore'un gücü artıyormuş ama Rahip ona gördüklerini kimseyle paylaşmamasını

söylediği için kadın her ölümde tek başına yas tutuyormuş. Kısa sürede bu ona ağır bir yük olmaya başlamış. Yardım etmesi için Brandubh'a yalvarmış ve Brandubh onun için bir kitap hazırlamış. Kapakları, ayı ve engerek derisiyle kaplanmış, beyaz bir geyiğin kemiklerinden yapılan bir tığla kazınmış, üzerine kurban kanında yıkanan taşlar ve kutsal ateşlerde eritilen gümüşler işlenmiş. Sayfaları, ölü doğmuş sayısız yaban domuzunun derisinden yapılmış en kaliteli parşömenle hazırlanmış ve fok balıklarının kaslarından alınan iplerle tutturulmuş. Kullanılmadan önce bile güç dolu bir kitapmış."

Sözcükler tüm ormanda yankılandı ve Saraid içini saran kötü hisle ürperdi. Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamış olmasına rağmen sanki devamını biliyor gibiydi. Ruairi bir kolunu Saraid'in omzuna sardı ve onu kendine çekti. Onun sıcaklığı içine işledi, kemiklerine ulaştı ama yine de korkusunu gideremedi. Bu, Saraid'in vücudunun içinde ilerleyen, kaslarını saran, göğsüne nefes almasını zorlaştıracak kadar baskı yapan canlı bir şeydi. Gözlerini Kızıl Amir'in gözlerinden kaçırdı ve hikâyenin bir yerinde Tiarnan, Michael ve Liam'ın sessizce onlara katıldıklarını ve şimdi dehşetle dinlediklerini fark etti. Onlar da, Beyaz Fennore ile Saraid arasındaki paralellikleri görmüş olmalıydılar. Ölümü gören iki kadın. İstemedikleri bir beceriye mahkûm olan iki kadın.

Peki ya Rahip? Havayla, toprakla, hayvanlarla iletişim kurabilen o adam, Brandubh? Bu da Ruairi'nin yaptığı şey değil miydi? Ormanda, Ruairi'nin yanında, var olmayan kanatlarını çırparak uçtuğunda hissetmişti bunu.

Ruairi'ye baktı ve düşüncelerini saklayarak sıktığı çenesini, güneşte parlayan kirpiklerini fark etti. Saraid ona ulaşmak, yine zihnine hitap etmek istedi ama o geçidi açtığı takdirde bulacaklarından korkuyordu. Ruairi ona öyle açıktı ki şimdi

bile o altın parıltılı kirpiklerini kaldırıp Saraid'i gözlerinin maviliğine çekerek ona bakıyordu.

Bu kez hikâyeye devam eden Leary oldu.

"Kitap bir aşk, güç ve delilik eseriymiş. Kimse Rahip'in bunu bir hediye olarak mı yoksa lanet olarak mı sunduğunu bilmiyor ama kıskançlığı onu tüketiyormuş; artık Beyaz Fennore onun için tehlikeli olmaya başlamış. Kuraklık devam ediyor, insanlar ölüyormuş. Beyaz Fennore kimseyle paylaşmasa da korkunç kitabına runik alfabesiyle yazılar yazmaya başlamış ve insanlar, bu sembollerle ölüm mesajlarını kaydettiğini anlamışlar. Bir şeyi yazmanın onu güçlendirdiğine inanırlarmış; dolayısıyla onun sadece ölümün sırlarını bilmekle kalmayıp aynı zamanda onları paylaştığına inanmışlar. Fennore'un onları çağırdığına, onlara sebep olduğuna inanmışlar."

Saraid nefesini unuttu. *Ölümün sırları.* Saraid her zaman, ona kaderlerini göstermek için gelen ziyaretçileri böyle... ölümün sırları olarak düşünmüştü. Bunun peşine aklına başka bir şey geldi. Ballaghlı Colleen ona mesaj iletmek için geldiğinde, Saraid bunları yazacağını söylemişti ve Colleen'in yanıtı ne olmuştu... Saraid hatırlamaya çalıştı. Hayır, demişti çünkü bu geçmişte pek hayırlı olmamıştı.

"Yine de" diye devam etti Leary, "Brandubh'dan, Beyaz Fennore'un kendisinden öyle korkuyorlarmış ki şüphelerini doğrulamak için hiçbir şey yapamamışlar; ama sonra Beyaz Fennore kralın ölümünü görmüş ve bunu daha fazla içinde tutamamış. Korkunç kitabını krala götürmüş, ona runik alfabesiyle yazdığı sembolleri göstermiş ve ölümünü gördüğünü anlatmış. Kral dehşete kapılmış, hemen kadını bir zindana kapattırmış ve Rahip'i çağırıp ona hemen kötü ruhlardan arınması için bir seremoni yapmasını istemiş; ama kral bunun da yeterli olmayacağına karar vermiş ve bir canlının kurban edilmesini

önermiş, bir insan kurban, tanrılara kurban edecekleri çok değerli bir şey; böylece tanrıların, insanların bu cezayı hak etmek için yaptıkları her neyse, onları affedeceklerini düşünmüş."

"Beyaz Fennore'u mu kurban etmişler?" dedi Ruairi; bu sözler içinin derinliklerinden sert, keskin ve kederli bir şekilde gelmişti.

Leary başını salladı. Mahon devam etti:

"Ama ölümün sırlarının koruyucusu olarak o kendi kaderini biliyormuş. Sevdiği adamın, yüce rahip Brandubh'ın ona ihanet edeceğini ve tanrılara onu kurban edecek kişinin o olacağını biliyormuş. Beyaz Fennore kurbanlık taşına doğru götürülürken kitabı elinden bırakmayı reddetmiş. Canını sunarken kitabı kollarından bırakmamış ve yüce Rahip onun kanını döktüğünde kadın onu sonsuza dek lanetlemiş. Onun ölümünü izlemeye gelen tüm insanlar, kadının Rahip'i ve diğer herkesi lanetlemesiyle kör olmuşlar; sadece kadının hayatta kalması gerektiğine inanan ve onun idamını izlemeye gelmeyen birkaç kişi bir bütün olarak kalmış. Kör olan insanların pek çoğu panikle koşarken birbirlerini öldürmüşler. Diğerleri görme yetileriyle birlikte akıllarını da kaybetmişler; sadece birkaç kişi olanların dehşetini anlatmayı başarabilmiş ve o zaman bile tek hatırlayabildikleri, görme yetilerini kaybetmeden önce yaşadıklarıymış. Sonuçta her şey sona erdiğinde yüce Rahip Brandubh'dan ve Beyaz Fennore'dan geriye kalan tek şeyin kitap olduğu biliniyor."

Adam durdu ve önce Ruairi'nin göğsündeki sembole, ardından boynunda sallanan kolyeye baktı.

"Kitabın çok güçlü olduğu ve kullanılabildiği söyleniyor ama ağır bir bedel karşılığında."

"Evet, bunu daha önce de duymuştum. Peki, kitabı ne yapmışlar?" diye sordu Ruairi.

"Üç adam onu sonsuza dek saklamak için bir yere götürmüşler. Adamları bir daha gören olmamış."

Ruairi derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini bıraktı. Gözleri yorgundu ve iki günlük sakal yüzünü karartıyordu. Ellerini kısa sakallarına götürdü.

"Kimse Fennore Kitabı'nın nereye götürüldüğünü bilmiyor" dedi Leary. "Önce efsaneye, ardından da mite dönüştü."

"Ta ki Cathán Yarımsakal gelene dek" dedi Tiarnan acı bir sesle. İlk kez konuşuyordu.

"Evet" diye yanıtladı Leary ve kınadığını belli eden donuk gözlerle Tiarnan'a baktı. "Ama kitabı dünyamıza getiren kişinin Oma, yani anneniz olduğunu unutmayın ve tabii Cathán Yarımsakal."

Ruairi birden başını kaldırdı. "Nereden getirdi?"

Leary uzun uzun Ruairi'ye baktı ve Saraid, Ruairi'nin etrafına duvar örmeye çalıştığını fark etti. Gözlerinin gölgesinde suçluluk ve dehşet saklıydı. Oma'nın kitabı nerede bulduğunu adı gibi biliyordu; kale harabelerinin altındaki mağarada, baba ile oğlun arasında.

"Oma onları bulduğu anda Cathán'ın veya kitabın nerede olduklarını bilmiyoruz. Sadece Oma'nın bulduğunu biliyoruz. Saraid sana nedenini anlatabilir."

Yavaşça Ruairi Saraid'e döndü ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Sen bunu biliyor muydun?"

Saraid başını salladı.

"Annem hakkındaki kısmı, evet. Dün gece geldiklerinde anlattılar."

"Neden bir şey söylemedin?"

Saraid onunla göz göze gelemedi. Başını eğip sıktığı parmaklarına baktı.

"Zaman olmadı."

Meraklı gözleri umursamadan Ruairi, Saraid'in çenesine dokundu ve yüzünü ona çevirdi. Saraid'in gözlerini araştırırken kendi gözleri dipsiz birer kuyu gibiydi ve bu kez Saraid, Ruairi'nin ne aradığını biliyordu. Doğruyu istiyordu. Saraid'in ortaya çıkarmaya cesaret edemediği doğruyu. Saraid, ölümün sırlarının koruyucusuna yönelen tüm gözlere gelen o korkuyu, güvensizliği görmek istemiyordu ama Ruairi'nin bakışlarında sadece keder ve hayal kırıklığı vardı.

"Cathán kitabı nasıl aldı?" diye sordu Tiarnan. "Annemin her ikisini de buraya getirdiğini söylediniz. Cathán geldiğinde kitabın onda olduğunu ve sonra kitabı annemin aldığını iddia etti. Doğru mu?"

Üç adam aynı anda başlarıyla onayladılar.

"Peki, Cathán kitabı en başından nasıl aldı?" dedi Tiarnan. "Nereden buldu onu?"

"O bulmadı" diye yanıtladı Ruairi sonunda gözlerini Saraid'den ayırıp onu mahrum bırakarak. "Kitap onu buldu. Bu, böyle işliyor."

"Bu doğru" dedi Mahon. Yılan gözleri Ruairi'yi izliyordu. "Ve kitabın neden Cathán'ı bulduğunu biliyor musunuz?"

Saraid, Ruairi'nin yanıt vermesini bekleyerek nefesini tuttu.

"Hayır, bilmiyorum" dedi Ruairi.

"Doğruyu söylediğinizi düşünmüyorum, Fennorelu Ruairi" dedi Leary.

Bu Ruairi'nin dikkatini çekti. Leary'ye sert bir bakış attı.

"Sen bana yalancı mı diyorsun?"

"Uçurumu görmediğini iddia eden adam, uçurumdan düştüğünde ölür mü?" diye sordu Leary.

"Bu adamın uçup uçamayacağına bağlı" diye yanıtladı Ruairi.

Saraid, üç adamın huzursuz bir şekilde kıpırdandığını gördü ve aniden yeni bir şey fark etti. Bu adamlar Ruairi'nin emrinde olmak, hatta ona hizmet etmek için gelmişlerdi; ama bu, ondan korkmadıkları anlamına gelmiyordu. Şimdi birbirlerine bakarken Saraid bunu görebiliyordu. Hepsi Ruairi'den korkuyordu. *Neden?*

"Bu tarih dersi harikaydı" dedi Ruairi, Saraid'in düşüncelerini yarıda keserek. "Ama hâlâ bunların Saraid'le ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Henüz benim sorumu yanıtlamadınız. Saraid'le ne istiyor?"

"Beyaz Fennore lanetinden kurtulmak, elbette."

"Elbette" dedi Ruairi yavan bir şekilde.

"Kitabın içinde yaşayan varlığın insanlığını yeniden kazanabilmesinin tek yolu bu" dedi Leary. "Ama Beyaz Fennore, Rahip'i kitabın içine hapsettiğinde, onun da bir parçası mahkûm oldu ve şimdi onu sayfaları arasında gömülü tutuyor."

"Saraid" diye tekrarladı Ruairi. Sabırsızlanmaya başlamıştı. "Saraid'den ne istiyor?"

"Kitap onu öylece alamaz" dedi Leary. "Saraid isteyerek gitmeli ona. Kendini kurban etmeli."

Ruairi, yüzü bembeyaz, gözleri öfkeyle parlayarak Saraid'e döndü.

"Bana kitabı daha önce hiç görmediğini söyledin. Doğru muydu?"

"Evet" dedi Saraid ama Ruairi'nin yüzünde gördüğü şüpheden nefret ediyordu.

"O zaman ne demek istiyorlar?"

"Kitabı bulacaksın" diye devam etti Leary. "Ve kitap, ona ulaşmak için seni kullanacak."

Ruairi alçak sesle lanetler okudu ve başını salladı.

"Bu saçmalığı daha fazla dinlemeyeceğim" dedi Tiarnan ve ayağa kalktı. Michael ve Liam da onunla birlikte kalktılar.

Eamonn henüz yanlarına gelmemişti ve Saraid, onun Mauri'yle birlikte mağarada kaldığını düşündü. Saraid tüm kardeşlerini çok seviyordu ama Eamonn'ın bu şekilde Tiarnan'ı yaralamak istemesi affedilir bir şey değildi.

Tiarnan, "Biz ava gidiyoruz. Hikâyeleriniz bittiğinde, midenizin guruldayacağından eminim" dedi.

Toplanan bir sürü insan, davet bile beklemeden av partisine katıldılar. O kadar insanı doyurmak için hepsinin çalışması gerekecekti. Tek bir söz söylemeden ayrıldılar; ama giderken Tiarnan'ın Saraid'e bakışı yüreğinin kasılmasına neden oldu. Korkuyordu, Saraid anlamıştı. Saraid için endişeleniyordu.

Bir süre sonra Ruairi, Saraid'in elini tutarak ayağa kalktı, Saraid de kalktı. Ruairi'nin huzursuz gözleri uzun bir süre Saraid'in yüzüne odaklandı ve yine Saraid, Ruairi'nin onun içini görmeye çalıştığını hissetti; ama bulduğu şey onu mutlu etmeyecekti. Onun da Beyaz Fennore kadar lanetli ve sefil biri olduğunu öğrendiğinde ne düşünecekti?

Ruairi konuşmaya başladığında sesi sert ve derindi. Sözlerinde ciddi olduğunu göstermek için teker teker üç adamın gözlerine baktı.

"Siz beyler ne isterseniz onu düşünün. Ben kitaba daha önce dokundum. Bu hayatta hiçbir şey bir daha ona dokunmamı sağlayamaz. Onu bulacağım çünkü belli ki burada olmamın sebebi de bu; ama onun 'beni kullanmasına' fırsat vermeyeceğim, hele de Saraid'e yaklaşmasına asla!"

"Bu sizin vereceğiniz bir karar olmayabilir" dedi Leary.

"İşte, orada yanılıyorsun" dedi Ruairi. "Ben kararımı verdim bile."

Yirmi Yedinci Bölüm

Güneş zirveye ulaşırken Tiarnan onları kuzeye götürüyordu. Üç adam; bir çocuk, iki kadın, bir mahkûm -Rory kuysa tabii- ve arkalarında Leary'nin küçük ordusuyla ilerliyorlardı. Büyük bir planı olan bir adam edasıyla önderlik ediyordu ama Rory, Tiarnan'ın kaybolduğunu düşünüyordu; zihinsel, duygusal ve büyük olasılıkla fiziksel olarak. Saraid'in kardeşi, sıranın sonunda Eamonn'ın yanında Mauri ile ilerlediği noktaya bakmadan duramıyordu. Eamonn bir günde Mauri'nin parlak zırhlı şövalyesi, Tiarnan ise kötü adam olmuştu.

En başından beri, Eamonn'da bir şey Rory'yi rahatsız ediyordu. Bu, onun agresif ve saygısız tavrının da ötesine geçmişti; ama Rory hâlâ sebebi tam olarak bilemiyordu. Belki de sorun Eamonn'ın diğer kardeşleriyle ilişkisiydi. Diğerleri birlik içinde hareket ediyor, herkesin mutluluğu için görüş birliği sağlıyorlardı, çocuk bile; ama Eamonn'ın başka bir planı var gibiydi ve arkanızı kollaması için bile birine bağlı olduğunuzda, bu asla iyi bir şekilde sonuçlanmazdı. Şimdi Eamonn bir akbaba gibi saldırıda bulunuyor, kendi kardeşinin aşk hayatının dağılmış parçalarını topluyor, onun başarısızlıklarını herkesin gözüne

sokuyordu. Tiarnan'ın çoktan bozguna uğramış bir adam gibi görünmesine şaşmamalıydı.

Tiarnan ve onun duyguları Rory'nin umurunda değildi. Saraid'in ikizi, daha ilk andan itibaren Rory'ye kötü davranmıştı ama bir başka erkeğin ıstırabını hissetmemek elinde değildi. Tiarnan'ın Mauri'yi sevdiği açıktı. Bunu daha ikisini bir arada gördüğü ilk anda, birbirlerinin gözlerine özlemle baktıklarında anlamıştı. Tiarnan'ın Cathán'ın katillerinden kurtulmak için Mauri'yi kullanma planı, büyük olasılıkla çok riskliydi, asla Rory'nin seçeceği türden bir yol değildi; yine de başka seçeneği olsaydı Tiarnan'ın bu yolu seçeceğini düşünmüyordu. Onu kullanarak herkesi kurtaracağını düşünüp kumar oynamıştı ve haklıydı da, en azından şimdilik; ama Tiarnan bu kumarda her şeyi kaybetmişti.

Rory yanındaki Saraid'e baktı ve Mauri'nin Tiarnan'a yaptığı gibi, bir anda ona olan duygularını engellediği takdirde bunun canını ne kadar acıtacağını düşündü. Düşüncesi bile neredeyse onu attan düşürüyordu.

Şimdi aklı burada mıydı, yani? Tüm bu olanlar içinde onun en büyük endişesi evlendiği, kollarına sardığı, seviştiği -ne kadar hararetli olsa da- ve hiç tanımadığı bu yabancı mıydı?

Saraid üzgün görünüyordu ve Rory, bunun dün gece Üç Yardakçı'dan birinin söylediği bir şeyle ilgili olduğunun farkındaydı. Şu anda Saraid'i saran gerginliği hissetmesi için medyum olmasına gerek yoktu. Saraid ona yalan söylemişti -evet, söylemeyi atlamıştı belki- ama yine de itiraf ettiğinden daha çok acıtmıştı içini. Şimdi de dilini mühürlemiş Rory'ye bakmıyordu bile.

Rory, Saraid'in yapabildiğini yapmayı diledi, onun düşüncelerine hitap edebilmeyi, ona sorunun ne olduğunu sormayı ama nasıl yapıldığını bilmiyordu. Nasıl yapıldığını *hiç* anlama-

mıştı. Kardeşi Danni bu beceriye sahipti ve bir kez açıldı mı, o da Danni'nin açtığı kanallar aracılığıyla iletişim kurabiliyordu fakat Rory bunu kendi başına başlatmayı başaramamıştı. İnsan zihni bir hayvanınki gibi, ağaçların arasında yükselip içgüdü ve duygularla saf ve net bir şekilde gelmiyordu. İnsan zihni karmaşık ve korkutucuydu. Hele bir *kadının* zihni, yüz kat daha karmaşıktı.

Atın üzerinde kaykılıp yırtık ve lekeli gömleğinin içinde beline doğru kıvrılmış yatan küçük köpeği okşadı. Michael kirlenmiş hayvanın yaralarını sarmıştı ve karnı da doymuşken tek isteği güvenli ve karanlık bir yere kıvrılıp uyumaktı. Rory'nin elinden kaçıp göğsüne doğru uzandı ve gömleğinin içinden, boyun kısmından kafasını çıkardığında Rory güldü. Şimdi hayvan orada bir baca gibi duruyordu ama Rory onu oradan çıkarmaya kıyamadı.

Dönüp bir kez daha Saraid'e baktı ve gerilmiş dudaklarını, çatık kaşlarını izledi. Ne düşünüyordu? Sıkıntılı bir şekilde iç çekti. Yardakçılar ona, ikizinin -Kandöken'in- bu yerde büyüdüğünü ve Fennore Kitabı'nın kurbanı olduğunu söylemişlerdi. Ufak bir çocuktan yaralı bir canavara dönüşmüştü. Bu, pek çok şeyi açıklıyor ama öte yandan yanıtlanmamış bir sürü soru bırakıyordu. İkizi, dün öldüğü ana kadar babasıyla burada yaşamıştı. Pardon, öldürüldüğü ana kadar.

"Çocukken beni tanıyor muydun?" diye sordu Rory.

Saraid şaşırmıştı. Başını salladı.

"On yaşına kadar falan, sonra baban seni gönderdi."

"Nereye gönderdi?"

"Kuzeyde bir klanın yanına. Çoğu insan çocuklarını başkalarına gönderir böyle yetiştirilmeleri için. Annem ve babam hayatta olsaydı, onlar da beni ve kardeşlerimi gönderirlerdi."

"Niye herkes çocuğunu uzağa gönderiyor?"

"Onlar için iyi oluyor. Herkes için sanırım. Kabilelerimizi yakınlaştırıyor, akrabalık oluyor. Çoğu insan bakıcı ailesini sever."

Kulağa mantıklı geliyordu.

"Peki, benim birlikte yaşamaya gittiğim bu aile kimdi?"

"Onu bilmiyorum. İskandinav'dı onlar, Cathán'ın karısının akrabaları. Onlarlayken sana savaşmayı öğrettiler, İskandinavlar gibi savaşmayı. Bazıları *riastradh* ve senin birbirinizi orada bulduğunuzu söylüyor."

Riastradh. Rory kelimeyi ve anlamını bulmaya çalıştı ama hiçbir sonuca ulaşmadı.

"O ne?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyor musun?" dedi Saraid. Şaşkınlığıyla keyfi de yerine gelmiş gibiydi. "Bir adamın savaşırken büründüğü coşkunluktur. O adam *riastradh* ile buluştuğunda insan olma hissini yitirdiğini söylerler. O sadece kanın ve daha çok kan dökme ihtiyacının farkındadır."

Rory bir an, Saraid'in çığlığını duyduğunda dünyasını renklendiren o kızgın öfkeyi düşünerek sessiz kaldı. Saraid'in haykırışlarının yankılandığını duyduğu anla sabah uyandığı an arasında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Elbette ufak tefek, birbirinden bağımsız bir şeyler vardı ama diğer her şey, içinden yankılanan güçlü bir uğultu gibiydi; bir anı değil, tam olarak tespit edemediği bir histi sadece.

Saraid meraklı gözlerle onu izliyordu ve o sabit bakışlar altında kendini dilimlenmiş hissetti. En azından ona tekrar bakıyordu. Bir süre sonra gözleri hâlâ Rory'nin yüzünde, arayış içinde konuşmaya devam etti:

"Bazıları ise senin *riastradh* ile doğduğunu ve İskandinavların onu sadece beslediklerini düşünüyor. Nasıl olduysa oldu, sonuçta sen gittiğin her yere kan ve ölüm saçtın. Şimdi bunun

senin hatan olmadığını biliyorum ve hayatı çalınan o çocuk için üzülüyorum. Kardeşinin sana ikinci bir şans verdiğine seviniyorum. Burada yaşayan Kandöken... o bir adam değildi. Kapana kısılmış bir canavardı."

"Tanrım; yine de benimle evlendin, öyle mi?"

"Söyledim ya, barışın sağlanması umuduyla yaptım."

Rory bu kararın saçmalığı karşısında başını iki yana salladı. Cathán'a veya katilliğiyle ünlü bir adama güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi.

"Tiarnan, Kandöken'in bizzat beni istemek için geldiğini söyledi. Ona beni arzuladığını söylemişsin. O da sana inanmış."

Rory, Saraid'e baktı. Güneş saçlarına vuruyor, koyu renk saçların arasındaki kızılları aleve dönüştürüyordu. Saraid dönüp Rory'nin çıkık, mağrur elmacık kemiklerinden yuvarlak ve inatçı çenesine kadar yüzünün her bir noktasını içine çekerek ona baktığını görünce yüzü kızardı. Saraid'in gözleri derinlere dalıyor, kaşları gözlerinin üzerinde zarifçe uzanıyordu. Burnu biraz uzundu ama yüzünün diğer noktalarını dengeliyor, dolgun ve öpülesi dudaklarında son buluyordu. Rory, ikizinin içine girdiği ilk andan itibaren, ikisinin de onu arzuladığını biliyordu.

"Orada bir yalan yok" dedi. "Seni arzuluyorum."

Bu sözcükler Saraid'in tenine ulaşıp onu yakarken, karanlık gözlerini eritirken Rory dudaklarının kuruduğunu hissetti. Rory'nin Saraid'in yakınlarındayken hissettiği şey için *arzu* sözcüğü hafif kalırdı.

Saraid'in yüzü iyice kızardı ve Rory, Saraid'in onun düşüncelerini duyup duymadığını merak etti.

"Daha önce söylediğin şey doğru mu?" diye sordu. Huzursuzluğunu saklamak için hızlı konuşuyordu. "Göğsündeki spiral izini sen mi yaptın?"

"Evet" dedi Rory ve bu kez gözlerini kaçırma sırası ondaydı.

Bu konuda konuşmak istemiyordu. Aralarındaki bu arzudan söz etmeyi tercih ederdi; ama şimdi Saraid'i bunun peşini bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Daha fazlası olduğunu bilirken pes etmek onun doğasında yoktu.

"Neden böyle bir şey yaptın, Ruairi?"

"Sıkılmıştım."

Saraid eğildi ve onun eline dokundu.

"Bana yalan söyleme."

Bu basit rica, öyle ağırdı ki! *Yalan söyleme,* diyordu. *Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra. Daha fazlasını paylaşmamızı istiyorsan.* Bu, o kadife gözlerde yazılıydı ve Rory bunu görmezden gelemezdi; ama Saraid ona yalan söylemişti. Bunu söylemek, Rory MacGrath'in hayatına dair bu araştırmanın yönünü saptırmak istedi. Tek bir sözle durumu tersine çevirebileceğini biliyordu ya da deneyimlerinin tamamen dışında bir şey yapabilirdi. Güvenebilirdi. Saraid'in Üç Yardakçı'nın ona söyledikleri şeyi Rory'ye söylememek için iyi bir sebebi olduğuna inanabilirdi. Er ya da geç Rory'ye sebebini söyleyeceğine güvenebilirdi.

"Kitap beni, ben beş yaşındayken işaretledi" dedi yavaşça. Sözcükler ağzından dökülürken onların sivri uçlarını hissedebiliyordu. "İçten, yani."

Saraid'in gözleri kocaman açıldı ama bir şey söylemedi.

"Beni değiştirdi, olacağım insanı; artık hayatıma uyum sağlayamadığımı hissettirdi. Babamı aldı ve beni geride bıraktı. Hep benim suçum olduğunu hissettirdi; sanki farklı bir şey yapsaydım hâlâ yanımda olacakmış gibi. Beni boş ve paramparça bıraktı." Başını iki yana salladı. "Düne kadar, gerçek anlamda ikiye bölündüğümü anlamamıştım bile."

Ruhunu böyle açığa çıkardığı için huzursuz bir şekilde ensesine dokundu. Saraid onu o bilge gözlerle izledi ve devam etmesi için bekledi.

"Bu işareti göğsüme kazıdığımda on beş, belki on altı yaşındaydım. Sanırım kendi saplantılı beynimde bu, çevreme saldırmak için bir yoldu; bana sahip olduğunu düşünen şeyi incitmek."

Saraid konuşmadan önce bir an düşündü.

"Neden bu şekilde düşündüğünü anlayabiliyorum; keşke ben de onu nasıl incitebileceğimi bilseydim."

Rory bunun artık önemli olmadığını söylemek istedi; çünkü kitabı yok edecekti. Arkalarından gelen Üç Yardakçı'nın bunun imkânsız olduğunu düşünmeleri umurunda değildi, o bir yolunu bulacaktı.

"Sana söylediğim doğruydu, Ruairi" dedi aniden Saraid. "Dün gece onlar bana söyleyene kadar, kitabın annemde olduğunu bilmiyordum."

Saraid'in gözleri birden kararıp kederle doldu ve Rory o anda Saraid'i üzen şeyin bir kısmının kendisi olduğunu anladı. Saraid'in yalanını yakaladığı için onun gözünde düştüğü hissine kapılmıştı. Atını Saraid'inkine doğru yaklaştırdı. Usulca eline dokundu ve başparmağıyla bileğinde atan nabzını okşamaya başladı. Saraid derin bir nefes aldı ve başını öne eğdi.

"Sana inanıyorum" dedi Rory. "Ama benimle konuşmalısın. Bana o büyük, kahverengi gözlerin ardında neler olup bittiğini anlat."

Saraid yutkundu ve başını salladı.

"Hadi, söyle" dedi Rory. "Ben seninle sırrımı paylaştım."

Rory gülümsedi ve Saraid'in yüzünü görebilmesi için başını öne eğdi. Gözünün ucuyla Rory'nin gülümsediğini gördüğünü biliyordu ama Saraid gülmedi.

"Benim neden bugüne kadar evlenmediğimi merak ettin mi hiç?" diye fısıldadı Saraid.

Rory kaşlarını çatıp başını salladı.

"Hayır. Benim dünyamda bunun için hâlâ gençsin."

Bu kez Saraid gülümsedi ama yüzünde hüzün vardı.

"Benim dünyamda oldukça yaşlıyım. Çoğu kadın yirmisinden önce evlenir ve çocuk sahibi olur."

Rory hafifçe başını salladı.

"Peki. Neden evlenmedin? Beni mi bekliyordun?"

Rory espri yapmak istemişti ama sesinde onu da sarsan bir zonklama vardı. Tanrım, bu kadına fena çarpılmıştı. Elinin altında, Saraid'in nabzının çılgınca attığını fark etti.

"Hayır" dedi Saraid ciddi bir sesle. "Seni beklemiyordum."

Bir yandan onun duygularını hoş etmeye çalışmıyor olması iyiydi; ama onu beklememiş olması pek de iyi değildi çünkü derinlerde bir yerde, *o* hayatı boyunca *Saraid'i* beklediğinden kuşkulanıyordu.

Kaşlarını çattı ve sordu:

"Neden o zaman?"

"Kimse beni istemedi, Ruairi."

Rory, bununla ne demek istediğine anlam veremeyip ona baktı. Saraid şaka yapmıyordu, bu gayet açıktı; ama hangi aptal Saraid gibi bir kadını istemezdi ki? Çok güzel, inanılmaz seksiydi ve zekiydi. Son derece cesur ve onurluydu. Sadık ve dürüst. Bu zamanın erkekleri, böyle kadınları arzulamadıklarına göre beyinsiz olmalıydılar.

"Erkekler benden korkuyorlar" dedi. "Yapabileceklerimden korkuyorlar."

Aniden Rory ışığı görmeye başladı. Babasının ziyafet salonundaki endişeli yüzleri hatırladı. Saraid'in yanına yak-

laştığında zangır zangır titreyen hizmetkârı. Cathán bile Saraid'in karanlık gözleriyle buluştuğunda tedirgin oluyor gibiydi. Bunu düşündüğünde içine bir ok saplandığını hissetti.

"Ne yapabiliyorsun?" diye sordu.

Aralarında uzun ve söylenmeyen sözlerle dolu bir sessizlik oldu. Rory atları durdurmak, yere inmek ve onu kollarına almak istedi. Onu sıkıca tutmak, bakışlarının yapmaktan vazgeçemediği şeyi elleriyle yapmak, ona, her noktasına, her yerine dokunmak istedi. Onu öpmek, sözcükleri dudaklarından çekmek, Rory'ye inancını pekiştirmek istedi.

"Ben Beyaz Fennore gibiyim" diye mırıldandı Saraid. Ciddiydi. Rory onu duyabilmek için kendini kasmak zorunda kalmıştı. Sesindeki utanç derin ve ıstırap doluydu.

"Ne açıdan, Saraid?"

Sonunda Saraid dönüp ona baktı ve o ılık, kadife gözlerindeki bakış, Rory'nin kalbinde bir delik açtı; Saraid'in akıtmayacak kadar kibirli olduğu yaşlarla, sözcüklerin ifade edebileceğinden daha derinlere uzanan bir ıstırapla parladılar ve her şeyin ötesinde, omuzlarını yere indiren, alt dudağını titreten bir utanç vardı bakışlarında.

"Ölümün sırlarını biliyorum" dedi etraflarındaki dev meşe ağaçlarının yapraklarını dans ettiren esintiden daha hafif bir nefesle.

Rory bu cümleden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Ölümün sırları mı? Bu da ne demek oluyordu? Birden Rory, Leary'nin bu sabah anlattığı hikâyeyi hatırladı, Rahip ve Beyaz Fennore ile ilgili hikâyeyi. Beyaz Fennore'un ölümün sırlarını bildiğini söylemişti, sonra da bu uğurda öldüğünü.

Saraid, dudağını ısırmış bekliyordu. Gözleri, her an hissettiği tüm duygularla taşacak gibiydi. O kendini mahkûm etmişti,

Rory bunu görebiliyordu ve şimdi bu mahkûmiyette Rory'nin ona katılmasını umuyordu.

"Şok olmadın mı?" dedi.

Rory ciddi bir yüz ifadesiyle Saraid'e bakıp başını iki yana salladı. Elini bırakıp yüzüne uzandı ve gözlerini kaçırmasına izin vermedi. Usulca parmağını Saraid'in dudaklarına götürdü ve tatlı ağzı yumuşayıncaya kadar bekledi.

"Sen neysen o'sun ve bunu değiştirmek istemezdim."

Şimdi şaşkınlıktan Saraid'in ağzı açık kalmıştı.

"Hiçbir kısmını" dedi Rory, sözlerinin ardındaki duyguların baskısını hissederek. Hayatının ne kadar büyük bir bölümünü, birinin ona bunları söylemesini bekleyerek geçirdiğini hatırladı. O ölümün sırlarını bilmiyordu belki ama Fennore Kitabı'nın sırlarını paylaşıyordu ve bir dereceye kadar Saraid'in neler hissettiğini biliyordu.

"Tek bir şeyi bile değiştirmezdim" diye mırıldandı derin bir sesle. "Ama üzgünüm."

Saraid başını salladı.

"Neden üzgün olasın ki?"

"Zor olmalı, insanların ne zaman öleceklerini bilmek. Taşıması ağır bir yük."

Saraid'in kirpiklerinin kenarında bir gözyaşı damlası giderek büyüdü ve yavaşça yanağına doğru aktı. Rory, onun sol ve Saraid'in sağ bacağı, hayvanların bedenleri arasında sıkışacak şekilde biraz daha yanaştı ve dudaklarını gözyaşının geçtiği tuzlu noktaya değdirmek, ona her şeyin iyi olacağını söylemek için eğildi. Saraid, yüzünü Rory'nin boynuna doğru çevirdi ve ruhunun onuru zedelenmiş bir yerinde ıstırapla sakladığı bu şeyi sessizce özgür bırakırken gözyaşları sel olup akmaya başladı.

Onun gözyaşları Mauri'ninkiler gibi gürültülü ve öfkeli, acısını veya korkusunu dışa vurmanın bir yolu değildi. Bunlar, uzun ve derin bir ıstırap kuyusunda biriken sıcak gözyaşlarıydı. Rory ona sarıldı ve rahatlaması için onu özgür bıraktı.

Omzu ıslanmış, her ikisini de dengede tutmak için kendini sıktığından bacakları ağrıyordu; ama gerekirse ona sonsuza dek sarılabilirdi.

Bir süre sonra Saraid başını kaldırdı ve uzaklaşmaya çalıştı.

"Özür dile..."

"Dileme" diye fısıldadı Rory; sonra onun titreyen dudaklarını öptü, gözyaşlarının tuzunu, keskin ıstırabını, güveninin sıcaklığını hissetti.

Daha fazlasını istiyordu... Attan inmek, onunla yalnız olabileceği, Saraid'in yaşadığı tüm acıları, ona yapılan tüm haksızlıkları teker teker öpebileceği bir yere gitmek istiyordu; ama dünyayı durdurup bunu başarmanın imkânı yoktu.

Rory, Saraid'in gözlerine baktı ve her şeyi tek kelime etmeden söylemeye çalıştı. Saraid, gözlerinde hayranlık gibi bir şeyle ona karşılık verdi.

"Hiç beklediğim gibi biri değilsin" dedi yumuşak bir sesle.

Rory'nin yüzüne bir tebessüm yayıldı ve alnını Saraid'in dudaklarına yasladı.

"Bunun nesi komik?" diye sordu Saraid.

"Çünkü sen, Ayrıcalıklı Topraklar'ın güzel Saraid'i, *sen* benim beklediğimden de fazlasın."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Saraid o gözlerin maviliğinde kaybolduğunu, Ruairi'nin mutluluğunun şefkatinde yüzdüğünü hissetti. Onun beklediğinden de fazla mıydı? Yani bu onu mutlu ettiği anlamına mı geliyordu? Ve neden bu söz karşısında gülümsemek istiyordu? Kafasını geriye atıp neşeyle kahkahalar atmak... Hâlâ tehlikedeydiler, hâlâ izleniyorlardı, hâlâ Leary ve müritlerinin onları beklediğinden emin oldukları kaderle yüzleşmek zorundaydılar; ama gelecek artık o kadar da korkutucu görünmüyordu, hatta bu, Saraid'in ufukta parladığını gördüğü umut olabilirdi.

"Aslında" dedi Ruairi derin ve yumuşak sesiyle. Saraid içinde bir sıcaklık hissetti. "Sen rüyalardan da iyisin."

Bu sözcükler, sesinin tonu... bunlar Saraid'in tam da arzu ettiği şekilde okşanan bir kedi gibi gerilmek istemesine neden oldu. O olağanüstü gözleri açıp kapadığı anda, onu gözyaşlarından farkındalığa taşımayı nasıl başarmıştı?

Ruairi yavaşça geri çekilip eyerine daha sağlam oturdu. Büyük olasılıkla Saraid'in omzunda ağladığı tüm o süre boyunca

düşmenin eşiğindeydi ama kıpırdamamış, tek kelime etmemişti; sadece onu teselli etmiş, ıstırabını hissetmiş ve aralarına alıp yok etmişti. Şimdi, yaşamlarının ince bir çizgide olduğu bu karanlık saatte, Saraid'in bildiği ve sevdiği her şey, her an yok olabilecekken aniden kendini hafiflemiş ve her zamankinden daha umutlu hissediyordu.

Ruairi, Saraid'in bir şekilde onun, o gizemli hâliyle iki atı birden idare edeceğini bilerek kendi atının boynuna düşmesine izin verdiği dizginleri geri uzattı.

"Bunu atlatacağız, Prenses" dedi.

"Sana inanıyorum" diye mırıldandı Saraid ve aklının bir köşesinde takılıp kalan o soruyu düşünmemeye çalıştı.

"Ama?" diye sordu Ruairi, yine duymuştu onu.

Ama kitabı bulduğun zaman ne olacak? Kendi yerine ve zamanına dönecek misin? Beni burada mı bırakacaksın?

Saraid bunların hiçbirini söylemedi ve Ruairi de derin bir iç çekişle onun sessizliğini kabullendi.

Evlendiği bu Ruairi kimdi? Yanındaki adam, en az Fennore Kitabı kadar bilinmezdi. Bazı zamanlar, o büyüleyici mavi gözlerin ardında küçük bir çocuk beliriyordu; kaybolmuş ve tek başına, savunmasız bir çocuk. Onunla ün saldığı gibi bir canavar olacağını bekleyerek evlenmişti, yabani bir şey... Belki ehlileştirilebilir, belki de imkânsız; ama kesinlikle derinliği ve böyle duyguları olan bir adam beklemiyordu. Herhangi bir duyguya sahip olduğunu düşünmüyordu aslında. Merhametli ve özverili bir adamdı bu.

Bu, Saraid'in tüm kusurlarını bilip yine de ona o gözlerle... sanki o uğrunda savaşmaya değer bir kadınmış gibi... havadan, sudan ve hayatın kendisinden daha çok arzuladığı bir kadınmış gibi bakabilen bir adamdı... ve bu inanılmazdı.

Saraid ona güvenmişti. En derin utançlarını, en derin ıstıraplarını paylaşmıştı. Buna pişman değildi.

Gözünün ucuyla ona baktı. Ruairi'nin sıcaklığında, tıpkı kendisi gibi, onun kollarında kendini güvende hissederek yanına kıvrılmış hayvanı seviyordu. Saraid izlerken hayvan harekete geçti ve aniden yukarı tırmanıp başını Ruairi'nin gömleğinin yakasından çıkardı. Öyle tatlı görünüyordu ki Saraid az kalsın gülecekti ama Ruairi'nin yüzündeki ifade ona engel oldu. Hayvan bir uyarı sinyali verircesine uludu.

Ruairi başını kaldırıp önde ilerleyen Tiarnan ve Liam'a baktı, ardından eyerinde döndü ve arkada, dün gece kamplarına gelen adamlarla birlikte ilerleyen Michael'a baktı.

"Sorun ne?" diye sordu Saraid.

Ruairi endişeli bir şekilde kıpırdandı ve dönüp onları iki yandan saran ormanlara baktı. "Kardeşin nerede?" diye sordu. "Eamonn?"

"O ve Mauri arkamızdalar." Saraid kardeşine bakmak için arkasını döndü ama onu göremedi. "İzlenmediğimizden emin olmak için yavaşlamış olabilirler."

"Evet; ama izleniyoruz."

Ruairi dalgın bir şekilde gömleğinden dışarı çıkmış ve Ruairi'nin büyük ellerinden birinde durmuş ulumaya devam eden köpeğin tüylerini okşadı. Saraid, Ruairi'nin dokunuşlarının yumuşak olduğunun farkındaydı ama köpek hâlâ uluyordu.

"Ne demek istiyorsun? Bizi buldular mı? Kim..."

Ruairi, karanlık ormana bakarak başını salladı.

"Kim olduğunu bilmiyorum, Saraid; sadece kokularını yayacak kadar yakında olduklarını biliyorum ama Cathán olduğuna bahse girerim ve hızla ilerlediğine hiç şüphem yok."

Saraid bir anda anladı. *Köpek*. Ruairi biliyordu çünkü köpek tehlikeyi sezmişti.

"Git, Tiarnan'a haber ver. İzimizi buldular."

Yere hızla çarpan toynakların sesi Ruairi'nin sözlerini bastırdı. Şaşkına dönen Saraid arkasına döndüğünde Michael'ın atını dörtnala koşturduğunu gördü.

"Bizi buldular" dedi Michael. "Acele edin."

Atlarıyla hızla ilerlediler ve Michael anlatmak için ellerini kullanarak kısık bir sesle Tiarnan'a rapor verirken onlar da takip ettiler. Saraid, Tiarnan'ın yüzünde gördüğü öfkeye, Liam'ın gözlerindeki korkuya odaklandı. Saraid ve Ruairi kardeşlerin yanına geldiklerinde, Tiarnan öfkeyle Ruairi'ye baktı.

Michael, "Leary'nin adamlarından bazıları güvende olduğumuzdan emin olmak için etrafa dağıldılar. Cathán'ın adamlarını görmüşler. Bize bir saatten daha yakınlar."

"Eamonn nerede?" diye sordu Ruairi.

Tiarnan gözlerini kısarak ona baktı.

"En sondaydı."

"Oyleyse takip edildiğimizi biliyor mu?"

Michael başını iki yana salladı.

"Hayır. Leary'nin adamları rapor vermeye geldiklerinde onu görmemişler.

Tiarnan lanet okudu.

"Eamonn veya Mauri'yi en son ne zaman gördün?" diye sordu Ruairi.

Saraid'in kardeşleri birbirlerine baktılar. Saraid, Eamonn'ı en son gördüğünde Mauri'yi hattın sonuna götürüyordu ama bu saatler önceydi.

"Yakalandıklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu Saraid.

Ruairi onun gözlerine bakmadı. Hâlâ Tiarnan'ı izleyerek, "Hayır" dedi. "Düşündüğüm bu değil."

Tiarnan lafa girdi.

"Ne söylemeye çalıştığını bilmiyorum, Kandöken ama eğer Eamonn ortada yoksa bunun sebebi Cathán Yarımsakal'dır."

Döndü ve öfkeyle parmağını Liam'a doğrulttu.

"Sen dün gece nöbette uyuyakaldın, değil mi? Ve Kandöken de gidip Cathán'a haber verdi."

Liam bıçak yutmuş gibi bakıyordu. Çabucak başını salladı.

"Hayır!"

"Çocuğa yüklenmeyi bırak" dedi Ruairi. "Ben dün gece hiçbir yere gitmedim. Haberi veren ben değilim."

"Öyle mi?" diye bağırdı Tiarnan. "Kimdi o zaman? Lanet olası köpek mi?"

Ruairi cevap vermedi ama hepsi onun ne düşündüğünü biliyordu. Yüzünde, kasılan omuzlarında, söylemediklerinde apaçık görülüyordu. Onun aklındaki kişi Eamonn, kendini savunmak için orada olmayan tek kişiydi. Saraid dehşetle başını salladı. Eamonn asla kendi halkına ihanet etmezdi. Ailesini tehlikeye atmazdı; ama... Tiarnan'a ne kadar öfkelendiğini hatırladı... her emri nasıl sorguladığını... ağabeyine nasıl baktığını... Saraid itiraf etmek istemiyordu ama şimdi Eamonn'ın gözlerinde o nefreti görmemiş gibi davranabilir miydi?..

Tiarnan eyerinin üzerinden Ruairi'nin üstüne atladı ve iki adam yere kapaklandılar. Öyle bir gürültüyle düştüler ki Saraid canının yandığını hissetti. Ruairi nefesi kesildiği anda inledi ama yuvarlandı ve Tiarnan gibi acımasızca hamle yaptı.

"Hayır!" diye bağırdı Saraid. "Kesin şunu, ikiniz de! Kesin!"

Saniyeler içinde Michael aralarına girmiş onları ayırmaya çalışıyordu. Liam da onlara katıldı. Ruairi'nin Eamonn ko-

nusunda yanıldığını, aynı tarafta olan iki adamın birbirlerini öldürmeyeceklerini umarak Saraid atından atladı; ancak ikisinden birinin diğeri için hedeflediği bir yumruğa hedef olma riski olmadan aralarına giremiyordu. Sonunda Michael, Tiarnan'ı Ruairi'nin üzerinden almayı başardı, Liam ise Ruairi'nin Tiarnan'ın peşinden gitmesini engellemek için elinden geleni yaptı.

"Ruairi" dedi Saraid ve onu kollarını tutup sarstı. Sonunda Ruairi ona baktı.

Yüzü kanıyordu ve omzundaki yara tekrar açılmıştı. İyileşmediği takdirde enfeksiyon kapacaktı ve Ruairi'nin solgunluğuna bakılırsa çoktan iltihaplanmaya başlamıştı bile.

"Kardeşim bize ihanet etmez" dedi Tiarnan sert bir sesle. "Aksini duymak istemiyorum."

Tiarnan'ın yüzü de yara bere içindeydi. Ruairi yaralı bile olsa karşılığını vermiş görünüyordu. Tiarnan toprağa kan tükürdü, ardından elinin tersiyle ağzını sildi.

"İyi" dedi Ruairi. "Sen duyma; ama bu doğru!"

"Bunu nereden biliyorsun, Ruairi?" diye fısıldadı Saraid.

Cevap vermeden önce Ruairi ona üzgün gözlerle baktı ve Saraid, ona söylemek istemediğini anladı. Sonunda, "Liam'ı Druid çemberinde nasıl bulduğumuzu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Saraid, Ruairi'nin ormanda yükselip etrafı bir kuşun gözlerinden izlediğini hatırlayarak başını salladı.

"Onları görüyorum."

"Görüyor musun?" diye bağırdı Tiarnan. "O zaman işaret etsene; çünkü ben hiçbir bok görmüyorum!"

"En başından beri sorunun bu zaten, değil mi?" dedi Ruairi.

Saraid'i itti ve Tiarnan'a doğru yürüdü.

"Sen görmek istediğinden ötesini göremiyorsun, değil mi? Bu şekilde yaşamak istiyorsan dilediğini yap ama kör bir adamın söylediklerini yapacak değilim."

Tiarnan'a arkasını döndü ve Saraid'in omuzlarını tuttu.

"Onu gördüm, Saraid. Yemin ederim. O ve Mauri babamın yanındalar ve peşimizden geliyorlar."

"Kaç kişi?"

Michael bilmek istiyordu.

"Yüzden fazla. Belki iki yüz."

Tiarnan boş, şaşkın gözlerle onlara baktı. Saraid onun göstermediği, gösteremediği acıyı hissetti. Gençliğinden beri Mauri'yi sevmiş, ona hiçbir zaman ulaşamayacağını düşünmüştü ama yine de bir yanı her zaman birlikte olabileceklerine inanmıştı ve Cathán bu evlilik teklifinde bulunduğunda Saraid, Tiarnan'ın iki ailenin bir araya gelmesinin belki bir şekilde Mauri ile evlenmesini sağlayabileceğini umduğunu biliyordu. Bunun parmaklarının arasından kayıp gitmesi, hayallerini yerle bir edenin kendi öz kardeşi olabileceği düşüncesi... bunlar bir erkeğin kaldırabileceğinden de öteydi.

"Ruairi, Eamonn'ın Cathán'la birlikte olduğunu söylüyorsa, öyledir" dedi Saraid. "Ama belki de esir alınmıştır, Tiarnan; belki de barış sağlamaya, Mauri'yi babasına teslim etmeye ve Cathán'ın dikkatini dağıtmaya gitmiştir. Neyse ne, harekete geçmeliyiz. Ruairi'nin söylediği şeyi gördüğüne güvenmeliyiz."

Bu sözler ağırdı ama gerçekti. Saraid, Ruairi'nin başka yerlere seyahat edebildiğini biliyordu ve bunu düşünmek onu yaralasa da Eamonn konusunda haklı olmasından korkuyordu. Şimdi daha önce görmezden geldiği küçük şeyler aklına takılmaya başlamıştı. Tiarnan, Saraid ve Ruairi arasındaki evlilik anlaşmasını duyurduğunda onu bir tek Eamonn desteklemişti. Herkes buna şiddetle karşı çıkarken o büyük bir

heyecanla cesaretlendirmişti. Cathán'ın neler planladığını biliyor muydu? Stephen, düğün gecesinde Ruairi'yi öldürmeyi başarsaydı, o zaman kardeşleri de katledilecekti; ama eğer Eamonn, Cathán'la aynı cephedeyse o zaman bir tek o hayatta kalacaktı... Saraid, Eamonn'ın tüm bunları planlamış olabileceğini düşünmeyi reddederek düşüncelerine engel olmaya çalıştı.

"Yüzden fazla adamları var" diyordu Michael ve Saraid dikkatini ona verdi. "Bizde ise kırk, belki elli."

Ruairi, Saraid'in yanağına dokundu.

"Üzgünüm, Prenses."

Saraid başını salladı ama konuşamadı. Istırabı dile getirilmeyecek kadar şiddetliydi. Ruairi haklıysa o zaman kardeşi, çok sevdiği kardeşi onların sonunu hazırlamıştı.

Ruairi dönüp Tiarnan'a baktı.

"İki yandan iki grup hâlinde geliyorlar."

"Senin için mi geliyorlar, Kandöken?" diye sordu Tiarnan.

"Hayır!" Saraid yanıtladı. "Benim için geliyorlar."

Bunun gerçekliği her birinin omuzlarına çöktü. Leary ve iki arkadaşının anlattıkları hikâye gerçekse Cathán'ın Saraid'in onu, annesinin ondan çaldığı kitaba götüreceğini düşündüğü açıktı.

Ruairi bedeniyle Saraid'e siper olarak ona yaklaştı. Hiçbir şey söylemeden ona, Cathán'ın önce onu öldürmesi gerektiğini söylüyordu. Saraid, bu mesajın aynı anda tüm kardeşlerine ulaştığını fark etti.

"Sana güvenmiyorum, Kandöken" dedi Tiarnan ve yanlarına gelip Ruairi'ye yaklaştı. "Ve kardeşimi koruyacağına da inanmıyorum. Büyük olasılıkla çok geçmeden boğazımda bir kılıçla uyurdum."

"Unutuyorsun, Tiarnan" dedi Saraid ve iki erkeğin arasına girdi. "Ben artık onun karısıyım, her anlamda. Ona güvenmek sana düşmez, bana düşer ve ben güveniyorum."

Arkasında, Ruairi'nin şaşkınlıkla derin bir nefes aldığını duydu. Elleri omuzlarına dokunduğunda tüm vücudu yanıyordu. Saraid'in sözleri karşısında Tiarnan'ın yüzü kıpkırmızı oldu; ama utançtan mı öfkeden mi, Saraid bilmiyordu.

"Bu yüzden onun sözüne güvenmemi ve kendi kanımdan, canımdan olan kardeşimin bana ihanet ettiğine inanmamı mı bekliyorsun? Şimdi burada onun boğazını kesip bu şüpheye son vermeyi yeğlerim."

Bununla birlikte Michael ve Liam araya girdi ve kime inanacakları, kime güvenecekleri, kimi dinleyecekleri ve kimi öldürecekleri konusunda fikirler sunmaya başladılar.

"Küçük çay partinizi bölmek istemem, baylar" dedi Ruairi. Bu kargaşanın ortasında sesini duyurmak için bağırıyordu. "Ama yaklaşıyorlar. Neden benim boğazımı kesme tartışmasını erteleyip harekete geçmiyoruz?"

Ruairi'nin sesinden alındığı belli oluyordu; ama o mavi gözlerdeki soğuk bakış duygularını bastırmıştı, hatta Saraid, Michael arkasını dönerken gözlerinde gördüğü şeyin bir saygı parıltısı olduğuna emindi.

"Buraya yakın bir tepe var, içinde odacığı olan bir tünel" dedi Tiarnan güneyi işaret edip.

Saraid, Tiarnan'ın neden bahsettiğini anlayınca nefesini tuttu. Bazıları buraya Perili Dağ diyordu ya da Tanrıların Mezarı. Bir zamanlar neyse neydi ama insanların girebileceği, tehlike ne olursa olsun sığınak olarak kullanabilecekleri bir yer değildi. Oranın eşiğinden geçmek, felakete davetiye çıkarmaktı.

"Orada saklanabiliriz. Bizi bulamazlar" diye devam etti Tiarnan.

Orası kesindi. Bulsalar bile içeri girme riskini göze alamazlardı.

Kendi dehşetini kardeşlerinin yüzlerinde de gördü; ama kimse konuşmadı. Tiarnan onların lideriydi ve nereye gitse onu izleyeceklerdi. Tiarnan hemen Leary'nin ve diğerlerinin yanına gitti ve onlara olan biteni anlattı. Leary bir emir verdi ve dokuz adam kollara ayrıldı, üçü doğuya, üçü batıya gitti. Son üçü ise kuzeye yöneldi.

Tiarnan atıyla geri döndüğünde, "Atları bırakmak zorundayız. Onları bulmaları çok kolay olur" dedi.

"Bizi her koşulda bulacaklar" dedi Ruairi. "Hızlı olmalıyız."

Tiarnan, Ruairi'yi umursamadı bile. Sert ve kararlı bir sesle, "Atları bırakın" diye tekrarladı.

"Bu bir hata olur" diye ısrar etti Ruairi.

Tiarnan önce Michael'a, ardından Liam'a ve Saraid'e baktı.

"Şimdi tercihinizi yapın; ya onu dinleyin ya beni. Yalnızca tek bir lider olabilir."

Tiarnan'ın sesindeki yenilgi, Saraid'in yüreğini parçaladı. Tiarnan liderliği ele almış ve elinden gelenin en iyisini yapmıştı; ama kararlarında başarısız olmuştu. Şimdi ona yüz çevirdikleri takdirde kalbi kırılacaktı. Ruairi'ye baktı; onun yanıtını, kardeşini mahvedecek o son darbeyi vurmasını bekliyordu. Bir an gözleri buluştu ve Ruairi'nin Saraid'in düşündüğü her şeyi anladığı açıktı.

O anda, Ruairi'nin daha büyük bir tehlikeyle karşılaşacaklarını bildiğini hissetti; ama yaşamları bu tehlikeli yolda bir olmuştu, uçurumlarla dolu bir yolculukla... bir eksik, bir fazla ne fark ederdi? Böylece Ruairi, Saraid'in ondan hiç beklemediği bir liderlik sergiledi, Tiarnan'ın elinde kalan son şeyi ona geri verdi.

Sessizce atına dönüp eyerine bağlı çanta ve silahları çözmeye başladı. Toplu bir iç çekişle Michael ve Liam da aynı şeyi yaptı. Tiarnan şaşkınlığını başarıyla gizlemişti; ama Saraid görmüştü, gözlerinde saklıydı. Sınıra ne kadar yaklaştığının farkındaydı.

Onlara ağırlık yapmadan taşıyabilecekleri her şeyi aldılar; battaniyeler, termoslar, yiyecekler. Michael sormadan Ruairi'nin elindeki yavru köpeği aldı ve omzundaki çantaya koydu. Eşyalar toplandığında Tiarnan atlara hafifçe vurup onları gönderdi. Büyük siyah at Ruairi'ye hüzünlü gözlerle bakıp diğerlerinin peşinden gitti. Saraid hayvanların gözden kaybolduğunu izlerken yüreğine baskı yapan şiddetli bir korku hissetti.

"Gidelim" dedi Tiarnan.

Hızlı adımlarla yürümeye başladı ve diğerleri de ona ayak uydurdu. Kısa sürede ormandaki gölgeler gibiydiler. Ruairi'nin yüzünden bitkin olduğu anlaşılıyordu; ama ormanın içinden geçip kayalıklı tepeleri tırmanırken Saraid'in yanında hızla ilerledi. Tek bir ayak izi bırakmamak için Leary'nin adamları dağılmıştı. Bir saat sonra yavaşladılar ama dinlenmediler. Akşam olmak üzereydi ve herkes yorgundu; ama yürümeye devam ettiler.

Gün batımı etraflarını sarmaya başladığında Saraid başarabileceklerini ummaya başladı. Cathán'ın adamlarına dair bir iz yoktu ve Leary'nin etrafa gönderdiği üç gruptan biri, yakınlarda görünmediklerini bildirmişti. Tepe yakındı ve Saraid ağaçların arasından görebiliyordu. Ormandan geçmek zorundaydılar ama kısa bir mesafeydi, ardından güvende olacaklardı.

Tiarnan yavaşladı ve elini havaya kaldırıp herkese durmalarını işaret etti. Bir an öylece beklediler. Yaprak bile kıpırdamıyordu. Tiarnan ve Michael ormanın kenarına kadar gidip etrafa baktılar. Etraf sessiz ve sakindi; sonra Saraid uzakta hareket eden bir şey gördü. Bakmak için döndü ve yüzü kanlar

içinde, dayaktan tanınmayacak hâle gelmiş bir adam gördü. Bedeni tuhaf, biçimsiz bir şekilde hareket ediyordu. Adam ona baktı ve kasıtlı bir şekilde açıklık alana doğru yürüdü. Saraid yanındaki Ruairi'ye baktı; ama o, gözleri harap olmuş savaşçıyı es geçip tepeyi inceliyordu. Demek ki gerçek değildi ya da gerçekten burada değildi. Henüz. Gördüğü onun ölümüydü.

Adam, Saraid'e dokunacak kadar yaklaşırken Saraid derin bir nefes aldı. Onu öldüren her neyse yüzü mahvolmuştu. Bir gözü gitmiş, diğer gözü de şişmişti. Korkunç, dehşet verici görünüyordu ve Saraid onun kim olduğunu bilmiyordu. Adam yavaşça kenara çekildi, Saraid'e dönmeden önce tek gözüyle Ruairi'ye baktı.

Saraid, onun kaybolmasını isteyerek başını salladı. Ondan, olmaması gereken bir şekilde korkuyordu. O gerçek değildi, Saraid'i incitemezdi, bunların hepsini biliyordu; ama yine de hızla çarpan kalbini sakinleştiremiyor, boğazında toplanan yumruyu yok edemiyordu. Adam bir şey istiyordu, Saraid'in asla veremeyeceği bir şey. Dudakları kımıldadı ve Saraid onun konuşacağını, onu bu korkunç hâle getiren dehşetle ilgili bir şey anlatacağını hissetti fakat yüzünün geri kalanı gibi, çenesi de ezilmişti ve sözcükler gelmiyordu; sadece anlamsız bir horultu geldi.

Tiarnan sinyal vermeye başladı ve herkes tekrar harekete geçti. Saraid, hırpalanmış adamı geçti ve adam bir anda gözden kayboldu. Saraid derin bir oh çekti; ama yaşadığı dehşet midesinin kasılmasına neden oldu. Temkinli bir şekilde ormandan çıkıp akşam güneşinin altında ilerlemeye başladılar. Bir an için güneş gözlerini yaktı, ardından ağaçların altına girdiler.

Tepe tam karşıdaydı ve Tiarnan, Michael'la birlikte nöbet tutarken herkese koşmalarını işaret etti. Tepenin eteklerine doğru kıvrılan bir dere vardı ve herkes telaşla içinden geçti.

Saraid ve Ruairi daha yavaş ilerliyorlardı. Ruairi düzensiz nefes alıyordu ve yüzünün rengi endişe vericiydi. Omzundaki bandaj ve gömleği kana bulanmıştı. Kayalıklı yamacı tırmanmaya başladıklarında Ruairi tökezledi ve o hızla aşağı doğru yuvarlanmaya başladı. Saraid kayarak yanına geldi ve Ruairi'yi bitap bir hâlde yatarken buldu. Alnındaki kesikten yüzüne kanlar boşalıyordu. Gözleri kapalıydı.

"Ruairi" diye fısıldadı ona dokunarak.

Ruairi kıpırdamadı. Saraid onun bilincini yitirdiğini anladığı anda, yer gümbürtüyle sallanmaya başladı. Dönüp baktığında ağaçlardan askerlerin fırladığını, tehlikeli bir yaratık gibi üzerlerine hücum ettiklerini gördü. Cathán'ın adamları onları bulmuştu.

Ruairi'nin gömleğine asıldı ve onu sarstı.

"Ruairi, uyan. Kalk, *hemen!*"

Gözleri açılır gibi oldu ama baygın bakıyordu.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı Saraid.

Ruairi dizlerinin üzerinde doğruldu, ardından koluyla gözlerindeki kanı silerek ayağa kalktı. Tam o anda Michael ve Tiarnan yanlarına koştu. Michael, Saraid'in eline bir kılıç tutuşturdu. Michael'a kılıcı nereden bulduğunu soramadı. Saraid, erkekler arasında tek kız olarak yetişmişti, kılıç kullanmayı iyi biliyordu. Kılıcı sıkıca kavradı ve saldırıya hazırlandı.

Başının dönmesine rağmen Ruairi silahını çekmişti. Sanki beyninin uzuvlarına ışık hızında hareket etme emri vereceğini beklemiyormuş gibi, reflekslerinin çevikliği karşısında şaşkın görünüyordu; yine de kılıcını tam havaya kaldırmıştı ki Cathán'ın atlı savaşçılarından biri yukarıdan kılıca bir darbe indirdi. Ruairi'nin dizleri burkuldu ama düşmedi. Saraid'in yanında Michael, Tiarnan ve Liam, zarif hareketlerle savaşıyorlardı. Saraid kılıcını kaldırdı ve Ruairi'nin yanında durdu.

Metalin metale çarparak çıkardığı ses Saraid'in vücudunu sarıyor, içini titretiyordu. Ruairi yerinden fırlayıp tekrar hamle yaptı ve yumruğunu, atlılardan birine indirmeyi başardı. Adamı, sanki samandan yapılmış gibi atın üzerinden indirdi ve bıçağıyla içini deşti. Yine Saraid, Ruairi'nin yüzünden şok olduğunu anladı; ama bu, saniyelik bir görüntüydü ve üzerinde düşünecek zaman yoktu çünkü o anda bir başkası üzerlerine saldırıyordu. Leary'nin savaşçılarının vahşice savaşmalarına, kardeşlerinin yanında birlik içinde mücadele etmelerine rağmen Cathán'ın adamları sayıca onlardan en az iki kat fazlaydı ve atların üzerinde olmaları avantajdı.

Saraid üzerine hamle yapan bir atlıdan kurtulmayı başardı ve adamı kalçasından yakalamayı umarak kılıcını savurdu, bu sırada kendini de şiddetli bir darbeye hazırladı; ama içini saran zafer çığlıklarına hazırlıksızdı. Bir şifacı değildi belki ama bu yaranın kanamaya ve muhtemelen ölüme yol açacağını iyi biliyordu. Bir başka adam eğildi ve onu yakalamaya çalıştı. Saraid adamın ellerinden kurtulup koluna hançeri sapladı; ama adam onun darbelerine kayıtsız bir şekilde hamle yapmayı sürdürdü.

Saraid tüm gücüyle mücadele etti ve ele geçirilecekse bile Cathán'ın onu kolay kolay yakalayamayacağına ant içti; çünkü o yol, onu ölümden daha kötü bir kadere sürükleyecekti. Saraid sıçrayıp kaçarken, hamle yapıp hücum ederken Ruairi ve kardeşlerinin saldırganları teker teker yere serdiklerini gördü. Leary'nin adamları da korkusuzca savaşıyordu ve sanki şartlar eşitlenmiş gibiydi. Umut vardı. Bir kez daha kaçabileceklerini umut ediyordu; fakat sonra korkunç bir haykırış duyuldu ve Saraid döndüğünde Cathán'ın adamlarından birinin, yüzünde bu çatışmanın, düşmanlığın, nefretin de ötesine geçen bir öfke maskesiyle Ruairi'nin üzerine atladığını gördü. Ruairi arkasını döndü ve kılıcını kaldırıp hamle yapmaya hazırlandı ama bir an -sadece bir an- geç kaldı ve Cathán'ın adamı onu kaburgalarının arasından yakaladı.

Ölümcül bir yaraydı, Saraid'in bakmaya, ona yardım etmeye fırsatı olmasa da anlamıştı. Fırsatı yoktu çünkü aynı anda başka bir adam onu kollarından yakaladı ve Saraid tekmeler savururken onu atına çekti. Tek bir hareketle Saraid'in silahını fırlattı, onu eyerinin arasına sıkıştırdı ve hızla dörtnala ilerlemeye başladı. Saraid bastırmaya çalışsa da çığlığı dehşet doluydu. Etraflarında mücadele devam ederken ağaçların arasından daha çok atlı çıktı. Ruairi, iki grup olduklarını söylemişti ve bu da, savaşa hazır bir şekilde gelen yeni gruptu.

Artık kardeşlerinin kazanma şansı kaybolmuş gibiydi. Ruairi'nin kitabı bulması, onu yok etmesi imkânsızdı. Saraid evlendiği, hâlâ yenilmez gibi görünen, dizlerinin üzerine çöküp yere yığılan ve hareketsiz bir şekilde yatan adama bakıp onun adını haykırdı.

Ölmüş müydü? Ölmüş müydü gerçekten? Ölüm korkusundan daha büyük bir terör nefesini kesti. Daha birkaç gün önce bu adamla yollarını birleştiren kadere isyan ettiğine inanması güçtü. Şimdi onu kaybetme korkusu, daha önce yaşadığı her şeyden daha korkunçtu. Ruairi ölmüşse Saraid de yaşayamazdı. Bunun tekrarlanmasına izin vermeyecekti.

Adamın elinden kurtulmak için debelenirken, "Ruairi" diye haykırdı bir kez daha.

"Endişelenme güzelim. Gittiğimiz yerde bu serseriden daha çok var. Hepsi sana hizmet etmek için bekliyor olacak."

Adamın sözleri Saraid'i çileden çıkardı ve kurtulmak için mücadele ederken adama tekmeler savurmaya başladı. Aynı anda atını sürmeyi ve Saraid'i zapt etmeyi başaramayan adam, dizginleri çekip atını durdurdu, ardından yüzüne sert bir tokat indirdi ve onu öyle sıktı ki kaburgalarının ezildiğini, nefes alamadığını hissetti. Bu darbenin acısı korkunçtu. Çığlık atamadı, sesinin boğazının kıstırılmış kaslarını geçmesini sağ-

layamadı; ama zihninde çığlıklar attı ve Ruairi'ye ulaşmaya çalıştı.

Yardım et bana, Ruairi, sana ihtiyacım var...

Saraid'in başı geriye düştü, yüzünün bir kısmı alev alev yanıyordu ve midesindeki birkaç parça lokmayı çıkarmak üzereydi; ama gözünün ucuyla Ruairi'nin kımıldadığını gördü. Umut dolu bir şaşkınlıkla döndü. Evet; Ruairi elini kaldırmış, toprağa bastırmıştı. Sırtüstü döndü, tuhaf, acı verici bir hareketle oturmaya çalıştı. Hayattaydı. Mucizeydi bu! Nefes nefese bir süre gökyüzüne bakarak öylece yattı, ardından döndü ve Saraid'le göz göze geldi.

Ruairi, kalk, kalk, kalk...

Saraid bir hışımla başını geriye attı ve adamın burnunun kafatasından aldığı darbeyle ezildiğini hissetti, sonra bir daha yaptı. Adam acıyla haykırdı ve Saraid'i tutan elleri gevşedi. Saraid daha çok mücadele etti. Biri, Ruairi'nin hayatta olduğunu fark etmeden önce yanına ulaşmaya kararlıydı. Biri onun işini bitirmeden önce. Yılan gibi debelenip kıvrılırken bile bir gözü Ruairi'nin üzerindeydi. Onun ayağa kalkmasını, kılıcını almasını, savaşmasını istiyordu.

Ruairi elini kaldırmaya çalıştı. Saraid, Ruairi'nin yüzündeki ifadede bu gayretin verdiği ıstırabı ve ardından silahının kabzasını tutamadığında yaşadığı öfkeyi gördü. Saraid onun güçlü olmasını, kendini savunmasını istiyordu; ama belli ki yaraları derindi ve zamanı kısıtlıydı.

Onu yakalayan adam sert bir şekilde Saraid'in yüzünü kavradı ve hızla sarstı. Elinde kısa, keskin uçlu bir hançer vardı ve hançeri Saraid'in yanağına dayadı. "Rahat dur yoksa burnunu keserim."

Saraid adamın gözlerinde uyanan o acımasız tehdit karşısında çığlığını yuttu.

"Beni duydun mu, kaltak?"

Saraid giderek yaklaşan hançere bakarak başını salladı.

"Burnunu, gözlerini, kulaklarını, hepsini teker teker keserim, herkesin düşündüğü gibi bir cadıya dönüşürsün. Cathán'ın tek isteği senin hayatta kalman."

Saraid bağırmamak için dudaklarını ısırdı; ama zihninde sürekli çığlıklar atıyordu, sonra bir şeylerin, içindeki dehşetin derinliklerinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Korkunun cehenneminde tuhaf bir serinlik hissetti. Onu sarıp sakinleştirerek içine sızıyordu ve bir anda fark etti. Bu; Ruairi'ydi. Ona dayanmasını söylüyordu.

Bıçak yüzünün üzerindeydi; ama onun da ötesinde, Ruairi'nin kana bulanmış bir hâlde kayalara yaslandığını gördü. Ruairi yaşadığı ıstıraba karşı gözlerini sıkıca kapattı ve sonra başını çevirip Saraid'e baktı.

Saraid o mavi gözlerdeki bakışı gördü ve sanki kendi zihninden, kendi zihniyle eşleşen Ruairi'den geliyormuş gibi, aşağıdan yükselen titreşimi hissetti. Ne sesi vardı ne de kılıçların çınlamalarından, adamların haykırışlarından duyulabilirdi; ama toprağın kendisi titremeye ve sarsılmaya başladı. Ağaçların dalları ileri geri sallanırken gölgeler yer değiştirdi. Dere yatağına kaymaya başlayan çakıl taşlarının seslerini duydu.

Tansiyon arttı ve Saraid onu yakalayan adamın bu hafif sarsıntıdan habersiz olduğunu hissetti, sonra aniden o belirsizlik, çığlığa dönüşen bir ıslık gibi kayboldu ve açıklığın üzerinde bir patlama, tutuşan, haykıran bir rüzgâr fırtınası koptu.

Her biri, bu akımın doğaya aykırı şiddetini hissediyordu. Adamlar durdu, bu sallantının kaynağını bulmak için etraflarına bakarken silahlar havada hazır kaldı. Zonklama giderek arttı ve bu dünyadan olmayan, korkutucu bir biçimde öteki dünyadan gelen bir ritme kavuştu.

Atlar huzursuzlandı, burun delikleri açıldı ve kulakları dikildi. Bir an zaman durdu ve Saraid nefesinin ciğerlerinde donduğunu hissetti. Ruairi'yi izlemeye başladı. Ruairi doğruldu, bacakları hareketsiz bir biçimde uzanırken oturur pozisyona gelmeyi başardı. Beti benzi atmış bir hayalete benziyordu ve öyle kan kaybetmişti ki ölmesi kesindi; ama gözlerinde hayat vardı: kıvılcımlar saçan, patlayan, hiddetlenen bir hayat. Bir şeyler mırıldandı, kısık sesle ve anlaşılması mümkün olmayan bir şeyler söyledi; ama bir kez daha sallantı tüm alana yayıldı, bir alev gibi yükseldi. Yeryüzü güçlü bir şekilde sallandı ve şimdi, savaşçılar içlerini saran karanlık korkuya yenik düşerken savaş bir anda durdu; sonra her şey bir anda oldu.

Atlar -hepsi- yükselip kişnemeye başladılar. Üzerlerindeki savaşçılar oldukları yerde zıplayıp savrulurken hayvanları kontrol etmeye çalışıyorlardı; sanki bir anda taşlık zemin, hepsinin ayaklarını yakan sıcak kömürlere dönüşmüştü. Birinci at şaha kalktı, toynaklarını havaya savururken tiz bir çığlık attı, ardından ikinci at geldi, sonra diğeri ve bir anda açıklıktaki bütün atlar arka ayaklarının üzerinde yükselmiş, kişneyip birbirlerine haber veriyorlardı.

Saraid'i tutan adam her ikisini birden zapt edemedi. At kendini kaybetmişti, Saraid ise kurtulmak için debeleniyordu. Saraid yere öyle sert düştü ki bir an nefes alamadığını hissetti; ama hayvanın toynakları altında ezilmemek için hızla yuvarlanıp uzaklaştı.

Koşarak Ruairi'nin yanına geldi ve onun bir şekilde ayağa kalkmayı başardığını fark etti. Ruairi alçak sesle bir ıslık çaldı ve yüzünde beyaz yıldırım deseni olan, saatler önce özgür bıraktıkları siyah at, sahibine koşan bir köpek gibi Rory'ye döndü; ama etraflarında diğer tüm atlar vahşi hayvanlara dönüşmüş, adamlar bağırıp onları kontrol etmeye çalışırken hay-

vanlar şahlanmış haykırıyorlardı. Saraid'i yakalayan adam bir anda havaya fırladı ve yere çakıldı. O anda atı üzerine saldırdı ve inanılmaz bir kararlılıkla adamın üzerinde tepinmeye, ona çifte atmaya başladı. Adam saniyeler içinde lapa gibi oldu.

Sonunda Saraid ölüsünü gördüğü adamı tanıdı.

Adamın ölümü saniyeler sürmüştü ve diğer tüm savaşçılar yaşanan vahşete tanık olmuştu. Hepsi, atlarından düştükleri takdirde aynı kaderle yüzleşeceklerini anlamışlardı.

Ruairi elini uzattı ve Saraid tereddüt etmeden elini tutup kardeşlerine baktığında, herkesin aynı sonuca vardığını gördü. Cathán'ın adamları hayvanlarının isyanlarıyla başa çıkmaya çabalarken onlar için kaçma vakti gelmişti.

Kaçtılar da; ama nasıl başardıklarını bir tek tanrılar biliyordu. Ruairi'nin çağırdığı siyah at, Ruairi'nin üzerine binebilmesi için ön ayaklarının üzerine çöktü. Saraid arkasına bindi ve hem Ruairi'ye sıkıca tutunmaya hem de ona daha fazla zarar vermemeye çalışarak beline sarıldı. Bu atın da diğerleri gibi kontrolden çıkıp onları ölüme sürüklemesinden korktu; ama at boynunu uzattı ve hiç sarsmadan onları oradan uzaklaştırdı.

Saraid dönüp arkasına baktığında diğer atların çılgın davranışlarını sürdürdüklerini fark etti. Çığlıklar atıyor, sanki bileklerini bir şeyler ısırıyormuş gibi şahlanıyorlardı. Bir diğer savaşçı daha düştü ve atının keskin toynakları altında çiğnendi. Saraid'in gözleri kardeşlerini ve Leary'nin adamlarını aradı; ama onlar güneşteki sis gibi kaybolmuşlardı. Herkesin kaçıp güvende olması için dua ederek gözlerini kapadı ve Saraid, Ruairi'ye sıkıca tutunurken at giderek hızlandı, sanki ayakları yere değmiyordu.

Hiçbir yön, yol, iz takip etmeden ağaçların ve kayaların etrafında hızla ilerledi. Hâlâ Saraid zihninde diğer atların yarattığı kargaşayı görüyordu; burunlarından üfledikleri havayı, çığ-

lıklarını... savaşçıları nasıl ezdiklerini düşünüyordu. Hayatında hiç böyle bir şey görmemişti ve içten içe, belki de en dehşet verici yanı da buydu; bunlardan bir şekilde Ruairi'nin sorumlu olduğunu biliyordu. Eski bir kral gibi -Adammair, belki- Ruairi emir vermiş ve hayvanlar itaat etmişlerdi. Saraid, onun bunu nasıl yaptığını bilmiyordu; ama onun yaptığından emindi.

Ruairi'nin sırtına yasladığı yüzüyle, Ruairi'nin nefes alıp verişindeki tehlikeli hırıltıyı, ciğerlerindeki korkutucu inilti-yi duyabiliyordu. Yaralarıyla ilgilenmek için onu güvenli bir yere götürmeliydi. Keşke bu atın üzerindeki kendisi değil de Michael olsaydı diye düşündü. O ne yapılacağını bilirdi; ama Saraid nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Şimdi bunun için endişelenecek zaman yoktu. Saraid'in tüm hayatı boyunca çok iyi bildiği ormanlardan çıkmışlar ve şimdi daha karanlık, nereden çıktığı belli olmayan çok daha haşin bir ormana girmişlerdi. Ruairi tekrar bilincini kaybetmişti ve Saraid, ölü ağırlığının öne doğru yatmaya başladığını fark etti. Etrafından uzanıp dizginleri yakalamaya, at bilinmeyen bir yere doğru kuş gibi uçarken onu durdurmaya çalıştı; ama kontrolü ele alamadı ve sıkıca tutunup dua etmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Saraid, at.: rüzgârdan daha hızlı koşma gayretiyle iri göğsü kabarıp alçalırken sonunda yavaşlamaya karar verdiğinde nerede olduklarını bilmiyordu. Hayvanın tüyleri terden parlamış, köpük köpük olmuştu. Burnundan soludu ve büyük kafasını salladı ama gözlerindeki o çılgın ifade kaybolmuştu. Bu vahşi uçuş sırasında önlerine çıkan kaya ve dallara takılmamayı nasıl başarmıştı, Saraid hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Ormanın gökyüzünü dünyanın geri kalanından ayırmış gibi göründüğü, ağaçların, çalıların yoğun ve haşin olduğu bir yere geldiler. Ürkütücü ağaç gövdelerinden dallar uzanıyor, sivri dikenleri ve dolambaçlı uzantıları olan sarmaşıklar ayaklarına dolanıyordu. At kulaklarını döndürüp kısa ve horultulu nefesler alarak dikkatle karanlığın içinde ilerledi. Alaca karanlığın sardığı tuhaf dalların üzerinde kuşlar cıvıldıyordu; ama Ruairi ile Saraid yaklaşırken sessizleştiler ve Saraid hayvanların atı ve üzerindekileri izlediklerini hissetti. Saraid, Ruairi'ye sıkıca sarılmış, durumu ne kadar ağır olursa olsun hâlâ göğsünün yükselip alçaldığından emin oluyordu. Nefes alıyorsa hâlâ hayatta demekti.

Sonunda sarp bir kayalığa, baştan aşağı taşlarla yükselen sivri bir yamaca geldiler ve at durdu. Saraid ürkütücü, çıplak doğayı izlerken içini saran doğaüstü esintiyle ürperdi. Dehşetli koruyucular gibi taşlara spiraller ve tuhaf, çirkin yüzler kazınmıştı. Her tarafta runik yazılar, kötüye işaret eden eski ve güncelliği kalmamış semboller vardı. Belki de annesi burada neler yazdığını bilebilirdi; ama o ölmüştü ve bir an önce yardım bulamazsa Ruairi'yi de kaybedecekti.

Burası eskilerin mekânıydı, kutsal ve yasaklı. İnsanlara göre bir yer değildi ve Saraid buraya adım atmak konusunda isteksizdi. Atın başına doğru eğildi.

"Burası değil" diye fısıldadı. "Gidelim şimdi." Topuklarını hayvanın kalçasına dayadı ve hızla vurdu; ama aldığı tek tepki; uysal, bitkin gözlerden gelen sitem dolu bir bakış ve uzun, hüzünlü bir iç çekişti.

Ruairi'yi sabit tutacak bir hareket gücü olmadığından yavaş yavaş yana doğru kaymaya başladı ve birden dengesi bozuldu. Panik olan Saraid, Ruairi'yi düşerken yakaladı ve aşağı doğru kayarak, onu bırakmamak için elinden geleni yaptı. Başardı; ama sonuçta Ruairi, Saraid'i yumuşak bir tampon gibi kullanarak onun üzerine devrildi.

Ruairi iri bir adamdı ve ezici ağırlığı Saraid'in nefesini kesiyor, onu Ruairi'nin hareketsiz hacmiyle sert zemin arasında sıkıştırıyordu. Saraid nefes almaya çalıştı; ama bu, bir kayanın altından kalkmaya çalışmak gibiydi; üstüne üstlük onu kenara devirip daha çok yaralamaktan korkuyordu. Anlaşılan at Saraid'in yaşadığı ikilemi anlamıştı. Başını eğip Ruairi'nin boynuna ve kulaklarına sürttü ve homurdanıp dürtükleyerek inanılmaz bir şekilde Ruairi'yi uyandırmayı başardı. Ruairi başını kaldırdı ve donuk gözleriyle etrafa baktı.

"Ruairi?" diye fısıldadı Saraid, onun ölü ağırlığının altında ezilen ve kasılan ciğerlerini zorlayarak. Onu itmeye çalıştı; çünkü şu anda nefes bile alamıyordu ve Ruairi'nin altında boğularak ölmesi ikisine de fayda sağlamayacaktı.

Ruairi, Saraid'in altında yaşadığı zor duruma kaşlarını çatıp ona odaklandı; ama neye sebep olduğunu anlamıyor gibiydi.

"Beni eziyorsun" demeyi başardı Saraid ve sonunda gözlerinden Ruairi'nin durumun farkına vardığını anladı. Ruairi titreyen kollarıyla ağırlığını dengeledi, ardından sırtüstü uzandı.

Saraid derin derin nefesler aldı ve doğruldu. Ruairi yine şuurunu kaybetmişti ve Saraid kendini son derece yetersiz hissederek ona baktı. Şimdi ne olacaktı? Kardeşleri aksi yöne kaçmışlardı. Öyle olmasa bile, yayan olarak kilometrelerce geride olmalıydılar. Saraid tek başınaydı ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Temkinli bir şekilde ata doğru ilerledi ve burnuna doğru yaklaştı. Hayvan, bir koyun kadar pasif bir şekilde gözlerini kırptı.

"Bizi neden buraya getirdin?" diye sordu Saraid.

Hayvan başını salladı, burnuyla çalıların ve otların ötesinde bir yeri işaret ediyor gibiydi. Saraid bu doğal örtünün arkasında ne olabileceği konusunda temkinli bir şekilde biraz daha yaklaştı. Titreyen eliyle çalıları araladı ve bir atla sahibi için yeterince büyük bir tünel gördü. Zamanla sadece büyük ağaç dallarıyla sıkı bir örgü gibi hazırlanmış sağlam bir bariyere, dal ve yapraktan oluşan bir duvara dönüşmüştü. Yattığı yerde Ruairi'yi savunmasız bir şekilde bırakmak istemiyordu ama onu oraya sokmadan önce etrafa bir bakması gerektiğini bilerek yavaş adımlarla ilerledi. Açıklığa geldiğinde arkasındaki dallar birden kapandı ve çıkışı kilitledi. Saraid, paniğe dönüşmekle tehdit eden bir endişeyle arkasına baktı. Kapalı yerlere olan korkusu, dönüp çıkmak için debelenme arzusunu artıra-

rak beyninde yankılanıyordu; ancak ani ve bunaltıcı bir karanlığın yanında tuhaf bir farkındalığa erişti.

Daha dün bu tünelden Bain'le birlikte geçmiş, Bain ona doğduğu geceyi göstermişti. Onu buraya, yolculuğu sise dönüştüren bir hızla sürüklemiş, daha nerede olduğunu anlayamadan tünelde ilerlemeye zorlamıştı. Tünelin diğer ucunda bir mağara olacaktı. Taze su bulunan korunaklı bir yer. Sihirli bir yer.

En azından böyle olmasını umuyordu; çünkü belirsizlik korkularını artırıyordu. Eğer tünelin diğer ucu güvenliyse o zaman kendini bir sonraki adımı atmaya mecbur bırakacaktı. Bunu Ruairi için yapacaktı.

Dönüp tünele girdiği noktaya baktı, kendine açıklık alanın hâlâ orada olduğunu hatırlattı; ama yine de o ürpertiyle Ötekilere, perilere, tanrılara, tedbirsiz olanları kandıran küstah ruhlara dair duyduğu tüm hikâyeleri anımsayarak yoluna devam etti. Düşüncelerini bastırmaya çalışırken nefes almakta zorlandı. Sonuçta kimin, bir peri çemberine girip yıllarca kaybolan, ardından bir gün, aradan elli yıl geçmiş olmasına rağmen ilk günkü yaşında çıkan bir kardeşi veya amcası, kuzeni ya da teyzesi yoktu ki? Bazıları geri dönmüyorlardı bile. Açıklıkta fark etmeden girdiği mantarlarla dolu bir peri çemberi mi vardı? Belki de çember öyle büyüktü ki ilk bakışta kalıbı görmemişti?

Gerçi güvenli bir yer bulmadığı takdirde Cathán'ın adamları her an üzerlerine çökebilecekken bunun bir önemi var mıydı?

Tünel kıvrılıp kendi içinde döndü; dolayısıyla Saraid, adamların onlara saldırdığı anda yaptığı gibi, yaşadığı korkuyla mücadele ederek adım atmak zorundaydı. İçerisi zifiri karanlıktı ve önünü görmesini sağlayan tek şey, üst üste yığılmış dal ve yaprakların arasından sızan solgun ışıktı. Bunu yapabilirdi; yapacaktı da.

Zaman kavramı kalmamıştı; ne tarafa ilerlediğinden veya yürümeye başlayalı ne kadar zaman geçtiğinden habersizdi. Kafası karıştı. Nefesindeki gerginliği duyabiliyor, sık ve korkuyla nefes alıyordu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. Ruairi'yi savunmasız bırakmıştı ve geri dönmesi gerekiyordu; dönecekti de. Giderek artan paniğini bastırıp ilerlemeye devam etti.

Sonunda ileride bir ışık hüzmesi gördü. Bunun tek anlamı olabilirdi; tünelin sonuna gelmişti. Derin bir nefes alıp ışığa doğru hızla ilerleyerek dışarı çıktı. Tünel onu umduğu gibi açıklığa getirmişti. Bir yanda kule gibi uzanan taş duvar devam ediyor, yeşillikli bir koy ve temiz bir nehrin etrafında sığınak oluşturuyordu, ardından tekrar orman başlıyordu ve burası öyle yoğundu ki sonsuza dek geceyi yaşıyor gibiydi. Belli ki bu alan diğer her şeyden uzaktı; çünkü diğer tarafta, durgun su havuzu ve yeşillikli alanı koruyan iki taş duvarla kesiliyordu ve suyun üzerine doğru uzanan, her biri uzun, iri dokuz ağaç vardı.

Saraid yapraklara, ağaçların gövdelerine bakarak biraz daha yaklaştı. O anda havuza bir şey düştü ve Saraid yüzeyde kabuklu bir yemiş gördü, ardından büyük bir balık suyun üzerine sıçradı ve tıpkı babasıyla gördüğü vizyonda olduğu gibi onu yuttu. Saraid, anlam veremediği bir ürpertiyle suyun kenarından uzaklaştı. Ruairi'yi tünele sokmanın bir yolunu bulabilirse burada güvende olacaklardı.

Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi ve Saraid geri dönerken tünelin kaybolmuş olmasından korktu; ama korktuğu başına gelmedi ve koşarak Ruairi'yi bıraktığı yere döndü. Ne at ne de Ruairi yerlerinden kıpırdamamışlardı. Bu küçük başarı karşısında yüreklenen Saraid, Ruairi'nin daha önce atı çağırmak için yaptığı şekilde ıslık çalmayı denedi. Defalarca denemesi gerekti; ama sonunda o tonu yakaladı ve hayvanın kulakları

döndü. Horultular çıkararak Saraid'in bulunduğu yere geldi ve yerde yatan savaşçının yanında diz çöktü.

Saraid hayret içinde gülmeden edemedi. "Akıllı çocuk seni" dedi ve hayvanın narin boynunu okşadı.

Dikkatli bir şekilde Ruairi'yi hayvanın üzerine çekti; fakat Ruairi bilincini tamamen yitirmişti. Saraid onu ancak yarıya kadar çekmeyi başarabildi. Hemen koşup atın diğer yanına geçti ve kollarını tutup hayvanın sırtından çekmeye çalıştı. Ruairi inledi ve Saraid korktu. Durumunun ciddi olduğunu biliyordu ve onu, bir yem çantası gibi atın üzerinden sallandırmak, yaraları için pek faydalı olmayacaktı; ama başka şansı var mıydı?

At tünelin girişinde direndi; ama Saraid kısık ve sakin bir ses tonuyla, ona tünelin diğer ucunda onları bekleyen yeşilliği ve serin, taze suyu anlattı. Nedeni, atın yularını çekerken sergilediği sakin tavır mıydı yoksa söyledikleri mi, bilmiyordu ama bir şekilde at gelmeye ikna olmuştu.

Tünelden geçtiklerinde Saraid elini çabuk tutup atı yumuşak bir yere götürdü, Ruairi'yi de korunaklı koyda yere yatırdı. Kanlı kıyafetlerini çıkardı, ellerini soğuk suya sokmadan önce tereddüt etti; ama sonra kanlı giysileri, bandaj olarak kullanabilmek için yıkadı. Hançer, kaburgalarının arasından saplanmıştı ve aldığı her nefeste, yaranın üzerinde baloncuklar oluşuyordu. Omzu tekrar açılmış, yavaş ama istikrarlı bir şekilde kanıyordu. Kafasında bir taş büyüklüğünde şişlik vardı ve yüzüyle elleri çiziklerle doluydu. Altın sarısı kirpikleri soluk benzinde koyu renk halkanın üzerine yaslanmıştı.

Atın eyerinde, deri iplerle bağlanmış tek bir çanta vardı. Saraid içinde bir şey olmadığını tahmin ederek ama bir yandan da dolu olmasını umarak çantayı açtı. Sonuçta yayan devam etmeye karar verdiklerinde tüm çantaları boşaltmışlardı. Giydikleri giysiler ve Ruairi'nin deri kınındaki bıçak dışında hiçbir şeyi yoktu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Ruairi" diye fısıldadı Saraid.

Ruairi iç kanama geçiriyordu. Bunu bilmesi için şifacı olması gerekmezdi; ve baloncuklar çıkaran yaraya bakılırsa ciğeri hasar görmüştü. Michael bile bunu iyileştirmeyi başaramazdı. Şimdi sığınacak bir yer bulmuştu belki ama bu adamı kurtarmak için umut var mıydı?

Yok, diye fısıldadı içinden bir ses.

Saraid, o sesi duymayı reddetti. Bu kadar yolu, Ruairi'nin ölümünü izlemek için geldiğine inanmayı kabullenmedi. Burası eski ve kutsal bir yerse belki de eski ruhlardan kalan vardır, diye düşündü. Belki!

Omuzlarını dikleştirdi, havuza doğru yürüdü ve Bain'in onu nasıl içine, havuzun diğer tarafına götürdüğünü düşünerek suya baktı. Ellerini birleştirip avuç avuç su içerken titriyordu. Suyun serinliği boğazını ferahlatıp onu sakinleştirdi. Korkusuna yenilmemeye kararlı olmasına rağmen hâlâ titreyerek yüzünü ve boynunu soğuk suyla sildi.

Bir anda üzerine bir gölge düştü ve Saraid korkuyla arkasını döndü. Ruairi hemen önünde duruyordu; ama bu Ruairi değildi... yaşadığı şok dehşete dönüşürken Saraid anladı. Bu, etten kemikten bir adam değildi. Bu, Ruairi'nin ruhuydu. Onun ölümüydü.

"Hayır" dedi ona. "Sen ölmeyeceksin. Ölmene izin vermeyeceğim, Ruairi. Sana ihtiyacım var. Duyuyor musun beni? Seni seviyorum."

Bu sözler onu dehşete düşürdü; ama sessizliğe karıştıklarında doğru olduklarını hissetti. Her şey, o anda kayan bir yıldız gibiydi. Hızlı ve göz alıcı, insanı kendinden geçiren ve öyle ani ki Saraid bile ne olduğunu anlamamıştı; ama o mavi gözlere baktığı ve en az kendi kadar kaybolmuş ve güvensiz, olduğu her şeyle çelişen bir adam gördüğü andan itibaren, olacakları hissetmişti.

Başını çevirdi, Ruairi'nin ruhunu görmeyi reddetti ve suya baktı. Önce suyun yüzeyinde parçalara ayrılmış bir hâlde kendi yüzünü gördü, ardından sular bilinmeyen bir güçle harekete geçti, dalgalanmaya başladılar. Şimdi suyun üzerinde yüzlerce parçalara bölünmüş görüntüler, gözler ve ağızlar, burunlar ve kulaklar vardı. Suyun derinliklerinde kendi parçalarına büyülenmiş bir hâlde bakarken dalgalı yüzeyde bir başka yüz belirdi. Hemen yanında bir kadın duruyordu. Saraid, yavaş ve temkinli bir şekilde dönüp ona baktı.

Anlık bir illüzyon gibiydi; sanki kendi yansımasına bakıyormuş gibi; ama kadın bundan da öte, belki de daha azdı... Saraid anlayamadı. Bu gerçek olamazdı. Saçları siyah, Saraid'in saçlarından da koyu, kırmızıdan çok mavi, şafaktan çok gece yarısı gibiydi. Perde gibi saçları omuzlarından beline dökülüyordu. Gözleri, iri ve derindi, kalın kirpikleri ve sürmesiyle çevrelenmiş bilinmezlikler kuyusunu andırıyordu. Elmacık kemikleri çıkık, burnu biraz uzun ama dudağının yumuşak kıvrımıyla dengeliydi. Boynunda, Ruairi'nin evlilik töreni sırasında taktığı gibi bir gerdanlık vardı. Her iki kolu çıplak ama omuzlarına kadar uzanan kalın altın bileziklerle doluydu ve bir omzu, parlak altın bir kumaşla kaplı, diğer omzu çıplaktı. Baştan aşağı, batan güneş gibi parlıyor, ışıldıyordu.

"Beni tanıdığını biliyorum ama gördüğüne inanamıyorsun."

Saraid buna nasıl yanıt vereceğini bilemedi ve hiçbir şey söylemedi.

"Ben Oma. Annenim."

Genç ve güzeldi. Bain'in ona âşık olup onunla evlendiği günkü gibi olmalı, diye düşündü Saraid. Bebeklerden önce, aklını yitirmeden önce. Fennore Kitabı'nı çağırıp onu çocuklarını kurtarmak için kullanmadan önce.

"Bugün olsa yine yapardım" dedi Saraid'e. Belli ki düşüncelerini okuyordu. "Bu dünyaya getirdiğim şu güzelliğe bak."

Bir daha mı yapardı? Mesajı bu muydu yani? Öyleyse kitabı buraya, bu koya getirebilir miydi? Böylece Saraid onu Ruairi'nin hayatını kurtarmak için kullanabilirdi?

"Hayır" dedi Oma sert bir ses tonuyla. "Aklından bile geçirme. Sakın, sakın düşünme. Senden götürecekleri, sonsuza dek sürer. Kitaba ihtiyacın yok. Benim de ihtiyacım yoktu. Büyük bir güce sahiptim ben, tıpkı senin gibi, çocuğum. Keşke bilseydim..."

"Sen ne diyorsun?" dedi Saraid. Sonunda hem annesi olup hem de olmayan bu *öteki* varlıkla konuşmayı başarmıştı.

"Hiçbir zaman yapılmamış olanı yapacak ve Fennore Kitabı'nı zaman okyanusunun öteki tarafından çağıracak güce sahiptim, demek ki sizi kendi başıma kurtaracak güce de sahipmişim."

Doğru olabilirdi ve sırf düşüncesi bile bir an aralarında öylece asılı kaldı; ama hayal de olabilirdi.

"Benim gücüm falan yok" dedi Saraid.

"Öyle mi?" Oma ona gülümseyerek başını salladı. "Bu adamı sen getirmedin mi? Kendine ait olmayan bir zamana, seni bulmaya gelmedi mi?"

Saraid kanının çekilip başının döndüğünü hissetti. Çimlerin üzerinde yatan Ruairi'ye yavaşça baktı. Onu, o mu getirmişti? Ruairi böyle olduğunu söylemişti gerçi; ama onu geri getiren Ruairi'nin diğer benliği, Kandöken de olabilirdi. Ruairi'nin cisimleştiği ve Kandöken'in kaybolduğu o anlarda kitap oradaydı. Şimdi nasıl olurdu da Ruairi'yi getirenin o, Saraid olduğunu düşüne...

"Yeter!" dedi Oma. "Yapman gereken şeyde şüpheye yer yok."

Saraid, annesinin nefes kesen görüntüsüne baktı ve babasını büyüleyen, onu kölelikten kurtarıp eşi yapmaya mecbur

eden güzelliği gördü. Annesi öne doğru eğilip Saraid'in yanağına dokunmak için zarif elini uzattı. Ballaghlı Colleen de aynı şeyi yapmıştı; ama o zaman Saraid, teselliden başka hiçbir şey hissetmemişti. Oma ona dokunduğunda parmaklarının yumuşaklığını, avucunun sıcaklığını hissetti ve annesinin gözlerindeki o büyüleyici karanlığa bakmak için ona döndü.

"Tek yeteneğinin ölüleri görmek olduğunu mu sanıyorsun?"

"O benim lanetim" dedi Saraid.

"Yanında olamadığım için sana nasıl kullanacağını gösteremediğim bir yetenek."

Saraid'in gözleri yanmaya başladı ve görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaştı. Ruairi ellerinden kayıp gitmek üzereyken bu kadarı çok fazlaydı.

"Ona yardım edebilir misin?" diye sordu Saraid. "Yardım edecek misin?"

"Hayır, kızım. Yardım edemem; ama sen yapabilirsin."

Nasıl yapacağını sormasına fırsat kalmadan Oma yaklaştı, iki eliyle Saraid'in yüzünü tuttu.

"Gözlerime bak ve içindeki gücü hisset."

Saraid söyleneni yaptı; ama aklını korkuları ve şaşkınlığı işgal ediyordu. Annesinin gözlerine baktı, bir zifiri karanlığa çekildiğini hissetti. Öyle ki hiçbir ışık kalmamıştı, sonra kendi içinden geldiğini hissettiği bir ses duydu; ama bu ses ondan değil; ağaçlardan, çimlerden, kazınmış taşlardan ve durgun sudan geliyordu. Sözler yoktu; ama çevresindeki gökyüzü ve toprak kadar hem tanıdık hem de bilmediği bir şarkıydı.

Evet, dedi Oma, sözcükleri değil, düşüncelerini kullanıyordu. *Ona kulak ver. Melodisini dinle. Bu, senin şarkın. Kullanılmayı bekleyen gücün.*

Saraid annesinin söylediklerini yapmaya çalışırken nefes alıp verişi yavaşladı. Zihniyle, yüreğiyle dinlemeye çalıştı; ama şarkı giderek kayboldu, tuhaf, anlamsız notalara dönüştü. Saraid bir kez daha denedi. O melodiyi duymak için odaklandı. Şarkı bir kez daha gitti. Şimdi çılgına dönen Saraid, her duyusunu açtı, şarkıyı aradı, tanrılardan, görünmez güçlerden, annesinden yardım diledi... ama ne fayda. Ne kadar uğraştıysa şarkıya ulaşmak o kadar imkânsız hâle geldi ve son, silik notalar bile kayboldu.

Duyamıyorum. Anne, yardım et!

Annesi cevap vermedi. Saraid'in tek duyabildiği, Ruairi'nin zorlukla nefes aldığıydı; düzensiz, işkence gibi. Saraid gözlerini açtığında annesi gitmiş, Saraid'i çaresiz ve yalnız bırakmıştı; yine de Saraid pes etmeyi reddetti. Bu zorlayıcı sessizlikle savaşarak melodiye ulaşmayı denedi; ama olmadı.

Uyuşmuş bir hâlde Ruairi'nin yanına gitti ve başarısızlığının ağırlığıyla dizlerinin üzerine çöktü.

"Üzgünüm, Ruairi" diye fısıldadı. "Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Başını geriye atıp öfke ve acıyla haykırdı:

"Bana ne yapacağımı söyle."

Onu kurtarmak için ne verirdin?

Bu kez konuşan annesi değildi. Ses her yerden geliyordu ve aynı anda hiçbir yerden. Bilmediği bir erkek sesiydi ve durgun gecede dalgalandı. Saraid bir sonraki ziyaretçisinin kim olabileceğini düşünüp korkarak etrafına baktı, sesin sahibini aradı. Aniden çöken sessizlikte hiçbir şey kıpırdamıyordu. Etrafta kimse yoktu. Dönüp her yana baktı; ama koyda yalnızca Saraid, Ruairi ve siyah at vardı.

Ne verirdin? diye sordu ses bir kez daha ve o anda anladı Saraid.

Yüreğinde kabaran umudun yanı sıra kemiklerinde, midesinin kasılmasına neden olan o dehşeti hissetti. Bu Fennore Kitabı, kitabın içindeki varlıktı. Saraid'in bu koya gelmesinin bir nedeni vardı.

Onu kurtarmak için ne verirdin?

Saraid soruyu içine çekti ve vücudunun her bir parçasında yankılandığını hissetti.

"Her şeyi" diye yanıtladı.

Yumuşak, kısık sesle söylemiş olmasına rağmen sözcükler güçlü ve şiddetli bir şekilde yankılandı, sonra yanıt taş duvarlardan, sallanan ağaçların dev dallarından, hızla kaçışan örümcek ve böceklerden yankılanarak geldi.

Beni bul!

Saraid ayağa fırladı, eski duvarları, bin yıllık ağaçları, mistik gölü inceledi. Nerede olabilirdi? Saklı olduğu kesindi. Annesi mi saklamıştı? Kitabı çocukları için kullandıktan sonra buraya mı getirmişti? Babasının Saraid'i doğduğu geceyi göstermek için buraya getirmesinin nedeni bu muydu?

Saraid etrafta dolanmaya, ona kitabın nerede olduğunu söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Bir anıt belki, geçmişe ait bu varlığa ev sahipliği yapması için inşa edilen bir mabet... ama böyle bir şey yoktu. Her noktada anlamsızca toplanmış karanlık gölgeler ve karanlık taşlar dışında hiçbir şey yoktu.

Nerede? Neredeydi?

Saraid tereddüt içinde, deli gibi çarpan yüreğini sakinleştirmeye, çıldırmış beynini yatıştırmaya çalıştı. Kendini derin derin, sessizce nefes almaya zorladı.

Sanki saatlerce beklemiş gibiydi; ama sadece birkaç saniye geçmişti ve sonra... onu hissetti.

Gözlerini birden spirallerle dolu duvara doğrulttuğu an hissetti; orada, diğerlerinden hiçbir farkı olmayan bir taş yığının altındaydı.

Kendinden emin bir şekilde, telaşla taşları kaldırıp etrafa saçmaya başladı. Her bir taş, onu kitaba daha da yaklaştırdı. Şimdi içinde uğuldayan o hafif titreşimi hissedebiliyordu.

Taş yığını çekip altındaki derin çukuru bulduğunda elleri aşınmış, kanamaya başlamıştı. Ona baktı, bir kez daha yansıyan yüzünü gördü; ama bu kez çukurun içindeki parlak siyah zeminin üzerindeydi. Dönüp Ruairi'ye baktı. Sesi kesilmişti ve göğsü neredeyse kıpırdamıyordu. Çok zamanı kalmamıştı. Gözlerini ondan, hedefinden ayırmadan, yaptığı şeyi düşünmemeye çalışarak kolunu buz gibi suyun içine soktuğunda soğuk damarlarına kadar işledi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Uzanan parmakları sanki soğuk bir kuyuya dalıyor, hiçbir şeye değmiyor ama batmaya devam ediyordu. Donmuş sular, parmak uçlarını ısırıp kolunu kemirmeye başlarken sonunda onu hissetti; bir parça bez. Yakalayıp dışarı çekti onu.

Bezin içindeki şey ağırdı ve Saraid çekerken dipteki kum tabakası onu bırakmıyor, vermemek için direniyordu. Sanki kolunun uzunluğundan daha derin bir yerden çekiyordu kitabı; ama sonunda çıkarıp yanındaki taşlık alana bıraktı.

Ağır nesnenin etrafına sarılan bez kalındı ve yağla, toprakla, yıllarla kararmıştı. Dört bir yanını, ortasında düğümlenmiş kaba saba bir ip sarıyordu. Kareydi; ama köşelerinin açıları yamuktu. Kenarları daha çok ezilmiş gibi şekilsiz ve deforme olmuştu. Bohça, kanına karışan ve kulaklarında çınlayan bir testere ritmiyle uluyup inliyordu. Saraid midesi bulanmış bir hâlde bohçayı Ruairi'nin yattığı alana taşıdı.

Yanında diz çöktü ve kendini ipi çözüp bezi açmaya zorladı. İçindeki kitap, tam da Kandöken'in bir çocuğa dönüşüp

kaybolduğu sırada olduğu gibi görünüyordu. Siyah deri kabı yıllanmıştı. Üzeri spiraller ve taşlarla bezeliydi ve kenarlarına altın ve gümüş işlenmişti. Toprak ve gökyüzü kadar eskiydi belli ki... sudan, kuru ve hasarsız çıkmıştı. Bu da var olması kadar imkânsızdı.

Etrafındaki hava değişti, bir anda karanlık ve gizemli, kokulu ve sinsi bir esinti çıkıp ağaçların dallarını salladı. Ürkütücü bir zonklamayla, işgal eder gibi, taciz eder gibi Saraid'e süründü, teninde titredi.

Ne istiyorsun? diye sordu.

Saraid'in gözleri doldu ve yüzünü öfkeyle sildi. Burada korkuya yer yoktu. Tereddüde yer yoktu.

"Saraid."

Konuşan Ruairi'nin ruhuydu. Saraid onu görmemek için gözlerini kaçırdı.

"Bunu yapma, Prenses. Halkını kurtaracak kişi ben değilim. Sensin, Saraid. Sen ve kardeşlerin. Bensiz yapabilirsin, yapacaksın. Onun sana söylediklerini dinleme. Yalan söylüyor. Senin canını yakacak."

Hayır, güzel kız, kitap zihninde yankılandı. *O seni bunlara inandırmaya çalışıyor. O da bana sahip olmak isteyen, beni kontrol etmek isteyen diğer insanlar gibi; ama senin korkacak neyin var? Ben, senin bir parçanım. Senin kalbinle çarpıyorum. Senin kanınla akıyorum. Doğduğunda yanındaydım. İste, sana arzu ettiğinden fazlasını vereyim.*

Saraid gözlerini sıkıca kapattı. Kime inanacağını, kimden şüphe edeceğini bilmiyordu. Hayatında yaşamadığı bu dehşet onun hareketlerini yavaşlatmış, kollarını hissizleştirmişti.

Ruairi zar zor nefes alıyordu ve bedeni içindeki ateşle yanıyordu. Üzerinde yattığı zemin kan gölüne dönmüştü ve yara-

sından kan akmaya devam ediyordu; ama yanına çömeldiğinde eli hafifçe kıpırdadı. Saraid elini tutup göğsüne götürdü ve ağlamaya başladı.

Ruairi'nin gözleri açılır gibi oldu. Fildişine dönen beyaz teninde masmavi parlıyorlardı. "Ağlama, Prenses" dedi Ruairi. Sesi öyle kısık geliyordu ki Saraid duymak için eğildi. "Senin derdin değil. Senin hatan değil."

Oysaki onun hatasıydı. Nasıl yaptığını bile bilmeden Ruairi'yi buraya o getirmişti. Cathán Yarımsakal onu cadı olmakla suçluyordu ve bir cadı gibi Ruairi'yi o çağırmıştı. Belki bedenine hançeri o saplamamıştı ama onu kendine ait olmayan bu zamanı yaşamaya mecbur etmişti. Başarısız olduğu takdirde mezarı olacağı bu yere onu o çağırmıştı.

Bana ne istediğini söyle... söylemen yeter.

"Peki, karşılığında ne isteyeceksin?" diye sordu Saraid ürpertici sessizliğe. "Ödemem gereken bedel ne?"

Gergin ve korku içinde bekledi. Ruairi hırıltılar çıkardı ve nefesi kesildi. Saraid, Ruairi'nin ruhunun bir kez daha ortaya çıkmak için çabaladığını, ölümün Saraid'in düşüncelerini zapt etmeye çalıştığını hissetti. Buna karşı mücadele ediyordu.

"Onun hayatı karşılığında benden ne istiyorsun?" diye sordu ve bu kez sesi güçlüydü. Yanıt bir kerede geldi.

Özleyeceğin bir şey değil. Binlerce yıldır köleyim. Sadece özgür olmak istiyorum.

"Ne için özgür olmak?"

Yaşamak için. Ölmek için.

Ruairi, Saraid'in elini sıktı ve Saraid öne doğru eğildi.

"Git buradan, Prenses" dedi. "Şimdi git."

Ruairi, Saraid'in en yalın hâliyle şeytanla pazarlık yaptığını biliyor muydu?

Sadece beni kontrol eden kalp kadar şeytan...

Bu doğru olabilir miydi? Fennore Kitabı'nın bir hançerin bıçağından daha kötü olmaması mümkün müydü? Kötülük için kullanıldığı gibi, iyilik için de kullanılabilir miydi? Öyleyse neden bunca insan ondan korkuyordu? Neden Saraid korkuyordu?

Bir anda zihnine bir görüntü yerleşti. Görüntüde, Saraid dik ve engebeli bir uçurumda durmuş dalgalı denize bakıyordu. Rüzgâr aniden şiddetle esti ve eteğini havalandırıp kabarttı. Saçları, karanlık bir siyah, kahverengi ve kırmızı bulutunda yüzüne çarptı. Arkadan bir adam geldi. Uzun ve dinç, güneş kadar sarı ve tanrılar kadar güzel. Elini Saraid'in beline doladı ve onu kollarının güvenli limanına çekti. Saraid başını adamın çenesinin altına yasladı ve adamın onu her şeyden koruyacağını bilerek kendini ona teslim etti. Her şeyden koruyacaktı Saraid'i.

Elleri büyüktü ve önce göğüslerini sardı, ardından elini hamile karnının etrafını sıkıca saran eteğe yöneltti.

Bir anda hepsi kayboldu, uçurum, rüzgâr, adam... Saraid başını eğip Ruairi'ye baktı ve dokunuşlarındaki sevgiyi hissetti. Bu onun hayal bile etmediği bir gelecekti ve şimdi ona sunuluyordu. Saraid kendini de verirdi; ama bu vizyon, bu anlaşmada kendini vermeyeceğini gösteriyordu.

"Bu bir numara mı?" diye fısıldadı.

Yanıt gelmedi, yalnızca onun karar vermesini bekleyen bir uğultu vardı.

"Ruairi yaşayacak mı?" diye sordu tekrar.

Evet ve sen de dilediğince onunla yaşayacaksın.

Bununla birlikte, kitabın üzerindeki kilit çözüldü, kapaklar iki yana açıldı ve sayfalar sert bir rüzgârla birlikte ileri geri dönmeye başladılar.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ruairi. Şimdi gözleri açıktı. "Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?"

Saraid'in yanıt vermesine fırsat kalmadan Ruairi'nin bedeni korkunç bir açıyla havalandı ve acıyla haykırdı. Saraid'in görüşü bulanıklaştı ve gözyaşları akmaya başladı. Derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalıştı ve dikkatli bir şekilde ellerini kitabın üzerine koydu; bir bataklığa dokunmuş gibi ellerinin battığını hissetti. Çığlık atmak istedi, kaçmak istedi ama yapmadı. İçindeki her hücre ona kaçmasını haykırırken o öylece durdu. Durdu ve yapması gereken şeyi yaptı. Ruairi'nin hayatını kurtarmasını istemişti.

Bir an hiçbir şey olmadı, sonra aniden Saraid bedeninden çekildi, bir girdabın içine girip hızla dönmeye başladı. Öyle hızlı ilerliyordu ki ne nefes alabiliyor ne de etrafı görebiliyordu. Parçalandığını ve küçüldüğünü hissetti. Bir rüzgâr, bir esinti, bir fısıltı. Oradaydı; Ruairi'nin bedeninin içindeki kan kırmızı yaraya bakıyordu. Döndü ve kendini Ruairi'nin yarasına bakarken gördüğünde, tuhaf ve huzursuz edici bir şekilde aynı anda her yerde olduğunu hissetti.

Saraid tüm hayatı boyunca küçük, dar alanlardan korkmuştu ve şimdi öyle küçük bir yerdeydi ki ne başlangıcı ne de sonu vardı. Bu, onun en korkutucu kâbusundan milyon kere daha korkunçtu; ama Ruairi için buradaydı ve korkusunun arkasına saklanmayacaktı.

Kafasında yankılanan çığlıkları susturdu ve tuhaf bir sezgiyle hareket etti. Zihniyle uzandı, Ruairi'nin yarasına dokundu, o nahoş çizgiyi düzeltti, kenarlarını bir araya topladı ve düşüncelerinin ateşiyle iki tarafı birleştirdi. Onu kuşatan karanlık karşısında kalbi kasıldı. Çıkış yolunu bulabilecek miydi yoksa kendini Ruairi'nin içine mi hapsetmişti? Ne ölü ne canlı, ne gerçek ne de hayal. Yaşadığı dehşet; zihninde ilerleyen, yap-

tıklarıyla onu kendi kaderine mühürleyerek tıslayan bir yılana dönüştü. Filizlenen paniğini bastırdı ve bir sonraki adımına odaklandı.

Dört bir yanda yükselen baloncukları gördüğünde karanlık ve Ruairi'nin kalp atışlarıyla zonklayan bir dünyanın içinde onları takip etti. Sonunda önünde asılı duran iki keseye ulaştı. *Onun ciğerleri,* dedi içinden bir ses. Biraz daha yaklaştı, birindeki kesiği ve içinden çıkan hava baloncuklarını gördü. Yine uzanıp yırtılan yüzeye dokunarak düşünce ve iradesiyle kesiği dikti, sonra tahribatın izlerini takip ederek parçaları tekrar yerine koyup hasarlı her bir parçasını düzeltti ve son olarak kanayan omzunu iyileştirdi. Derisini iradesiyle dikti. Geriye bir tek boş gözlerle bakan solgun ve donuk yüzü kalmıştı.

Gözlerinin karanlığına odaklandı ve Ruairi'nin bedeninden çıktı; ama kendi bedenine karışmadı. Ruairi'nin omzunun üzerine, taze ve şiş yaraya baktı. Ruairi mermerden bir heykel gibi hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Saraid usulca omzuna sıcak bir nefes üfledi; Ruairi'nin derisindeki teması, onu iyileştirip güçlendiren fısıltıyı hissetti ve gözlerinin önünde, yarasının iki tarafı bir araya gelip birleşti.

Ruairi'nin yanında duran kendi bedeninin, içi boş kabuğunun farkındaydı. Bir sis bulutu gibi Ruairi'nin üzerine uzandı. Ciğerlerine, damarlarına, beynine nefesiyle güç üfleyerek burnunu ve ağzını doldurdu. Ruairi'nin nefes almaya başladığını hissetti, kanıyla Saraid'in gücünü alıp kalbi tekrar pompalanmaya başladığında nabzının atışını duydu, sonra aniden, sanki yanında bir kasırga çıkmış gibi bir kabarma, bir dalgalanma hissetti. Renkler birbirine karıştı ve bu olan her neyse, birden Saraid'i Ruairi'nin bedeninden çekip kendi bedenine soktu.

Saraid tıkandı, öksürdü, nefes aldı. Her nefes, bir önceki kadar ıstıraplıydı. Sanki boğulmuştu ve şimdi nefes almadan

önce ciğerleri boşaltılması gereken yakıcı bir suyla doluyordu. Yerde birkaç adım süründü ve insani olamayacak kadar karanlık bir kötülük pınarına kustu. Havada yağ gibi süzüldü ve ardından toprağa karışıp kayboldu.

Saraid oturup kendine baktı. Her yanı Ruairi'nin kanına bulanmıştı. Bir haykırışla havuza koştu ve giysileriyle suya atladı; artık havuzun derinliklerinden korkmuyordu. Etrafındaki su, kahverengi bir çamura dönüşene kadar dalıp temizlendi. Hem yaptığı şeyin hem de soğuk suyun şokuyla titreyerek soyundu ve kumla cildini aşınana kadar ovaladı; nihayet temizlenebilmişti. Ancak o zaman, bacakları titreyerek kolları güçsüz bir şekilde çıktı ve giysilerini kuruması için Ruairi'nin yanına serdi.

Fennore Kitabı bıraktığı yerde, sessizce duruyordu. Tatmin olmuştu. Saraid çabucak bezi kitabın etrafına sarıp ipi bağladı. Taş duvara taşırken kitap inanılmaz ağırlaşmış gibiydi. Onu, bulduğu karanlık oyuğa koymadı. Yere gelişigüzel bıraktı ve üzerini taşlarla örttü.

Yorgun bir hâlde tekrar Ruairi'nin yanına dönerek onun koynuna kıvrıldı. Ruairi'nin göğsü normal bir ritimle kabarıp alçalıyordu; teni kıpkırmızıydı ama ateşi yoktu. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalar kaybolmuştu. Ciğerlerindeki hırıltı ve nefesindeki gürültü kesilmişti.

Son enerjisini de tüketmiş bir hâlde, kendini uykuya teslim etti.

Otuzuncu Bölüm

Rory tuhaf bir yerde uyandı. Yine.

Gözleri karanlığa ve ay ışığıyla engellenen gölgelere açıldı. Sırtüstü, çırılçıplak, yıldızların altında bir ceset gibi yatıyordu. Ölmüş müydü yani?

Ölü gibi hissetmiyordu ama ölü olması gerektiğini hissediyordu... savaşmış ve kaybetmişti. Saraid'in...

Saraid. Saraid neredeydi?

Hızla başını çevirdi ve bu ani hareket karşısında gözünün önünde yıldızlar dönmeye, şiddetli patlamalar olmaya başladı; ama onu gördü. Yanında kıvrılmış yatıyordu. Vücudunun etrafında saçları, kızıl çizgileri olan bir maun gibi parlıyordu. Derin bir uykudaydı. İçini saran duygu dalgası hem yoğun hem de tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Nerede olduğu belli olmayan o ilk dengesiz anlar arasında bir yerde, bir zamanda, diğer yarısının görünmez bir uzantısıydı ve şu anda, şimdi Saraid, onun yörüngesinde döndüğü güneş olmuştu. Babasının adamları onu yerle bir ederken tekrar tekrar ayağa kalkmasının tek sebebi oydu.

Derin bir oh çekti ve ona baktı. Son derece parlak ay, yüzünü aydınlatıyor; yanağının üzerindeki kırmızı kesiği, boynunda bir el

izi olduğu belli olan morluğu ferahlatıyordu. Kollarında ve göğsünde çiziklerle sıyrıklar vardı. Aslında, teninin her santimi bir şiddete maruz kalmış gibiydi. Rory, olan biteni hatırlamak için kafasındaki sisle mücadele ederken midesinin kasıldığını hissetti.

Açık bir kapının aralığından sızan ışık gibi, olaylar bir bir dökülmeye başladılar. Saraid, Saraid'in kardeşleri ve yanlarında Leary'nin tuhaf adamlarıyla mağaradan çıktıklarını hatırladı. Eamonn'ın kaybolduğunu fark etmişlerdi ve sonra Ruairi, Tiarnan ile kavga etmişti.

Tanrım, buraya geldiğinden beri kimle kavga etmemişti ki?

Üç kere paylanmış ve dayak yemişti; Tiarnan ile arasında geçen ve Michael'ın özenle diktiği tüm dikişlerin yırtılmasına neden olan çatışmayı sayarsa, dörttü. Takip edildiklerinden emin bir şekilde ormana doğru koştuklarında yarasından akan sıcak ve yoğun kanı hatırladı. Dereye vardıklarında Rory bir adım daha atamayacağını hissetmişti; ve sonra... Cathán'ın adamları derenin üzerinden açıklığa doğru ilerlerken onları bulmuşlardı.

Aniden görseller ve mide bulandırıcı detaylarla olan biten her şeyi hatırladı. İri, çirkin bir adam Saraid'i yakalamış, çığlıkları Rory'yi daha önce hiç yaşamadığı çaresiz bir öfkeyle doldurmuştu. Ona yardım edememişti; çünkü vücuduna bir kılıç saplanmıştı... kılıcın organlarını keserken verdiği şok... nefes alamamayla gelen panik... Bıçak aşağıdan gelmiş, yukarı doğru doku ve tendonlarını kesip ciğer veya böbreğini veya her ikisini de yarmış, bıçağın ucu ciğerine dayanmıştı. Ciğerindeki nefesin tükendiğini hissetmiş, sırası geldiğini anlamıştı.

Bunu atlatmış olması mümkün değildi.

Ama belli ki hayatta kalmıştı ve bir şekilde Saraid'le buraya gelmişti; ancak bunların hiçbirini hatırlamıyor, yere çarptıktan ve sonunda öleceğini, Saraid'i hayal kırıklığına uğrattığını düşündükten sonra ne olduğunu bilmiyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmak, ölmekten daha önemliydi.

Uyuyan Saraid'e baktı ve rahatladığını hissetti. Tanrı'ya şükür, yanındaydı. Tanrı'ya şükür, Ruairi'ye rağmen hayatta kalmayı başarmıştı.

Yavaş yavaş, her gayrette kendini test ederek oturur pozisyona geçti. Vücudundaki her ağrı ve ıstırap, tuhaf bir netlikle haykırıyordu; ama onu kasıp kavuran mide bulantısının yanında bunlar önemsizdi. Dikkatle, öğürme refleksiyle mücadele ederek derin nefesler aldı ve midesini yatıştırmaya çalıştı. Ellerini dizine koyup öne doğru eğildi ve midesinin kasıldığını hissetti.

Şok, diyordu zihninin tuhaf, tarafsız bir parçası. *Bu, şoktu.*

Yaşananların üzerinden bayağı bir zaman geçmiş olmalıydı ve tuhaf bir şekilde Ruairi bunu yeni fark ediyordu yoksa buraya nasıl gelirdi? Çıplak bir hâlde Saraid'in yanında uyuyor olması mümkün müydü?

Belli ki bedeni tehlikenin geç olmasını umursamıyordu. Güçsüz ve korku içinde baştan aşağı titremeye başladı. Bu, midesindeki bulantılardan da kötüydü. Derin nefesler alıp verdi. Sonunda kendini daha iyi hissedip ayağa kalktı. Saraid uyuyordu ve Ruairi yanından uzaklaşmadan önce, Saraid'in nefes aldığından emin olmak için göğsüne baktı.

Kendini bedeninden tuhaf bir şekilde kopuk hissederek döndü ve kendine baktı. On beş santim kadar aşağıda, kalbinin hemen sağ tarafında hilal şeklinde uzun bir kırışıklık vardı. Kaburgalarına uzanıyor ve aşağı inip belinin hemen üzerinde son buluyordu. İz geniş ve kırmızıydı ama yara kapanmıştı. Çoktan iyileşmeye başlamıştı bile.

Tanrım, ne zamandır uyuyordu?

Eliyle, omzundaki pütürlü ve açık olması gereken derin yaraya dokundu; ama aksine bir başka yumuşak iz vardı. Rory, kendini birazdan hissedeceği ıstıraba hazırlayarak yavaşça kolunu kaldır-

dı. Dövüşmek için kılıcı kaldırdığında omzunun içine yüzlerce kızgın demir çubuk sokulmuş gibi acımıştı; ama şimdi hafif bir ağrı, yağmurlu günlerde eski bir yaradan gelen bir sızı vardı.

Güçsüzdü ama daha zayıf değildi. Bu tip yaraların iyileşmesi için geçmiş olması gereken zaman dilimi boyunca komada olmanın hiçbir yan etkisini hissetmiyordu. Şaşkınlıkla başını salladı. Bunların bu kadar çabuk iyileşmeleri için Saraid'in kardeşi inanılmaz ilaçlar hazırlamış olmalıydı. Modern tıp dünyası kesinlikle Michael'ın gizli bitkilerinden faydalanmalıydı.

Birden aklına bir başka soru geldi. Şimdi Saraid'in kardeşleri neredeydi? Taş duvarın arkasında nöbet mi tutuyorlardı? Başını kaldırıp bir gözcü bulma umuduyla etrafına bakındı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Hiçbir şey.

Çıplak bir hâlde parlak siyah suların oluşturduğu havuza doğru ilerledi. Diğer uçta bir nehir akıyordu; ama burada, havuzun ortası sığdı ve bir göl gibi durgundu. Bir an suyun üzerindeki yansımasına baktı ve kendi yüzünü tanıdığı için neredeyse afalladı. Kendini başka bir adam gibi, farklı hissediyordu.

Düşüncelerine yanıt verircesine sular dalgalandı ve Rory'nin suyun yüzeyindeki yansıması bozuldu.

Tereddüt etse de ellerini birleştirip su içti. Su serin ve soğuktu, minerallerle hafif acıydı ve ne olduğunu tespit edemediği başka bir tat daha vardı; güzel ama nedense huzursuz ediciydi. Temkinli bir şekilde, arka planda sanki *Jaws* müziği çalmalıymış gibi hissederek yüzünü ve ellerini yıkadı.

Kendi kendine gülerek havuzun kenarına oturup etrafına baktı. Koy, bir korku filmini değil, daha çok bir kartpostalı andırıyordu. Hayatında hiç bu kadar yeşil yapraklar, bu kadar mavi bir gökyüzü, böyle derin ve gizemli bir su görmemişti. İki yandaki taş duvarlar dik ve korkusuzca uzanıyordu, tepesinden toprağa kadar Fennore Kitabı'nı süsleyen spirallerle doluydu;

ancak tüm bu güzelliğe rağmen, havada... doğal olmayan bir şey vardı. Bunu başka türlü ifade etmek mümkün değildi.

O anda üzerine karaltı gibi bir gölge düştü ve Rory dönüp baktığında, yüzünde yıldırım izi olan dev siyah atın onu merakla izlediğini gördü. Elini kaldırıp hayvanın burnunu okşadı.

"N'aber, dostum?"

Hayvan başını salladı ve cömert bir şekilde horuldayıp otlamak için çimlere döndü.

Her an kendini biraz daha tuhaf hisseden Rory korkularına direndi ve bir an önce bedenindeki kanı ve teri yıkamak için suya girdi. İçten içe suda keskin bir kayadan daha sinsi bir şey olmamasını umuyordu. Dev ağaçlardan birinden havuza sert kabuklu bir yemiş düştü ve dev bir somon balığı yüzeye atlayıp onu yuttu. Hayrete düşen Rory bakakaldı. İşte bu garipti! *Jaws* müziği bir kez daha başlamış, kafasında yankılanıyordu. Gergin bir şekilde dalgalanan suya baktı ve bir eli, koruma içgüdüsüyle kasıklarına uzandı.

Yine kendi kendine gülmeyi denedi. Bu korku iyice gülünç bir hâl almaya başlamıştı. Bir balıktan ve durgun sudan mı korkuyordu? Oysa ne vahşi bir savaşçı çıkmıştı... ama çabucak durulandı, endişeyle suyun dibine daldı ve hemen kıyıya çıktı.

Titreyerek Saraid'in yanına gitti ve ona sarılma hakkına sahipmiş gibi arkasına uzanıp vücudunu ona doladı, sanki bunu bir ömürdür yapıyormuş gibi. Onun sıcaklığı titremesini aldı ve Rory ona daha sıkı sarıldı. Saraid yumuşak bir sesle inleyip döndü, Rory de sırtüstü uzandı ve Saraid, Rory'nin göğsüne başını koyup ona sokuldu. Eli göğsüne yaslandı ve bacaklarından birini Rory'nin bacağına doladı. Rory saçlarının kokusunu içine çekti. Nane ve çiçekli bir koku vardı, belki lavanta? Belki de hanımeli. Her neyse, güzel kokuyordu.

Saraid nefes alıp verirken Rory tenine yaslanmış göğüslerinin baskısını hissetti ve Saraid, Rory'nin kanını ateşe veren küçük bir ses

çıkardı. Ne zaman arkasını dönse dayak yediği bir zamanda, nasıl oluyordu da seksi düşünebiliyordu, bilmiyordu ama oradaydı işte; içindeki tüm korkuları yok eden, karnındaki kasların kasılmasına, kanı beyninden vücudunun düşünceye yer olmayan bir parçasına pompalamasına neden olan bu kadınla ilgili fanteziler kuruyordu.

Usulca Saraid'in yüzüne dokundu, yanaklarından dudaklarının ipeksiliğine uzandı. "Uyan, Prenses" dedi yumuşak bir sesle.

Rory'nin sesi sanki Saraid'e bir haykırış gibi gelmişti. Ciyakladı ve gözleri kocaman, vücudu kaskatı ve kaçmaya ya da savaşmaya hazır bir şekilde doğruldu.

"Sakin ol!" dedi Rory. "Benim."

Saraid bir an ona boş gözlerle baktı ve Rory, Saraid'in yüzündeki ifadede tuhaf bir öfke ve ıstırap karışımı hissetti. Kim yanında çıplak uyanmayı umuyordu ki?

"Hayattasın" dedi sonunda.

Saraid onu ikinci kez bu şekilde karşılıyordu. Rory, bunu alışkanlık hâline getirmemeyi umdu.

"Öyle görünüyor" dedi yüzünde hınzır bir tebessümle.

Saraid'in gözleri farklı görünüyordu ve Rory kaşlarını çatıp Saraid'in parmaklarını omzundaki yaranın üzerinde gezdirişini, kalbindeki spiral desene ve onu öldürmüş olması gereken buruşuk yara izine dokunuşunu izledi. Bakarken siyah kayıtsızlığın altından bir başka anı su yüzüne çıkmak için uğraştı ama beceremedi. Rory, onu çevreleyen sert duvara karşı tedirgin edici bir rahatlık hissetti.

Bu da neydi ki?

"İyi misin?" diye sordu Rory ve Saraid'in yüzüne düşen saçları alıp kulağının arkasında itti.

Saraid'in dudakları kıvrıldı; ama bu, bir gülümseme değildi ve gözlerindeki boşluğa ulaşmadılar.

"Evet."

Rory ona inanmadı; ama üstüne düşmedi. Doğruldu ve dirseklerini dizlerine yaslayıp "Neredeyiz?" diye sordu.

"Bilmiyorum" dedi Saraid. "At bizi alıp buraya getirdi."

"Kardeşlerine ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu Saraid. Sesinde yükselen bir hayret vardı.

Bacaklarını altına topladı ve çıplaklığını saklamak için öne doğru eğildi; ama bu, Rory'nin onu daha çok fark etmesine neden olmuştu. Sözlerle açıklanamayacak kadar güzeldi, özellikle de böyle sıcak, uykulu ve çırılçıplakken.

"Dövüştüğümüzü hatırlıyorum..."

Rory kaşlarını çatıp başını salladı. Saraid kımıldandı ve kalkmak üzere hamle yaptı. Rory onun bileğini yakaladı ve gitmesine izin vermedi. Saraid bir an Rory'nin parmaklarının olduğu yere baktı ve Rory bir yandan yüzünü izleyip başparmağıyla Saraid'in bileğini, nabzının çılgınca attığı yeri okşamaya başladı. Tenindeki his, Rory'nin koluna ufak şoklar gönderiyor gibiydi; ama Saraid tepki vermedi ve gözlerindeki o boş ifade kaldı. Rory anlamıyor, ne yapacağını bilmiyordu.

"Atlar, senin için savaştılar" dedi Saraid yumuşak bir sesle. "Bir anda vahşileştiler. Çıldırdılar. Üstlerindeki adamları atıp üzerlerinde tepindiler."

Rory, zihninde canlanan bulanık görüntülere kaşlarını çattı. Atlar... Tanrım, haklıydı. Bunu *o* mu yapmıştı?

"Kardeşlerim ve Leary'nin adamları diğer yöne kaçıp kurtuldular. En azından öyle olduğunu umuyorum."

"Ama o zaman..." Yeni yaralarına dokundu. "Beni kim dikti?"

Saraid başını çevirip gözlerinin ucuyla Rory'ye baktı. O kaçamak bakışlarında, Rory yine o şaşırtıcı boşluğu fark etti. Saraid bileğini çekmeye çalıştı; ama Rory bırakmıyordu.

"Beni kim iyileştirdi, Saraid?"

"Elimden geleni yaptım."

"Sen mi? Öleceğini bilsen tek bir dikiş atamazsın sanıyordum?"

Başını yukarı kaldırdı.

"Ama ölecek olan *ben* değildim, değil mi?"

Rory, söylediklerinden hiçbir şey anlamamış bir hâlde ona baktı. Ufukta güneş yükselmeye başlamıştı ve koyu aydınlatıp suda dans eden uzun ışıklarını ormana ulaştırıyordu. Bir hüzme nehri çevreleyen ikiz taşları aydınlattı ve akıntısına yayıldı; bir melek gibi altın sarısı bir renge buluyordu.

Saraid'in bileğini bıraktı; ama çenesini tutup sordu:

"Beni nasıl iyileştirdin?"

Saraid şimdi gözlerini kaçıramıyordu. Sanki bir mermerden oyulmuş gibi, teni solgun, gözleri duygularını yansıtmayan bir cam olmuştu.

"Sana söyledim, elimden geleni yaptım."

Yine, bir anı beynindeki sisi delmeye çabaladı. Keskin ve korkutucuydu. Rory onu görmezden gelmeye çalıştı; ama bu kez yapamadı. Unutkanlığın beyaz sisi altında neyin saklandığını bilmek istiyordu.

"Neden bana yalan söylüyorsun?" diye sordu. Bu, Saraid'in görmezden gelemeyeceği ya da baştan savma bir yanıtla geçiştiremeyeceği bir soruydu; ama sesi aniden kısıldı ve midesinin derinliklerindeki o dehşet, sıcak ve içini kemiren bir şeye dönüştü.

"Korkmuştum" diye fısıldadı Saraid. "Öleceğini sandım."

Rory şimdi dizlerinin üzerinde yükselmiş, Saraid'in bakışlarını kaçırmasına engel olmak için yüzünü elleriyle sarmıştı. Duygularının o çarpıcı sıcaklığının, göz alıcı derinliğinin ortaya çıkmasını istiyordu. Saraid'in de önemsediğini, hissettiğini, onun da Rory'ye ihtiyaç duyduğunu görmek istiyordu, tıpkı

onun Saraid'e ihtiyaç duyduğu gibi; ama sesi o duygularla çatallaşsa da gözleri bomboştu.

Işıklar yanıyor ama evde kimse yok.

Rory, kendiliğinden gelen o düşünceyle irkildi.

"Bir ses duydum" dedi kaşlarını çatarak. Hafızasına odaklanmaya çalışıyordu; ancak bu şekilde düşünebilir, analiz edebilir, kayıp parçaları birleştirebilirdi. "Burada bizi bekleyen biri mi vardı?"

"Hayır" diye fısıldadı Saraid.

Titriyordu; Rory, vücudunun her bir parçasının zangır zangır titrediğinin farkındaydı. Üstelik yalan söylüyordu, sözcüklerindeki o yalvaran tondan belliydi.

Ses... Rory hayal etmemişti, değil mi?

"Saraid" dedi derin bir nefesle. "Tanrım, Saraid, sen ne yaptın?"

Saraid'in dudakları sessiz bir iniltiyle aralandı ve gözlerini ondan saklamaya çalışarak başını önüne eğdi; ama çok geçti, Rory her şeyi hatırlıyordu.

Rory'nin hayatı için anlaşma yapmış, onu kurtarmak için Fennore Kitabı'nı kullanmıştı.

Bunun ezici ağırlığı, dev bir tekerlek gibi Rory'nin üzerinden geçti. Onu dümdüz etti, yaşadığı şok dışında her şeyi yıktı. Saraid şeytanla anlaşma yapmıştı ve o şeytan, Saraid'in gözlerindeki ışığı çalmıştı. Bir parçasını, Rory'nin sevdiği bir parçasını almıştı. Hiçbir şey için, hele de kendi zavallı ruhu için vermeyeceği bir parçasını.

Rory'nin gözleri yanmaya başladı. "Neden Saraid?" dedi boğazındaki o duygu düğümünün arasından. "Neden yaptın?"

Saraid dudağını ısırdı ve başını salladı. Usulca Rory'nin kirpiklerine uzanan gözyaşını silip yüzüne dokundu ve onun dokunuşuyla Rory'nin duyguları galeyana geldi. Onu kendi-

ne çekti, yüzünü omzuyla boynun arasındaki yumuşak çukura gömdü ve ağladı. Bir çocuk gibi ağladı. Bir erkek gibi ağladı.

Istırap içinde sessizce birbirlerine sarıldılar. İkisi de içlerinde tuttukları takdirde onları öldürebilecek bir ıstırapla ağladılar. Sonunda Rory'nin gözleri kuruduğunda, kollarında Saraid ve göğsünde acı veren bir hiddetle kalakaldı.

Yavaşça eğilip Saraid'in yüzüne baktı. Saraid de ona baktı; ama o karanlık gözlerden soğukkanlı bir yabancı bakıyordu, tıpkı Leary'nin söylediği gibiydi. Rory onu kitaba getirmişti -bilmeden, evet- ama sonuçta onun yüzünden olmuştu ve kitap Saraid'den bir şeyler almak için Rory'yi kullanmıştı.

"Hayır" dedi. "Bu olamaz. Buna izin vermeyeceğim."

"Bu senin kararın değil, Ruairi" diye yanıtladı Saraid, tıpkı Leary gibi.

Rory, kendi cesur ve cüretkâr inkârını hatırlayıp başını salladı. *"Ben kararımı verdim bile"* demişti. Tanrım, ne kadar aptaldı.

Saraid'in sesi, gözlerinin ona gösteremediği duygularla titredi.

"Oldu artık."

Rory'nin yüzündeki gülümseme soğuk ve katıydı ama kendini iyi hissettirmişti. Kendini güçlü hissetti. Yenilmez. Boyun eğmez. "Yanılıyorsun, Saraid" dedi yumuşak bir sesle. Saraid'in elini tuttu ve kalbine bastırdı. "Sen benimsin. Kalbim sadece senin için atıyor. Senin için yüz kere ölürüm ben. Seni seviyorum. Sadece bugün, şimdi değil. Sonsuza dek. Seni çok seviyorum, Saraid. Buna inan!"

Hayatı boyunca, böyle sözler söylememiş, böyle yürekten bağlandığını hissetmemişti. Söylediği her şeyde ciddi olduğundan ilk kez bu kadar emindi.

"Burada durup buna seyirci kalmayacağım. Yaşadığım sürece asla!"

Otuz Birinci Bölüm

Ruairi, Saraid'e cevap verme veya tartışma şansı tanımamıştı. Söylediklerinin güzelliğinde kendini kaybetme fırsatı da vermemişti. Onu seviyordu. *Onu seviyordu.*

Ruairi eğildi, ona *hissettirmeye* kararlı bir şekilde dudaklarını öptü ve Saraid içindeki her şeyi hissetmek istedi.

Kitap, ondan yalnızca tek bir parça alacağına söz vermişti; özlemeyeceği bir parça... Yalan söylemişti. Yüreğinde hâlâ sevgi vardı ama Ruairi'nin bu ateşli açıklaması karşısında olması gerektiği gibi kabarmıyordu. O tutku, o ihtiyaç... hepsi bastırılmış, sessizleştirilip bir duygudan çok bir düşünceye dönüştürülmüştü.

Bu kayıp içini bir alev gibi yakıyordu. Öfke hissediyordu... o duygu hâlâ vardı. Öfke, yas, üzüntü, tüm bu duyguları hissedebiliyordu; ama neşe, aşk, tutku... ateşin, arzunun ve derin bir özlemin olması gereken yerde içi boş bir yankı vardı.

Ruairi'nin öpücüğü duyarlı ve güzel, çaresiz ve öfkeliydi. Saraid onun acısını, umudunu, sevgisini hissedebiliyordu. Her şeyden çok bu sevginin içinde kaybolmak, arzuyla yanıp tu-

tuşmak istiyordu. Ruairi onu seviyordu. Onu sonsuza dek sevmeye yemin etmişti. Saraid ise yalnızca bir kayıp hissediyordu. Mutlulukla dolup taşması gereken bir yerde boşluk.

Hayır, diye düşündü. Daha fazlası olmalıydı, Ruairi'ye verebileceği bir şey yoksa onu bir kötürüme zincirlemiş olurdu... hissedemeyen, paylaşamayan bir ceset. Annesinin de fark ettiği bu muydu? Onu kendi yaşamına son vermeye iten şey, bu muydu?

Hiddetle yüreği kabardı ve bunu kabullendi, ölmediğini Ruairi'ye göstermek için kullandı; hâlâ yaşayan ve nefes alan bir parçası vardı.

Ruairi buraya onun için mi gelmişti yoksa Saraid mi onu zaman yolculuğuna çıkarmıştı, hiçbir önemi yoktu. Önemli olan Ruairi'nin kalbinin Saraid'inkiyle atması, ellerinin bedeninde olması, bir tepki bekleyerek onun göğüslerini, boynunu, dudaklarını öpüyor olmasıydı. Kurtuluş arıyordu; çünkü Saraid, Ruairi'nin ne düşündüğünü iyi biliyordu. Saraid'i yarı yolda bıraktığı için çok üzgün olmalıydı.

Saraid elini kaldırdı ve kaburgalarındaki yara izinin üzerine dokundu.

"Seni kaybettiğimi sandım" diye mırıldandı. "Ve ölmek istedim."

Ruairi nefesini tutuyordu, onun yüzünü okşarken nefes verdi. Kapalı gözlerini, altındaki çukurları, elmacık kemiklerini ve çenesini öptü. Biraz daha aşağılara indi ve Ruairi'nin orada gördüğünü bildiği hiçliğin korkutucu derinliğinden kendini korumak için gözlerini sıkıca kapadı.

Saraid kollarını onun boynuna sardı ve sert kaslarının, güçlü kollarının ve omuzlarının ona verdiği zevkin tadını çıkararak vücudunu onunkine bastırdı. Ruairi onu, asla bırakmayacakmış gibi tutuyordu. Öfkeye yakın düşüncelerini teninin altın-

da tutuyor; parmaklarını, dudaklarını, Ruairi'nin vücuduyla birleştiği vücudunu ısıtmak için onu kullanıyordu. Ruairi, onu kaldırdı ve uyudukları çimenliğin üzerine sırtüstü yatırdı.

Ağırlığının bilincinde, kendini bir koluyla destekledi ve Saraid'in vücudunun göz alıcı güzelliğine baktı. Gerçek ve sıcaktı. Ruairi, Saraid'in içinde, göründüğünden daha az olduğunu bilemezdi. Saraid bunu unutmamalıydı. Yalnızca Saraid'in ona gösterdiklerini görebilirdi ve en azından şimdilik, içindeki boşluk gizli kalmalıydı.

Ruairi öne doğru eğilip Saraid'in kaburgalarının belinin yumuşaklığına yer açtığı noktayı öptü. Tenini ve bedeninin sıcaklığını dilinde hissetti. Göğüslerine dokundu, ardından dudaklarını, dilini değdirdi ve onları avuçlarına alıp uçlarından birini öpmeye başladı. Saraid geriye doğru uzandı; onu acele etmeye, yavaşlamaya, şimdi harekete geçmeye, hiç bitmemesini sağlamaya zorladı. Öfkesinin ateşini sıkıca kavrayıp onu daha öte bir şeye dönüştürdü.

Ruairi, sanki kendini ruhsuz bir varoluştan ayıran tek şey Saraid'miş gibi sarılıp onu tekrar öptü. Onu, sanki havadan ve sudan yoksun bir hayatta hava ve suymuş gibi öptü. Onu söylediği sözlerdeki sevgiyle öptü ve bu, Saraid'in yüreğinin boş kabuğunu kırıp milyonlarca parçaya böldü. Gözyaşlarını, acısını bastırmış olabilirdi ama Saraid şu anda kuru bir kuyu gibiydi ve geriye sadece gazap ateşleri saçan bir öfke kalmıştı.

Saraid, elini Ruairi'nin ipeksi saçlarında dolaştırıp onu kendine çekti, öptü ve verebildiği her şeyi verdi. Ruairi'nin dudakları sıcak ve baştan çıkarıcıydı ve başlattığı hisler, o hissiz duvarın üzerinde yükseldi. Kıvılcımlar saçan alevleri havalandırarak Saraid'in hâlâ hissedebildiği duygulara karıştı. Ruairi, Saraid'in ona her şeyi, sahip olduğundan, verebileceğinden de fazlasını vermesini istiyordu. Onun coşkunluğu Saraid'in içine

ulaştı, başlı başına tutkuya dönüştü ve bir an için bile olsa ondan alınan şeyin yerini doldurdu.

Bu duygu Saraid'i sardı, kuşattı. Bir zafer iniltisiyle Ruairi onu daha sıkı tuttu ve Saraid, o daha fazlasını alamayacak noktaya gelinceye kadar Ruairi'ye her şeyini verdi. Saraid, Ruairi'nin tutuşturup yakmasını önemsemeden etrafında dans ettiği bir ateşti ve Ruairi'nin yarattığı cehennemde buluşuyorlardı.

Ruairi geri çekilmeye çalıştı, sadece Saraid'in yüzünü görecek kadar. Saraid ise onun orada bulacaklarından çekiniyor, içindeki dönüşümün gözlerine yansımamasından korkuyordu. Onu hayal kırıklığına uğratamaz, kendi hayal kırıklığına hoşgörüyle yaklaşamazdı.

Ruairi sırtüstü yatıp Saraid'i üzerine çekti, belki de Saraid itmişti onu. Bilmiyor ve önemsemiyordu. Elleri Saraid'in kemiklerini, dokunuşlarının altında harekete geçen kas ve dokularını hissederek sırtında dolaştı. Saraid parmaklarıyla Ruairi'nin bileklerini sardı ve kollarını tutup başının üzerine kaldırdı ve öpmek için eğilirken ellerini çimlere yasladı.

"Ne verdiysem, Ruairi, isteyerek verdim. Yüreğimden verdim. Ne olursa olsun, bunu hatırla. Hatırlayacağına söz ver."

Ruairi söz veremezdi. Veremedi. Bunu onun güzel gözlerinde gördü, böyle bir sözün o adamı mahvedeceğini anladı.

"Seni seviyorum" dedi Saraid. "Seni seviyorum."

Ruairi tekrar dönüp Saraid'in üzerine çıktı. Bu kez elleri başının üzerinde olan Saraid'di; artık gözlerini kaçıramıyordu ve korktuğu şeyi gördü: hayal kırıklığı... ama sadece bir an için, sonra bu şiddetli bir kararlılığa dönüştü.

"Yine her şeyinle benim olacaksın, Saraid. İşte *bunun* için sana söz veriyorum."

Saraid başını kaldırdı ve Ruairi'nin sözünü mühürleyerek dudaklarını öptü. Onu giderek aşağı çekti ve geriye sadece Ruairi ve dudakların, diş ve dillerin baştan çıkarıcı sürtünmesi kaldı. Ruairi kolunun yumuşaklığından göğüslerinin savunmasız kıvrımlarına ve narin dizlerine kadar Saraid'in her santimini öptü. Öptü, yaladı, diliyle tahrik etti, ta ki Saraid sırtını gerip Ruairi'yi soluk soluğa arzulayana kadar, ardından iki parmağını Saraid'in içine soktu ve onu çılgına çevirdi, sonunda Saraid her ikisini de şaşkına çeviren bir sesle inledi. Tüm kasları sıcak ve sıkı bir yumruğa dönüşmüştü, ardından Ruairi tekrar yukarı çıktı ve kalçalarını Saraid'in bacaklarının arasına bıraktı.

Saraid, Ruairi'yi ona açılarak karşıladı. Ruairi'nin sertleşen organı Saraid'i bir zelzele gibi salladı, ona her şeyi unutturdu; bu an dışında, *bir tek bu an.* Ruairi'nin ağırlığı, kokusu, tadı dışında her şey uçtu gitti. Yalnızca Ruairi ve Saraid, bir de Saraid'in sarsılarak yükselen heyecanı kaldı. Hemen ardından Ruairi de boğuk bir iniltiyle o patlamaların yaşandığı noktaya ulaştı; ve sonra, kalbi Saraid'in kalbinde öylece durdu. Yavaş yavaş çekilip kenara uzandı ve Saraid'i de yanına çekti. Bedenleri arasında bir santim bile kalsın istemiyordu. Saraid, hissetmesi gereken mutluluğa duyduğu özlemle onun kollarında uzandı. Ağlamak istiyordu; çünkü o hissizlik geri dönmüştü. Paylaştıkları şeyin geçici olduğunun ve asla yetmeyeceğinin farkındaydı.

Yaptığının neticeleriyle daha sonra yüzleşecekti. Daha sonra Ruairi'ye, kaybettiği şeyin geri getirilemeyeceğini anlatacaktı; ama şimdilik, bu yaşadıklarının, artık onda var olmayan bir şeyi geri getirdiğini hissetmesini sağlayacaktı.

"Sen benim kalbimi çaldın, Ruairi" diye mırıldandı gözleri kapanırken.

Ruairi gülümsedi ve onu bir kez daha öptü.

"Endişelenme, Prenses. Ona iyi bakacağım."

Saraid, Ruairi'nin bunu deneyeceğini biliyordu, tıpkı başaramayacağını bildiği gibi; çünkü geriye bir şeyler kalmış olsa da Fennore Kitabı onları da almanın bir yolunu bulacaktı.

Otuz İkinci Bölüm

Tiarnan, yanlarında insanlarının yıpranmış ve harap olmuş kalıntılarına önderlik ederek -önderlikse bu- kardeşleriyle birlikte yürüdü. Toplasan elli kişi vardı; çoğu öyle yaşlıydı ki dişleri bile yoktu, diğerleri de kendilerini savunamayacak kadar küçüklerdi. Arada bir avuç dolusu kadın, kısa sürede erkekliğe adım atacak birkaç hantal çocuk ve cazibelerini bilmeyecek kadar genç ama ufukta parladığını görecek kadar büyük kızlar vardı. Tabii o kadar yaşarlarsa...

Tiarnan derin bir nefes aldı. Neden hâlâ onu takip ettikleri bir sırdı.

Michael ve Liam'a baktı. İkisi de sessiz ve düşünceliydi. Michael, deri çantasından kafasını çıkarmış yavru köpeği seviyordu. Saraid için endişeleniyorlardı, Tiarnan da öyle. Ruairi ile gitmişti ama Ruairi ölmek üzereydi. Tiarnan o son, ölümcül darbeye şahit olmuştu.

Başını salladı. Eamonn ortalarda yoktu. Cathán'ın adamları onu ve Mauri'yi yakalamışlar mıydı yoksa kardeşi gerçekten de düşünülmesi imkânsız olan şeyi mi yapmıştı? Düşmana

katılmış olması mümkün müydü? Evetse bunu ne zamandır planlıyordu? Eamonn ona karşı komplolar planlarken Tiarnan onunla kaç gece geçirmişti? Tiarnan nasıl bunu göremeyecek kadar kör olabilmişti? Tiarnan nasıl bir an bile buna inanabilecek kadar sığ olabiliyordu?

Ve Mauri... tatlı, güzel Mauri. Tiarnan onu çocukluğundan beri, şişkin yanakları ve parlak gözleriyle, annesiyle babasının arasında oturduğunu gördüğü ilk andan beri seviyordu. Şimdiyse Mauri ondan nefret ediyordu... haklıydı da. Tiarnan gözlerini sıkıca kapatıp Mauri'nin güvenine ihanet ettiği o korkunç geceyi düşündü. Her şeyi, her detayı... dehşeti, çaresizliği görebiliyordu. Bıçak omzuna saplandığı andaki çığlıklarını.

Tüm bunlar çok fazlaydı ve sorularla yanıtlar ne olursa olsun, sonuçta konu Tiarnan ve başarısızlıklarıydı. Halkını güvende tutacağına yemin etmiş, hayatını onlara adamıştı. Oysa o yaşıyordu ve insanların birçoğu ölmüştü. Şimdi Saraid ve Eamonn da gitmişti. Kaybolmuş, öldürülmüş veya terk etmişlerdi, bilmiyordu. Kesin olan tek şey, suçlunun kim olduğuydu. Hepsi onun suçuydu. Hepsi.

Arkasında Leary'nin adamları uzun bir sıra oluşturmuşlardı. Gece onlara daha fazlası eklenmişti ve şimdi sayıları iki yüzün üzerindeydi. Kadınlar da gelmişti. Vahşi, silahlı kadınlar. Bazıları yüzlerini Mahon Yılanyüz gibi mavi ve yeşillere, tuhaf ve parlak sarıyla kırmızılara boyamışlardı. Leary bu kadınları diğer savaşçılar gibi kabul etmişti; ama Tiarnan, Michael ve Liam bakakalmışlardı. Kadın savaşçılar duyulmuş şey değildi; ama bu kadınlar, kardeşlerinin gördüğü her şeyden daha yırtıcıydılar.

Adamlar ve kadınlar Leary'yi, bir zamanlar Tiarnan'ın da bildiği gibi, gözü kapalı izliyorlardı. Diğer adamın kendinden daha güvenilir çıkmasını umdu.

Pusunun ardından kuzeye, Tiarnan'ın halkının beklediği yere gitmişlerdi. Küçük bir koloni oluşturduktan sonra Tiarnan ne kadar savunmasız olduklarına yeni bir gözle bakmıştı. Saklanabilecekleri, güvenli hiçbir yer yoktu.

Leary ve savaşçılarını memnuniyetle karşılamışlardı. Aksi neden olacaktı ki? Onlar dost olduklarını ve onların yanında yer alacaklarını iddia eden güçlü, sağlıklı erkeklerdi. Dahası, Tiarnan'ın onlardan şüphelenmek için hiçbir sebebi yoktu, Leary sabah güneye dönüp kıyıya doğru yol almalarını önerdiğinde bile.

"Neden?" diye sormuştu Tiarnan.

"Çünkü orada kız kardeşin ve Fennorelu Ruairi ile buluşacağız."

Tiarnan, bunu nereden bildiğini sorma zahmetine girmemişti ama Leary yine de yanıtlamıştı.

"Fennore Kitabı'nı arıyor olacaklar. Ruairi'nin burada olmasının nedeni de bu."

"Kitabı olduğu yerde bıraksa iyi olur. Hiçbir şey beni onu kullanmaya ikna edemezdi."

"Bunu söylüyorsun çünkü sen dayanılmayacak kadar büyük bir kayıpla yüz yüze gelmedin."

Tiarnan kısa boylu adama öfkeyle bakmıştı.

"Benim neler kaybettiğimden ya da nelere dayanabileceğimden haberin bile yok."

Leary omuz silkmişti. Arkasında da Leary'nin iki tuhaf arkadaşı gülümsüyordu. Tiarnan huzursuz bir şekilde gözlerini kaçırmıştı.

Leary başını eğip Tiarnan'ı selamlamış, ardından hemen arkaya koşup halkının başına geçmişti. Mahon Yılanyüz ve Kızıl Amir sessizce onları izliyorlardı.

Şimdi dik ve sarp kıyı şeridine ulaşmışlardı. Bir yanda tehlikeli ve haşin kayalıklar uzanıyor, diğer yanda akıntının öfkeli dalgalarıyla buluşmak için aşağı kayan sivri kayalar vardı. İniş son derece yavaştı. Her adım onları ölüme gönderecek kadar tehlikeliydi; ama Leary yukarıda kalıp denize paralel ilerleme fikrini kabul etmemişti. İlla kayalıklı kumsaldan gitmeleri gerekiyordu.

Yarım gün boyunca yürüdükten sonra Tiarnan sebebini anladı. Kayalıkların dört bir yana saçıldığı, kumsalın siyah sivri kayalarla bitiştiği tehlikeli bir noktaya geldiler ve burada tek bir şerit hâlinde yürümek zorundaydılar. Yaşlı ve küçüklere, düşüp okyanusa savrulmalarını önlemek için ipler bağlandı. Dalga ve kayaların arasındaki tehlikeli vadide yürürken Tiarnan sol tarafında dar bir mağara girişi gördü. Leary durmalarını işaret etti ve diğerleri beklerken Leary'nin adamları içeri girip bir düzineden fazla, *curragh* adı verilen teknelerle çıktılar.

Bu yaprak şeklindeki sandallar Tiarnan'ın geçmişte gördüklerinden daha büyüktü, her biri on beş kişi alabilirdi; ama sonuçta ince, ahşap bir iskeletin etrafına gerilmiş deriyle kaplıydılar, İskandinavların kullandıkları sağlam teknelere benzemiyorlardı. Tiarnan'ın hayatta güveneceği şeyler değillerdi.

Tiarnan'ın bu konuda sesini yükseltebileceği bir an geldi. Bu yetersiz sandallara bindikleri takdirde planın ne olduğunu öğrenmek isteyebilirdi. Onların güvensiz olduklarını, insanlarının hiçbirinin yüzemediğini, denizin çok haşin olduğunu söyleyebilirdi; ama sustu. Onun liderliği hep felaket getirmişti. Onun yüzünden, evlerinden sevdiklerine kadar her şeylerini kaybetmişlerdi. Şimdi o kimdi de sorumluluk alacaktı?

"Sence bunlarla ne yapmayı planlıyorlar?" diye sordu Liam. Leary'nin adamlarının sandalları başlarının üzerine kaldırıp taşımalarını izliyordu.

Tiarnan dalgalı denize baktı ve zihninde, botların birer birer batıp içindekilerin sulu bir mezarın buzlu derinliklerine gömüldüklerini hayal etti. En azından Cathán'a onları öldürme zevkini yaşatmamış olacaklardı.

"Bir şey söylemeyecek misin, Tiarnan?" diye sordu Michael. "Bu sandallar denize dayanmaz."

Tiarnan ikisine de cevap vermedi. Bunun yerine, onları bekleyen kader her neyse onunla buluşmak için Leary'nin önderliğinde güneye ilerledi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Yıldırım yüzlü siyah atın üzerinde ilerlerken Rory sessizdi, Saraid de öyle. Rory onun korkusunu hissedebiliyordu; ama aynı şeytanın kendi içinde de dolandığını hissetti. Hâlâ, şimdi eyer çantasında taşıdığı kitabı yok etmeye ve içinde yaşayan varlık her neyse onu öldürmeye kararlıydı; fakat önce, Saraid'in verdiği her şeyi geri almanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Nasıl yapacağını bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı.

Kız kardeşi kitabı bir kez alt etmişti. Rory onu hiç kullanmamış bile olsa kitap, babasını bağlayan aynı zincirlere Rory'yi de dolamıştı ve Danni onu geri getirmişti. Saraid düşündüğü gibi bir cadı değildi; sadece sevdiği insan için mücadele eden bir kızdı ve Rory de aynısını yapardı. Gerçekten kitapla işaretlenmişse belki de bu, ona kitap üzerinde özel bir güç veriyordu. Bunu aklında tutacaktı.

Bu kitaptan bir kere kurtulmuştu. Sonuçta kitap yenilmez değildi ve Rory onu bozguna uğratacaktı. Saraid'den çaldığı parçaları geri alacaktı.

"Bunu gerçekten iyice düşündün mü?" diye sordu Saraid, düşüncelerini okuyordu yine. "Başarırsan, kitabı yok edersen, eve dönmeni sağlayacak tek şeyi yok etmiş olacağını görmüyor musun? Kitabın içindeki varlık gibi sen de burada sıkışıp kalacaksın."

Rory, Saraid'in başını usulca öptü.

"Ben evdeyim, Saraid. Sen benim yuvamsın. Seni koruyacağım ya da deneyerek öleceğim."

Saraid'in iç çekişi, Rory'nin aldığı tek yanıt oldu. Saraid, sırtını Rory'nin göğsüne yasladı. Atın adımlarıyla başı bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Rory onun yorgunluğunu, saklamaya çalıştığı hüznünü hissetti. Bütün sabah hatırlayamadığı ayrıntıları hatırlamaya başlamıştı; babasının karanlık, gömülü hatıralarını. Nasıl karısını ve çocuklarını önemseyen sevgi dolu bir adamken soğuk ve kaba birine dönüştüğünü. Gazap ve şiddet krizlerine meyilli, öfkeyle dolu bir adam olmuştu. Rory'nin annesini istismar etmişti ve büyük olasılıkla annesi çocuklarını korumasaydı, onlara da aynı şeyi yapacaktı. Hiç kimse, babasının neden değiştiğini anlamamıştı, onu neyin nazik bir adamdan vahşi bir adama dönüştürdüğünü; ama Rory bunu net bir şekilde görebiliyordu.

Kitabı kullanıyordu ve kitap gözlerini soğuk ve sığ, kalbini sert ve kaba yapmıştı. Cathán'ın onu nerede bulduğunu veya neden kullandığını bilmiyordu fakat bir şey çok netti. Cathán, Fennore Kitabı'nı kullanırken aslında kitap onu kullanıyordu. Sonunda Rory, Leary kitabı kullanan kişiden bir parça aldığını söylediğinde ne demek istediğini anlamıştı. Masum insanları öldürmek Cathán'ı rahatsız etmiyordu; çünkü o, öfkeden başka bir duygu bilmiyordu. Kitap onu değiştirmeden önce ona kaç kez dokunmuş olabilirdi?

Tek bir denemede Saraid'in ne kadarını almıştı? O da giderek daha karanlık ve kalpsiz bir şeye dönüşmeye devam edecek

miydi yoksa şimdi olduğu gibi mi kalacaktı? Mesafeli ama yine kendi gibi?

O geceyi, babasına engel olmaya çalıştığı geceyi düşündü. Gözlerini kapatıp karanlık ve çarpık bir dünyada kilitli kalmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı. O girdap gibi dönen boşlukta babasını hissetmiş, onun düşüncelerini, korkularını içselleştirmiş ama onları anlayamamıştı; sonra Danni bir delik açmıştı ve bir an için -sadece bir an, üçü- kitap, Danni ve Rory bir olmuşlardı. Ayrıldıklarında, hepsi... farklıydı. Bu deneyimin onu değiştirdiği kadar, kitabı ve kardeşini de değiştirdiğine neden bu kadar emindi, bilmiyordu; ama hiç şüphesi yoktu.

Hepsi buralara kadar içlerinde bir parçaları eksik mi gelmişlerdi yoksa yeni, eskisinden daha öte bir şey mi kazanmışlardı? Bu düşünce tüylerini ürpertti.

Eğer bu doğruysa ve Rory bu deneyimden bir şey kazanmışsa o zaman onun ne olduğunu bulması, ona bağlanması gerekiyordu. Onu kullanmalıydı çünkü Rory içindeki tüm belirsizliklere rağmen bir şeyden çok emindi; son kez bir mücadeleden rezil bir hâlde çıkmıştı, bir dahakine kazanan o olacaktı.

At başını sallayıp homurdandı ve Rory aniden temkinli gözlerle etrafa baktı. Bölgeyi tararken duyularını açtı ve atın üzerinde doğruldu. Orman, yemyeşil görünen ve çiçek kokularıyla dolup taşan açık alanda sınır oluşturarak onları sağ taraftan kuşatıyordu. Orada hiçbir hareket yoktu. Aslında, savaştan beri tek bir ruh bile görmemişti ve bunun sıra dışı olup olmadığını bilmiyordu. Bu dönemde İrlanda'nın nüfusu kaçtı acaba? Lanet olsun, hangi yılda olduklarını bile bilmiyordu. İnsanlar sizi öldürmeye çalışırken tarihin pek bir önemi yok gibiydi.

Uzakta okyanusun kıyıya vururken çıkardığı sesleri duydu. Şimdi soğuk ve sonsuz tuzlu suyun kokusunu alabiliyordu. Bu

kokunun onu nasıl etkilediğini, zamanın bunu nasıl yok etmeyi başaramadığını fark edince şaşırdı.

At tekrar horuldadı ve Rory hayvanı huzursuz eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Gözlerini kapadı, dikkatini topladı, hayvanın toynaklarının altında, derisinin üzerinde ve havada neler hissettiğine odaklandı; ve oradaydı işte... dalgalanan çimlerin üzerinde uçuşan bir koku... bazıları kendi gibi kokuyordu. Bu tarafa gelen atlar vardı ve Rory bunun Cathán ve savaşçıları olduğuna bahse girebilirdi.

Algılarını açtı ve daha iyi bir buluşma yeri düşünmeye başladı. Üzerlerinde yalnız bir sümsük kuşu bağırdı ve Rory ona bir olta attı, hayvanı yakaladığını ve rüzgârla taşındığını hissetti. Şimdi Rory dünyaya gökyüzünden bakıyordu. Kuşun parlak tüylerinden ve açık kanatlarından Saraid'le sakin bir şekilde ilerlediklerini gördü, arkalarında ise bir ordu vardı. Yüzlerce asker, düzinelerce atlı liderlerini izliyordu. Bunların Cathán'ın adamları olduğunu bilmesi için bayrağı görmesine gerek yoktu. Belli ki babası bu kez onları ellerinden kaçırmaya niyetli değildi. Bu kadar kalabalık bir ordu sadece öldürmeye gelirdi.

Tanrım.

Daha çok zamanları olmasını ummuştu. Kayalıklı kıyılara ulaştıklarında düşünecek zamanı olmasını dilemişti. Çalkalanan dalgaları suları aşıp Fennore Adası'na nasıl gidebileceklerini düşünmek için biraz zaman. Rory'yi eski kitabı yok etmekten çok, ana kara ve ada arasındaki deniz korkutuyordu. Korkusuzca aşılabilecek durgun sular değildi ve bir tekneleri bile yoktu.

"Neredeyiz?" diye sordu Saraid hafif uykusundan uyanıp.

"Emin değilim. Denize yakınız. Cathán'ın adamları geliyor. Sıkı tutun, onlardan önce sahile ulaşmak için hızlı gitmeliyiz."

"Rory, orada köşeye sıkışacağız."

Rory başını salladı.

"Hayır. Tek yolumuz bu."

Neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ama şu anda onu sezgileri yönlendiriyordu ve onlara güvenmek zorundaydı. Doğru şeyi yaptığını umuyordu.

Saraid'i sıkıca tuttu ve açık arazide fırtına gibi ilerlediler. Düşünceleriyle hayvanı daha hızlı gitmeye zorlayarak ikna etti. Platonun kenarına vardıklarında nefessiz kalmışlardı ve at terlemişti; orada, karşılarındaydı deniz. Büyük beyaz dalgalar yaratıyor, kudurmuş bir köpek gibi kayalıklara saldırıyordu. İniş dik ve asap bozucuydu. Bir atın inebileceği bir yol değildi. Bu ona umut verdi ama bu tehlikeli yolu bir insanın inip inemeyeceği meçhuldü. Sonuçta denemek zorundaydılar.

Rory ata yaptığı her şey için teşekkür edip ona sıcak düşünceler göndererek attan indi. At karşılık olarak yıldırım burnunu Rory'nin omzuna sürttü.

"Hadi, Prenses" dedi Ruairi, Saraid'e uzanıp. Saraid itiraz etmedi. Aksine onu aşağı indirmesine izin verdi. Rory hemen atın eyerini çözdü, yularını çıkardı ve içinde Fennore Kitabı'nın bulunduğu deri çantayı aldı. Çantayı omzuna astı ve ata hafifçe vurdu. Hayvan gözlerinde hüzünlü bir bakışla, Rory'nin teşvikleriyle hız kazanarak uzaklaştı. Onu bulunup bakılabileceği iç kısımlara doğru yönlendirdi.

Dik yamaçtan aşağı doğru dikkatli adımlarla, yosun ve balçığın üzerinde kayarak ama bir şekilde onları kıyıya dalgalar gibi yapıştırmak isteyen yerçekimine meydan okuyarak aşağı inmeye başladılar. Üzerlerinde, öfkeli akıntıları izleyip dalgalarla birlikte pike yapan martılar uçuşmaya başladı. Rory aynı şeyi yapabilmeyi ve o kabaran dalgaları kullanarak Fennore Adası'na geçebilmeyi diledi.

Neredeyse kıyıya ulaşmışlardı ki Saraid, "Ruairi, bak!" dedi.

Rory başını kaldırıp Saraid'in parmağını takip ettiğinde tek başına bir adamın durmuş onları izlediğini gördü. Hemen sonra kayanın arkasından bir başkası çıkıp yanına geldi.

"Tiarnan" dedi Saraid. "Tiarnan ve Liam."

Rory kumsala kalan son birkaç adımı zıplayarak indi ve dönüp Saraid'e uzandı, onu kayalıkların üzerinden kucaklayıp yere indirdi. Saraid yere ayak bastığı anda harekete geçmiş kardeşlerine doğru koşmaya başladı. Şimdi onların yanına diğerleri de gelmişti. Rory hayretle en az iki yüz kişi olduklarını fark etti.

Tiarnan, Saraid'i kucaklayıp havaya kaldırdı ve havada döndürdü. Bu sırada Michael ve Liam da onlara sarıldılar ve bu sevinç gösterisi, Rory'yi beklenmedik bir aile özlemine sürükleyerek kalbinden vurdu. Bir an için, kardeşlerine sarılanın eski Saraid olduğuna inanacaktı; ama geri çekildiğinde, gözlerinde yüzündeki tebessümle ters düşen o yavanlığı gördü.

Saraid hiç beklemeden arkasını döndü ve Rory'nin kolunu tutup onu da bu sıcak çembere dâhil etti. Michael büyük ellerini Rory'nin boynuna doladı ama bu sefer yalnızca sarılmak için.

"Teşekkürler" dedi kalın sesiyle. "Onu koruduğun için teşekkürler."

Rory zorlukla yutkundu. Michael gerçeği bilseydi, hançerini Rory'nin kalbine saplardı ve buna da hakkı vardı, ardından Liam geldi, erkeksi bir şekilde elini sıktı ve asil bir şekilde başıyla selam verdi; ama çocuğun gözleri dolmuştu ve kendini daha fazla tutmadı. Rory onun saçlarını karıştırdı, ardından kendini birazdan işiteceği azara hazırlayıp Tiarnan'a döndü; fakat Tiarnan, en az Saraid'in gözleri kadar boş görünen tepkisiz gözlerle ona baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Yolda Eamonn'ı gördünüz mü?" diye sordu Liam, Saraid'e.

Kardeşlerin arkasında Leary ve Rory'ye umut verecek kadar asker duruyordu. Cathán'ın adamlarıyla savaşmak zorunda kalırlarsa şansları en azından biraz daha eşit olacaktı, ardından grup dağıldı ve ortaya bir sandal taşıyan beş adam geldi. *Lanet olası bir sandal!*

Hem de bir tane değildi; arkalarında en az bir düzine daha vardı. Bir gölde bile yüzmeye dayanıklı görünmeyen tuhaf şekilli sandallardı ama yine de onları gördüğü anda Rory'nin yüreği heyecanla doldu.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu Saraid kardeşine.

Tiarnan parmağıyla Leary'yi işaret etti ve "O bildi" dedi.

Rory, bir an Tiarnan'ın gözlerinin parladığını gördü ama o parıltı hızla kayboldu.

"Bunlar yüzecek mi?" diye sordu Rory kıyıda dizilmiş sandalları işaret ederek.

"Yüzecekleri kesin" dedi Leary anlamlı bir şekilde başını sallayarak. "Bundan fazlası sana kalmış, değil mi?"

Rory ona bakıp kaşlarını çattı. Boğaya benzeyen bu adamın şifreli yorumlarına alışmış olmalıydı ama yine de Leary'nin bir kere olsun açık konuşmasını diliyordu; ancak Leary kendine özgü bir adamdı ve Rory, denize dayanıklı olduklarına inanmasaydı, bu sandalları bulundukları yerden çıkarıp getirmezdi, diye düşündü.

Rory, gri sisin içinden adaya bakarak kıyıya geldi. Şu anda ada, siyah bir noktadan biraz daha büyük görünüyordu; ama Rory'nin tahmin ettiği gibi oradaydı. Kendi kişisel işaret kulesiydi ada.

"O adada kim yaşıyor?" diye sordu adayı işaret edip.

"Kimse" dedi Michael yüzünde bir şok ifadesiyle. Çantasını sandallardan birine koyuyordu. Rory bir parça kürk

gördü ve kurtardığı yavru köpeğin çantanın içinde uyuduğunu fark etti.

"Burada deniz vahşi bir hayvan gibidir. Onu geçmeye çalışanı yutar."

"Doğru" dedi Leary keyifli bir ifadeyle ve bu Rory'yi hayrete düşürdü. "Ada, onu koruyan deniz yaratıklarıyla meşhurdur. Ne yönden yaklaşmaya çalışırlarsa çalışsınlar, onu büyük veya küçük hiçbir tekne tek parça hâlinde geçemedi."

Saraid, Rory'nin yanına geldi, diğer yanına ise Tiarnan.

"Ne düşündüğünü anlıyorum" dedi Tiarnan başını sallayarak. "Daha önce kimsenin yapamadığını yapabileceğini düşünüyorsun, değil mi? O zaman yakından bak. Deneyen insanların kalıntılarını göreceksin. Hem de onların denize uygun tekneleri vardı."

Kıyı boyunca, gemi enkazları kıyıya oturmuştu. Kırık pruvalar ve kürekler, dağılmış direkler ve parçalanmış yelkenler, metal ve halat parçaları. Hepsi akıntı havuzuna yakalanmış, kayalara çarpıyordu.

Rory adaya geçmenin zor olacağını, bu bakımsız gruptaki herkesten iyi biliyordu. Üvey babası Niall bile ana kara ve Fennore Adası arasındaki kanalı kullanmazdı, hem de altında güçlü bir motoru olan sağlam bir tekne olmasına rağmen.

"Su buz gibi, hani bilmiyorsan diye söylüyorum" diye devam etti Tiarnan. "Ve hiçbirimiz yüzme bilmiyoruz."

Rory, Tiarnan'a düşünceli gözlerle baktı, ardından tekrar yüzünü adaya döndü. Tiarnan'ın söylediği her şey doğruydu. Su buz gibiydi, akıntı amansızdı ve bu mesafe, hepsi genç, sağlıklı ve Olimpiyat yüzücüleri bile olsalar yüzmek için fazlaydı; ama bir yolu olmalıydı.

"Şimdi suları ikiye mi böleceksin?"

Yüzünde hüzünlü bir tebessümle konuşan Saraid'di.

Okyanustan esen rüzgâr yanaklarına renk getirmiş ve gözlerini parlatmıştı. Saçları, yaptığı örgüyle savaşıyordu ve bir kısmı yüzüne çarpıyordu. Tanıdığı hiçbir kadında olmayan bir güzelliği vardı. Doğal ve zarifti, Rory'nin onu götüreceği kadere teslim olmuştu.

Saraid devam etti:

"Daha önce böyle söylememiş miydin... bu yüzden bana, denizleri ayırıp bizi Vaat Edilmiş Topraklar'a götürmeni mi beklediğimi sordun, değil mi?"

Rory sessizce başını salladı. *Denizleri ayırmak*. Keşke mümkün olsaydı.

"Dikkat edin" diye bağırdı adamlardan biri ve Rory dönüp baktığında kayalığın tepesinden dev bir taşın yuvarlandığını, yuvarlanırken de parçalanıp diğer taşları da beraberinde getirerek kıyıya doğru bir heyelan oluşturduğunu gördü. Toplanan insanlar kıvrımın arkasına doğru kaçışmaya başladılar, sonra bir başka haykırış geldi, bu seferki endişeliydi.

Rory kayalığın tepesini görmek için başını çevirdiğinde düşen kayalardan daha kötü bir şey gördü. Cathán'ın adamları gözün görebildiği kadar kenara dizilmişlerdi. Daha bunun şokunu atlatamadan Cathán bir işaret verdi ve oklar ölümü haber veren korkunç bir melodiyle havayı delerek uçmaya başladılar.

Otuz Dördüncü Bölüm

İlk yaylım ateşi siyah, kanatlı ve ölümcül bir eşek arısı saldırısı gibi geldi.

"İleri!" diye bağırdı Rory kayalık duvarını işaret ederek ve herkesi telaşla oraya sürükledi. "Arkalarına geçin."

Saraid'in elini tuttu, Liam'ı gömleğinin ucundan tutup neredeyse havalandırdı ve onları da duvarın arkasına götürdü. Diğerleri, ok saldırısının öteki tarafına geçmek için koşuyordu ama her şey bir anda oldu ve önce sabit bir tıslama, ardından okların etle buluştuğu anda çıkardığı pat sesleri sahili doldurdu. Bir ok Tiarnan'ın omzuna, diğeri ise bacağına isabet etti. Tiarnan haykırarak yere yığılırken Rory çaresizce izledi.

Son ok da taşlara vurduğunda yirmi kadar adam kayalıklı sahile saçılmıştı ve bir kısmı inliyor, bir kısmı ayağa kalıp bir sonraki tur başlamadan kaçmaya çalışıyordu. Rory hiç düşünmeden koydan fırladı ve Tiarnan'ın yanına koşup onu kollarının altından kaldırdı. Michael hemen yanına koştu, o da diğer kolundan tuttu ve hemen onu kenara çektiler. Le-

ary ve diğerleri de yaralı adamlara aynısını yaptı ama hemen sonra ikinci tur başladı ve oklar hâlâ açıklarda olan adamlara saplandı.

Duvarın kenarına döndüklerinde Rory derin derin nefesler aldı. Saraid'in tahmin ettiği gibi köşeye sıkışmışlardı. Koya taşlar düşüyordu. Cathán'ın adamlarından bir kısmının çıkıntılı taşları umursamadan aşağı inmeye başladıklarını tahmin etti.

Düşün, Rory. Düşün.

Başını kaldırıp erkekler, kadınlar ve çocuklardan oluşan gruba baktı ve her yüzün umutla onu izlediğini, bir mucize yaratmasını beklediklerini gördü; ama Tanrı aşkına, ne yapmasını bekliyorlardı? Ne?

Gözlerini kapadı, odaklanmaya ve zihninindeki paniğin ötesinde düşünmeye çalıştı. Yukarıda atlar vardı ama hiçbirinin üzerinde asker yoktu. Zihinlerine fısıldadı, gözlerinden baktı. Hayvanlar iki kazık arasına bağlanmış bir ipe bağlıydılar. Belli ki bu adamlar, Rory'ye saldıran askerlerin başına gelenlerden haberdardı ve önemlerini almışlardı. Ne yazık ki Rory daha önce hayvanları nasıl harekete geçirdiğini bilmiyordu. Zihinlerine öneriler gönderebilir, bir ıslıkla çağırabilir ya da onların gözlerinden bakabilirdi; ama onlara bir şeyler yaptırmak? Bunu nasıl başarmıştı?

Bu soruyu düşünerek kaşlarını çattı. Bir öneri kadar kolay olabilir miydi?

Hızla çarpan yüreğini sakinleştirmeye çalışarak denedi. Onların şaha kalktıklarını, iplerden kurtulup izdiham yarattıklarını hayal etti. Hayvanlar başlarını sallayıp yeri eşelemeye başladılar. Rory onların gözünden arka sıradaki savaşçıların dönüp atlara endişeyle baktıklarını gördü. Serinkanlı bir şekilde gülümsedi ve zihninin bir köşesinde yankılanan, ona yapmakta olduğu şeyi yapamayacağını söyleyen mantıklı düşünceleri sus-

turdu. Atlara bir uyarı gönderdi. Hayvanlar huzursuzlanmaya ve kişnemeye başladılar.

"Öldürün onları!" diye bağırdı biri ve Rory bunun Cathán olduğunu gördü, yanındaysa... Tanrım, yanında Saraid'in kardeşi Eamonn vardı. *Serseri.*

"Atları öldürün!"

Cathán tekrar bağırdı ve on adam kılıçlarını çekip hayvanlara doğru koşmaya başladılar.

Koşun! Rory düşüncelerini atların kafalarına sevk etti. *KOŞUN!*

Hayvanlar, daha ilk adam onlara ulaşmadan bir olup şahlandılar. Kazıkları yukarı çekip apar topar düğümlenmiş bağları kopardılar ve kazıkları da peşlerinde sürükleyerek koşmaya başladılar. Rory, atları birbirlerine bağlayan sopaların hayvanların boyunlarını kırmasından endişelenerek bir uyarı gönderdi. Kafalarını nasıl eğeceklerini, nasıl sopaların altından geçirip geriye atacaklarını ve böylece sopaların kafalarının arkasında kalacağını gösterdi. Sirk hayvanları gibi hepsi aynı anda, aynı şeyi yapmaya başladılar.

Cathán'ın adamları atları kovaladı ama kısa sürede pes ettiler. Masum hayvanların onun yüzünden katledilmek üzereyken kurtulduklarına sevinen Rory, son atı yavaşlattı ve dönüp kaosa baktı.

Cathán'ın adamlarının ilk dalgası kayalıklardan aşağı iniyordu. Şimdi yolun yarısını geçmişlerdi ve sonraki dalga hemen arkadaydı. Rory çaresizce denize baktı, bilincini önüne savurdu ve bir şey yakalamasını diledi. Bir kuş, siyah gözleri ve beyaz tüyleri olan bir martı Rory'nin düşüncelerini yakaladı ve onları okyanusa sürükledi. Cathán'ın adamları kızgın kömür gibi aşağı inerken Rory martıyı, korkuyla bekledikleri kayalığın üzerinde dönmeye çağırdı.

HAYIR.

Aldığı yanıt içini ürpertirken sağ tarafında bir hareket gördü. Bir başka martı ve onun ilerisinde üç tane daha. Düşünceleriyle onları bir araya çekmeye çalıştı ama hayvanlar ötüşüp kaçışarak reddettiler. Birini tekrar göz hapsine aldı ve denedi ama kuşları kontrol etmek, atlar kadar kolay değildi.

Çileden çıkmış bir hâlde düşüncelerini bir kırbaç gibi sarstı; ama bu kez de ortada kuş yoktu ve üzerine bindiği kuş sersemleyip kararsız bir şekilde yan yatmaya başladı.

Bedenine döndüğünde öfkesi içinde büyümüştü. Tüylerini kabartmaktan daha fazlasını yapamıyorsa ne işe yarıyordu?

Leary asker hattını hazırlıyordu. Silahlar çekilmişti. Arkasında, diğer savaşçılar da duvardan uzaklaşmış, bir olmuşlardı. Savaşacaklardı öyleyse; eski, geleneksel yoldan.

Rory, Saraid'e baktı, söylenmesi gereken her şeyi söyleyebileceği kadar zamanı olsaydı keşke. Saraid de ifadesiz ve duygusuz gözlerle ona baktı ama eli uzandı, Rory'yi durdurdu.

"Seni seviyorum" dedi. "Bundan şüphe etme."

Sözler okyanus suyu gibi, ferahlatıcı ve soğuk, mesafeli ve anlaşılmazdı. Rory, Saraid'in sözlerine mi inanıyordu yoksa o sevgisiz gözlerine mi? Zorlukla yutkundu ve Fennore Kitabı'nın olduğu çantayı Saraid'in yanına bıraktı. Ona, kitabı Cathán'dan uzak tutması için elinden geleni yapmasını söylemesine gerek yoktu. O, bunu herkesten iyi biliyordu.

Rory, Saraid'in kardeşlerine katılıp işgale karşı direnmek için yanlarına giderken Cathán'ın adamları halatlarla indiler. Rory'nin arkasından Leary'nin kadın ve erkek savaşçıları geldi. Yaşlılar ve deneyimsiz kadınlar bile silahlanmıştı. Saraid'in olduğu yerde kalmasını diledi. Elinde kılıç, Tiarnan, Michael, Leary ve Kızıl Amir'le omuz omuza bekliyordu. Mahon, Rory'nin tanımadığı diğer insanlara öncülük ederek ilerle-

mişti. Tanrım, çocuk bile orada savaşmaya hazırdı. Savunmaya hazır.

Son bir kez Saraid'e baktı ama Saraid ona bakmıyordu, onun yerine, yanında duran bir şeye bakıyor gibiydi. Rory'nin göremediği bir şeye. Saraid'in gözleri dehşetle açıldı ve yüzü bembeyaz oldu. Kitap mıydı? Kitap onunla mı konuşuyordu? Aklı burada olması gerekirken beynini mi bulandırıyordu?

Ona bağırmak, dikkatini bu tarafa çekmek istedi ama Cathán'ın adamları hücum ettiler ve bu savaş, onların kaderini belirleyecekti.

Otuz Beşinci Bölüm

Saraid, Ruairi'nin gidişini izlerken midesinin kasıldığını hissetti. Bu kadar şey feda etmek ve ardından tekrar onu kaybetme riskiyle karşılaşmak... Sonra, gözünün ucuyla küçük kardeşini gördü.

Dehşete düşmüş bir hâlde döndü. Daha saniyeler önce, Tiarnan ile Michael'ın arasında durmuş, elinde kılıç, gözleri korkusuzca bekliyordu. Şimdi ise yüzünde kan, bakışlarında ölüm vardı; ve Saraid o anda fark etti... bu Liam değildi. Onun ölümüydü.

"Hayır" diye fısıldadı; ama o anda, Liam'ın arkasında Michael belirdi. Boğazı kesilmişti ve gömleği kan içindeydi. Daha bunun dehşetini anlayamadan Tiarnan ve Leary, Kızıl Amir ve Mahon Yılanyüz yanlarında belirdiler. Hepsi ölmüştü. Gözleri onların yüzlerinde dolanırken kaybettiğini sandığı kalbi durma noktasına geldi.

"Üzgünüm, Prenses" dedi Ruairi ve Saraid bakmamaya çalıştıysa da göz göze geldiler. Boynundan göğsüne kadar yarılmış, hâlâ göğsünde duran bir baltayla parçalara ayrılmıştı.

"Hayır" dedi tekrar. "Hayır."

İçindeki öfke, ateşten daha büyük, daha kızgın bir şeye dönüştü. Köpürmeye başladı, ardından eriyip akarak patladı. Tüm yaptıkları, her şey, onu burada tek başına, olması gereken kişinin, olması gereken şeyin yarısı kadar bırakarak ölmek içindi...

Hayır.

Denizden esen rüzgâr eteklerini havalandırıp kıyıya vurdu. Saraid derin bir nefes alıp rüzgârı içine çekti. Annesinin sözlerini hatırladı. Oma onun güçlü olduğunu söylemişti. Kitaba *ihtiyacı olmadığını*. Ruairi'yi kendi başına da kurtarabileceğini. Saraid denemişti. Başaramamıştı ve şimdi belki Saraid için çok geç olabilirdi ama diğerleri için geç değildi.

Etrafında haykırışlar, çığlıklar kopuyordu ama o zihnini hepsine kapadı. Gözlerini yanında bekleyen ölü ruhlara kapadı. Her şeyi engelledi ve bir notayı, annesinin ona bahsettiği notayı dinlemeye başladı... ve işte oradaydı... dokunabileceği kadar yakın. Saraid derin bir nefes aldı, bu kez korkularının kararlılığına engel olmasına izin vermiyor, onları geride tutuyordu. Gerindi, gerindi ve sonunda o notaya ulaştı, bedeninin her bir parçasında yankılanmasına izin verdi. Nota içini doldurdu; taş duvarlarda, sahile vuran dev dalgalarda ve köpüklü akıntıda yankılandı. Saraid farkında bile olmadan hareket etti, hâlâ orada olan kadın ve çocukların bağrışmalarını görmezden gelip korunaklı kayalığın altından çıktı.

Kayalarda, kırık kabuklarda kan vardı. Sevdiği adamların üzerinde kan. Gözleri doldu ama öfkeyle gözlerini sildi. Burada korkuya yer yoktu.

Saraid, müziği kendi derinliklerine doğru takip ederek gözlerini sıkıca kapadı... sonra bir nota daha buldu ve bir nota daha... ve şimdi şarkıyı içinde hissetti. Ahengi, uyum ve melodinin iniş çıkışlarını duyabiliyordu. Gökyüzünden, suların üzerinde dalgalanan vibrato ile dolu bir ses duydu.

Şarkının tonuna odaklandı ve aniden o his her yerdeydi. Midesine saplanıp kaslarını sıktı. Saraid sıcaktı, soğuktu, müziğin bir parçasıydı; mandal ve eşiklerle gerilen bir tel. Kollarını kaldırdı ve ölülere seslendi... geçmişin ölülerine, bu savaşta mücadele etmiş ölülere. Tekrar savaşacak ölülere.

Hepsi bir rüya gibi belirdiler. Önce gölgeler, ardından renk ve hareket. Babasını gördü; güçlü ve yapılı. Yanında bir savaşçı ordusu vardı; kayalığın altındaki kadın ve çocukları kurtarmak için hayatlarını feda eden askerler. Bain onu gördü, usulca gülümsedi ve sonra kılıcını çekip bir savaş feryadı attı. Bu, müziğin ta kendisiydi.

Kardeşleri, aralarına katılanlardan habersiz savaşmaya devam ettiler ama yukarıda, halatlarda asılı adamlar durup aşağıya baktılar. Saraid'in ölü askerlerini göremiyorlardı ama belli ki hissetmişlerdi. Babası onlara doğru koştu, kendini yukarı çekerek halatlarını kesti. Sahildeki savaşçıların arasına daha fazlası katılırken ötekiler de gizlilik ve hilekârlıkla Cathán'ın adamlarını tuzağa düşürüp *Saraid'in erkeklerine* bir şans veriyorlardı; ama yine de çok fazla savaşçı vardı ve Bain'in etkisiz hâle getirdiği her adamın peşinden yenisi geliyordu.

Bir kez daha, Saraid'in gücü gerçeklik karşısında yetersiz kalmıştı. Kayalıklı sahile baktı. Tiarnan'ı gördü, hâlâ ayaktaydı. Michael onun yanında acımasız ve çevikti. Ruairi alabildiğince alıp tek bir parça vermeden bir savaşçı gibi mücadele ediyordu; ve Liam... Saraid durup tekrar baktı. Küçük kardeşi neredeydi?

İçinde bir şey öfkeyle gürledi, duygu yukarıya süzülüp dışarı taştı ve kanlı sahile yayılıp kayalıklara, arazilerin üzerinden ormana ve ötesine yayıldı. Ağaçların dallarındaki kuşlar gökyüzüne havalandılar ve yine de öfkesi, sonsuza dek yankılanan sessiz bir çığlık olarak yayılıyordu.

Otuz Altıncı Bölüm

Rory gözünün ucuyla bir hareketlenme yakaladı. Bir adam, yanında savaşıyordu... oradaydı ve sonra bir anda kayboldu. Bir başka görüntü, net seçemediği bir başka hayalet... Rakibi de görmüştü, lanet etti ve kaçtı. Aniden adamın elindeki silah elinden fırladı ve adam inledi, dehşetle haykırdı; yine de bir başka hançere uzanarak duraksamadan hamle yaptığında Rory onu atlattı, kılıcını havaya savurup adamla savaştı.

Kazanamayacaklardı. Cathán'ın askerleri azalmıyor gibiydi, onlarınkiyse... Rory kanlı sahile baktı. Tanrım, katliam vardı.

Kılıcıyla hücum etti, birini yere indirdi ama daha arkasını dönmesine fırsat kalmadan yerine başkası geliyordu. Yüzünden ter akıyor, gözleri yanıyordu. Tekrar hamle yaptı; bu kez o kadar şanslı değildi, boşa bastı ve yere düşmek üzereydi ki bir şey yeri salladı. Rory duraksadı, diğer adam da durduğu sırada dengesini yakaladı. Bu sallantı havadan geliyor gibiydi ve önce savaş alanını kasıp kavurdu, ardından kayalıklara tırmandı. Kuşlar, havai fişekler gibi havalara sıçradılar.

Rory buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu fakat bir işaret gibiydi. Bir yanı teke tek dövüşüyordu ama diğer yanı havaya karışıyor, kanatlı yaratıklara takılıyor, onları bir araya topluyordu. Bu kez onlara kaçma şansı vermedi. Rory iyice açıldı ve onları çağırmaya başladı, ta ki giderek büyüyen bir sürünün ortasında kalana kadar. Bu kez yalnızca martılar da değildi. Albatroslar, pelikanlar, karabataklar, sümsük kuşları, çulluklar, hatta çit kuşları kanat kanada gökyüzünde süzülüyor, yüklü gri bulutların altında bir fırtına gibi toplanıyor, kuş sesleri gümbürdeyen dalgaları sindiren ve kıyıda şaşkına dönen insanların dikkatini yukarı çeken bir kakofoni oluşturuyorlardı.

Leary'nin adamları bağırmaya başladı, ardından Cathán'ın adamları döndü. Bazıları kumsalda örümcek gibi koşturuyordu ve Rory kuşları kendine özgü bir orduya dönüştürdü. Aniden saldırıp ısıran, gagalayıp kanatlarını öfkeyle çırpan, gözlere, kulaklara ve yayları tutan parmaklara saldıran bir kuşlar ordusu. Şimdi kıyıdan sevinç çığlıkları yükseliyor, yukarıdan gelen dehşetli çığlıklara karışıyordu. Bir adam dengesini kaybetti ve korkunç bir sesle keskin kayalığa çarptı. Saniyeler sonra dört tanesi daha aynı darbeyle öldüler.

Şimdi kuşlar yayılmış, yukarıdakileri kovalayıp askerleri koyunlar gibi güderek pike yapıyorlardı. Askerler canlarını kurtarmak için iç kısımlara doğru koşmaya başladılar; ama Rory tekrar algılarını kullandı ve atları geri çağırdı. Bu kez onları bir kez daha kayalıklara doğru gelmeleri için yönlendirdi. Hayvanlar büyük bir gümbürtüyle dönüp askerleri ezdiler, erleri parçalara ayırdılar ve kuşlar da bir fırtına gözü gibi dönen bir tüy duvarı yaratarak geri kalanların üzerine hücum edip saldırmaya devam ettiler.

Cathán adamlarına haykırıyor, bir arada kalmalarını, dönüp savaşmalarını emrediyordu ama o sırada yağmura yağmama-

sını söylese aynı etkiyi bırakırdı. Rory, Eamonn'ı gördü. Beti benzi atmış, dehşetle dünyanın sallanışını izliyordu. Gözleri kocaman olmuş, yüzü şekilden şekle girmişti. O da döndü ve ormana kaçtı. Eamonn, Saraid'in kardeşiydi ve sırf bu sebepten ötürü Rory onun gitmesine izin verdi ama Cathán bu kadar şanslı olmayacaktı.

Rory sürüye odaklandı ve Cathán'ın üzerine korkunç bir kuvvet gönderdi. Anlaşılan o ki acımasız savaşçı havadaki değişimi fark etmiş, fırtına gözünün hemen üzerinde olduğunu hissetmişti, sonra fırtına etrafında patlayıp onu uçurumun eşiğine kadar koşturdu; ama Cathán diğerlerinden daha zekiydi ve son dakikada falso yapıp ormana kaçmayı başardı. Rory onu izlemek için döndüğünde Saraid'in çığlık çığlığa ona seslendiğini duydu ve aniden kontrolü kaybetti. Kuşlar dizginlerinden kurtulup rüzgârdaki yağmur damlaları gibi dağıldılar.

Saraid, Liam'ın üzerine eğilmişti.

"Sandallar" dedi Saraid kolunu çekiştirerek. "Onlar geri dönmeden acele et."

Yavaş yavaş, karanlık bir mağaradan gün ışığına çıkar gibi, Rory diğerlerinin kayalıkların gölgesinden kaçışını izledi. Herkes kıyıya saçılmış cesetlere bakıyor, dost ve düşmanlardan yaşayan olup olmadığını kontrol ediyordu. Leary'nin askerlerinin bir kısmı hayatta kalmayı başarmıştı ama Cathán'ın adamlarından kimse kalmamıştı. Tiarnan durmuş, Cathán'ın bir kez daha saldırdığı tepeye bakıyordu. Gözlerindeki o ifade, ikisi de öldükten sona bile devam edecek bir nefreti işaret ediyordu.

Ani bir sessizlikte, dalgalanan okyanus gürültü ve şiddetle kaparıp herkese, önlerinde aşmaları gereken bir sınav daha olduğunu hatırlattı.

Rory kıyıya koştu ve dev akıntının ayaklarına çarpışını izledi. Kaderinin şiddetli dalgalarla kıvrılıp yükseldiğini hissederek Fennore Adası'na baktı. Hâlâ ulaşılmaz, zorluydu. Şu ana kadar karşı karşıya kaldıkları her şeyden daha tehlikeliydi; ama şimdi Rory ne yapacağını anlamıştı. Denizi nasıl ikiye ayıracağını biliyordu.

Otuz Yedinci Bölüm

Saraid, kitabın hissizleştiren gücü için müteşekkirdi. O olmasa sinir krizleri geçirir, tanık olduğu dehşet karşısında kendini kaybederdi. Cathán burada, bu sahilde sevdiği herkesi öldürmeye çok yaklaşmıştı. Hepsi öldükten sonra onların geride kalan eşyalarını yağmalar, güzelce sarılmış, onu bekleyen Fennore Kitabı'nı bulurdu. Saraid her zaman Cathán'ın tehlikeli ve zalim bir adam olduğunu bilmişti ama onun ne kadar ölümcül olabileceğini ancak kitabı kendi kullanınca anlamıştı.

Liam yanında, sandalın içinde yatıyordu. Ölüyordu ve onunla birlikte Saraid'in bir parçası daha gidiyordu. Michael göğsündeki uzun ve derin yaraya bakmış ve çaresizce kanı durdurmaya çalışarak haykırmıştı. Herkesin bildiği şeyi söylemesine gerek yoktu. Bir mucize olmazsa Liam ölecekti.

Diğerleri sandalları yüklerken Saraid en küçük kardeşini kollarına sardı ve daha önce, ölüleri çağırdığı zaman gelen o müziğe ulaşmaya çalıştı; ama şarkı, uzak bir anı kadar silikti. Daha önce yaptığı şey Saraid'i yormuş, güçsüzleştirmişti. Liam'a bir yardımı dokunamazdı... tabii... içinde kitabın bu-

lunduğu çantaya baktı... onu tekrar kullanmayı düşünmek bile aptallıktı. Aklından geçirmesi bile korkunçtu.

Ruairi'ye baktı. Bunu yapmakta gerçekten ciddiyse elini çabuk tutması gerekecekti. Adaya ulaştıklarında Rory'nin gözlerinin üzerinde olacağını biliyordu. Onun kitabı bir daha kullanmasını asla kabul etmezdi, doğal olarak. Bunu, Rory görmeden halletmek zorunda kalacaktı.

Ve sonrasında... o da annesinin izinden gidecek ve varoluşunun eksik kalmış hayatına son verecekti. Kitap etkisini tam anlamıyla gösterdikten sonra ondan geriye ne kaldıysa hepsi sona erecekti.

Ruairi köpüren sahilde bir hava ve deniz tanrısı gibi durdu ve ulaşmaya kararlı olduğu adaya baktı. Saraid'in etrafında diğer insanlar, tanık oldukları güç karşısında büyülenmiş bir şekilde onu hayranlıkla süzüyorlardı. Hiçbir insan gökyüzündeki kuşları kontrol edemezdi; dolayısıyla onlar için Rory insandan da öte olmalıydı. Onu hayranlıkla, saygıyla izliyorlardı. Saraid, gözlerinin imkânsız maviliğinde parlayan güveni gördü. Şimdi Ruairi, yalnızca onun omuzlarında olan liderlik gömleğini kabullenmişti.

Bu tam da Colleen'in söylediği şeydi. Ruairi onun halkını kurtarmıştı; ama Fennore Kitabı'na karşı zafer kazanamayacaktı. Bu güzel adam ne kadar güçlenmişse de Saraid onun yapmak üzere yola çıktığı şeyi yapamayacağını biliyordu; ama o başardığı takdirde, Liam'ın hayatı için yalvarıp karşılığında kendininkini sunacak kadar uzun süre uzaklaşmayı başarırsa, bunun bir önemi olmazdı. Düşüncelerini saklamaya çalışarak başını öne eğdi. Diğer duygularıyla birlikte yasın da gitmiş olmasını diledi, böylece planladığı şeyin ağırlığını da hissetmezdi. Ruairi, Saraid'in bunu neden yaptığını anlamazdı, tıpkı babasının Oma'yı anlamadığı gibi; ama bunu açıklamanın bir

yolu da yoktu. Onu, başka hiçbir seçeneği kalmadığına inandıramazdı.

Ruairi, arkasında hayretler içinde kendisine bakan erkek ve kadınlara döndü. Konuşmak için ağzını açtı; ama ona fırsat vermeden Leary, Mahon Yılanyüz ve Kızıl Amir önünde diz çöktüler. Tereddütsüz diğerleri de aynı şeyi yaptı, ta ki ayakta bir tek Saraid, Ruairi ve Tiarnan kalana dek... ve sonra uzun bir bakışın ardından Tiarnan da diz çöktü.

Saraid, Ruairi'yi saran şaşkınlığı tahmin edebiliyordu; şaşkınlık ve mahcubiyet, belirsizlik ve şüphe. Diğerleri gibi o da Ruairi'nin ne yapacağını görmek için bekledi.

Uzun bir süre sonra Ruairi konuştu:

"Kalkın, lütfen. Lütfen."

Herkes şaşkın bir hâlde dediğini yaptı.

"Şurada gördüğünüz ada... orası Fennore Adası'dır" dedi. Dalgalı denizde adayı işaret ederken sesi çınlıyordu. "Birkaç yüzyıl içinde -belki de bin, bilmiyorum- ama gelecekte bir zamanda halkım orada yaşayacak." Saraid'e baktı ve hınzır bir ifadeyle gülümsedi. "Halkımız orada yaşayacak."

Herkes, sanki onu doğru duyduğunu doğrulamak istercesine birbirlerine baktı ama kimse onu sorgulamadı, ta ki Michael konuşana kadar.

"İyi de bizi *oraya* nasıl götüreceksin?" diye bağırdı.

Ruairi'nin yüzündeki tebessüm daha da yayıldı. "İşin bu kısmı biraz karmaşık olacak" diye yanıtladı. "Tek isteğim bana güvenmeniz."

Bu sözler ondan kolay çıkmamış gibiydi. Ruairi, bir şey istemekten hoşlanan bir adam değildi. Hele *güven* sözcüğünü kolay kolay kullanan biri hiç değildi.

Leary'ye baktı.

"Hadi, Cathán geri gelmeden şu sandalları suya indirelim."

Saraid, sandalların etrafında toplanan korku dolu insanlara yardım etmek için Liam'ın yanından ayrıldı. Onlara gülümserken Ruairi'nin gözlerinde fark ettiği şeyi kimsenin görmemesini umuyordu; sanki endişelenecek bir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştı. Saraid'in Ruairi'ye güvendiği gibi, onlar da Saraid'e güvenirlerdi ve onun yanında sakinleştiler; oysa içinde fırtınalar koptuğunu bilmiyorlardı. Fennore Kitabı'nın ondan asla geri vermeyeceği bir şey aldığını ve kısa sürede Saraid'in daha fazlasını vereceğini de bilmiyorlardı. Belki de bundan sonra Ruairi kitabı yok etmeyi başarırdı. Belki de sonsuza kadar saklardı. Saraid bilemezdi.

Kadınlar, çocuklar ve yaşlılar sandallara binerken Leary'nin adamları sandalları sabit tutmaya çalıştılar. Saraid, bunun bir felaket dışında nasıl bir sona ulaşacağını merak ederek kendi üzerine düşeni yaptı.

"Endişelenme, Prenses" dedi Ruairi onun korkusunu hissedip. "Seni koruyacağım."

Kitaptan değil, demek istedi Saraid. *Beni ondan hiçbir şey koruyamaz. Fennorelu Ruairi bile.*

Herkes sandallara yerleştiğinde Ruairi, Saraid ve kardeşleriyle tuhaf kayığa binip denize baktı. Saraid, Ruairi'nin bu kez soğuk karanlık sulara ağını attığını ve dondurucu derinliklere daldığını hayal etti. Sandallarda kimse, çocuklar bile konuşmuyordu, sonra Ruairi bekleyen sandallara ve onu izleyen meraklı yüzlere baktı.

"Bekleyin" dedi ve o anda sular dalgalanmaya ve kayıkların altında kaynamaya başladı. Onları rahat bir şekilde kaldırıyor, şiddetli esen rüzgârda denizin gri yeşil bir ipek gibi görünmesini sağlıyordu. Leary'nin adamları heyecanla bağırdı ve yaşlılar dua etmeye başladılar. Çocuklar ise görmek için kenara kaymışlardı.

"Somon" dedi Michael. Sandalın kenarına baktığında sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısık çıkmıştı. Küçük köpek ellerindeydi. Hayvan ürktü. "Bu resmen somon!"

Her yer somon balıklarıyla doluydu. Etraflarını sarıyor, dört bir yandan yükseliyor, sandalların üzerinden atlıyorlardı. Yaprak şeklindeki sandalları yukarı kaldırdılar ve giderek artan sayılarının kuvvetiyle sandalları itmeye başladılar. Binlerce, belki milyonlarca somon vardı. Yavaşça yüklerini ileri taşıdılar, akıntıları geçtiler; yolcular yüzlerinde bir şaşkınlık ve dehşet ifadesiyle onları izlerken tehlikeli denizi rahatlıkla aştılar.

"Bakın!" diye bağırdı biri ve döndüklerinde Cathán'ın ile ordusundan geri kalanların sahilde olduklarını gördüler. Cathán sandallara oklarla ateş açtı; ama şimdi çok uzaktaydılar ve oklar sulara gömüldü. Cathán uzakta gözden kaybolurken kadın ve adamlar neşeyle bağırıp onunla alay ettiler. Cathán vazgeçmeyecekti; ama Ruairi'nin yaptığı gibi denizleri yardıma çağırmadıkça onlara bir daha zarar veremezdi.

Adaya ulaşmaları uzun sürmedi. Aslında, sanki kundaktaki bebekler kadar güvenli bir şekilde, dalgaların üzerinde uçmuşlardı; ama ilk sandal kayalıklı sahile yanaştığında Saraid onlar kadar şanslı olmayan sayısız geminin enkazıyla karşılaştı. Parçalanmış gövdeleri, kayalıklar ve akıntıyla korunan bir koy oluşturmuştu. Etraftaki iskelet kalıntıları, onların yolculuğunun nasıl bir mucize olduğunu gözler önüne seriyordu.

Leary'nin adamları sandalları kıyıya çektiler ve insanlar dört bir yana dağıldılar. Sırtlarında yalnızca giysileri ve Cathán'ın işgalinden kaçırmayı başardıkları şeyler vardı ama çok uzun zamandır ilk defa güvendeydiler.

Saraid bunu fark ettiğinde, boğazının düğümlendiğini hissetti. Dönüp Ruairi'ye sıkıca sarıldı.

"Dur bakalım" dedi Ruairi. "Muslukları açmak yok, Prenses. Daha işimiz bitmedi."

Leary, emir bekleyen bir general gibi yanına geldi ve Ruairi, bir komutan gibi kıyıya göz gezdirdi. Bir komutan olmuştu zaten.

"Doğuya doğru bir vadi, geyiklerle dolu bir orman var. Onları oraya götür. Yerleşsinler."

Leary gülümsedi ve söyleneni yapmak üzere giderken Ruairi'yi selamladı; ama Ruairi'nin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekleyen daha bir sürü insan vardı ve Saraid bundan daha iyi bir fırsat yakalayamayacağına karar verdi. Vedalaşabilmeyi dileyip her adımda kalbinin parçalandığını hissederek sandaldaki çantayı aldı ve Ruairi fark etmeden uzaklaştı. Mağarayı bulması uzun sürmedi. Ruairi bir gün kalenin var olacağı çıkık kayalığı tarif etmişti ve Saraid bunu sınır işareti olarak kullanıp kıyıya doğru ilerledi; ama Ruairi ona nerede olduğunu söylemeseydi de Saraid bunu, bu yerin kendine ait olan şeyi isteyen çağrısını duyardı.

Omuzlarını dikleştirdi ve bu çağrıya yanıt verdi.

Otuz Sekizinci Bölüm

Rory, Saraid'in ne zaman gittiğini bilmiyordu. Tek bildiği ona bakmak için döndüğünde ortalıkta olmadığıydı. Kıyıya geldiklerinden beri kardeşlerinin hiçbiri onu görmemişti. Liam ölümün eşiğindeydi ve Rory çocuğun yüzüne baktığında anladı.

Anladı...

Kitabın olduğu çanta da Saraid ile birlikte gitmişti.

Başka soru sorarak vakit kaybetmedi. Hemen koştu.

Mağara tam da Rory'nin hatırladığı yerdeydi; elbette... mağaralar yer değiştirmezdi; ama nedense Rory mağaranın orada olmayacağından korkmuştu. Belki de bu zamanda taşlarla mühürlenmiş veya suların altında olabilirdi. Mağara ataları tarafından mı açıldı yoksa Tanrı'nın eli ve akıntılarla mı, asla bilemeyecekti.

Kale henüz inşa edilmemişti ama bir lord gibi denize hâkim görüntüsü gözlerinin önündeydi. Altında, mağara karanlık ve soğuktu ve ölü balık, yosun, küf ve salamura kokuyordu. Akıntıyla bir yığın odun parçası mağaranın içine sürüklenmiş, dev kayalara çarpıyordu.

Batan güneşin ışıklarını sızdırdığı tek yer olan arka bölüme doğru ilerlerken sessizlik etrafını sardı. Akıntı içeri vurup tekrar dışarı çıktığında mağara tuhaf bir şekilde parlayıp karardı. Hâlâ Saraid'i görmemişti.

Rory derinlere doğru inerken mağaranın duvarlarına ve tavanına baktı. Onun zamanında, kalbinin üzerindeki gibi spiraller her yüzeye kazınmış, hayal edilmesi güç bir kuvvetle kayalara işlenmişti; ama büyük annesinin cenazesinin olduğu gün duvarları süsleyen spirallerin büyük bir bölümü şu anda yoktu.

Gözüne bir hareket takıldı ve sonunda, zifiri karanlık havuzun yanı başında diz çökmüş Saraid'i gördü. Gözleri parlıyordu ve gözbebekleri öyle iriydi ki siyahlıklarıyla gözlerinin irislerini bastırıyorlardı. Kısa nefesler alıyor, verdiğinde içini yakıyor gibi sesler çıkarıyordu.

"Saraid?" dedi koşarak yanına gidip. "Ne yapıyorsun burada?"

Elbette biliyordu. *Liam.* Rory için yaptığı gibi şimdi Liam'ın hayatını kurtarmak için gelmişti. Rory konuşurken Saraid dönüp ona bakmadı bile ve Rory duyduğu sesin Saraid'den gelmediğini biliyordu. O siyah kapakların içinden, o soluk sayfalardan geliyordu.

Kitabı bu adaya getirmemesi gerektiğini o anda fark etti; ama Saraid'i kurtarıp kitabı yok edebileceğinden öyle emindi ki, imkânsızı başarma gücüne sahip olduğundan öyle emindi ki riskleri düşünmemişti bile.

Emrine amade olan kuşlardan, hayvanlardan, balıklardan sonra fazla cüretkâr, fazla kendini beğenmiş biri oluvermişti. Kendi gücüne, insanüstü bir varlık olduğuna inanmaya başlamıştı; daha önce başka hiçbir insanın yapamadığı şeyleri yapabileceğine.

Saraid'in kitabın yok oluşunu görmesini istemişti. Artık ondan korkmasına gerek kalmadığını çünkü onun, Rory'nin

-Fennorelu Ruairi'nin- ejderin kafasını kestiğini bilmesini istemişti. Öyle şımarmış, lanet olası üstünlüğüne öyle inanmıştı ki bilmeden onu buna mahkûm etmişti. Onu düşmana getirmişti. Onu inine sokmuştu.

Onu kollarından tutup bu korkunç yerden götürmeyi planlıyordu. Geri gelecekti, daha sonra. Yapması gereken şeyi yapmak, bu kötü varlığı yok etmek için gelecekti; ama şimdi Saraid'i güvenli bir yere götürmeliydi.

Hâlâ ne kadar aptal olduğunu göremiyorsun...

Ses, ilk adımı atmasına fırsat bırakmadan onu sersemleterek kafasında yankılandı. Onu her gözeneğinde, her sinir ucunda, her nefesinde hissetti. Bohça uğuldadı ve sanki sinirlerine elektrik veriyormuş gibi, bir testere ritminde inledi.

Ben başı ve sonu olan bir şey değilim. Sona erebilecek bir şey değilim. Seni aptal, zavallı adam. Ben yeryüzü ve gökyüzüyüm. Ben Güneş ve Ay'ım. Ben, senin o aciz aklının alabileceğinden çok daha öteyim.

Ses, bir tebeşir tahtasına sürtünen tırnaklar, çizilen ve gıcırdayan metal, milyonlarca keskin, delici parçaya dağılan camdı; hem hepsi hem hiçbiriydi. Rory'yi dehşet ve umutsuzlukla, terör ve panikle sardı. Dizlerinin üzerine çöküp pes etmek, teslim olmak, onun korkunç mesajlarını duymamak için *her şeyi* vermek istedi; ama içinin derinliklerinde başka bir ses konuştu, ilki karanlıkken bu aydınlıktı. Rory diğerinin yankısının keskin kokusuna rağmen ona odaklanmaya çalıştı, böylece algılayamadığı sözcükleri ayırt edebilecekti.

Hatırla, dedi yeni ses ve Rory bunun kardeşi Danni olduğunu düşündü. Şaşkın bir hâlde bu sese odaklandı ve zihninde ani görüntüler belirdi. Yine, babasını kaybettiği o geceyi gördü. Kitap aralarındaydı ve Rory kitaba battığını, kapağının içine yutulduğunu, sayfalarının arasında düzleştiğini hissetmişti.

O içi boş ve şeytani hiçlikte kapana kısılmış ve çığlıklar atan, donup kalmış, yakarışlarda bulunan pek çok ses vardı; ama onların çıkardığı gürültünün de ötesinde, Rory sürekli tekrarlanan monoton bir ilahi duyuyordu.

Şimdi, bir anda hayret verici bir netlikle hatırladı. Sezgileri ona bu ilahinin, Leary'nin onlara bahsettiği kadından, Beyaz Fennore'dan geldiğini söylüyordu. Lanetini yayıyor, insanın vücuduna batan dikenlerle dolu büyük bir ağ örüyordu. Tekrar tekrar söylüyor, hiç vazgeçmiyordu.

Saraid'e doğru bir adım daha atmayı denedi ama ayakları mağaranın zeminine mühürlenmişti ve Rory yürüyemiyordu.

Öfkeli bir haykırışla Fennore Kitabı'na baktı. Çantadan, onu saran bezden çıkmıştı. Saraid önünde bir heykel gibi diz çökmüş, kıpırdamıyordu.

Kitabın siyah kapağı açıldı ve sayfalar dönmeye başladı. Her sayfa sonu gelmeyen spiraller, anlamsız sembollerle doluydu ve sayfalar gözünün önünde dönerken tüm şekiller bulanıklaşıyordu. Kitabın vızıltısı Saraid'in saçlarını havalandırdı ama o yine hareket etmedi, tepki vermedi. Yavaşça, ölçülemeyecek kadar küçük bir ağırlıkla, tuhaf eşmerkezli spiraller ayrıldı ve dönen sayfalar, birden runik alfabesine ardından Rory'nin okuyabildiği harflere dönüştü. Rory, kesik anlatımları mantıklı bir şeye dönüştürmeye çalıştı. O anlamaya başlarken Saraid konuştu.

Sesi kısık ve ona ait olmayan karanlık bir yankıyla farklı bir tondaydı. Gözleri simsiyahtı; sadece gözbebekleri değil, sadece irisleri değil, gözlerinin tamamı. Tek bir beyazlık bile yoktu, uzun kirpiklerinin arası dipsiz bir kuyuydu.

"Saraid?" diye fısıldadı Rory.

Saraid onu duymadı ama kendine ait olmayan tuhaf bir sesle konuşarak Rory'nin okuduğu sözcükleri tekrarlıyordu.

"Ben Beyaz Fennore'um. Ben Tanrıların insanlara bir armağanıyım. Ben senin algılayamadığınım. Ben senin korktuğunum. Bana ihanet ettiğin için Brandubh, İrlanda'nın Yüce Rahip'i, sonsuzluğu ve ötesini, benim için yarattığın kitabın sayfalarında geçireceksin; değersiz bir yaratık gibi defedilmiş, herkesin küçümsediği ve kimsenin saygı duymadığı biri olarak."

Saraid konuşurken gözünü bile kırpmadı. Duraksamadı. Rory'nin korktuğunu görmedi.

"Seninle temas kuran herkes, yanlarında taşıdıkları kötülükler ve açgözlülükler için senin gibi ıstırap çekecekler. Senin beni kullandığın gibi, onlar da seni kendi iradeleri için kullanacaklar. İnsanların yürekleri saflaştığında çürüyüp bir hiç olacaksın."

Rory bir adım daha atıp Saraid'e uzanmayı başardı. Elleri buz gibiydi ve parmaklarını sıkıyordu.

"Sadece gerçekleştirebileceğin vaatlerde bulunabilir, sadece sana verileni alabilirsin. Hayatta kalmayı başarırsan beni tekrar göreceksin."

Saraid şimdi durdu ama sesi her yerden yankılanıyor, loş ışığa çarpıyordu. Rory'nin midesindeki kasılma dehşetle patladı.

"Saraid, kes şunu. Yeter!"

Siyah, simsiyah gözlerinin önünde parmaklarını şaklattı. Omuzlarını tutup onu sarstı. Saraid'in başı narin omzunun üzerinde sallandı ama yüzündeki donuk ifade değişmedi, siyah gözleri normale dönmedi.

Saraid bir nefes aldı ve ardından kendine ait olmayan bir tonda lanet çanını çalarak bir kez daha konuşmaya başladı:

"Sen beni tanımayacaksın ama ben seni yargılayacağım, Brandubh Kara Kuzgun ve günahlarının bağışlandığını kanıt-

lamak için tek bir şansın olacak. Bu senin lanetin. Bu senin kaderin. Bununla yaşa ya da bedelimi öde."

Mahkûmiyet mağarada infilak etti... bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Duvarlar yankılandı, zemin sallandı ve su havuzu kabardı. Saraid sallandı, sonra öne eğildiğinde gözleri geriye doğru devrildi. Rory onun yumuşak bedenini kucağına aldı ve yüzünü tekrar kitaba döndü.

Siyah deri, dalgalanan bir ışıkla parladı ve yüzeyinde iç içe geçmiş gümüş ve altınlar kendilerine özgü bir ateşle aydınlandılar. Bir kez daha sayfalar ileri geri dönmeye başladı ve ne uğultuya ne de çığlığa benzer ama ikisinin arası berbat bir titreşim giderek yoğunlaştı. Rory bu gürültünün kafasının içinden geldiğini hissetti.

Dönmek, kaçmak istedi. Saraid'i güneş ışıklarına çıkarmak, insanların dünyasında yeri olmayan bu korkunç şeyden uzaklaştırmak istedi; ama zorlanmış gibi ayakları kitaba doğru ilerledi.

Şimdi duyduğu Saraid'in sesiydi... kollarında bilinçsiz bir hâlde yatıyor olsa da gerçek sesiydi. Rory'nin hayatı için yalvarırken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve Rory, kitabın onu, Saraid'in onu kurtarmak için kalbini verdiği anlara tanık olmaya mecbur ettiğinin farkındaydı. Önündeki boş sayfa kalın, siyah, tuhaf sembollerle dolmaya başladı ve görünmez bir kalem, Saraid'in şeytanla yaptığı anlaşmanın şartlarını karaladı.

Adı vardı, yanında da Rory'nin adı. Altında, Rory'nin hayatını bağışlamasını istediğinde söyledikleri yazıyordu. Rory, görmek istemediği şeyi inkâr ederek başını salladı. Bu, bir sözleşmeydi. Bu kitabın her sayfası bir sözleşmeydi. Bundan adı gibi emindi.

Sayfalar tekrar havalandı ve bu kez babasının sesini duydu. Para için, güç için, onu aşan bir hayatın kontrolünü eline almak için yalvarıyordu. Diğer sesler de karıştı, sayfalar dolusu,

zifir gibi bir kalemle yazılmış sözleşmeler. Rory gözlerinin yandığını ve yüreğinin anlaşılmaz bir ıstırapla teklediğini hissetti.

Kendi cüretkâr sözlerini duydu:

"Onu yok edeceğim..."

Öyle kendinden emindi ki! Kitabın yenilmez olduğu fikriyle dalga geçmişti; ama şimdi bu şeytani varlıkla karşı karşıyaydı ve şaşkındı. Nasıl yapacaktı? Herhangi birine bunu nasıl yapardı?

Saraid öksürmeye başladı ve nefesi beyaz dudaklarının arasında bir hırıltıyla esti.

"Nesin sen?" dedi Rory. Kollarında Saraid'le dizlerinin üzerine çöktü. "Kes şunu. *Kes.* Bırak gitsin."

Yanıt olarak Saraid'in bedeni kıvrıldı, dizleri göğsüne yükseldi. Şimdi o hırıltı bile yoktu. Nefes almıyordu. Bedeni acıyla kasılırken ellerini boğazına götürdü ve nefes almaya çalıştı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Rory tekrar.

Yine boş bir sayfa açıldı, görünmez kalem hazır bir şekilde beklemeye başladı. Donuk sessizlikte havada asılı kalan bir soru işareti.

Onu kurtarmak için ne verirdin?

Rory tereddüt etmedi. "Her şeyi" dedi.

Söyle. İste ve senin olsun...

"Sen kardeşime ne yaptın?" diye haykırdı bir ses; ama kafasının içinde değil, bu kez burada, mağarada.

Rory arkasını döndüğünde Tiarnan'ın mağaranın girişinde durduğunu gördü. Rory'nin kollarında kıvranan kadına bakıyor, yüzü öfke ve ıstırapla doluyordu. Kumsalda vücuduna saplanan oklar çıkarılmıştı ama vücudu kan içindeydi ve hırpalanmıştı. Rory'nin çömeldiği yere koştu ve kardeşini Rory'nin kollarından çekti.

"Ne yapıyorsun ona?" diye sordu tekrar.

Rory cevap vermedi. Kitaba bakıyor, zevkini tatmayı bekliyordu.

Tiarnan anlamış gibiydi. Bir saniye içinde her şeyi gördü ve Rory'nin anlayamadığını anladı. Kazanmanın, bu kadar sinsi, bu kadar yanlış... böyle şeytani bir şeyi alt etmenin hiçbir yolu yoktu.

Hiddetle haykırarak Rory ayağa kalktı, belindeki hançeri çekti ve açık kitabın sayfalarına sapladı. Kitap feryat etmeye, kulakları yakan korkunç bir sesle zonklamaya başladı. Kitabın sırtından yağ gibi kalın, kokuşmuş ve berbat bir kan akmaya başladı ve Rory'nin umut etmek için az zamanı vardı. Döndü ve şimdi Tiarnan'ın kollarında olan Saraid'e baktı.

Saraid sıçrayıp yerde kıvranmaya başladı, sonra nefes almak için son bir gayrette bulundu ve olduğu yerde kaldı.

"Hayır" diye fısıldadı Rory. "Hayır!"

Tekrar o berbat kitabın başına geçti ve öfkesini, ıstırabını, intikamını kustu. Bıçağını bir kez daha kaldırdı ve mağaranın duvarlarından, tavanından bir yıldırım patlayıp hançeri elinden aldı ve ayaklarının dibinde erimiş demire dönüştürdü; ama Rory yılmıyordu.

Kitabı yakaladı, Saraid'in adının yazılı olduğu sayfaları yırtmaya, o telaşla ondan sonrakileri de sökmeye başladı. Bir avuç dolusu sayfa elinde kuvvetle geri çekildi. Sayfalar fok balığı derisi gibi kalın ve kaygandı, yırtılmayı reddediyorlardı ama Rory pes etmeyecekti. Arkasında Tiarnan'ın çaresiz haykırışlarını duydu ve Saraid'in hareket etmediğini, artık nefes almadığını anladı, sonra dev adam yanına geldi, ıstırabının ağırlığını ve gücünü Rory'nin gayretlerine verdi. Küfürler ediyor, lanetler okuyordu.

"Bir daha başarısız olmayacağım."

Tekrar tekrar, her iki adam için de bir mantraya dönüşene dek tekrarladı. Başarısız olmayacaklardı. Rory'nin yüzü ter içindeydi ve kolları titriyordu; ama sonra hissetti, duydu. Bir gözyaşı... ve sonra...

Ses, sanki dünya ikiye ayrılıyormuş gibi kulakları sağır eden, delen, algının da ötesinde tiz bir sesti. Onun gücüyle duraksayan Rory ve Tiarnan, ellerinde buruşturdukları sayfalarla öylece durdular. Sayfaların kenarları ellerini kesiyor, parmaklarını şeritler hâlinde kanatıyordu.

Tiarnan kanlı sayfaları havaya kaldırdı ve bağırdı.

"Bir. Daha. Başarısız..."

Sayfaları parçalamaya başladı, ardından bağlayıcı sözleşmeleri parçalara ayırıp her bir öfkeli sözcükte elindekileri havalara saçtı.

"Olmayacağım."

Rory de sayfaları yarıya böldü, ardından bir daha yırttı ve havaya fırlattı.

Son parça bir süre uçuştu, ardından o da diğerlerinin peşinden mağaranın tavanına yükseldi, roket gibi taşa çarpıp patlamaya, alevler saçmaya başladılar. Korkunç sembollerini tavana kazıyor, alev alev yanıyorlar, tavanı dev bir meşaleye dönüştürüyorlardı. Yer sallandı; Tiarnan, Rory'ye çarptı ve ikisi de sendelediler, sonra Rory duvara çarpıp doğruldu, Saraid'in yanına koştu, başını kaldırdı ve dudaklarını dudaklarına dayayıp ciğerlerine nefes üfledi. Durdu, göğsüne bastırdı, nefes verdi, onu bırakmayı, denemekten vazgeçmeyi bir an bile düşünmeden tekrar tekrar denedi.

Üzerlerine kıvılcımlar yağdı ve Saraid'in yırtık elbisesine, onun yıpranmış gömleğine ateşler düştüğünde Rory hemen söndürdü; yine de dudaklarını Saraid'in dudaklarından ayırmadı. Defalarca ciğerlerine nefes alıp verdi.

Mağara karanlığa gömüldü ve sonra duvarları sarsan, zemini çatlatan bir sesle beyaz bir ışık patladı. Rory, onu üzerlerine düşen taşlardan koruyarak Saraid'in üzerine kapandı. Mağara çöküyor gibiydi ama Rory göremiyordu çünkü o kör edici ışık; dünyayı, gözlerini yakan bir parlaklığa dönüştürmüştü. Şimdi Tiarnan'ın ne yaptığını bilmiyordu. Hâlâ orada, kitabın sayfalarını mı yırtıyordu?

Kızgın bir bakışın derinliklerinden, Rory'nin giysilerini çekiştiren, Saraid'in saçlarını havalandıran bir basınç, sinir bozucu bir çekim gücü hissetti. Çekim onları ileri götürüyordu. Çaresizce Rory bir koluyla kayaya sarıldı, diğer koluyla Saraid'in cansız bedenini tutuyordu. Tüm varlığıyla asılan bu güç Rory'yi çekti, ayaklarını havalandırdı, kollarını bulundukları yerlerden ayırmaya çalıştı ama Rory ne kayayı ne de Saraid'i bırakıyordu. Omzunun, hayal edebileceği her şeyden daha parlak, daha kızgın, ıstıraplı bir acıyla yırtıldığını hissetti ama tutundu. Bırakmadı.

Önünde, beyaz zeminin üzerinde dev bir gölgeye benzer bir şekil belirdi. Rory gözlerini kırpıştırıp ona bakarak şekil ve form almasını izledi, sonra ona bakan, ağzı bir çığlıkla açılmış bu genç yüzü tanıdı. Bu Meaghan'dı. Üvey kardeşi Meaghan. Sadece bir an için, kale harabelerinin altındaki mağarada, üzerinde kot pantolonu ve bir U2 tişörtüyle duruyordu. Onu tanımasıyla Meaghan'ın kaybolması bir oldu. Tiz çığlık atan dehşet, kafatasını yarmış olması gereken gürültülü bir kırılmayla zirveye ulaştı, ardından Rory bir şeyin, kollarında tuttuğu yumuşak bedeni kaldırmaya çalıştığını hissetti. Sarsıldı, kıpırdadı ve birden gitti. Rory'nin bunun ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan, uzaklaşırken tenine sürtündüğünü hissetti.

Neydi bu? Saraid hâlâ kollarındaydı. Onu bırakmamıştı. Ruhu muydu? Her şeye rağmen onu kaybetmiş olabilir miydi?

Sağır edici feryat giderek artti, artti, artti, artti ve sonra...

Sessizlik.

Sessizlik, karanlık ve yumuşak. Sessizlik, siyah ve serin.

Kör edici ışık gitmiş, geriye sadece batan güneşin tatlı parıltısı kalmıştı. Rory zangır zangır titreyerek kayayı bıraktı ve omzu maruz kaldığı bu suistimal karşısında isyan ederken acıyla haykırdı.

Saraid'e bakarken gözleri dolmuştu. Yüzünden yaşlar akmaya başladı. Saraid kollarında hareketsiz ve ölü gibi bembeyaz yatıyordu. Kopup gittiğini hissettiği, onları içine çekmeye çalışan girdaba karşı koyamayan şey onun ruhu muydu?

"Hayır" diye fısıldadı yüzünü ve boynunu öperek. "Lütfen, hayır." Başını geriye attı ve haykırdı. "HAYIR!"

Kendi sesi mağaranın duvarlarına çarpıp ona geri geldi. Bedeli ne olursa olsun, kafasına koyduğu şeyi yapmaya niyetli bir şekilde, kontrol edemediği bir öfkeyle yüzünü kitaba çevirdi ama kitap gitmişti. Şok olmuş bir hâlde mağarada etrafına bakındı. Tiarnan da gitmişti.

Saraid'in kardeşi mi almıştı? Yoksa o...

Kollarında Saraid kıpırdadı. Hareket öyle hafifti ki başta Rory hayal ettiğini düşündü. Aklının ona oyunlar oynadığından korkarak başını eğip ona baktı. Saraid'in kirpikleri kımıldadı ve sonra göğsü derin bir nefesle yükseldi. Gözleri açıldı.

Rory, çikolata kadar koyu ve zengin o kahverengilere, parlak ve net beyazlara baktı. İçindeki güzel insanın ruhuyla parlayan gözler. Saraid de şaşkın bir hâlde ona bakıyordu. Hayattaydı.

Rory kalbinin söküldüğünü, parçalanıp denize fırlatıldığını hissetti. Saraid'in yüzüne bakarken gözleri doldu, görüşü engellendi.

"Yaptın?" dedi ya da sordu. Rory anlayamamıştı.

"Hayır."

Şaşıran Saraid doğrulup oturur pozisyona geldi ve etrafına bakındı.

"Ama gitti?"

Rory başını salladı.

"Tiarnan... o almış olmalı; eğer nasıl kullanıldığını..."

Saraid'in gözleri dehşetle açıldı.

"Üzgünüm."

Rory, Saraid'i kendine çekti; acısını, Saraid'in ciğerlerindeki nefesten, kalbinin yanında atan kalbinden başka hiçbir şeyi umursamadan ona sarıldı. Saraid'in büyüleyici kokusu dört bir yanını sardı.

"Seni kaybettim sandım" dedi Rory ve sözcükler, duygularıyla aynı anda dökülüverdiler. Saraid'e sarılıp onu kucağında sallayarak, kendini onun sıcaklığına kaptırarak bebek gibi ağladı.

Saraid'in kolları Rory'nin boynundaydı ve o da aynı duygular, aynı şaşkınlık, acı ve mutlulukla ona sarıldı.

"Seni duydum, baştan sona, beni çağırdığını duyabiliyordum."

Bir süre sonra Saraid geri çekildi, Rory'nin yüzüne dokundu, gözyaşlarını öptü.

"Bitti, Ruairi. Her ne yaptıysan yeterli oldu. Hissediyorum."

"Yani..."

Rory kaşlarını çattı. Saraid'in ne demek istediğinden emin değildi.

"Kitap... bir parçamı almıştı ve o parçanın olması gereken yerde bir boşluk vardı; ama şimdi geri geldi, tekrar hissediyorum."

Şaşkına dönen Rory başını geriye attı, tavana ve duvarlara kazınmış sembollere baktı, aralarında Saraid'in adını gördü. Başarmışlar mıydı? O ve Tiarnan inanılmazı başarmışlar

mıydı? Saraid'in içinden kopup gittiğini hissettiği şey, kitabın kendisi miydi? Onu bağlayan zincirler mi gitmişti?

"Sadece ben değil, Saraid. Kardeşin de buradaydı. Tiarnan olmasaydı kitap kazanırdı."

Saraid'in yüzündeki gülümseme bu açıklamayla yumuşadı ve bir soruya yanıt verir gibi başını salladı.

"Bu iyi. Başarısızlık onun kolay kolay kaldırabileceği bir şey değil."

"Üzgünüm" dedi Rory tekrar. "Sonra ona ne oldu, bilmiyorum. Onun kitabı tuttuğunu gördüm, ardından ikisi de gitmişti. O mu kitabı aldı, kitap mı onu aldı, bilmiyorum Saraid."

"Ben ilk söylediğine inanacağım" dedi Saraid. "İlkine inanacağım."

Birbirlerine yardım ederek kumsala indiler ve güneş onları sımsıcak karşıladı; ama Rory, Saraid'i diğerlerinin olduğu yere götürmedi. Onunla yalnız kalmaya, çaresizce özlediği kadını hissetmeye ihtiyacı vardı. Onu kayalıkların arasından çocukken keşfettiği bir yere götürdü. Burası orman ve deniz arasında, gözlerden uzak, küçük bir kumsaldı.

Saraid ona nereye gittiğini sormadı. Rory, Saraid'in bildiğini düşündü. Diğerlerinin yanına döndüğünde onu sorumluluklar, üzüntüler -Liam büyük olasılıkla güneş batmadan ölmüş olacaktı- ve dünyanın ağırlığı bekliyor olacaktı; ama şimdilik yalnızca Saraid ve Rory vardı.

Rory onu kollarına aldı ve yüreğindekileri hissetmesine izin vererek uzun bir süre sessizce sarıldı. Bunları dile getiremezdi çünkü kelimeler yetersiz kalırdı. Bir kez daha sıcak ve duygularla zengin güzel gözlerinde yaşlar vardı. Saraid ona gülümsedi ve gözleri, Rory'nin sevdiği gibi ışıldayıp özlemini çektiği ateşle, havadan da çok ihtiyaç duyduğu sıcaklıkla doldu... hepsi oradaydı. Hepsi Rory için...

Rory dudaklarını Saraid'in dudaklarına değdirdi ve onu yavaşça, sanki dünyadaki tüm zaman onlarınmış gibi öptü; ve öyleydi de. Rory hissediyordu. Öpücük bir mühür, ikisinin de içlerine aldığı ve kendilerine ait bir parça olarak özümsedikleri sessiz bir açıklamaydı. Rory ona sıkıca sarıldı. Onun sıcaklığına, kokusuna, dokunuşlarına hiçbir zaman yeteri kadar yakın olmayı başaramayacağını biliyordu. Ağzının tattırdığı histe, tutkusunun ateşinde kendini kaybederek Saraid'i bir kez daha öptü.

Rory daha önce kendini hiç şu anda istediği gibi vermemişti. Bunu düşünmek, Saraid onun gerçekte ne kadar büyülendiğini fark ettiğinde Rory üzerinde sahip olacağı kontrol, o teslimiyet onu korkutuyordu. Bir an ona kaçmasını söyleyen içgüdüsel bir tepkiyle geri çekildi ama Saraid diğer kadınlara benzemiyordu ve onu bırakmayı reddediyordu. Çoktan ona sahipmiş gibi, Rory'nin yüreğine kondurduğu öpücüklerle hareket ediyordu. Ellerini Rory'nin göğsüne, orada yanan sembolün üzerine götürdü. Rory'nin yaralarını öptü, dudaklarıyla buluştu ve dilinin Rory'yi tatmasına izin verdi, tıpkı daha önce Rory'nin yaptığı gibi.

Kıyafetleri yırtık pırtıktı. Her bir katmanı çıkarmak korkunç bir işkenceye dönüşmüştü. Rory'nin değdiği her çıplak ten onu mantıktan biraz daha uzaklaştırıyordu ve bir anda üstlerindekileri yırtarak çıkardılar. İkisinin de vücudu morluklar, çizikler, sıyrıklar, yaralarla doluydu ama hayatta ve birlikteydiler. Rory onu yumuşak çimlerin üzerine çekti ve bir kez daha kollarına aldı. Saraid öyle yumuşaktı, Rory'nin bedeninin sert düzlüklerine öyle güzel kıvrılıyordu ki Rory kendinden geçti. İlk seviştiklerinde, birlikteliklerinin bütün kuvvetinden mahrum kalan Rory olmuştu. İkincisinde Saraid ona kitabın verdiği mesafeyle gelmişti. Bu kez onları ayrı tutacak hiçbir şey yoktu.

Rory sırtüstü döndü ve onu da kendine çekti. Saraid bacaklarını açıp Rory'nin kucağına oturdu. Saraid'in ıslak sıcaklığı, Rory'nin sertliğini kendi karnına bastırıyordu. Bu, Rory'nin sonsuza dek katlanacağı ve seve seve çekeceği bir ıstıraptı. Hisleri bu kadar yoğun olunca kontrol anlamsızdı. Saraid onu çoktan gözleriyle, dudaklarıyla, cesaretiyle, yüreğiyle kontrol ediyordu; eğer bu onu bir kukla yapıyorsa kimin umurundaydı?

Benim değil, diye düşündü Rory çaresiz bir teslimiyet hissiyle; ve teslim olmanın, pes etmekle aynı şey olmadığını anladı. Bu, onu güçsüz bırakmıyor, aksine güçlendiriyordu. Rory onun kocasıydı ve bu sözcük kulağına ne kadar tuhaf, sıra dışı gelse de aynı zamanda bunu bilmenin tatmin edici, simgelediği her şeyde coşkuyla parlayan bir yanı vardı. Rory onun kocasıydı ve Saraid, ona verilen bir hazineydi. Kıymetini bileceği, seveceği ve üzerine titreyeceği bir hazine.

Rory, Saraid'in gözlerine baktı ve duygularla dolu bir kuyunun içinde kayboldu; ama bu düşüş yumuşak, davetkâr ve sevinçliydi.

"Seni sevecek, kıymetini bilecek ve senin üzerine titreyeceğim" diye yemin etti. "Ölüm bizi ayırana kadar."

"Ben de seni, kocacığım."

Rory, yaşamındaki tüm günahlara karşılık, şimdi burada, kollarında Saraid'le birlikte olmak için iyi bir şeyler yapmış olmalıydı.

Saraid, Rory'yi ateşe veren küçük sesler, iniltiler çıkardı. Tanrım, her anlamda mükemmeldi. Saraid sırtını gerip her harekette kalçalarını buluşturarak onun ritmini yakaladı. Saraid, Rory'nin hiç ulaşamayacağını düşündüğü kurtuluştu ve bir söz daha verdi, bu kez içinden... onu sonsuza dek koruyacağına yemin etti. Saraid onu, zamanın aşılması mümkün olmayan engellerinden çağırmıştı ve Rory onu asla bırakmayacaktı.

Rory, Saraid'in vücudunda kasıldığını hissetti ve biraz kayıp aralarına elini uzattı, böylece aynı anda ona dokunabilecekti de. Saraid, kalçalarını sıkıp Rory'nin zevkle haykırmak istemesine yol açan bir iniltiyle anında zirveye ulaştı. Rory ise bedenindeki her kasın kasıldığını, sonra da hücrelerinin genleştiğini hissederek ona katıldı.

Rory ardından uzun süre, tüm bu duygular içini sararken konuşamadı, kıpırdayamadı, nefes alamadı; ellerini, ayaklarını, çarpan kalbini ve dönen başını hissetmeye başladığında bile hareket etmedi. Hissettiklerini sözcüklere dökemiyordu ama duyguların ateşi onu sarmıştı ve şimdi Rory yeni bir şekil alıyordu.

Değişmişti. Saraid onu değiştirmişti ve artık hiçbir şey aynı olmayacaktı. Rory bu duygunun onu kuşatmasına izin vererek ağırlığını hissetti. Bu mucizeyi seve seve kabullendi.

Sersemlemiş bir mutluluk kahkahasıyla döndü ve Saraid'i de yanına çekip yumuşak çimlerin üzerine yığıldı. Şimdi onu bulmuştu ya sonunda hayatının amacını anlamıştı... Saraid'le yaşamak, burada veya başka bir yerde. Önemi yoktu. Onlar aynı bütünün iki yarısıydı ve paylaştıkları şey onları bir daha asla ayrılmayacak bir şeye dönüştürmüştü.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Ardından gelen haftalarda, Saraid yasla mutluluk arasında kaldı. Uzun zamandır onlar için hayat, hayatta kalmak için savaşmak demekti; ama şimdi kendilerini güvende hissettikleri bir yuvaları vardı ve bunun için mutlu olmamaları imkânsızdı. Bu, hayallerinin de ötesindeydi; ama o ve Ruairi sahile döndüklerinde Tiarnan ve Liam'ın bir iz bile bırakmadan ortadan kaybolduklarını öğrenmişlerdi.

"Liam buradaydı, sandalda" dedi Michael. "Sonra yerin sallandığını hissettim ve bir an için arkamı döndüm -sadece bir an- ve tekrar baktığımda gitmişti."

Gitmişti. Tıpkı Tiarnan gibi. Üç kardeşini kaybetmişti -ikisini bilinmeze- ve sonuncusunu ihanete. Onların yokluğu, Saraid'in yüreğinde hiç dolmamasından korktuğu bir boşluktu. Saraid ve Michael'ın tek yapabildikleri, gitmiş olmalarının ölmüş oldukları anlamına gelmediği inancına tutunmak ve bir gün geri döneceklerini ummaktı.

Ruairi, onları adaya getirdiği gün soğuk, karanlık mağarada olan korkunç olayları açıklamış, Saraid'e Tiarnan'la bir-

likte sayfaları yırtarken tuhaf spiral sembollerin sözcüklere dönüştüğünü... beyaz ışığı, sağır edici gürültüyü anlatmıştı... ama Tiarnan'ın neden ortadan kaybolduğuna ya da Fennore Kitabı'nın nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Liam'a ne olduğunu da açıklayamıyordu. Kimse açıklayamıyordu.

Michael, Tiarnan'ın, Saraid'in hayatı karşılığında kendi hayatını verdiğini düşündü.

"Eğer kitap Ruairi'ye senin yerini alma şansı verdiyse kardeşine niye vermesin? Bunu senin için yapardı, Saraid. Yapardı, biliyorsun."

Saraid biliyordu ve bu mümkündü ama açıklayamadığı sebeplerden ötürü, çok doğru gelmiyordu; yine de kardeşlerinin ölümlerinin ona gelmelerinden bir yandan korkup bir yandan umut ederek geceler boyu bekledi. Hiç gelmediler ve Saraid bundan cesaret aldı. Ruhlarını gördüğü güne dek, onların bir yerde, bir şekilde yaşadıklarına inanmaya devam edecekti.

* * *

Rory kayalıkların kenarında duruyordu. Onlara sığınak olan bu bölge, bir gün bu adanın savunması olacaktı. Köpüklü dalgalar ve martılarla canlı okyanusa bakıp gökyüzü ve denize karşı hissettiği yakınlığı düşünerek gülümsedi. Arkasını döndü ve hayatta kalmayı başaran yüz atmış beş kişinin, bir gün adı Ballyfionúir olacak bu yere yerleşmeye başladığı bölgelere baktı.

Geri döndüğünde uyanık, küçük bir kadının kayalıkların kenarındaki bir taşın üzerinde oturduğunu fark etti. Üzerinde beyaz çiçekli bir gömlek ve mavi pantolon vardı. Ayağında ise parlak spor ayakkabılar. Daha önce geldiğinde Rory'nin ödünü koparmıştı. Bu kez Rory onu bekliyordu.

"Merhaba, büyük anne" dedi Rory ona sarılabilmeyi dileyerek. Gerçekten burada olmasını isteyerek.

"Bakıyorum da beni gördüğüne sevinmiş gibisin?" dedi Colleen. Siyah gözleri parlıyordu.

"Öyleyim. Sana teşekkür etmek istedim."

"Biliyorum, evlat. Biliyorum. Sana teşekkür etmesi gereken benim, sanırım, eğer önemliyse. Sen bu yere ve zamana aitsin, Rory. Bu çok açık. Mutlu musun?"

Rory gülümsedi.

"Evet."

"O zaman ben de mutluyum."

Rory annesini, Niall'ı ve kardeşlerini sormak istedi. Bir anda ortadan kaybolduğunda ne düşündüklerini. Endişelenmişler miydi?

"Endişelenme, evlat" dedi Colleen. "Biliyorlar."

Ne kadar tuhaf da olsa Rory ona inandı.

"Gitme vaktim geldi."

"Cennete mi?" diye sordu ve sözcükler ağzından dökülürken kendini toy ve tuhaf hissetti. Yaşadıkları onca şeyden sonra cennete inanıyor muydu?

"Şşşt!" dedi Colleen, bir an Rory'nin saflığına gülüp, sonra yüzündeki ciddi ifadeyi görmüş olmalı ki yanıtladı. "Hayır, cennete değil ama öteki tarafa da değil, neyse ki! Burada iyi iş çıkardın, Rory... yoksa Ruairi mi demeliyim?" Yüzüne parlak bir gülümseme geldi, gözleri ışıldadı. "Ama hâlâ bu dünyada bana ihtiyaç olduğunu düşünüyorum."

"Burada mı? Benimle mi?"

"Hayır, evlat. Senin endişeleneceğin bir şey yok. Sen burada işlerine bak. Kaleni inşa et. Evlendiğin o genç ve güzel kadınla bebekler yapın. Bir sürü bebek."

Muzur bir yüz ifadesiyle sırıttı.

"Ama..."

"Şimdi yükü taşıma sırası Tiarnan'da."

"Tiarnan mı? Hayatta mı?"

Büyük annesi Rory'ye göz kırptı.

"*Hayatta* çok garip bir ifade, değil mi? Gerçekten ne anlama geldiğini bilen var mı?"

Belli ki Ruairi bilmiyordu. Sersemlemiş bir şekilde büyük annesine baktı.

"Bir kez olsun açık konuşamaz mısın, büyük anne? Hep lafı dolandırmak zorunda mısın?"

"Evet, sanırım zorundayım."

Ve bununla birlikte kayboldu.

* * *

Saraid Ruairi'yi mağarada, hâlâ Fennore Kitabı'nı ararken buldu. Tiarnan ve Liam için kendini sorumlu hissediyor ve kitabı bulabilirse bir şekilde verdiği hasarı geri alabileceğini düşünüyordu. Saraid ona bunun anlamsız bir arayış olduğunu söyleyebilirdi; ama Saraid'e kalırsa bu, ona çaresizce ihtiyaç duyduğu bir amaç hissi veriyordu.

Havuzun kenarına oturdu ve Ruairi'nin onu fark etmesini bekledi. Uzun sürmedi. Ruairi onu görür görmez gelip yanına oturdu.

"Kitap gitti, Ruairi" dedi Saraid. "Bunu içimde hissediyorum."

"Biliyorum ama..." Durdu ve Saraid'in gözlerine baktı. "Sana geldiler mi? Yani..."

"Ruhlarını gördüm mü? Hayır."

"Göreceğini sanmıyorum" dedi Ruairi temkinli bir şekilde, sonra da ona, o sabah karşılaştığı ziyaretçisinden söz etti, Bal-

laghlı Colleen; ve Colleen, Ruairi'nin görevinin bittiğini ama Tiarnan'ın... onun oynaması gereken bir rolü olduğunu söylemişti. Liam'dan bahsetmemişti ama her neredelerse Saraid onların birlikte olduklarına inanmak istiyordu.

"Tiarnan'ın geleceğe gitmiş olması mümkün mü? Senin zamanına?"

Ruairi şaşkın görünüyordu.

"Kim bilir?"

Saraid, kardeşleri için hem mutlu hem de endişeli bir şekilde güldü. Tiarnan'ın önündeki yolun uzun ve zorlu olacağına şüphesi yoktu; ama hayattaydı... ya da en azından ölü değildi.

Ruairi ona, o çok sevdiği muzur ifadesiyle gülümsüyordu.

"Şimdi o güzel mavi gözlerin ardında aklından neler geçiyor, kocacığım?"

"Şey, büyük annem bir şey daha söyledi" dedi. Sırıtmaya başlamıştı. Saraid de kendine hâkim olamadı, o da sırıttı.

"Neymiş o?"

Ruairi eğildi ve Saraid'i kucağına aldı. Saraid, göğüslerini Ruairi'nin kaslı ve güçlü göğüs duvarına bastırarak kucağına oturdu. Ruairi'ye sarıldı ve bacaklarını beline doladı. Böyle sert bir bedende teninin bu kadar yumuşak olmasına bayılıyordu. Elleriyle yüzüne dokundu ve dudaklarını öptü.

"Colleen ne dedi, Ruairi?" diye tekrarladı.

Ruairi'nin elleri Saraid'in sırtından kalçalarına indi ve onun dudaklarına yapışıp Saraid'i kendine çekmeden önce kalçalarından tutup onu istediği yere oturttu. "Dedi ki..." diye fısıldadı. "Artık bu adanın nüfusunu artırmanın zamanı gelmiş."

"Öyle mi?" diye yanıtladı Saraid ve Ruairi boynunu öpüp göğüslerini okşarken sırtını gererek, "Bence o çok zeki bir kadın" diye ekledi.

"Evet" dedi Ruairi. Saraid'in ince geceliğinin üzerinden dudakları nemli ve sıcaktı. "Sence onu dinlemeli miyiz?"

"Kesinlikle" dedi Saraid. "Bence dinlemeliyiz."

- SON -